

முன்னை இந்தியாவும்

யாக்கித்தாலும்

முன்னை இந்தியாவும்

பாக்கித்தானும்

முன்னை இந்தியாவும் பாக்கித்தானும்

அசோகன் வரை

சேர். மோட்டிமர் விலர்

- 57 புகைப்படங்கள்
- 25 வரிப்படங்கள்
- 7 தேசப்படங்கள்



கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்



முதற் பதிப்பு, 1968

EARLY INDIA AND PAKISTAN

by

SIR MORTIMIER WHEELER, C.I.E.

Translated and published by

The Government of Ceylon

by arrangement with

London Thames and Hudson

எல்லா உரிமையும் இலங்கை அரசாங்கத்தினருக்கே

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.

පෙරවදන

මේ පොත මෝටමර්විලර් විසින් ලියන ලද “Early India and Pakistan” නම් ඉංග්‍රීසි ග්‍රන්ථයෙහි දෙමළ පරිවර්තනය වේ. පුරා විද්‍යාව පිළිබඳ පර්යේෂණ ඉන්දියාවේ දීම පැවැත්වූ පුද්ගලයෙකි, මෝටමර් විලර්. හේ පුරා විද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුවේ අධ්‍යක්ෂ වශයෙන් ද කලක් සේවය කළේ ය.

පුරා විද්‍යාව දියුණුවෙන විද්‍යාවකි. ඓතිහාසික පර්යේෂණයන්ට ඉතා අවශ්‍ය කරුණු මෙම විද්‍යාවෙන් සායෙයි. පුරා විද්‍යාවට අදාළ සාක්ෂ්‍ය ප්‍රමාණවත් ලෙස දැන් නොලැබේ. එහෙත් සොයාගෙන තිබෙන සාක්ෂ්‍ය අනුව කර්තෘ තම නිගමන විශ්ලේෂණාත්මක ලෙස ඉදිරිපත් කරයි. මේ ග්‍රන්ථය පැරණි ඉන්දියාවේ පුරා වස්තු සම්පූර්ණයෙන් විමසා නැතත්, පැරණි ශිෂ්ටාචාරය පිළිබඳ වැදගත් කරුණු සියල්ලම ඉදිරිපත් කරයි. ඉන්දියානු ලිඛිත ඉතිහාසය අලෝක රාජ්‍යයන් සමඟ ආරම්භ විය. එහෙයින් මේ ග්‍රන්ථයට අදාළ විෂයයද එම කාල පරිච්ඡේදයට ම සීමා වෙයි.

පර්යේෂණය පැවැත්වූ ස්ථානවල පින්තූරත් පුරා විද්‍යා වස්තුවල පින්තූරත් මේ පොතේ ඇතුළත් වෙයි.

ඉන්දියානු ඉතිහාසය, කලා ආදිය හදාරන ශිෂ්‍යයන්ට මේ ග්‍රන්ථය බෙහෙවින් ප්‍රයෝජනවත් වනු ඇත.

එම්. ඒ. පෙරේරා,
අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන කොමසාරිස්.

1968.2.12 දින,
කොළඹ 3, ශ්‍රීමත් අර්නස්ට් ද සිල්වා මාවතේ
අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුවේ දී ය.

முடிவுரை

இந்நூல் சேர் மோட்டிமர் வீலர் எழுதிய “Early India and Pakistan” எனும் நூலின் மொழிபெயர்ப்பாகும். சேர் மோட்டிமர் வீலர் நேர்முகமாக இந்தியாவில் தொல்பொருளாய்வுகள் நடாத்தியவர். தொல்பொருளியலளவைத் திணைக்களத்தின் தலைவராகவும் பணியாற்றியவர்.

தொல்பொருளியல் வளர்ந்துவரும் ஒரு துறை. இது வரலாற்றாய்ச்சிக்கு மிக இன்றியமையாத செய்திகளை அளிப்பது. இத்துறைக்குரிய ஆதாரச் செய்திகள் அரிதாகவே உள்ளன. உள்ளனவற்றின் உதவியோடு ஆசிரியர் தம் முடிபுகளைத் திறம்படப் பகுத்தறிந்து கூறுகிறார். இந்நூல் பழைய இந்தியாவின் தொல்பொருள்கள் யாவற்றையும் ஆராயவில்லையெனினும் முக்கியமான பழைய பண்பாடுகளைப்பற்றி வேண்டிய செய்திகளைத் தந்துள்ளது. இந்தியாவின் பதிவுசான்ற வரலாறு அசோகன் காலத்துடன் ஆரம்பமாகிறது. ஆதலின் இந்நூல் தொருளும் இயல்பாக அவ்வெல்லையுடன் நின்றுவிடுகிறது.

ஆராய்ச்சி நடாத்திய முக்கிய இடங்களின் படங்களும் கலைப் பொருள்களின் படங்களும் இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இந்திய வரலாறு, பண்பாடு, கலை முதலிய துறைகளில் ஈடுபட்ட மாணவர்க்கு இது பெரும் பயனுடையதாகும்.

எம். ஏ. பெரோ,
ஆணையாளர்.

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,
58, சேர் ஏணஸ்ந் த சில்வா மாவத்தை;
கொழும்பு 3.
12.2.1968

உள்ளுறை

21 மார்ச் 1950

படங்களின் வரிசை
முன்னுரை
1. களம்
2. காலம்
3. கற்கள்
வட இந்தியா
நடு இந்தியா
தென்னிந்தியா
4. இன்னும் கற்கள்
5. இந்துநதி நாகரிகம்
6. கங்கை நாகரிகம்
7. நடு இந்தியாவின் முன்னை நாகரிகம்
8. தென்னிந்தியப் பெருஞ்சிலைகள்
5 9. அசோகன்
குறிப்புகள்
படங்களுக்கூரிய மூலங்கள்
தகட்டுத்தாள்கள்
தகட்டுத்தாள்கள் பற்றிய குறிப்புகள்
அட்டவணை

159
170
178
180
180

அட்டவணை

1892

1892

1892

1892

1892

1892

1892

1892

1892

1892

1892

1892



— 1892

விளக்கப்படங்கள்

தகடுகள்

1. பிரமகிரிப் புள்ளிவட்டக்கலம்
2. பிரமகிரித் துலக்கிய கற்கோடிகள்
3. மிட்னூர் புகைக்கற்கோடரி
4. மொகஞ்சோதாரோ : பெருங்களஞ்சியம்
5. அரப்பா : நகரண்காப்பிற்கு அணைமுகப்பிடுதல்
6. மொகஞ்சோதாரோ : நகரணில் குளம்
7. மொகஞ்சோதாரோ : நகரணின் காவற்கோபுரங்கள்
8. மொகஞ்சோதாரோ : 'கீழ் ஒழுங்கை'
9. மொகஞ்சோதாரோ : கழிகானுள்ள வீதிகள்
10. மொகஞ்சோதாரோவிலிருந்து பெற்ற நடனமகள் ஒருத் தியின் வெண்கலச்சிலை
11. மொகஞ்சோதாரோவிலிருந்து பெற்ற தெய்வம் அல்லது குரு-அரசனின் கற்றலை
12. மொகஞ்சோதாரோக் கற்றலை
13. மொகஞ்சோதாரோச் சுடுமண் சிற்றுரு
- 14, 15. மொகஞ்சோதாரோவின் விசித்திர சுடுமண் சிற்றுருக்கள்
16. மொகஞ்சோதாரோ சுடுமண் எருது
17. மொகஞ்சோதாரோ சுடுமண் எருமை
18. மொகஞ்சோதாரோ சுதீற்றாற்று இலச்சிலைகள்
19. மொகஞ்சோதாரோ தட்டைச் செப்புக்கோடிகள்
20. மொகஞ்சோதாரோ சேட்டுச்சிலங்களும் துலக்கிய காழ்களும்
21. அரப்பா : கருவண்ணந்தீட்டிய செங்கோலை
22. அரப்பா : பிணப்பெட்டிப் புதைப்பு
23. மொகஞ்சோதாரோ : இறுதிப்படுகொலை
24. மொகஞ்சோதாரோ சுடுமண் "கட்டிகள்"
25. நாவ்தா தொலை செப்புக் கோடிகள்
26. கௌசாம்பி : காப்பரணின் அணைமுகப்பிடு
27. அத்திபுரம் : சுடுமண்ணிலும் மட்கலத்தாலுமாய வளையக்குழிகள் (நனைகுழிகள்)
28. கௌசாம்பி : அகழப்படாத காவலரண்கள்
29. சிசபால்கார் : வாயிலில் படிக்கட்டு

தகடுகள்

30. சிசுபால்கார் : வான் தோற்றம்
31. நாவ்தா தொலீ வண்ணமட்கலம்
32. திருவேலங்காடு : பெருஞ்சில் இரகுழி
33. மதுராந்தகம் தாலுகா : கல்வட்டம்
34. வேங்குப்பட்டு : ஆட்டுளை கொண்ட பெருஞ்சிலை இரகுழி
35. மதுராந்தகம் தாலுகா : பெருஞ்சிலை இரகுழியில் சுடுமண் பிரேதப்பெட்டி
36. சங்கவரம் : சுடுமண் பிரேதப்பெட்டி
37. பல்லாவரம் : சுடுமண் பிரேதப்பெட்டி
38. பிரமகிரி : பெருஞ்சிலை ஆட்டுளை இரகுழி
39. பிரமகிரி : புதைகுழி
40. தலபள்ளி தாலுகா : “ குடைக்கற்கள் ”
41. தலபள்ளி தாலுகா : புதைப்பின்மேல் தொப்பிக்கள்
42. கோக்கக்கண்மையிலுள்ள கல்வழிகள்
43. பொலச்சட்டிசெருகுடா இரும்புமண்வெட்டிகள் அல்லது உழுமுனை
44. கடகம்பலிலுள்ள குடைவரைக்குகைகளின் வாயிற்கூடம்
45. எய்யலிலுள்ள புதைகுகையின் மட்கலம்
46. பிரமகிரி கறுப்புச்சிவப்பு மட்கலம்
47. பழைய ராஜ்கீர் : நகர்மதில், வான்கங்கா இடைவழி
48. பாடலிபுத்திரம் : காவல் தூண்வரிசை, புண்டிபாக
49. பாடலிபுத்திர தூண்ப்போதிகை
50. தச்சீலம் : முன்னைநகரின் ஒருபகுதியின் வானோக்கு
51. தச்சீலத்து அகிமெனிது மணிக்கற்கள்
52. மகாஸ்தானி மௌரியப்பொறிப்பு
53. தச்சீல வெள்ளி வளைதண்டு நாணயங்கள்
54. சார்சதா : காப்பகழி, தம்பக்குழிகள், பாலா இசார், கி.மு.4ஆம் நூறு
55. சார்சதா பெண்டெய்வச் சுடுமண் சிற்றுரு
56. சாரநாத அசோகன் சிங்கப்போதிகை
57. பராபர் மலைகளின், லோமசு ரிஷிகுடைவாயில்

உருக்கள்

1. வண்ண நரைக்கலம், ப.
2. வட கருந்துலக்கலம், ப.
3. பரவற்படம் : வண்ணநரைக்கலமும் வட கருந்துலக்கலமும், ப.
4. முன்னைச் சோகன் உபகரணங்கள், ப.
5. பின்னைச் சோகன் கைத்தொழில், ப.
6. “ வரிசை 1 ” நெவசாவிலிருந்து படிப்பாறைக் கைக் கோடரி, ப.
- 7, 8. சென்னைக் கைத்தொழில் உகரணங்கள், ப.
- 9, 10. கிட்டலூர் 1, உபகரணங்கள், ப.
11. பரவற்படம் : தறிக்கும் தறிகைக்கருவிகள், இருமுதிக் கைக்கோடரிகள், கொத்திகள், ப.
- 12, 13. “ வரிசை 2 ” நெவசா விலிருந்து உபகரணங்கள், ப.
14. பரவற்படம் : கற்கோடரிகளும் நுண்சிலைக் கைத்தொழில்களும், ப.
15. தேரித்தலங்களின் நுண்சிலைகள், திருநெல்வேலி மாவட்டம், ப.
16. யெரங்கல் நுண்சிலைகள், ப.
17. பிரமகிரி நுண்சிலைகள், ப.
18. பரவற்படம் : புடைக்கலமணவெட்டிகள், ப.
19. இந்துநதி நாகரிகத்தலங்களின் படம், ப.
20. மொகஞ்சோதாரோ : ஆதித்திட்டமாயிருந்திருக்கக்கூடியது, ப.
21. மொகஞ்சோதாரோ : நகரரண் திட்டம், ப.
22. அரப்பா : நகரரண் திட்டம், ப.
23. அரப்பா மட்கலம், ப.
24. மொகஞ்சோதாரோ வெண்கல, செப்பு உபகரணங்கள், ப.
25. முன்றூ கோட்டை வெண்கலக் குத்தீட்டியும் சப்லோசன் பள்ளத்தாக்கு செப்புத் தாங்குருளைக் கோடரியும், ப.
26. கங்கைப்புலச் செப்புக் குவியற் பொருள்கள், ப.
27. அத்தினுபுரத்திலூடாக உள்ள குறுக்குவெட்டு, ப.
28. பரவற்படம்: கங்கைப்புலச் செப்புக்குவியல்களும் தட்டைச் செப்புக்கோடரிக் குவியல்களும், ப.
29. சிசபால்கார், மேற்குவாயில்வழியின் அமைப்புப் படம், ப.
30. நாவ்தா தொலீ வெண்கலச்சிலை மட்கலம், ப.
31. கல்கிடனி நுண்சிலைகள், வெண்கலச்சிலைக் கட்டம், ப.
32. பரவற்படம்: ஆட்டுளையுடைய பெருஞ்சிலை இருமுதிகள், ப.

முன்னாள் இந்தியத் தொல்பொருளியலளவைத்
துறைசார்ந்த என் சகாக்களுக்கு

முன்னுரை

வளர்ந்துவரும் பெரிய ஓர் பொருளைப் பரும்படியாகக் கூற எழுந்த முயற்சியே இந்நூல். ஆராய்ச்சி நிலையை இப்பொழுதுள்ள நிலைமைகளைக் கொண்டு நோக்கும் போது, இதிலுள்ள பொருள்களிற் பல தொடர்பற்றவை பூரணமற்றவை. உண்மையில் இவ்வுபகண்டத்தின் தொல்பொருளளவை சிக்கல் மிகுந்துவரும் ஒரு கட்டத்திற்குள்ளாகியிருக்கிறதெனலாம். இந்நிலைமை எப்பொழுதும் மிக விரிவான ஒரு தொகுப்பறிவிற்கு முன்னராக நடைபெறும் நிகழ்ச்சியாகும். இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பெற்றவை பெரும் விருத்திகள் உருவாய போக்குவரத்துப் பள்ளத்தாக்குகள், பெருவெளிகள் பீடபூமிகள் ஆகியவற்றில் நடைபெற்ற பண்பாட்டுப் போக்குக்களிற்கு உதாரணங்களாயமைந்தவையாம். ஆங்காங்கு ஒரோ வழிக் குறிப்புக்களாலன்றி வளர்ச்சியிலாச் சமுதாயங்கள் பற்றி ஒன்றும் கூற முயலவில்லை; இச்சமுதாயங்கள், மலைகளிலும் மறைவிடங்களிலுமாக இந்தியாவில் இன்னும் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு பாகத்தில் வசித்து வருகின்றன; இச்சமுதாயத்தோர் சுருங்கிவரும் இவ்வுலகத்திலே வியத்தகு முறையில் தம் கிளைமரபிற்குரிய பழக்கவழக்கங்கள், வினைநுண்மைகளைப் பேணி வருகின்றனர். தொல்பொருளியலார் அணுகரும் இம்மக்களைப்பற்றி அறிய அவாவும் பல செய்திகள் உள; ஆயின் அவர் அறியார். அறியும் காலம் வரும். வரும்வரை மனிதவினவியலார் கூற்றே மிகுந்து நிற்கும்.

என் அளவையை நான் அசோகனுடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்; இந்தியாவின் வரலாற்று முன்னரை இந்திய வரலாற்றின் உறுதிசெய்யப்பட்ட முதலாவது ஊழியுடன் முடிக்கலாம் என்னும் ஒரு நற்காரணத்தால் இவ்வாறு செய்துள்ளேன். மனிதர் பண்பாடுகளை வரலாற்றுக்குரியன, வரலாற்று முன்னர்க்குரியன என்று பொதுப்படப் பிரிப்பது நல்லதொன்றன்று. பல்காலும் வரலாற்றுக் காட்சியில் விளங்கிக் கொள்ளத்தகையனவாயுள்ள உள்ளமைந்த தொடர்புகளும் மயக்கமானவையும், பதிவுபெறச் செய்திகளை விளங்குவதற்குக் கருத்தளித்துதவும் நற்பெற்றியுடையன; அல்லாமலும் அவற்றைப் பலரறியவும் செய்வன. இவ்வகையில் அசோகன் ஊழி அதற்குமுன் நடந்துளவற்றை விளக்குவதற்கேற்றதாகும் என்பது என் கருத்து.

இந்தியப் பெயர்களை எழுதுவதில் ஒரு சீரான முறை கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. பிரிட்டிசாரும், காலமும் பழுதாக்கிய பல சொற்களுட் பல 1947 தொடங்கிச் சீராக்கப்பெற்றுள்ள. இந்தப் பிழை திருத்தத்தில் சில போலி தூலறிவுப் பண்பினைப் பெற்றன; சில இடங்களில் ஆங்கிலப்படுத்தப்பெற்ற எழுத்துக்கூட்டுமட்டும் திருத்தப்பட்டுள்ளது. இவை யிரண்டிற்கும் இடையான ஒரு வழியை நான் கடைப்பிடித்துள்ளேன். இது யாருக்கும் உவப்பாயிராது. யமுனை, கங்கை ஆகிய

நதிகளின் பெயர்களை பழைய ஆங்கிலவடிவிலேயே பேணியுள்ளேன். ஆயின் முத்ரா என்பதற்குப் பதிலாக மதுரா என்றவாறு எழுத்துக்கட்டியுள்ளேன். பழைய பரூஸ் என்பதற்குப் பதிலாக பண்டைய பெயரான வாரணாசி என்ற பெயரையே நான் உபயோகித்துள்ளேன். ஆங்கில வாசகர்கட்கு மலைவில்லாமற் செய்வதன்பொருட்டுப் பழைய பெயர்களுக்கும் புதிய பெயர்களுக்கும் போதிய ஒற்றுமையைப் பேணுவது என் நோக்கமாயிருந்தது; அவர்கட்கே இந்நூல் முக்கியமாக எழுதப்பட்டது.

இத்தகைய ஒரு பருவரைவில் மாட்டேற்றுக்குறிப்புக்கள் கட்டாயமாக மிகக் குறைந்த அளவில் கொடுக்கப்படவேண்டியனவே. ஆயினும் இறுதியில் உள்ள வரிசை அயர்விலா மாணவரை அதை ஆய்ந்துபார்த்து இன்னும் பொருளை விரித்துணர உதவிசெய்யும்.

மற்றையவர்க்கு நான் பூண்ட கடப்பாடு மிக விரிவாயிருப்பது இயல்பானதே. குறிப்பாக நான் இங்கு சிலரைக் குறிப்பிடலாம். இந்தியத் தொல்பொருளியலளவை இயக்குநர்நாயகம் சிறி. எ. கோஷ் அவர்களிடமிருந்து இயன்ற அளவிலெலாம் நான் துணைபெற்றுள்ளேன். அவர்கள் துணைவரிடமிருந்தும் சிறப்பாக சிறி. பி. பி. லால் அவர்களிடமிருந்தும் பெற்றுள்ளேன். அவ்வாறே பக்கித்தான் தொல்பொருளியல் கலா. எம். ஏ. கான், பூனாவிலுள்ள தக்கண ஆராய்வு நிலையக் கல்லூரியைச் சார்ந்த கலா. எச். டி. சங்கலியா, பரோடாவிலுள்ள எம். எஸ். பல்கலைக்கழகத்தின் தொல்பொருளியல் துறைத்தலைவர் பேரா. பி. சுபராவ், அலகபாத் பல்கலைக்கழகப் பண்டைவரலாறு, பண்பாடு தொல்பொருளியல்துறைத் தலைவர் சிறி. ஜி. ஆர் சர்மா ஆகியோரிடமிருந்தும் உதவிபெற்றுள்ளேன். நேர் முறைத் தொடர்புகளிலிருந்து பெற்றனவற்றைத் தவிர இந்தியத் தொல்பொருளியல் துணைக்களம் வெளிப்படுத்திய தவணைமுறை ஆய்வுகள், அறிக்கைகள் முதலியவற்றிலிருந்தும் ஏராளமான செய்திகள் சேகரித்துள்ளேன். இத்திணைக்களம் காலந்தவராத சிரமமான வெளியீடுகள் அளிப்பதில் நல்லொழுங்கு முறையைக் கடைப்பிடிப்பதாகும்.

ஆர். இ. எம். டபிள்யூ.

களம்

அகல் இந்தியாவின் கரைக்கு யாம் பிரயாணம் செய்தால் மாறாது துலங்கும் பல வேறுபாடுகள் இன்று தென்படுகின்றன. இவை இவ்வுபகண்டத்தின் பண்டைக்கால ஆராய்ச்சியோடு யாதொரு தொடர்புமற்றவை. மேற்குக் கிழக்குப் பக்கத்தான் வாயில்களிலும் அவற்றைப் பிரிக்கும் ஆயிரம் மைல்கள் அகன்றுள்ள நவபாரதத்தின் வாயில்களிலும் வெவ்வேறுவகையான ஒரு சீருடைகளும் குணபாவங்களும் எம்மை எதிர்கொள்ளும். இராமரணை இலங்கையோடுள்ள மிக நொய்தானதும் அடையாள பூர்வமானதுமான இணைப்பாக இருந்த நிலை நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே நீங்கிவிட்டது. கோவாலிலுள்ள புராதனக் கோட்டையில் அன்னியராகிய போர்த்துக்கீசரின் கொடி இன்னும் பறக்கின்றது. காத்தமாண்டு செல்லும் பிரயாணிக்கு (இப்போது ஆகாயமார்க்கமாகவே அங்கு செல்லவியலும்) நேபாளக் காவலர்கள் எதிர்ப்படுவார்கள்; ஒரு வேளை இவர்கள் பழங் காலத்திலும் இப்பொழுது முரட்டுத்தனத்திற் குறைந்தவர்களாகத் தோன்றலாம். கைபர் கணவாயின் உச்சியில் அபுகனித்தான் வீரன் மூடப்பட்ட கதவின் மேல் விழிப்புடன் சாய்ந்து கொண்டு நிற்பான். ஆனால் அவன் தோன்றுமுன் ஏற்கனவே காலத்துக்குக் காலம் அவ்வழியாகச் சென்றுகொண்டிருந்த நாடோடிகளோ கர்வலரெவரையும் சிறிதும் கவனத்திற் கொள்ளார்கள். பழைய கருத்திலேனும் புதிய கருத்திலேனும் 'இந்தியா' என்னும் சொல், பெயரளவில், விசாலமானதும் மாற்றங்களுக்கிடமானதுமான இந்தப் பலதரப்பட்ட நிலப்பரப்பைக் குறிக்கவில்லை. எனவே இந்நூலில் இச்சொல்லின் செயற்கையான பிரயோகத்துக்குத் தொடக்கத்திலேயே வரைவிலக்கணம் கூறுவது அவசியமாகிறது.

சிந்து அல்லது இந்து நதி பாயும் நாடு இந்தியா எனப்பட்டது. ஆனால் பெயருக்கு எதிர்மாறாக இந்நதி பெரிதும் தற்காலப் பக்கத்தான் தேசத்திற் பாய்கிறது. இந்தியா என்னும் பெயர் அல்லது அப்பெயரின் கருத்து, பண்டைக் காலத்தில், உபகண்டம் முழுவதையும் குறித்ததோடு, தற்போதுள்ள கைபர் எல்லைத்தடுப்புக்கப்பால் காபுலுக்கு வடக்கே இந்துகூட மலைத்தொடர்வரையத்துக்கும் இந்துகூடத்துக்கும் தெற்கிலும், எல்மந்துப் பாலைநிலத்துக்குக் உள்ள நிலப்பரப்பையும் தெளிவற்ற முறையிலேனும் குறித்தது. தற்காலத்தில் இப்பகுதியில் அடங்கியுள்ள தேசப்பெயர்களைக் குறிப்பிடாமல் இப்பரந்த புளியியற் கருத்தில் இச்சொல் சிலசமயங்களில் இந்நூலில் உபயோகிக்கப்படும். இமயத்துக்கும் இந்து கூடத்துக்கும் தெற்கிலும், எல்மந்துப் பாலை நிலத்துக்குக் கிழக்கிலும், சின் குன்றுகளுக்கு மேற்கிலுமுள்ள உபகண்டம் முழுவதையும்

அது குறிக்கும். இங்ஙனம் எல்லைக் கோடுகளைப் பொருட்படுத்தாமல் விடுதல் ஆட்சேபிக்கப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆட்சேபமும் இலகுவில் விளங்கக் கூடியதே. ஆனால் 'இந்தோ பக்கித்தான் உபகண்டம்' என்னும் பொருத்தமற்ற எல்லைத்தடுப்புக்கப்பால் காபுலுக்கு வடக்கே இந்துக் கூட மலைத்தொடர்வரை 'கூடைமுறைப்' பெயர்கூட எமது தேவையை நிறைவேற்றாது. மாபுவழியே வழங்கிவரும் பெயரையே தொடர்ந்து உபயோகிப்பதோடு, அதை இன்னும் பரந்த கருத்திலும் வழங்குவதையன்றி அனுபவசாத்தியமான மாற்றுவழி உண்மையில் வேறெதுவுமில்லை. பக்கித்தானிலும் இந்தியாவிலும் அபுகனித்தானிலும் சிறந்த நண்பர்களை யுடையவன் என்ற முறையில் எல்லைப் பிரிவுகளைப் பொருட்படுத்தாமல் இந்நாடுகளைத்தையும் ஒரே பெயரால் குறிப்பிடுவது மன்னிக்கத் தக்கதெனக் கருதுகிறேன். கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதான வரலாறு முன்னருடனும் ஆதிவரலாற்றுடனும் சம்பந்தப்பட்ட புனிதியலைப் பற்றி மட்டுமே நான் இங்கு அக்கறைகொண்டுள்ளேன் என என் நிலைமையை எடுத்துக் கூறவேண்டியுள்ளது.

ஏறத்தாழ இருபது இலட்சம் சதுரமைல் பரப்புடைய அப்பெரிய நிலப் பரப்பில், நன்கு தெரிந்த எல்லைக்கோடுகளை நினைவுகூர்வது பயனுடையதாகும். மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும்போது வடக்கிலுள்ள கடத்தற்கரிய மலைத் தொடர்கள் உபகண்டத்துக்குத் தனித்தொதுங்கியிருக்கும் ஒரு தோற்றத்தை அளிக்கின்றன; ஆயினும் உண்மையில் இத்தன்மை அதற்கில்லை. உதாரணமாக, சினைலிருந்து பிரமபுத்திராவுக்குச் செல்லும் பாதைகள் அசாமில் உள்ளன. சிக்கிம் வழியாகத் திபெத்துப் பீடபூமியை அடைய முடியும். இன்னும் மேற்கே, கடினமானவையாயினும் பயன்படுத்தக்கூடிய பல பாதைகள் துருக்கித்தானிலிருந்து காசுமீரம் செல்கின்றன. இப்பாதைகளுட் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கது காகொரம் கணவாய் மூலம் செல்கிறது. அது ஆசியப் பீடபூமியிலிருந்து சிந்துநதிக்கப்பாலான காசுமீரப் பகுதிக்குச் செல்லும் பாழ் நெடுஞ்சாலை யாகும். ஆனால் இதுவோ, வடக்கேயுள்ள வேறெந்தப் பாதையோ இந்திய நாகரிகத்தின் ஆக்கத்துக்கு உதவவில்லை. கி. பி. ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளில் புத்த சமயத்தையும் பௌத்தக் கலையின் சில அமிசங்களையும் இந்தியாவிலிருந்து மத்திய ஆசியாவிற்கும் சினைற்கும் எடுத்துச் சென்று பரப்புதற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மார்க்கங்களில் இவையும் அடங்கிய முறையில் இவற்றின் முக்கியத்துவம் எதிர்முறையாக அமைந்திருந்தது.

இந்தியாவின் வடமேற்கு எல்லைப்புறத்திலும் அங்கிருந்து தெற்கே அராபிக் கடலிலும் நிலைமை முற்றிலும் மாறுபட்டதாகக் காணப்படுகிறது. இங்கு உபகண்டத்துக்கு வரும் வழிகள், எக்காலத்தும் இலகுவானவையாக இருந்திராவிடினும், அடிக்கடி உபயோகிக்கப்பட்டவை. இரண்டு அல்லது மூன்று பிரதான பாதைகள் ஏனையவற்றைவிட அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வழி

களைத்தையும் வடதொகுதி, தென்தொகுதி என இரு பிரதான வரிசைகளாகத் தொகுக்கலாம். வடதொகுதி, இராணையும் ஒட்ச்சுப் பிரதேசத்தையும் காபுலுடனும் சிந்து நதியின் மத்திய பகுதியுடனும் இணைக்கின்றது. தென்தொகுதி, மத்திய இராணையும் தென் இராணையும் கந்தகார், வடபலுக்கித்தான், இந்துநதியின் தென்கோடியிலுள்ள பகுதிகள் ஆகியவற்றுடன் அல்லது மக்கிரான், சிந்து நதியின் கழிமுகம் ஆகியவற்றுடன் இணைக்கின்றது. இராணும் மெசபொற்றேமியாவும் இந்தியாவுடன் கலாசாரத்தொடர்பு கொள்ள உதவியவகையில் இவ்விரு தொகுதிகளும் முக்கியமானவை. இவற்றிற்குப் பேசியவளைகுடா ஒரு சிற்றளவில் பக்க வழியாக அமைந்து உதவி செய்தது.

வட தொகுதிப் பாதைகள் இன்று கைபர் கணவாயிற் கூடுகின்றன. பண்டைக் காலத்தில் புருடபுரம் என்று வழங்கிய பெசாவர் கி. பி. 100 ஆம் ஆண்டளவில் தலைநகராக அமைக்கப்பட்டதிலிருந்து இக்கணவாய் ஒரு பிரதான போக்குவரத்துப் பாதையாக விளங்கி வருகிறது. அதற்கும் முந்தைய காலத்தில் ஒரு முக்கியமான பாதை, பண்டைக் காலத்தில் பத்திரா என்று வழங்கிய சரீபுக்குத் தென் கிழக்கே இந்துகூடத்தை ஊடுருவிச் சென்றபின், மேலும் வடக்காகவும் சுற்றிவளைந்தும் செல்லும் காபுல் நதியின் போக்கைப் பின்பற்றி, (பெசாவருக்கு வடக்கிழக்கே இருபது மைல் தூரத்திலுள்ள) சாருசதா என்னும் புராதனப் புட்கலாவதியைத் தன் உடனடியான இலக்காகக் கொண்டு செல்கிறது. கைபருக்குத் தெற்கேயுள்ள பாதைகளுக்குக் குறம்பள்ளத்தாக்கும் பெய்வர் கணவாயும் உபயோகிக்கப்பட்டன; இன்றும் உபயோகிக்கப்படுகின்றன. மேலும் தெற்கே, தொக்கி, சூமல் முதலிய பள்ளத்தாக்குகளில், கசனி கந்தகார் மேட்டுநிலங்களை நோக்கிப் புராதனபாதைகள் செல்கின்றன. இவ்விடத்தில் தென்தொகுதிலிருந்து உபபாதைகள் நதிக்கழிமுகம்போல இந்துச் சமவெளியை நோக்கிப் பரவியுள்ளன. சோப் பள்ளத்தாக்கின் மூலம் குவெற்றூப் பக்கத்திலிருந்து வடக்கு-வடகிழக்காக நியாயமான அளவு போக்குவரத்து நடைபெறுகிறது. அல்லது நடைபெற்றது. தெற்குத் தொகுதியின் பாதைகள் கூடும் மூன்று கேந்திரங்களுள் மிக வடக்கிலுள்ளது குவெற்றூ, எனைய இரு கேந்திரங்கள் கலாத்து, லசபெலா என்பனவாகும். குவெற்றூவிலிருந்து ஒரு பாதை தென்கிழக்காக சிபி வழியே சமவெளியை அடைகிறது. கிட்டத்தட்ட இதே வழியில் இப்போது புகையிரதப்பாதை செல்கிறது. குவெற்றூவிலிருந்து மேற்கே கிரம்ன், தெற்கு மேற்கு இரான் ஆகியவற்றை நோக்கி ஓர் ஒட்டகப் பாதை செல்கிறது. இவ்வரிசையில் மிகத் தெற்கிலுள்ள லசபெலா, இப்போது, 'முக்கியத்துவமற்ற பலுக்கித்தான் நகரம்.....கடந்த காலத்தில், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு, இந்தியாவை நோக்கிக் குடியேற்றம் பெருகி வந்தபோது இந் நகரம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாயிருந்திருக்கவேண்டும். இது ஒரு உண்மையான தலைவாயில்.¹

எனவே, வடக்கிலிருந்து உட்புகுதல் பெரும்பாலும் தடுக்கப்பட்ட, ஆயின் மடமேற்கில் இரானியப் பீடபூமியிலிருந்தும் ஓட்சயூப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்தும் ஆசியாவின் நாடோடி மக்களின் கூட்டம் அனேகமாக ஆண்டு முழுவதும் உட்புகக்கூடியதாயும் உள்ள ஓர் உபகண்டத்தின் நன்கு அறியப்பட்ட புவியியற்படம் இதுவாகும். முற்கூறிய வழியின் மூலமே வாணிபம், புலம்பெயர்தல், படையெடுப்பு ஆகியவை வரலாற்றுக் காலத்தில் திரும்பத் திரும்ப நிகழ்ந்துள்ளன. வரலாற்று முன்னரிலும் இவற்றை ஒத்த நடமாட்டம் இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது குறிப்பாகப் புலப்படுகிறது.

வட தடைகளின் தெற்கே இந்தியாவின் பெருஞ் சமவெளிகள் அமைந்துள்ளன. இவை தெற்கு வடக்காகச் சராசரி 200 மைல் அகலமும், கடல் மட்டத்துக்கு மேல் சராசரி 500 அடி உயரமும் உடையவை. தேசப்படத்தில் அவை சாய்ந்துள்ள ஒரு மஞ்ச வடிவத்துடன் காணப்படுகின்றன. மஞ்சின் சரிவுகளில் அதிகக் குறுகலாயும் மேற்காயும் அமைந்தது சிந்து சமவெளி; கிழக்காக அமைந்துள்ளது கங்கைச் சமவெளி. அம்பலாவும் சிம்லாவும் இடையில் இவற்றைப் பிரிப்பவை. இரு சமவெளிகளின் வரலாற்று முன்னரும் வரலாற்றின் பெரும்பகுதியும் மேலெழுத்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது தொடர்புள்ளன போலக் காணப்படினும், குறிப்பிடத்தக்க அளவு வேறுபட்டவை. இதன் காரணங்கள் உரிய சந்தர்ப்பத்தில் ஆராயப்பட வேண்டியவை. பின்வருவன வற்றை இங்கு குறிப்பிடுவது போதுமானது. கீழ் இந்து நதிக்குப் சமாந்திரமாகவோ கிளையாகவோ ஒரு காலத்தில் ஓடி, மறைந்துபோன சரசுவதி அல்லது கக்கார் தொகுதி நதிகளுட்பட இந்துநதியின் நடுப்படுதியையும் கீழ்ப்பகுதியையும் சேர்ந்த நிலம் தென்கிழக்கில் பாலைநிலத்தாலே தடுக்கப்பட்டு மேற்கே, பலுக்கிப்பீடபூமியால் மாறிமாறித் தாக்கப்பட்டோ வளமையறச் செய்யப்பட்டோ வந்தது; அது பிரதானமாக மலைக்கீழானதான பிரதேசத்தின் தன்மையுடன் விளங்கியது. தடையாயமைந்த தார்ப்பாலை நிலம் நாம் ஆராயும் காலத்தின் ஆரம்பப் பகுதியில் இப்பொழுதுள்ள அளவு பரந்திராவிடினும், குறைந்த பட்சம், மலைப்பாங்கான அதன் கிழக்குப் புறமுள்ள அராவலி மலைத்தொடர் ஆதிகாலக் கலாசாரங்கள் பரவுவதற்கு நீடித்த தடையாக இருந்தது. அம் மலைத்தொடரின் வடகோடியைச் சுற்றி வெண்கலக் காலத்தில் (கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் முந்தையபாதி) பிக்கானீருக்கும் யமுனை கங்கைச் சமவெளிக்குமிடையே ஓரளவு தொடர்பு இருந்ததென்பது வண்ண நகைக் கலம் (பக்கம் 26) பரவிக்கிடக்கும் இதத்திலிருந்து புலனாகிறது. அம்மலைத்தொடரின் தெற்குக் கோடியையும் பாலை நிலத்தையும் சுற்றி, இந்துநதி நாகரிகம் இந்துநதியின் கழிமுகத்திலிருந்து காத்தியவாருள்ளும் அதற்கப்பாலும் பரவியது. இதற்கு மாறாக, அதன்மேற்கிலுள்ள சத்திவாய்ந்த யமுனையும், தன் நீண்ட வழியில் உள்ள விறுமிக்க உபநதிகள் பலவும் முடிவடையும் கழிமுகத்துடன் பிரம்மபுத்திராவின் கழிமுகமும் கலந்து சிக்கலான வலைப்பின்னல் போன்ற

ஓர் கழிமுகத்தை அமைக்கும் கங்கையோ அமைதியான இயற்கைக் காட்சியுடன் சூழ ஓடுகிறது; இந்தியப் புராண நூல்களுக்குப் பின்னணியாய் விளங்கிய பரந்த காடுகள் ஒரு காலத்தில் இங்கு அடர்ந்து கிடந்தன. வடமேற்கு எல்லைப்புறக் கணவாய்களிலிருந்து (அதாவது இயல்பான பிறப்பிடத்திலிருந்து) நிகழும் படையெடுப்பு, மத்திய இந்துசமவெளியினூடாகப் பக்கவாட்டில் மோதிச் சென்று, பின்னர் யமுனை கங்கைச் சமவெளியை அதன் அகன்ற பகுதியின் தொடக்கத்திற் சந்தித்தது. அங்கே, தில்லிக்கு வடக்கே பானிப் பட்டுக்கு அருகில் யமுனைக்கும் கக்கருக்குமிடையேயுள்ள வழி குறுகுவதால் மேலும் கிழக்கே செல்வது கடினமாயிருந்தது. இத்தடையை ஒருமுறை கடந்துவிட்டால், (தூரமும் காடும் இன்னும் போதுமான தடைகளாக அமைந்திருந்தாலும்) பீகாரையும் வங்காளத்தையும் நோக்கிச் செல்வதற்கு கங்கைப் பள்ளத்தாக்கு திறந்துகிடந்தது.

வடசமவெளிகளின் தெற்கெல்லையாக உள்ளது விந்தியமலைத் தொடர். இது தன் வெளிக்கிடைகளுடனும் தொடர்ச்சிகளுடனும் (பிரதானமாக, மேற்கே அராவலி மலைகளும் கிழக்கே கைமூர் மலைகளும்) வட இந்தியாவைக் குசராடும், தக்கணம், தென்னாடு ஆகியவற்றினின்றும் பிரிக்கிறது. இந்த மலைத்தொடருக்குச் சமாதரமாக நர்பதை அல்லது நர்மதை நதி பாய்கின்றது. இது, தனக்கே சொந்தமான கலாசாரப் பிரச்சினைகளைக் கொண்ட ஒரு மத்திய இந்தியாவின் அச்சாகவும் விளங்குகின்றதாயினும் இதனை நதியாலான எல்லைப்புறமாகக் கொள்ளலாம். அங்கிருந்து தெற்கே, இந்தியத் தீபகற்பத்தின் நடுப்பகுதியாகிய பெரும் பீடபூமி உள்ளது. அது சராசரி 2000 அடி அல்லது அதற்கு மேலும் உயர்ந்து, ஆங்காங்கு 9000 அடி வரை உயரமான சிகரங்களைக் கொண்டுள்ளது. இப்பீடபூமி மேற்கே மேற்குமலைத் தொடர் என வழங்கும் மலைகளின் மூலம் செங்குத்தாக இறங்கிக் குறுகிய கரையோரப்பகுதியில் முடிவடைகிறது. கோடைப் பருவக்காற்றின் முழுத் தாக்குதலையும் இம்மலைத்தொடர் பெறுகிறது. கிழக்கே, கிழக்குமலைத் தொடருக்கும் வங்காளவிரிகுடாவுக்குமிடையே இன்னும் அகன்ற சமவெளியுள்ளது. இது மத்திய பீடபூமியை ஆழமாகப் பின்னோக்கி வெட்டும் பிரதான நதிகளின் பள்ளத்தாக்குகளால் பெரிதாக்கப்பட்டுள்ளது. தென்முனைக்கருகே, பாலக்காட்டிலும் கோயமுத்தூரிலும், கிழக்காகவும் மேற்காகவும் செல்லும் நதிகள் ஒன்றுசேர்ந்து உயர்நிலத்தினூடாக ஒரு கணவாயைக் குடைந்து வரலாற்று முன்னர்க் காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கிய ஓர் இலகுவான பாதையை நாட்டின் குறுக்கே அமைத்துள்ளன. கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் உரோமானியரின் வாணிபப் போக்குவரத்து, கன்னியா குமரி முனை வழியே செல்லும் கடினமான கடற்பாதையைத் தவிர்த்து, இக் கணவாயின் மூலமாக மேற்குக் கரையிலிருந்து கிழக்குக் கரைக்கு ஊடுருவிச் சென்றது. அங்கு அகப்பட்ட உரோமானிய நாணயப் புதையல்கள் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. பலராலும் பயன்படுத்தப்பட்ட இதே பாதை மூலம்

அர்ச். தோமசு சென்னைக்கு வந்ததாக ஒரு தொல்கதை உண்டு. தீபகற்பத்தின் குறுக்கே செல்லும் ஒரு புகையிரதப்பாதையால் இன்று இக்கணவாய் குறிக்கப் படுகின்றது.

எனவே, இந்தியத் தேசப்படத்தின் பிரதான அமிசங்கள் பின்வருவன :
 வடிநிலமும் குசராடத்தினுடே செல்லும் அதன் தொடர்ச்சியும்; கங்கை வடிநிலம் ஆறு சார்ந்த சமவெளியும் மலையும் காடும் கூடிய வங்காள அசாமிய எல்லை நாடு; மத்திய இந்தியாவும் குசராடத்தினுள் அதன் வடமேற்கான தொடர்ச்சியும்; தெற்குப் பீடபூமியும் அதன் இருபுறங்களிலுமுள்ள கரையோர நிலங்களும்; பிற அமிசங்க்கி தேவையானபோது குறிப்பிடப்படும். எனினும் இந்த இடத்திலே ஒரு கோரிக்கை சேர்க்கப்படலாம். உபகண்டத்தின் மனிதப்புவி யியல், முறையான பூணத்துவத்தையடைவதற்கு இதுவரை செய்யப்பட்டதைவிட இன்னும் மிகச் சிறிய அளவைகளில் கவனமாக ஆராயவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. குசராடத்தில் பேராசிரியர் பி. சுப்பராவ் பயன்படத்தக்க முறையில் இப்பணியைத் துவக்கியுள்ளார். ஆயினும் இன்னும் அதிக ஆராய்ச்சி தேவை. நூறு மைல் — அல்லது ஐந்நூறு மைலாகவும் இருக்கலாம் — சதுர முள்ள பரப்புக்களைத் தேசப்படத்தின் ஏதேனும் ஒரு பகுதியிலே விருப்பம் போலத் தெரிந்தெடுத்து, தற்காலம்வரையுள்ள எல்லாக் காலப்பகுதியிலும் திகழ்ந்த குடியேற்றம், குடிப்பெயர்வு ஆகியவற்றை ஆராய்தல் வேண்டும். நாட்டையும் அதன் மக்களையும் அவர்களது உலகியற் ரொடர்புகளையும் நாம் விளங்கிக் கொள்ள இது மிகவும் பயனுடையதாயிருக்கும். அத்தகைய பகுத்தாராய்வு, இந்நூல் மேற்கொண்டுள்ள ஆராய்ச்சி மேலும் விரிவடைவதற்கு அவசரமாகத் தேவைப்படும் முன்னோடியாகும்.

காலம்

இந்தக் கிரகத்தில் உயிர் வாழ்க்கை தோன்றியது இருநூறு கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எனக் கூறப்படுகிறது. இந்த இருநூறு கோடி ஆண்டுகளுக்கடைசிப் பத்திலட்சம் ஆண்டுகளின் ஏதோ ஒரு பகுதியில், யாம் எம்மோடு உருவ ஒற்றுமை கண்டு கொள்ளக் கூடியவையாயும், வெளித் தோன்றும் கருத்துக்களும் திறமைகளும் கொண்டவைகளாயுமிருந்த பிராணிகள் தங்களது தோற்றமுறையில் உலக அரங்கிலே தோன்றிச் சிறிது சிறிதாகத் தங்களைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தில் தங்களைத் தலைமையானவையாக ஆக்கிக்கொண்டன. அவற்றின் முன்னேற்றம் மிக மந்தகதியிலேயே இருந்ததாகத் தெரிகிறது. ஏனெனில், அவை பொருளாதாரத் துறையில் ஆக்கத்திறனும் அந்த அளவுக்குச் சந்ததிரமும் — பன்னிராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் பெற்றன வென்றும், ஏறத்தாழ ஐந்து அல்லது ஆறு ஆயிரத்தாண்டுகளுக்கு முன்புதான் நாகரிகம் அடைந்தனவென்றும் தோன்றுகிறது. முன்னேறிவரும் விஞ்ஞானம் இந்தக் கால எல்லைகளை இப்பாலோ அப்பாலோ சிறிதளவு தள்ளிவைக்கும்; ஆனால், அவற்றைப் பெருவளவில் மாற்றுவது இப்போது நிகழக்கூடியதன்று. மனித முயற்சியின் பொதுப்படையான அமைப்புமுறை ஏற்கனவே நிச்சயிக்கப்பட்டு விட்டது.

ஆனால் இந்த அமைப்புமுறைக்குள் துண்ணிய வேறுபாடுகளுக்கும் வேறுபடுத்தும் மாற்றங்களுக்கும் எல்லையற்ற சந்தர்ப்பங்களுண்டு. மனிதனது பிரதான வெற்றிகளின் கருத்தும் சந்தர்ப்பமும் இக்கதையின் சாரமாகும் (அற்ப வெற்றிகளைப் பற்றிக் கூறத்தேவையில்லை). இவற்றுக்காக, சிறிது சிறிதாகச் சேரும் சான்றுகளை மீண்டும் மீண்டும் ஆராய்வது அவசியமாகிறது. இன்று உலகின் மற்றெந்தப் பகுதியையும்விட, இந்தியாவில் இத்தகைய சான்றுகள் அதிக வேகத்தில் கிடைத்துவருகின்றன. அதே வேகத்தில் பழைய சான்றுகளுடன் தொடர்புபடுத்திப் புதிய சான்றுகளைச் சரியாக விளங்கிக்கொள்வது அவசியமானது. திட்டவாட்டமான கால அட்டவணையின்றி, எமது சான்றுகள் பிரதிபலிக்கும் மகத்தான சாதனைகளின் தொலைத்தோற்றத்தைத் தெளிவானதும் பொருளுள்ளதுமாகச் செய்யவியலாது; அதன் கூறுகளை ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடுத்தவோ, மனித முயற்சி என்னும் பரந்த பிற்களத்தில் அதன் இடத்தை உறுதியுடன் நிலைநாட்டவோ முடியாது. ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடுத்திக் கூறும் காலமும் வரிசை முறையும் பயனுடையவையே. ஆயினும், தற்காலத்திலிருந்து வருடக் கணக்கில் கூறப்படும் திட்டமான காலமே உண்மை

யான மதிப்புடையது. இந்நூற்பொருள் பெரும்பாலும் வரலாற்று முன்னரைப் பற்றியதாகலால், காலவன்முறை பற்றிய ஒரு முன்னுரைக் குறிப்பு தவிர்க்க முடியாததாகிறது.

தொல்பொருளியல் சம்பந்தமான ஒரு காலத்தைத் தீர்மானிக்கும் மிக எளிதான முறை, வரலாற்று ஒப்பளவு கோலை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பிரயோகிப்பதாகும். இந்தியாவில், அனைத்திலும் தொன்மையான இலக்கியமாகிய இருக்குவேதம் என்னும் துதிநூல் ஓரளவு வரலாற்றுத்தன்மை பெற்றதெனக் கருதப்படலாம். ஏனெனில், அது உபகண்டத்தின் வடமேற்குப் பகுதியில் ஆரிய மொழி பேசும் படையெடுப்பாளர்களின் முந்தைய காலப் போராட்டங்களையும் போட்டிகளையும் வர்ணிப்பதோடு, அக்காலத்தில் அவர்களது சமுதாய நிலை பற்றியும் விளக்கமாகச் சித்திரிக்கின்றது. அந்தக் காலம் எதுவென்பது திட்டமாகத் தெரியவில்லை. இந்திய எழுத்தாளர் ஒருவர், கற்பனை செய்யப்பட்ட அரசர் பட்டியல்களின் மூலம் மெகத்தனிசின் குறிப்பொன்றை விரித்து, ஆரியர் படையெடுப்பின் காலம் கி. மு. 6777 என்று கூறுவர். அதிமேற்றிராணியார் உசர் குறிப்பிடும் படைப்பின் காலத்தைப்போல இதுவும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒரு கற்பனைக்கூற்று. இதனினும் அறிவு சார்ந்த ஊக்கத்தின்படி, இப்படையெடுப்பு கி. மு. 1500 ஆம் ஆண்டுக்கு அடுத்துள்ள நூற்றாண்டுகளில் நடைபெற்றிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. இதற்கு முன்னதாக இல்லாவிடினும், இக்காலத்தில் ஆரியக்கடவுள்களும் மக்களும் மேற்காசியாவில் நடமாடிக்கொண்டிருந்தனர். இந்நடமாட்டம் கிழக்குத்திசையிற் பரவியமையே இருக்குவேதத்திற் பிரதிபலிக்கப்படும் படையெடுப்புக்கள் எனக் கொள்வது அறிவியலோடிசைந்தது. மாபெரும் இந்து நதிக்கரை நாகரிகத்தினது பின்னெல்லையின் காலத்துடனும் இயல்புடனும் அவற்றிற்கு இருந்திருக்கக்கூடிய தொடர்புபற்றிப் பின்னர் ஆராய்வோம்.

அதற்கு முந்தைய காலத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் இந்திய இலக்கியம் எமக்கு உதவுவதில்லை. ஆனால், மெசப்பொற்றேமியா தனது புராதனக் கால வரன்முறையியலில் இதனினும் நற்பேறுடையது. பலரும் ஏற்றுக்கொண்ட ஆண்டொன்று அங்கு உண்டு. அக்காது மன்னன் சர்களின் காலம் அது. அவன் கி. மு. 2350 ஆம் ஆண்டளவில் அரசாண்டுகொண்டிருந்ததாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. அவனது காலத்திலோ, அதனை அண்மிய காலத்திலோ மெசப்பொற்றேமிய நகரங்களுக்கும் இந்து நதி நாகரிக நகரங்களுக்குமிடையே தொடர்புகள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. அந்த அளவுக்கு மெசப்பொற்றேமியா பற்றிய காலக்குறிப்பு இந்துநதிக்கரை நாகரிகத்துக்கும் பொருந்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

3 ஆம் ஆயிரத்தாண்டின் பிற்பாதிக்கு அப்பால் இந்தியத் தொல்பொருளியலுக்கு உதவக்கூடிய திட்டமான ஆண்டோ, காலப்பகுதியோ தற்போது எதுவுமில்லை. இந்திய எல்லைப்பகுதியின் வளைதொழில்கள் சிலவற்றுக்கும், இரான்,

இராக்கு ஆகிய நாடுகளின் அத்தொழில்களுக்கும்மிடையே ஒற்றுமைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஆனால், காலவரன்முறையில் இவை உறுதிப்படுத்தப்படவில்லை. ஒற்றுமைகளைப் போலவே வேற்றுமைகளும் ஏராளமாக உள்ளன. எங்ஙனமாயினும், இப்போது கிடைப்பவற்றைவிட அதிகமான இணைவுச்சான்றுகளின்றி, உண்ணாட்டுத்தொழில் அல்லது பிரதேசத் தொழிலின் காலத்தைக்கூட கணக்கிடுதல் முடியாது. உதாரணமாக, 'சுவெற்றூ' எனப் பெயரிடப்பட்ட ஒரு தனிப்பட்ட பாண்டம் வகையியல் ஆராய்ச்சியின்படி முற்பட்ட காலத்தெனக் கருதப்படினும் (கிடைக்கக்கூடிய மிகக் குறைவான) படைமையியல் ஆராய்ச்சியின்படி அதைவிடப் பிற்பட்ட காலத்ததாகக் கருதப்படுவது அதேயளவு சாத்தியமானதே. 4 ஆம் 3 ஆம் ஆயிரவாண்டுகளின் எல்லைப்புறப் பண்பாடுகளின் கிரமமுறைக்கு வகையியல் தற்போதைக்கு ஓர் உறுதியற்ற ஆதாரமாகவே உள்ளது.

ஐரோப்பாவில் நவீன புவிக்கால வரன்முறையியல் முறையால் சிறிது சிறிதாகத் தோன்றும் அந்த அளவு திட்டநுட்பத்தை இந்தியாவின் மிகப் புராதனமான கற்றொழில்கள் சம்பந்தமாய் புவிவரலாற்றியல் இன்னமும் தோற்றுவிக்கவில்லை: துண்மண்டிபடிவுகளை ஆராய்வதிலிருந்தும் நதிப்பரங்களை ஆராய்வதிலிருந்தும் உய்த்துணரப்படும் பண்டைக்கால நிலை மாற்றங்களுடன், வானவியலின் அடிப்படையில் கணிக்கப்பட்ட சூரியக்கதிர்வீசலது தீவிரத்தின் மாற்றங்களை ஒப்பிடுவதாலோ, படிபடைக் களிமண் அல்லது இரேடியோ காபன் ஆராய்ச்சி மூலம் பெறப்படும் சான்றுகளின் துணைகொண்டு காலநிலையழிவு, தேய்வு, வண்டல் படிதல் ஆகியவற்றின் விசுதங்களைக் கணக்கிடுதல் முதலியன அம்முறைகள்.³ இமாலயப்பனியாற்றின் செயற்பாடுகளை அல்ப்சுப் பனியாற்றின் செயற்பாடுகளுடன் நாம் எந்த நம்பிக்கையுடனேனும் ஒப்பிடமுடியுமாயின், ஐரோப்பியச் சான்றுகள் சிலவற்றுடன் இந்தியச் சான்றுகள் சிலவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். ஆனால், சரியெனக் கொள்ளப்பட்ட சமன்பாடுகளும், எத்துணைதான் ஏற்றவையாகத் தோன்றினும், வெறும் ஊகங்களாகவேயுள்ளன. உபகண்டத்தினுள்ளேயே அயனமண்டலத்திலுள்ள தொடர்புபற்றிப் பலவாறு ஊகங்கள் செய்யப்படுகின்றன. காலவெள்ளத்தில் நாம் இன்னும் ஆதாரமின்றி அலைந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

தூரதிட்டவசமாக, அவ்வப்போது செய்யப்பட்ட சில முன்னோடி முயற்சிகள்⁴ தவிர, ஊகத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு ஒரு சக்திமிக்க சோதனை இன்னும் உபகண்டத்தில் செய்யப்படவில்லை. 1949 ஆம் ஆண்டில் முதன்முதலாகச் செய்யப்பட்டு, இப்போது நன்கு பிரபலமடைந்துள்ள அச்சோதனை, புராதன சேதனப் பொருளின் எஞ்சியுள்ள கதிரியக்க உள்ளடக்கத்தைக் கணக்கிட்டு அதன்மூலம் அப்பொருள் "இறந்த"திலிருந்து கழிந்துள்ள கால இடைவெளியைக் கண்டறிவதாகும். ஏற்ற சந்தர்ப்பங்களிலும் கட்டுப்பாடுகளிலும் தற்காலத்திலிருந்து நாற்பதாயிரம் ஆண்டுகள்வரை இச்சோதனைமுறை பிரயோகிக்கக்கூடியது.⁵

இப்புதுமுறை இன்னும் பரிட்சார்த்த நிலையில் இருக்கிறதாயினும், வேறிடங்களில் மனித சாதனைகளின் வேகத்தையும் அவற்றிடையேயுள்ள தொடர்பையும் பற்றிய எமது கருத்துக்களைப் புரட்சிகரமாக மாற்றும் நிலையில் உள்ளது. இந்தியத் தேசிய பௌதிக ஆய்வுச்சாலை இம்முறையை இந்திய ஆய்விதழ்களுக்கு மேலும் உபயோகிப்பதாக உள்ளது; இப்பணி மிகவும் அத்தியாவசியமானதாகும்.

எனினும், கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் பிற்பகுதியில் வரலாற்றியலும் தொல்பொருளியலும், பௌதிக விஞ்ஞானத்தின் இடையீடின்றியே, காலங்கணக்கிடுவதில் பூரணபயனுடையனவாயின. ஓரளவு வரலாற்றியல்புடைய புத்தரது வாழ்க்கையால் ஒரு காலக்கோடு கிடைத்துள்ளது. எமது நோக்கத்தைப் பொறுத்தவரை, இவர் கி. மு. 500 ஆம் ஆண்டளவில் கிரேக்கத்திலிருந்து சீனாவரை உலகினூடாகப் பரவிய ஆராய்ச்சி பூர்வமானவையும் ஆக்கபூர்வமானவையுமான கருத்துக்களின் அற்புதமான எழுச்சியைக் குறிப்பவராவர். இந்த எழுச்சியிற் பங்குகொண்ட அக்கமெனிது பாரசீக ஆதிக்கம் தனது ஒழுங்குமுறையாயமைந்த ஏகாதிபத்தியத்துடனும் உயர்கலைத்திறனுடனும் கி. மு. 518 ஆம் ஆண்டளவில் இந்து சமவெளியை அமைந்தது.* இதே சமயத்தில் கங்கைப் பள்ளத்தாக்கின் சுதேசவாசுகள் இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் தோன்றி விருந்த கல்வியறிவிற் சிறந்த மாபெரும் இந்தியப் பேரரசுக்கு ஏற்கனவே அடிகோலிக்கொண்டிருந்தன. பேரரசுக்கான மாதிரியமைப்பை மட்டுமன்றி, முக்கியமான புதிய திறமைகளையும், பயன்படுபொருள்களையும் யாவற்றுக்கும் மேலாக இரும்பு, நாணயமுறை ஆகியவற்றின் உபயோகத்தையும் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பாரசீகம் இவர்களுக்கு வழங்கியது. வட இந்தியாவில் (உண்மையில் பழங்கால பிரித்தானியாவில் குறிப்பது போலவே) கி. மு. 500 அல்லது அதற்குச் சற்று முற்பட்ட காலம் இரும்புக்காலத்தின் பெயரளவிலான தொடர்கத்தைக் குறிப்பது தற்செயலான ஒற்றுமையாக இருக்கமுடியாது. அத்தோடு, இந்தியா என்னும் இயற்கைக் காட்சிப்படத்தில், கலாசாரப் பிற்போக்கு நிலையங்கள் நன்கறியப்பட்ட அமிசமாக இருக்கும் என்பதை எப்போதும் ஒரு காப்புவாசகமாகக் கொள்ளவேண்டும். அந்தக் காலத்தோ, அதற்குச் சற்றுப் பிந்திய காலத்தோ, கங்கைநதிப் பள்ளத்தாக்கில் முதலாவது இந்திய நாணயமுறை வாணிபத்துக்கான புதிய உபகரணமாகவும் தூண்டுகோலாகவும் தோன்றியதும் தற்செயலாக நிகழ்ந்ததன்று. உள்நாட்டு முயற்சிகளிலும் குறைபாடு

* பெரித்தான் சாசனம் கி. மு. 520-518 இல் தாரியசுக்காக எழுதப்பட்டபோதே காந்தாரம் (பெசாவர் சமவெளியும் அதன் சூழலும் பாரசீகர்களுக்கு ஏற்கனவே வந்துவிட்டது. அப்பகுதி தாரியசால் அவனது ஆட்சிக்காலத்திற் கைப்பற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும்; அல்லது அவனது பாட்டனார் சைசால் கைப்பற்றப்பட்டிருப்பது அதிக சாத்தியமானது. அக்காலத்தில் தாரியசு தனது அரணைச் இந்துநதிப்பள்ளத்தாக்குவரை பரப்பினான். ஆயினும் அவனது கிழக்கெல்லை திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை.

இருக்கவில்லை. இரும்பு புழக்கத்துக்கு வந்ததைத் தொடர்ந்து — ஒருவேளை, அப் புதிய, உயர்வழக்கிலுள்ள பிரதேசத்தொழிலாளர் தனிப்பட்டதும் குறிப்பிடத் தக்கதுமான ஒரு வளைதொழிலைக் கண்டு பிடித்தனர். இது புதைபொருளாராய்ச்சியாளருக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாயமைந்தது. வடகருந்துலக்க அல்லது “வ. க. து” பாண்டம் என வழங்கும் எலகைப் போன்ற தன்மையுடைய இப் பாண்டத்தைப் பற்றிப் பிந்தைய அத்தியாயங்களில் அடிக்கடி குறிப்பிடப்படும். இம்மட்கலத்தொழில் கங்கைச் சமவெளியிலிருந்து வட மேற்கு எல்லைப் புறத்துக்கும் வங்காளத்துக்கும் தக்கணத்துக்கும் பரவியது. இதன்காலம் கி. மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 2 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது (ப. 30). இதற்கு முன் இப்பாண்டத்தைப் போலவே தனித் தன்மை பெற்றிருந்த “வண்ணநரை” அல்லது வ. ந. கலம் கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டில் வழங்கி வந்தது. அதன் காலத்தைத் திட்டமாக நிச்சயிக்க முடியவில்லை. கி. மு. 8 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 5 ஆம் நூற்றாண்டுக்குமிடையே இக்கலம் வழக்கிலிருந்திருக்கலாம் (3.26) ப. இக்கைப்பணிகளைப் பற்றியும் பிற கைத்தொழில்களைப் பற்றியும் பின்னர் விவரிப்போம். கண்டறியப்பட்ட சாதனங்களுள் அண்ணளவில் காலவரை செய்யக்கூடியவற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டுக் களாகவே மேற்கூறியவற்றைக் குறிப்பிட்டோம்.

அடுத்து, மகா அலெக்சாந்தரின் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. வரலாற்று வல்லுனர்களும் தத்துவஞானிகளும் புடைசூழ, ஆசியாவிலே ஊண்பையுடன் அவன் கி. மு. 326 இல் பஞ்சாபில் துழைந்தமையை ஒரு புதைபொருளாராய்ச்சித் தகவலாக விவரிக்கத்தேவையில்லை. இவ்வாறு விவரிப்பது உலகத்துப் பெருந்தகையோர் ஒன்பதின்மருள்ளும் சிறந்தவர்க்குப் புகழுரையாகாது. ஆயினும், நலிவுற்ற பேசியாவிலிருந்து அகதிகளான தொழிலாளிகள் இந்தியாவுட்புக அவன் வழிகோலினான் என்பதும் அதன்மூலம் இந்திய சிற்பக்கலையிலும் கட்டிடக்கலையிலும் காணப்படும் நிரந்தரமான சில அமிசங்களுக்கு அவன் மறைமுகமாகக் காரணமானான் என்பதும் உண்மையாகும். இம்முறையிலே, பாரதக்குடியரசின் இலச்சிணையாக விளங்கும் சாரநாத்துச் சிங்கங்கள் அசோகனது உரிமையாக இருக்குமளவுக்கு அலெக்சாந்தரின் உரிமையுமாகும். இச்சிங்கங்களும் இவற்றைப் போன்ற பிறவடிவங்களும் மௌரிய, சங்கப் புதைபொருளாராய்ச்சியியலின் அமிசமாக விளங்குகின்றன.

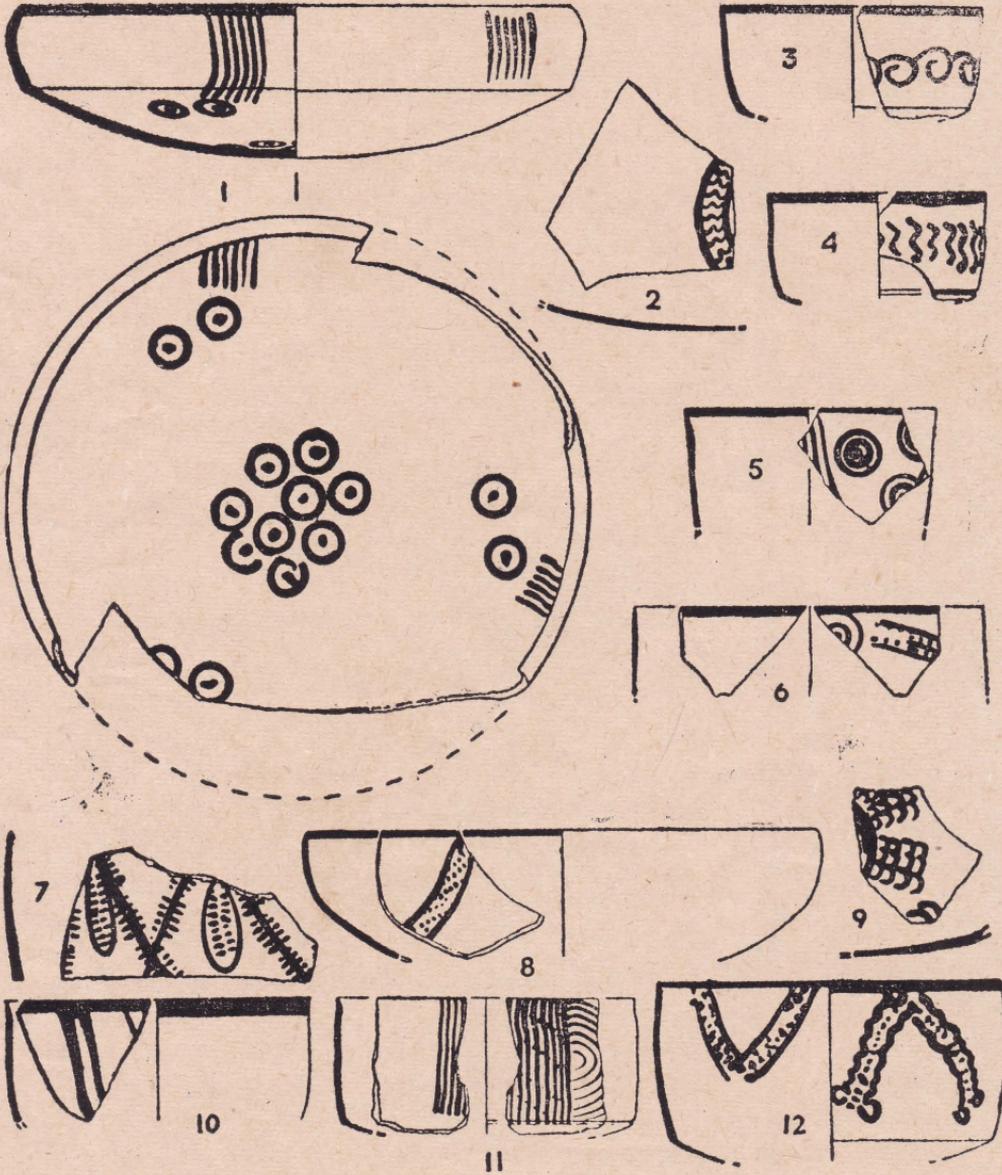
எனினும் இந்தியப் புதைபொருட் களஞ்சியத்திற்குப் பண்டை கிரேக்கமும் உரோமும் மிக்க நன்முறையில் ஊக்கமளித்தது கிறித்துவுக்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள தொடக்க நூற்றாண்டுகளிலேயேயாகும். ஒகஸ்தசும் அவனுக்குப் பின்னுமுள்ள தொடக்க நூற்றாண்டுகளிலேயேயாகும். ஒகஸ்தசும் அவனுக்குப் பின்வந்தோரும் உரோமசாமிராச்சியத்தை நிலைநாட்டியபோது, உரோமானிய நாணயங்களும் கிரேக்க உரோமப் பண்டங்களும் பெருவளவில் இந்தக் குடா நாட்டிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. வாசனைப் பொருள்களும் மணிகளும் வாங்கு

வதற்கும் சினாவின் இடைவணிக செய்வதற்கும் இந்நாடு களையிருந்தது. கிரேக்க, உரோம, இந்திய, சீன இலக்கியங்களில் மிகுதியாகவும் எதேச்சையாகவும் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்விதக்குமதிப் பொருள்கள் எக்காலத்தில் எங்கிருந்து வந்தவை என அறியமுடிகிறது. புதை பொருளியன்முறையில் இவை எவையெவை எனக் கண்டறியப்பட்டுள்ளதால் இவற்றோடு தொடர்புள்ள இந்திய கலாசாரங்களின் காலத்தைத் திட்டமாகக் கணிக்க இவை உதவியுள்ளன. மத்திய இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும், வேறு வழிகளில் காலத்தொடர்பு அறிய முடியாத புதைபொருட்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் இவை புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன எனக் கூறுவது மிகையன்று. குறிப்பாக, பலவிடங்களிலும் பரவியுள்ள ' புள்ளிவட்டங்களைக் கொண்ட பாண்டம்' (பக்கம் 31) மேனாட்டுக் கலாசாரத் தொடர்பால் தோன்றியது. இத்தாலியப் பாண்டங்களோடும் உரோமானிய நாணயங்களோடும் அதற்குள்ள தொடர்பிலிருந்து அதன் தொடக்ககாலம் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்ற காலக் குறிப்பைப் பெறமுடிகிறது.

வரலாற்று முன்னருக்கும் தொடக்ககால வரலாற்றுக்குமுரியவையாய் மேன்மேலும் கிரைத்துவரும் சாதனங்களை இப்போது வகைப்படுத்திக் கிட்டத்தட்டப் பூரணமான கால ஒழுங்கின்படி அமைப்பதற்குக் கையாளப்படும் வழிவகைகளுள் இவை சிலவாகும். இந்திய, பாக்கித்தான் அரசாங்கப் புதைபொருளாராய்ச்சிப் பகுதியினரின் ஊக்கினாலும் சில பல்கலைக்கழகங்களின் உதவியோடும் (கல்கத்தா, பூனா, அலகபாத்து, பரோடா சர்வகலாசாலைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை) இப்பணி முன்னேறி வருகிறது. இன்னும் எவ்வளவோ செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

காலவரையறைப் படுத்தலில் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கும் முற்கூறிய மூன்று கல வகைகளைப் பற்றி மேலும் சில குறிப்புகள்

1. வண்ணநரைக்கலம் (வ. ந. கலம்). வெண்கல காலத்தைச் சேர்ந்ததும் நன்கு பிரித்தறியக்கூடியதுமான இக்கலம் மென்மையும் மழமழப்புமுள்ள களிமண்ணால் ஆக்கப்பெற்று சக்கரத்தில் வைத்துச் சுழற்றி வளையப்பெற்றது. குறுக்களவில் மெல்லியதாயும் குறுக்குத் தோற்றத்திற் சாம்பல் நிறமாயும் காணப்படும். இக்கலம் நன்கு சுட்டப்பட்டு, மேற்பரப்பில் நரை நிறமாகவோ கபில நரை நிறமாகவோ காணப்படும். சிலவேளை கருநிறமாகவும் இருப்பதுண்டு. மேற்பரப்பில் கோடுகளாலும் புள்ளிகளாலுமான வடிவங்கள் ஏக மைய வட்டங்கள், சுருள் வடிவங்கள், சிக்மா சுவத்திகா வடிவங்கள் ஆகியவை மங்கிய கருமை நிறத்திலும் சில செந்நிறத்திலும் தீட்டப்பட்டிருக்கும்.



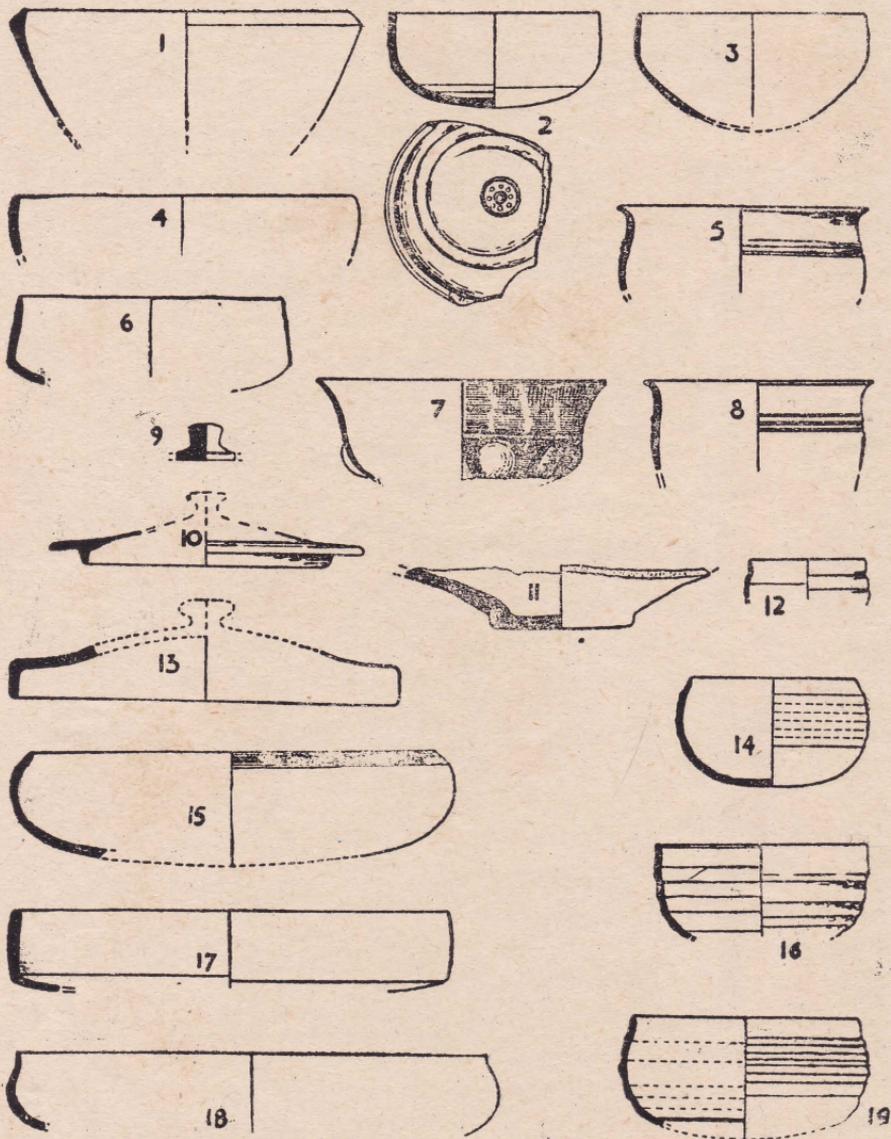
உரு.1—வண்ணநரைக்கலம் : 7—4, அகிச்சபத்திராவிலிருந்து ; 5—9, பானிப்பேட்டையில் இருந்து ; 10—12, அத்திபுரத்திலிருந்து. †

பெரும்பான்மையாக வழங்கும் கல வடிவங்கள், நேரான பக்கங்களுள் அகல்களும், செகுத்தாய்க் குவிந்த பக்கங்களையும் காப்படிப் பகுதிகளையும் கொண்ட தட்டுக்களுமாகும்.

இப்பாண்டம் யமுனை கங்கை இருநீர்ப்புலத்தில் சிறப்பாகக் காணப்படுகிறது. எனினும் மேற்கே பிக்கானீர் வரையும் தெற்கே உச்சயினி வரையும் இது கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

உத்தரப் பிரதேசத்திலுள்ள அகிச்சத்திராவில் இப்பாண்டம் முதன் முதல் கண்டறியப்பட்டது. அங்கு இது பெரும்பாலும் வடகருந்துலக்கக் கலம் அல்லது வ. க. து. கலத்துக்குக் கீழாகக் காணப்பட்டது. இருவகைப் பாண்டங்களும் கலந்து காணப்பட்டதுமுண்டு. ஆனால், கங்கைக் கரையில் இன்னும் கவனமாக அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட அத்திபுரத்தில் வ. ந. கலத்துக்கும் வ. க. து. கலத்துக்குமிடையே படையியன்முறையிலான இடைவெளி காணப்படுகிறது. யமுனைக் கரையில் கௌசாம்பியிலும் இத்தகைய இடைவெளி இருந்ததற்கா அடையாளம் காணப்படுகிறது. எனினும் முந்தைய போல அங்கு பெருமளவு சான்றுகளில்லை. பிற ஆராய்ச்சித் தலங்கள் இவ்விருவகைப் பாண்டங்களின் பொதுவான வரிசை முறையை உறுதிப்படுத்துகின்றன. மேலும் வ. க. து. கலம் யோகத்துடன் பொதுவாகத் தொடர்புடைய கற்றொழிகள்கூட வ. ந. கலம் கள் இரும்புக் கருவிகளுடனும் காணப்படுகின்றன. இந்தியாவில் செம்பின் உபயோகத்துடன் பொதுவாகத் தொடர்புடைய கற்றொழில்கள் கூட வ. ந. கலம் காணப்படும் மட்டத்தில் வழங்கியதாகத் தெரியவில்லை.

கங்கை நதிப் பிரதேசத்திலுள்ள வ. க. து. கலத்தின் தொடக்க காலம் கி. மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டெனக் கொள்ளலாமெனில் (கீழேகாண்க). வ. ந. கலம் வழங்கிய காலம் அதற்கும் முற்பட்டதென்பது திட்டமானது. அத்திபுரத்தில் இப்பாண்டம் 4—7 அடி ஆழமுள்ள படுகையிற் பரவியிருந்தது. அப்படுகையாற் குறிக்கப்படும் கால அளவு எவ்வளவு என்பதைத் திட்டமாகக் கூறமுடியாவிடினும் அது இரண்டு அல்லது மூன்று நூற்றாண்டாக இருக்கக்கூடுமெனக் கொள்வது பொருந்தும். இந்த அடிப்படையில், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இவ்வாராய்ச்சித் தலத்தில் வ. ந. கலத்தின் தொடக்ககாலம் கி. மு. 8 ஆம் நூற்றாண்டெனக் கொள்ளலாம். அத்திபுரத்தில் திறமையுடன் தோண்டப்பட்டுள்ள ஆராய்ச்சியகழிகள் அதன் காலத்தை 'ஏறக்குறைய கி. மு. 1100 அல்லது அதற்கும் சற்று முன்னதாகக்' கொள்வதற்கு இடமளிக்கின்றன. இங்ஙனம் கொள்வதற்கான காரணம் வருமாறு: அத்திபுரம் உட்படப் பல நகர தலங்களிற் கிடைக்கும் முக்கியமான கலவகைகளுள் வ. ந. கலமே ஆகப் புராதனமானது. மகாபாரதப் போருக்கு முன்பே இத்தலங்கள் இருந்தனவெனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பாரதப் போரின் காலம் ஏறத்தாழ கி. மு. 950 என எவ். இ. பாகிதர் கொள்வதிலிருந்து வ. ந. கலத்தின் காலம் முற்கூறியவாறு ஊகிக்கப்படுகிறது. இவ்வுகம் சரியாக இருக்கக்கூடும். ஆயினும் தற்போது கிடைக்கும் புதை



உரு. 2. வடகருந்துலக்கக்கலம் : 1, 3, 5, 8, 10, 17 ரூபாலிலிருந்து ; 2, 16, ராஜகீரி
 லிருந்து ; 4, 9, 12, 18 திரிபுரியிலிருந்து ; 6 பகலிலிருந்து ; 7, தச்சலைத்திலிருந்து
 (பீர்திடல்) ; 11, 13, அத்திபுரத்திலிருந்து ; 14, 15, 19, அகிச்சபத்திராவிலிருந்து. †

பொருட்சான்றுகள் இக்கலத்தின் காலத்தை இந்த அளவு முந்தையாகக் கொள்ள இடமளிக்கவில்லை. எப்படியும், மகாபாரதத்திற் குறிப்பிடப்படும் சரித்திர பூர்வமான நிகழ்ச்சிகளின் காலத்தைத் திட்டமாகக் கூறுவது எளிதன்று.

இக்காலப்பகுதியின் தொடக்கத்தை ஆராயுங்கால், இந்த வெளி நாகரிகத்துக்கும் (ஏறத்தாழ கி. மு. 1500?) ரூபரிலும் வடமேற்கிந்தியாவின் பிற தலங்களிலும் காணப்படும் வ. ந. கலங்களின் தொடக்ககாலத்துக்குமிடையே ஒரு தெளிவான புதைபொருளியலிடைவெளி காணப்படுகின்றது. எனினும், புதைபொருளாராய்ச்சியாளர் என்ற முறையில் கூடியவரை தொடர்புகள் காண முயல்வதாயின், பலுக்கித்தானத்துடன் ஓரளவு தொடர்புபடுத்தலாம். அங்கு சாகிதம்பில் இரண்டாவது கட்டப் புதைகுழிகளிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட அகல்கள் கங்கைவெளிப் புதைபொருட்களுடன் வழிமுறையிலே (அற்பமானதாயினும்) தொடர்புடையனவெனக் கொள்ளலாம். அந்த இடத்திலே சாகிதம்பு புதைகுழிகள் இந்து வெளி நாகரிகத்துக்குப் பிற்பட்டவையாயிருந்தன. கங்கை வடிநிலத்தில் உயர்ந்தவகை வ. ந. கலங்கள் திடீரென்று தோன்றுவது, வேறோர் இடத்தில் அதன் அமைப்பு பூரணப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது என்று ஊகிக்க வைக்கிறது; அல்லது நிரூபிக்கிறது என்றும் கூறலாம். இங்கு ஆரியர்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடுவதாயின், வ. ந. கலங்கள் அவர்களது இந்தியப் படையெடுப்பின் இரண்டாவது கட்டத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். இக்கட்டத்திலே தான் அவர்கள் இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கிலும் பலுக்கித்தான் எல்லையிலும் கருத்துக்களையும் தொழிலாளர்களையும் பெற்றபின், பஞ்சாபிலிருந்து கங்கையுமுனை இருநீர்ப்புலத்தின் மத்திய பகுதியிற் பிரவேசித்து, அப்பகுதியை ஆரிய மயமாக்கினர். 126 ஆம் பக்கம் பார்க்க.

சுருக்கமாகக் கூறின், பிரதானமான வண்ண நரைக்கலங்களின் காலம் கி. மு. 8—5 ஆம் நூற்றாண்டுகளெனப் பின்வரும் பக்கங்களிற் கொள்ளப்படும்.

2. வடகருந்துலக்கம் கலம் (வ. க. து. கலம்). வட இந்தியாவிலும் மத்திய இந்தியாவிலுமுள்ள பல தலங்களில் சில சமயங்களில் தெற்கே அமராவதிவரை, இந்த இரும்புக் காலக் கலம் காணப்படுகிறது. ஐரோப்பிய தலங்களிற் காணப்படும் தெரசிகிலதாவைப் (terrasigillata) போல இப்பாண்டவகை உபகண்டத்துக்குச் சிறப்பாக உரியது.³⁰ இது சக்கரத்திலேற்றி வளையப்பெற்றதாயும் சாதாரணமாக மெல்லியதாயுமிருக்கும். மேற்பரப்பு நரை அல்லது கபில நிறத்திலிருந்து கருமை நிறம்வரை உள்ள வண்ணங்களோடு மிகவும் பளபளப்பாகக் காணப்படும். இது எஃகைப் போன்ற தன்மையுடையது. மென்மையும் வழுவழப்புமுள்ள வெண்மையான அல்லது செந்நிறக் களிமண்ணால் இது வளையப்பட்டது. பளபளப்பு மெருகிடுவதாலோ மேற்பூச்சாலோ ஏற்பட்டதன்று. தயாரிக்கப்பட்டமுறை திட்டமாக அறியப்படவில்லை; சக்கரத்தில் வளைந்த பின் மிக துண்ணியதும் மழுமழுப்பானதும் இரும்புக்கலப்புமற்றதுமான களிப்பசைமேலே பூசப்பட்டு, மீண்டும், தேய்த்துப் பளபளப்பாகச் செய்யப்படுகிறதென்ற

றும், அதன்பின் கனிகள் மென்மையாக ஒன்று சேருமாறு தாழ்த்துநிலைக்குரிய வெப்பநிலையில் கூடப்படுகிறதென்றும், அதுவே அப்பாண்டத்தின் விசேடமான வலிவுக்கும் பளபளப்புக்கும் காரணமென்றும் கருதப்பட்டு வந்தது. சமீப காலத்தில், பிரித்தானிய அரும்பொருள்க ஆய்வுகூடத்தில், இப்பாண்டம் தேய்த்துப் பளபளப்பாக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்ற கருத்து நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் வேறு எங்ஙனம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்பதற்கான பூரண விளக்கம் தரப்படவில்லை. 'சுடப்படாத பாண்டங்கள் செம்மண்ணைப் போன்றிருக்கும் இரும்புசேர்ந்த அசேதனப் பொருளில் வைக்கப்பட்டு 800 ° சென்றிரேட் வெப்பநிலையில் சுட்டபின்னர், பாண்டங்கள் தாழ்த்தும் பவனத்தில் குளிர்வதற்காகச் சூளை அடைக்கப்பட்டது. "செம்மண்" எந்தக் கனிப் பொருட்களைக் கொண்டது என்) கண்டறியப்படவில்லை. மேற்பரப்பின் திட்டமானதன்மை இன்னும் அறியப்படவில்லை', என்பது ஆய்வுசாலையின் கூற்று.

இப்பாண்டவகையிற் பொதுவாகக் காணப்படும் வடிவங்கள் அகல்களும் குவிந்த பக்கங்களைக் கொண்ட தட்டுக்களுமாம். வடிவத்திலும் உயர்தர அமைப்பிலும் இவற்றுக்கும் வ. ந. மட்கலங்களுக்கும் சில ஒற்றுமைகள் உண்டு. இரண்டும் ஒரே மரபைக் குறிப்பவை எனவும் வ. க. து. காலவகைகளில் அபிவிருத்தியடைந்த அல்லது மாறுபட்ட செயன்முறை கையாளப்பட்டதெனவும் கொள்ளலாம். புதிய செயன்முறையைக் கண்டு பிடித்தவர்கள் இக்கலம் மிகுதியாகக் காணப்படும் கங்கைச் சமவெளியிலிருந்த குயவராபிருக்கலாம். வ. க. து. கலத்துக்குச் சற்று முன்னதாக முதன்முதலாகத் தோன்றிய இரும்பாலாக்கப்பட்ட பொருள்களுக்கும் இப்பாண்டத்துக்கும் மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும்போது ஓர் ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. இந்த ஒற்றுமைக்கும் இக்கலம் பெருவழக்கிற் காணப்பட்டதற்கும் தொடர்பில்லாமல் இருந்திருக்க முடியாதென ஊகிக்கலாம். அல்லது, உயர்ந்த உலோகப்பூச்சில் பேசியர்களுக்கிருந்த விருப்பத்தை இக்கலத்தின் பெருவழக்குப் பிரதிபலிப்பதாயிருக்கலாம். அவர்களுடைய கொத்தவேலைகள் சிலவற்றிலிருந்து அவர்களுக்கு இத்தகைய பூச்சிலுள்ள விருப்பம் புலனாகிறது.

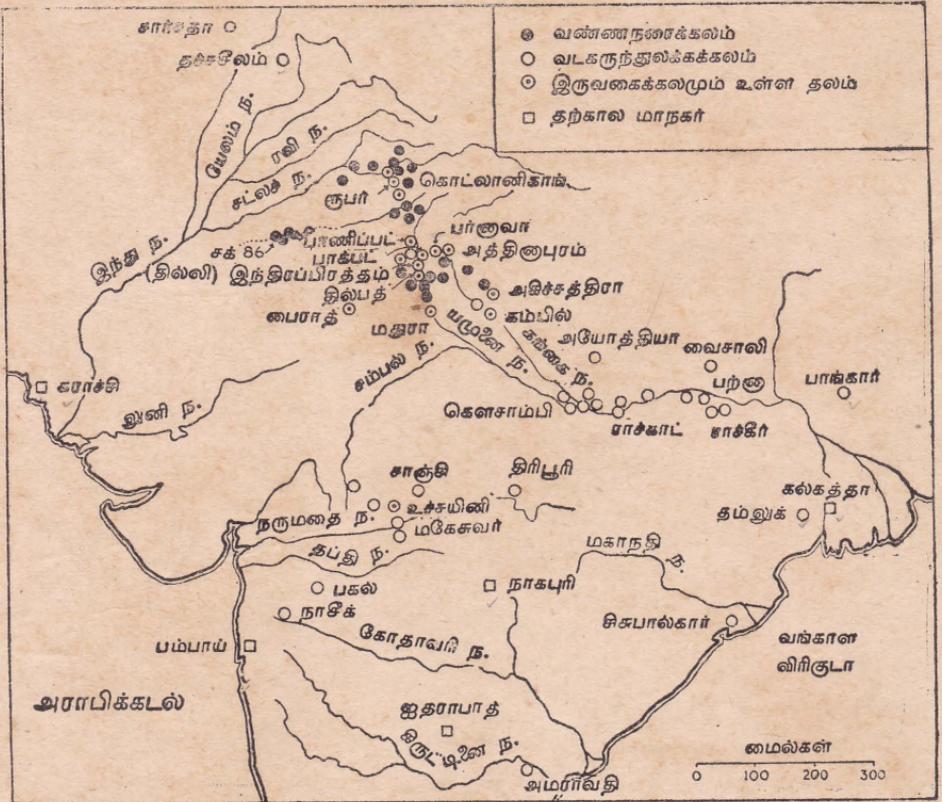
பஞ்சாபைச் சேர்ந்த தச்சசிலத்தில் (மேற்சூப் பக்கத்தான்) ஓரளவு சுற்றி வளைந்திருக்கும் தலத்தில் நீண்டகாலம் அகழ்ந்து கண்டெடுத்த ஏறக்குறைய இருபது பாண்டத்துண்டுகளைக் கொண்ட இப்பாண்டவகையின் காலம் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் பதினெட்டுத் துண்டுகள் நகரிலுள்ள மிகப் பழைய ஆராப்ச்சிவெளியாகிய பிரீமேட்டிற் கிடைத்தவை. இது. கி. மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலோ 5 ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலோ தாபிக்கப் பெற்று கி. மு. 180 ஆம் ஆண்டளவில் முடிவுற்றதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. கி. மு. 326 இல் மா அலெக்சாந்தர் இங்கு சென்றிருந்தார். அப்போது சராசரி மட்டம் தற்போதுள்ள மேற்பரப்பிலிருந்து 6 அல்லது 7 அடி கீழே இருந்தது. பிரீமேட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சில்லிகளுட் பதினாறு சில்லிகள் - 7 அடிக்கும்

13 அடிக்கும் இடைப்பட்ட ஆழத்தில் இருந்தனவென்பதும் 7 அடிக்கும் குறைந்த ஆழத்தில் இரண்டே சில்லிகள் தாம் இருந்தனவென்பதும் 7 அடிக்கும் குறைந்த ஆழத்தில் இரண்டே சில்லிகள் தாம் இருந்தனவென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கவை (இவற்றுள் ஒன்று 4 அடி 10 அங்குல ஆழத்திலும் மற்றது 6 அடி 2 அங்குல ஆழத்திலும் இருந்தன). தச்சசீலம் தற்காலக்கருத்திற் படையமையியல் முறைப்படி தோண்டப்படவில்லையாதவின் காலத்தையறிவதில் இவ்வாழங்கள் நம்பிக்கையான வழிகாட்டிகளாகா. ஆனால், இவ்வாழங்களுக்கு முரணில்லாமல், தச்சசீலத்திற்கு அடுத்த தலமாகிய சிற்காப்பிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட இரு சில்லிகளுள் ஒன்று மேற்பரப்பிலிருந்து 18 அடி ஆழத்திலிருந்தது. எனவே அது அந்தத் தல வரலாற்றின் ஆரம்பகாலத்தில், அதாவது கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்திருக்கவேண்டும். இம்முறையில் வ. க. து. கலத்தின் காலத்தை கி. மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 2 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் உட்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். பிந்தைய மட்டத்திற் சில இடங்களில் இப்புனைவுகள் தங்கியிருப்பது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே. ஓரிசாவிலுள்ள சிசுபல்காரில் புள்ளி வட்டக்கலங்களுக்கு மேலாக மூன்று வ. க. து. சில்லிகள் அகப்பட்டன. இந்தப் புள்ளிவட்டக்கலத்தின் காலமோ கி. பி. முதல் நூற்றாண்டுக்கும் முற்பட்டதாக இருக்க முடியாது. ஆயினும் கங்கை வடிபுலக் கலத்தின் ஆரம்ப காலத்தைக் கணக்கிட இன்னும் அதிகமான ஆதாரங்கள் தேவை. இந்த விநத்தில் தச்சசீலக் கலங்களின் காலம் வகை மாதிரியாயிராமற் போகலாம். உண்மையில், சமீபகாலத்திற் கிடைத்த ஆதாரங்களிலிருந்து தூர வடமேற்கில் பீபசா வருக்கருகில் சாரச்தாலிலும் (இங்கு 1958 இல் இப்புனைவுகளின் சில்லிகள் பன்னிரண்டு கிடைத்தன) சுவாத்திலுள்ள உதேகிராமிலும் (இங்கு பேராசிரியர் சி. துசியின் ஆராச்சியின் மூலம் கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் சூழலில் சில்லித்துண்டொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது) தச்சசீலத்திலுங்கூட இப்பாண்டம் வந்தது கி. மு. 323 க்குப் பின்னர் மௌரிய சாம்ராச்சியம் கங்கைக் கரையிலிருந்து இப்பகுதிகளுக்குப் பரவிய காலத்திலேதான் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதாவது, உபகண்டத்தின் வடமேற்குப் பகுதிகளிற் காணப்படும் வ. க. து. கலத்தின் காலம் கி. மு. 320 க்கும் கி. மு. 150 க்கும் உட்பட்டதெனத் தற்காலிகமாகக் கொள்கிறேன். அதே சமயம், அதற்கும் மிகமுற்பட்ட காலத்திலேயே கங்கைச் சமவெளியில் இப்பாண்டம் வழக்கில் வரத் தொடங்கியிருப்பது சாத்தியமே.

கங்கைப் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள அத்தினுபுரத்திலே கவனத்துடன் தோண்டப்பட்ட பரிசோதனை அகழ்களில், 8 அடி செங்குத்தான குடியிருப்புப் பொருள்களால் குறிக்கப்படும் III ஆம் காலப்பகுதியில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட வ. க. து. கலத்துண்டுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. ஆனால் அதற்கடுத்த IV ஆம் காலப்

பகுதியில் இக்கலம் காணப்படவில்லை. கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தாக்கக் கருதப்படும் மதுரை நாணயங்கள் இக்காலப்பகுதியிற் காணப்படுகின்றன.

3. புள்ளிவட்டக்கலம். தென்னிந்தியாவின் பாண்டிச்சேரிக்கருகே அரிக்கா மேட்டில் 1945 இல் இது முதன்முதற் கண்டறியப்பட்டது. கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இத்தாலியிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அறெற்றைன் பாண்டங்களோடு இவை காணப்படுகின்றன.⁵ வடமைசூரிலுள்ள சந்திரவல்லியில் கி. பி. 26—37 எனக் காலங் குறிக்கப்பட்ட திபேரிபசின் தெனேரியசு நாணயம் புள்ளி வட்டங்களைக் கொண்ட சில்லிகளுக்கருகில் அதைப்போலச் செய்யப்பட்ட மட்பாண்டங்களுடன் காணப்பட்டதிலிருந்து முற்கூறிய காலக்குறிப்பு உறுதிபெறுகின்றது. இப்பாண்டத்திற் குறிப்பாகக் காணப்படுவது தட்டவடிவம். இது சிலவேளை 12 அங்குலத்துக்கும் அதிகமான



உரு. 3—வண்ணநரை, வடகருந்துலக்கலம் லங்களில் பரவல்.

விட்டத்தையுடையதாயும், உட்புறம் வளைந்து மூக்கினைக் கொண்ட விளிம்பையுடையதாயும், தட்டையான அடிப்புறத்தில் உட்பக்கம் புள்ளிவட்ட அமைப்பைக் கொண்ட இரண்டு அல்லது மூன்று ஏக மையவளையங்களுடையதாயும் காணப்படும். இந்த அமைப்பு இந்தியாவுக்கே உரியதன்று என்பதும், இத்துடன் தொடர்புள்ள அறெற்றைன் பாண்டங்களைப் போல மத்தியதரைக் கடற்பிரதேசத்திலிருந்து பெறப்பட்டதென்பதும் உறுதியானவை. இப்புனை பொருள் நரை அல்லது கறுப்பாகக் காணப்படும். மேற்பரப்பு குறிப்பிடத்தக்க அளவு வழுவுழுப்பாக இருக்கும். பொதுவாக மெல்லியதாயும், எளிதில், உடையக்கூடியதாயும் நன்கு சுடப்பட்டதாயும், அநேகமாக ஓர் உலோக நாதத்துடனும் இருக்கும். சிறந்தவகைப் பாண்டங்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டவை என்பதில் ஐயமில்லை. அத்துணைச் சிறப்பற்றவை உண்ணாட்டில் அவற்றைப்போலச் செய்யப்பட்டவையெனத் தோன்றுகின்றது. இக்கலம் கி. பி. முதலாம் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் உரோமானிய வர்த்தகம் பரவியிருந்த தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றது. வடகிழக்கே வங்காளத்தில் தமலுக்கு வரையும் இது பரவியுள்ளது. பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்நாடு என்று வழங்கிவந்ததும் தொலமியால் தலைநகரானக் குறிப்பிடப்பட்டதுமான நகரம் இதுவே. வடமேற்கே சிந்து மாகாணத்தில் யுகாரில் இப்பாண்டத்தின் தனிப்பட்ட துண்டொன்றும் காணப்பட்டது.

பெருவளவிற்பனை கிடைப்பதும் தனித்தன்மையுடையதுமான இப்பாண்டம் இந்நூலின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டது. எனினும் தென்னிந்தியாவின் ஆதிகாலவரலாற்றின் முதலாவது திட்டமான காலக்குறிப்பு என்ற முறையில் எமது பிந்தைய அத்தியாயங்களின் காலக்குறிப்புகளுக்கு இறுதிக்கோடாக இது உதவுகின்றது.

கற்கள்

இந்தியக் கந்தாலக் கருவிகளைக் காலவியன்முறையிலும் வகைகுறியியன் முறையிலு மூன்று பரந்த வரிசைகளுள் தற்காலிகமாக அடக்குவர். I ஆம் II ஆம் வரிசைகள் முந்தைய பழஞ்சிலைக் காலத்தையும் பிந்தைய பழஞ்சிலைக் காலத்தையும் குறிக்கும். III ஆம் பிரிவில் துண்சிலைக் காலக் கருவிகளே பெரும் பாலும் காணப்படுகின்றன. இந்த அடிப்படைப் பாகுபாடு செப்பமற்றதாயும் எளிமையானதாயும் இருப்பினும் தற்கால ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுகிறது. II ஆம் வரிசை இன்னும் திட்டமாக வரையறை செய்யப்படவில்லை. ஆனால் I ஆம் III ஆம் வரிசைகள் எவ்விதத்திலும் பிரித்தறியக்கூடிய தனித் தன்மைகளைப் பெற்றவை. இவ்வத்தியாயம் பிரதானமாக I ஆம் வரிசையைப் பற்றியதாகும்.

இந்தியாவில், பழைய கற்காலமாகிய பழஞ்சிலைக்கால மனிதனின் வாழ்க்கையைப் பற்றி அறிவது அதிகக் கடினமாயுள்ளது. அவன் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் வாழ்ந்தான் என்பதற்கு அவன் உடைத்து உருவாக்கிப் பல்வேறு வகையான புவிச்சரிதச் சூழ்நிலைகளில் விட்டுச் சென்றிருக்கும் எண்ணற்ற கற் துண்டுகள் சான்று பகருகின்றன. ஆனால் அவன் தனது தினசரி இலௌகிகத் தேவைகளுக்கும் ஆன்மீகத் தேவைகளுக்கும் வெட்டிச் செதுக்கியிருக்கக்கூடிய எலும்புகள் மரக்கொம்புகள் ஆகியவற்றில் எதுவும் எஞ்சவில்லை. அதுபோலவே அவனது உடலையும் உறைவிடத்தையும் அணிசெய்திருக்கக்கூடிய தோல்கள் பாய்கள் முதலியவற்றில் எதுவும் இப்போது கிடைக்கவில்லை. அவனது உடலமைப்பைப் பற்றி யாம் எதுவும் அறியோம். அவனது நினைவுச் சின்னங்களாக விளங்குபவை கணக்கிலடங்காத கற்கள் மாத்திரமேயாகும்.

புவி வரலாற்றியலின்படி அவன் வாழ்ந்தது பிளீத்தோசின் காலமாகும். இது நாம் வாழும் புதுக்காலம் அல்லது ஒலோசின் காலத்துக்கு முந்திய கடைசிக் காலப்பகுதி. எலிபசு, இக்கசு, பொசு என்னும் தனிப்பட்ட உயிரினங்கள் அக் காலப் பகுதிக்குரியவை. மேலும் திட்டமாகக் கூறுவதாயின், இவ்வத்தியாயத்திற் குறிப்பிடப்படும் கற்கருவிகள் பிளீத்தோசின் காலத்தின் நடுப்பகுதியாகும்; அதாவது இற்றைக்கு 4,00,000 ஆண்டுகளிலிருந்து 1,00,000 ஆண்டுகள் வரை முற்பட்டதாகிய காலப்பகுதி அது. சிற்சில தொழில்கள் இவ்வெல்லைக்கும் பிற்பட்ட காலம் வரை நீடித்திருக்கக்கூடும். பெரும்படியாக இக்கற்கருவிகளை மூன்று பிரதான பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

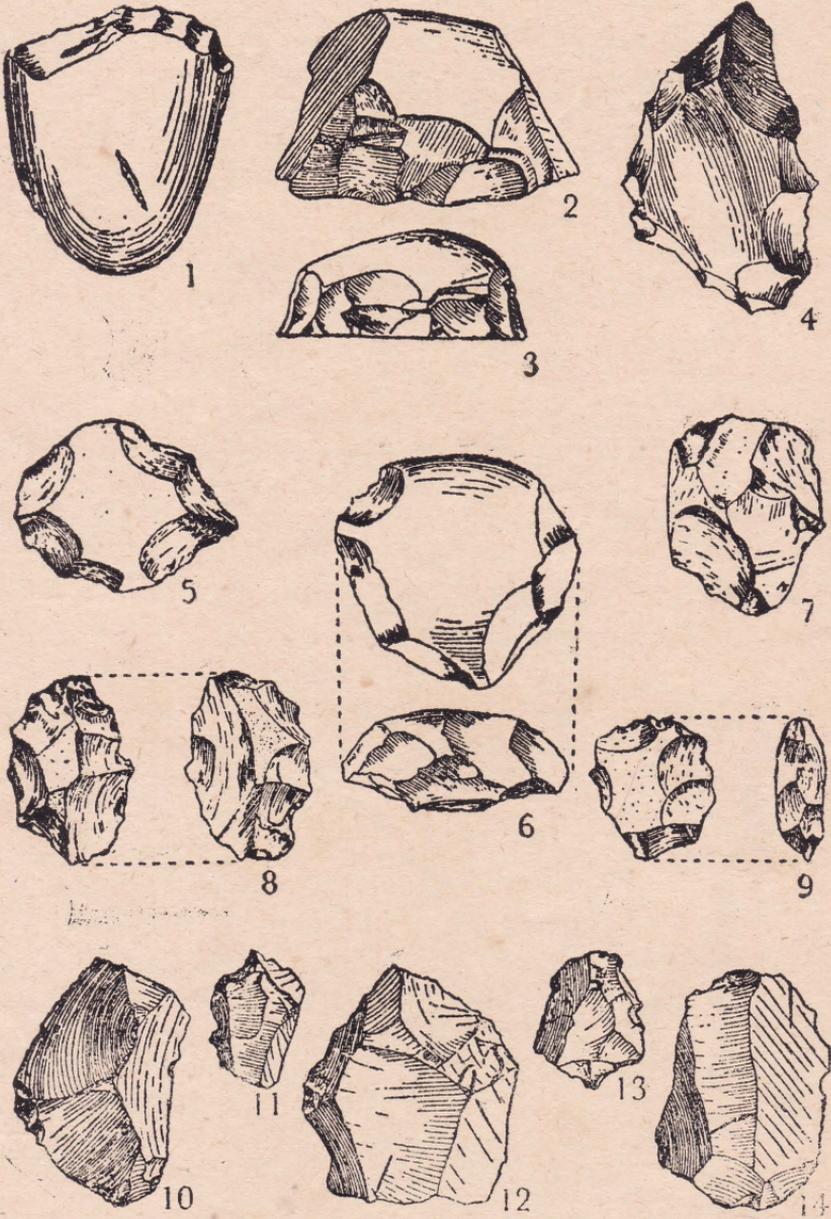
1. **பரற்கருவிகள்.**—இவை பெரும்பாலும் ஒழுங்கின்றிக் கூர்மையாக்கப்பட்ட பரற்கற்களாகும். இவை குவாட்சைற்றைப் போன்றவை. கருவிகள் அநேகமாகப் பரலின் மேற்பரப்பின் ஒரு பகுதியைக் கொண்டவையாயிருக்கும். சில சமயங்களில், மனிதனாலோ இயற்கையாலோ குறுக்காகப் பிளக்கப்பட்ட பரலின் சமதளமான பகுதியின் ஓரங்களிலிருந்து சில்லங்கள் மேல்நோக்கி உடைக்கப்பட்டிருக்கும். இதனால் கருவியில் கூரிய முனையொன்று ஏற்பட்டு, வெட்டுவதற்கும் சுரண்டுவதற்கும் அதனைப் பயன்படுத்தக்கூடியதாயிருக்கும். மற்றொரு வகையில், உருண்டையான அல்லது முட்டைவடிவமான பரலின் சில்லங்கள் அகற்றப்பட்டு வளைந்து நெளிந்து வெட்டும் பகுதியோ ஒரு முனையோ அமைக்கப்படும்; சாதாரணமாகப் பரலின் ஒரு பக்கத்துப் பரல்களே அகற்றப்பட்டிருக்கும். இத்தகைய கருவி சிலவேளை கைக்கோடரியைப்போல ஓரளவு காணப்படும். எனவே இந்தியாவில், பரற் கைக்கோடரிகளுக்கும் உண்மையான கைக்கோடரிகளுக்கும் தோற்றமுறைத் தொடர்பு இருக்கலாம் என ஊகிக்கப்படுகிறது. இவ்வொற்றுமை தற்செயலாக அமைந்ததாயிருப்பதும் அதே போலச் சாத்தியமானதே. இந்தியாவிலே பரற்றொழில் பொதுவாக 'சோகன்' தொழில் என வழங்கும் இக்கருவிகள் முதன்முதல் கண்டறியப்பட்ட இடமாகிய பஞ்சாப் நதியின் பெயரிலிருந்தே கைத்தொழிலும் இப்பெயர் பெறலாயிற்று.

2. **சில்லக் கருவிகள்.**—இவற்றுள் இரண்டு பிரிவுகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன (ஒவ்வொரு பிரிவிலும் பலவகை உண்டு). முதலாம் பிரிவு எசெக்சிலுள்ள கிளக் ரோனியன் கருவிகளுடன் ஒப்பிடக்கூடியது. அதாவது, சீராக்கப்படாத ஒரு கல்லைச் சுத்தியலால் அடித்தோ, வேறொரு நிலையான கல்லில் அதை மோதியோ ஒரு சில்லம் அகற்றி யெடுக்கப்பட்டிருக்கும். அடிக்கும் அல்லது மோதும் பரப்பில் ஆயத்தவேலைகள் எதுவும் செய்யப்பட்டதற்கான அடையாளம் காணப்படுவதில்லை. உள்பக்கத்திலிருந்து விரிந்த கோணத்தில் (110-125 பாகையில்) சில்லம் உடைக்கப்பட்டிருக்கும். அடித்து அமைக்கப்பட்ட பகுதி கூம்பியிருக்கும். இரண்டாவது பிரிவைச் சேர்ந்த கருவிகளிலே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள முறை பிரான்சு தேசத்திய லெவால்வா (Levallois) முறையைப் போன்றது. கல்வி லிருந்து சிறு சிறு சில்லங்களை அகற்றுவதன் மூலம் முதலில் "ஆமை" போலக் குவிந்த காழ் தயாரிக்கப்படும். பின் காழின் மேற்பரப்பிற்கு நேர்கோணமுறையில் ஆக்கப்பட்ட ஒரு சிறு தட்டையான பரப்பில் கல்லைமோதியடித்து பெருஞ் சில்லம் அகற்றப்படுவதுண்டு. இங்ஙனம் எடுக்கப்பட்ட சில்லம் மேற்புறத்தில் குவிசில்லவமைப்பு அல்லது குழலிப்பையுடையதாயும் அடிப்புறம் தட்டையாயும் இருக்கும். பொதுவாக மேலும் யாதொரு வேலைப்பாடுமின்றி அதை அப்படியே கத்தியாகவோ, சுரண்டியாகவோ, ஈட்டி முனையாகவோ உபயோகிக்கலாம். சிலவேளை அதில் மேலும் சில வேலைப்பாடுகள் செய்யப்படுவது முண்டு.

3. **கைக்கோடரிகள்.**—இவை பேரிக்காய் வடிவான கருவிகள். சிலவேளை ஓரடி அல்லது அதற்கும் அதிகமான நீளடத்துடன் மிகப் பெரியவையாயும் இருக்கும்.

கருவிகள் கிளக்மோனியச் சில்லங்களை யொத்தவையாயுள்ளன. பிரான்சிய ஒரு சில்லத்திலிருந்தோ இவை உருவாக்கப்பட்டிருக்கும். அதிகப் புராதனமான கருவிகள் கிளக்ரோனியச் சில்லங்களையொத்தவையாயுள்ளன. பிரான்சின் அப்விவின் (Abbevillian) (முன்னர் இவை 'செலியன்' எனப்பட்டன) இவ்வகையைச் சேர்ந்தவை. ஆனால் அங்கு இப்பதத்தாற் குறிக்கப்படும் கரடு முரடான பொருள்களை விட இந்தியக் கருவிகள் அதிக நுணுக்கமான வேலைப் பாடமைந்தவை. எலும்பு அல்லது மரச் சுத்தியலை உபயோகித்து சில்லங்கள் ஒழுங்காக அகற்றப்பட்டனவாய்க் காணப்படும் மிகச் சிறந்த இந்தியக் கைக் கோடாரிகள், நன்கு அபிவிருத்தியிடைந்த பிரான்சு தேசத்திய அசேலியன் (Acheulian) கருவிகளின் வகையைச் சேர்ந்தவையெனக் கொள்வது பொருத்தமானது. அசேலியன் கருவிகளிலே கைக் கோடாரிகளுடன் ஒருவகைக் கொத்திகளுமுண்டு. இவை, அகன்ற உளி முனையுடன் செவ்வகவுருவத்திலேனும் சாய்சதுரவடிவத்திலேனும் காணப்படும். கைக்கோடரி செய்யப்பட்ட முறையிலேயே இவையும் செய்யப்பட்டவை. லெவால்வாச் சில்லங்களிற் சில அசேலியன் கைக்கோடாரிகளுடன் வழங்கியதோடு, அவற்றின் காலத்துக்குப் பின்னரும் வழங்கி வந்தன. இந்தியக் கைக்கோடாரிகள், கொத்திகளுடனும் தனியாகவும், பொதுவாகச் 'சென்னைக் கைத்தொழில்' எனத் தொகுத்துக் கூறப்படும். சென்னைப் பகுதியில் அவை முதன்முதலாகக் கண்டறியப்பட்டதால் இப்பெயர் பெற்றன. மற்றப்படி இப்பெயருக்கும் இக்கருவிகள் வழங்கிவந்த இடங்களுக்கும் தொடர்பில்லை.

1863 ஆம் ஆண்டு, இந்தியப் புவிவரலாற்றியலாராய்ச்சிப் பகுதியைச் சேர்ந்த ஆர். புராசு புட் அவர்கள் சென்னைக்கருகிலுள்ள பல்லாவரத்திலே ஒரு பரற்குழியில் பழஞ்சிலைக்காலக் கருவியொன்றைக் கண்டெடுத்தார். அத்துடன், இடையில் நின்றுபோயிருந்த இந்தியப் பழைய கற்கால ஆராய்ச்சி மீண்டும் ஆரம்பமாயிற்று. எனினும், இவ்வாராய்ச்சி இன்னும் நன்கு வளர்ச்சியடையவில்லை என்பதை இங்கு குறிப்பிடுவது நலம், புட் அவர்களின் ஆராய்ச்சிகள் இத்துறையில் அடிப்படையான மதிப்புடையவை. ஆயினும், கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலத்திலேதான், பயிற்சிபெற்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள் இத்துறையிலே மேலும் தொடர்ந்து கவனஞ் செலுத்தி வருகின்றனர்". இந்நூலின் ஆராய்ச்சிகளின் முழு விவரங்களோ அல்லது அவற்றின் சுருக்கமோகூடத் தரப்படவில்லை. ஆராய்ச்சியின் தற்போதைய நிலையை விளக்க, வட மத்திய, தென்னிந்தியாவின்குள்ள குறிப்பிடத்தக்க பழஞ்சிலைக்காலத் தலங்கள் சிலவற்றைப்பற்றி மட்டுமே இங்கு கூறப்பட்டுள்ளன. இவை கவர்ச்சியற்றவையாயும் சலிப்பூட்டுவனவாயும் இருக்குமாயினும், மனித உள்ளத்திலும் சமுதாயத்திலும் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குக் காணப்பட்ட தேக்கத்தைப்பற்றியும் விருப்பின்றி அதனை மாற்றியமைத்த வினை நுண்மை மாற்றம் ஒரோவேளை ஏற்பட்ட சிற்றளவினதான்



உரு. 4 : முன்னைச்சோகன் உபகரணங்கள் : 1-4, பற்கருவிகள் ; 5-9, தட்டுப்பாலிக்காரிகள் ; 10-14, இளக்ரோனியன் சில்லங்கள். 1

முன்னேற்றம் ஆகியவற்றைப்பற்றியும் மனதிலெழும் அமைதியான சிந்தனைகளாக அமையும். உலகில் மற்றைப்பகுதிகளைப் போலவே இந்தியாவிலும் மனித சமுதாயத்தின் ஆரம்பகாலம் மிக மந்தமானதாகவே இருந்துள்ளது.

வட இந்தியா

ஐரோப்பாவைப் போலவே வட இந்தியாவிலும் (காசுமீரத்திலும் பஞ்சாபிலும்) பிளித்தொசின் காலம் இடைவிட்டுவிட்டுப் பனிக்கட்டியாருதல் நிகழ்ந்த காலப்பகுதியாகும். மேலும், ஐரோப்பாவில் நிகழ்ந்ததுபோல இந்தியாவிலும் பிரதானமான நான்கு முறை இங்ஙனம் பனிக்கட்டியாருதல் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டுமென ஊகிக்கப்படுகிறது. இமயமலையிலும் அல்பிசமலையிலும் இவை நிகழ்ந்த காலம் ஏறத்தாழச் சமமாக இருக்கலாமென்பதும். இவற்றிற்குச் சம காலத்தில் இந்தியாவின் அயனமண்டலத்தின் பெருமழைப் பருவங்களும் (பொழிவுகள்) ஏற்பட்டிருக்கலாமென்பதும் சாத்தியமானவை; எனினும் இவை நிரூபிக்கப்படவில்லை.

இமாலயத்திலே பனிக்கட்டியாருதல் நான்கு முறை நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் எனக் கூறினோம். அவற்றுள் இரண்டாம் முறை நிகழ்ந்தது பிளித்தொசின் காலத்தின் நடுப்பகுதியளவிலாகும். அதனைக் குறிக்கும் 'உலத்திரள்'* கற்கால இந்தியாவின் மிகப் புராதனமான கருவிகளை அளித்துள்ளது. இவை இமயமலையை அடுத்து இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கிலும் அதன் கிளையான சோகன் நதிப் பள்ள நமடிக்காநின் (Elephas Namadicus) எலும்புகளும் காணப்பட்டன. இவை, இப்புதைபொருள்களை மத்திய இந்தியாவிலுள்ள நருமதை, கோதாவரிப் பள்ளத்தாக்குகளிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட புதைபொருள்களுடன் தொடர்புபடுத்துவதற்குத் தற்செயலாக உதவுகின்றன.

இப்புராதனக் கருவிகள் 'சோகனுக்கு முட்பட்டவை' என வழங்கும். மனித முன்னேற்றத்தில் அவை வகிக்கும் தாழ்ந்த இடத்துக்கேற்பவே அவை அமைந்துள்ளன. அவை குவாட்சைட்டுப் பெருஞ்சில்லங்களாகவோ உடைக்கப்பட்ட குவாட்சைட்டுப் பரல்களாகவோ இருக்கின்றன; இவை பட்டை யில்லாப் பெரிய அடிமேடைகள் கொண்டிருந்தன; இவை 100-125 பாகையில் அமைந்திருந்தன. உடைத்தெடுக்கப்பட்ட பக்கங்கள் மட்டமாய் ஆனால் தெளிவான கூம்புள்ளங்கள் கொண்டு விளங்கின. மேற்பரப்புச் சாதாரணமாகச் சில்லங்கள் அகற்றப்படாமலிருக்கும்; இவற்றில் வேறு வேலைப்பாடெதுவும் செய்யப்பட்டிராது. கருவிப் பொருள்களை எளிதில் கையாள முடியாத் தன்மை கருவிகளின் புராதனத்தன்மையைப் பேணுவதாயுள்ளது. மேலும் அவை பெரும்பாலும் மிகத்

* இங்கு த தெரு, பெருசன் ஆகியோரு வரிசை முறை பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. மாறுபட்ட முறையொன்றுக்கு என். டி. சின்னரின் பழமையைக் காலவரையறை செய்தல் (4ஆம் பதிப்பு, இலண்டன், 1958), பக்கம் 274-7 பார்க்க. கிடைக்கும் சான்றுகள் முடிவான வையன்று என்பது உண்மையே.

தேய்ந்தும், முனைகள் உபயோகத்தினாலோ இயற்கையின் தாக்கத்தாலோ உடைபட்டும் காணப்படுகின்றன. நன்கு பயிற்சிபெற்றவர்களே அவற்றுட் பலவற்றைப் புனைபொருள்களென உரைமுடியும். அதுவும் மேலும் தெளிவாயமைந்த மாதிரிப் பொருள்களுடன் தொடர்புபடுத்தியே அங்ஙனம் உரை முடியும். பயிற்சிபெற்ற கண்கள்தானும் எப்போதும் பிழை செய்யாமலிருக்குமோ என்பது ஐயத்துக்குரியது.

பனிக்கட்டியாறாதல் இரண்டாம் முறை நிகழ்ந்ததைத் தொடர்ந்து நீண்ட பனிக்கட்டியாற்றுக் காலவிடையொன்று இருந்தது. இது இரண்டாம் பனிக்கட்டியாற்றுக் காலவிடையாகும். இக்காலத்தில் உலத்திரள் ஓரளவு அரிக்கப்பட்டு முதற்றளத்தில் ஓர் உறையாக மீண்டு படிந்தது. இத்தளத்தில் இரு புதிய கைத்தொழில்கள் முதன் முதலாகத் தோன்றின : (1) 'முன்னைச்சோகன்' என்னும் பரல்கள், சில்லங்கள் சம்பந்தமான கைத்தொழில். இது வகைகுறியியல் முறையில் உபபிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளதாயினும் பொதுவாக வெட்டும் கருவிகளையும் சுரண்டும் கருவிகளையும் கொண்டது. (2) கைக்கோடரி அல்லது 'சென்னை'க் கைத்தொழில். இது பெரும்பாலும் முட்டைவடிவான கருவிகளைக் கொண்டது. கருவிகளின் இரு பக்கங்களும் செப்பனிடப்பட்டிருக்கும். இரு வகைச் சோகன் கருவிகளிலும் தேய்ந்து களிம்பேறியவை கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இக்கருவிகள் அரிக்கப்படாத உலத்திரள்களில் முற்றாகக் காணப்படுவதில்லை. இதிலிருந்து அவை, பின்னர் ஏற்பட்டதும் முதலாம் தளத்தாற் குறிக்கப்படுவதுமான பனிக்கட்டியாற்றுக் காலவிடையின் பல்வேறு நிலைகளுக்கூரியவை என்பது புலனாகிறது.

முற்பட்ட சோகன் கருவிகளில் பட்டைகளின்றி கோணங்களிலமைந்த கிளக்கோனியன் மேடைகளைக் கொண்ட சில்லங்களும் முற்பட்ட லெவால்வா கருவிகளைப்போல் பட்டைகளுடன் கூடிய குறுகிய கோணங்களிலமைந்த சில்லங்களும் உள்ளன. இவற்றில் மீள் வேலைப்பாடெதுவும் காணப்படுவதில்லை. பரக்கங்களாலான தறிகைகளும் சுரண்டிகளும் 35 ஆம் பக்கத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ள இரண்டு முறைகளிலும் செய்யப்பட்டவை. இக்காலப் பகுதியுடன் விலங்கினம் எதுவும் தொடர்புகொண்டிருக்கவில்லை.

பனிக்கட்டியாறாதல் மூன்றாம் முறை நிகழ்ந்தபோது வண்டலிமாக்கல் முறையில் இரண்டாவது தளம் ஏற்பட்டது. பருக்கைப் படுகையின் மேல் 'பொத்வார் நுண்மண்' என்று சிலசமயம் வழங்கும் நுண்மண் அல்லது மண்டி கனமாகப் படிந்து இத்தளம் அமைந்துள்ளது. குதிரைப்புகளும் நாய்ப் (அல்லது ஓநாயின்) பற்களும் இந்நுண்மண்ணிற் காணப்பட்டன. ஓட்டகமும் எருதும்கூடக் காணப்பட்டதாக வழங்கும் கூற்றுக்கள் இன்னும் உறுதிப்படுத்தப்படவில்லை.

இத்தளத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட 'பின்னைச் சோகன்' கருவிகள் இரண்டு காலப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவை. தளத்தின் இரு படைகள் இவ்விரு காலப்பிரிவுகளைக் குறிக்கின்றன. சரண்படுகை அடித்தளத்திலிருந்து (கட்டம் A) எடுக்க

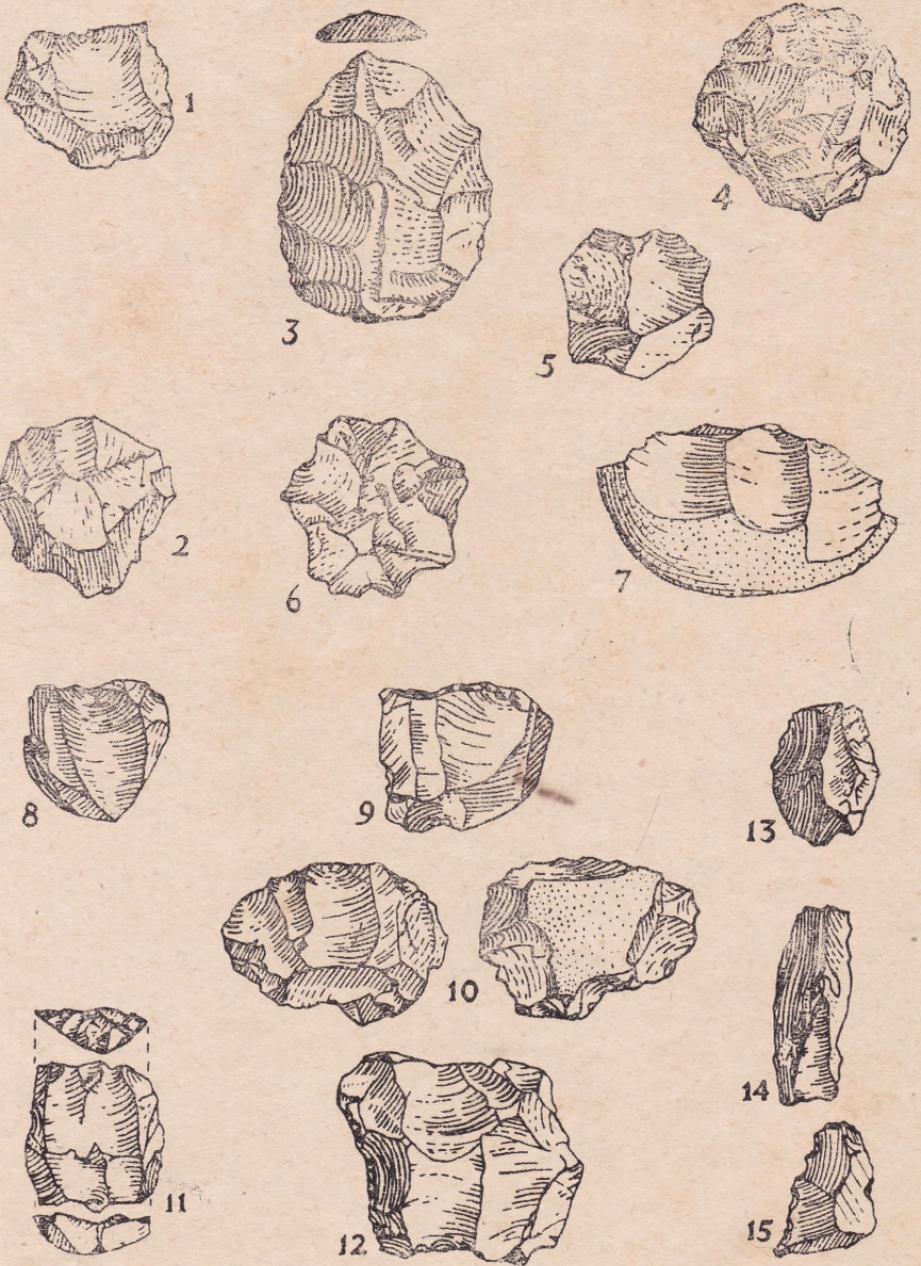
கப்பட்ட கருவிகள் பெரும்பாலும் முன்னீச் சோகன் கைத்தொழிலின் தொடர்ச்சியாய் அமைந்தவை. முட்டைவடிவுடையனவாய் கரடுமுரடாய்த் தோன்றும் பரற் கற்கள் இங்கு பெரிதும் காணப்படுகின்றன. அடி ஒருபக்கம் சீர்செய்யப்பட்டிராது; எதிர்ப்பக்கம் சில்லங்கள் அகற்றப்பட்டிருக்கும். சில சமயங்களில் இருபரப்பிலும் மாறி மாறிச் சில்லங்கள் அகற்றப்பட்டு அலை போன்ற முனை காணப்படும். இது நேராகவோ குவிந்தோ இருக்கும். மேலுள்ள நுண்மட்டையில் கட்டம் B புதுக்கருவிகள் ஆக்கப்படுகின்றன. இவை பெரும்பாலும் ஐரோப்பாவின் பின்னை லெவால்வா கருவிகளுடன் ஒப்பிடக்கூடியவை. முதற்படையிலுள்ளதைப் போன்ற பரல்தறிகைகளும் காழ்களும் ஓரளவு காணப்படுகின்றன. மேன்மேலும் சிறியனவாயும் நுணுக்கமான வேலைப்பாடமைந்தவையுமான கருவிகளை அமைக்கும் முறை படிப்படியாகத் தோன்றலாயிற்று. 'சோகன் தொழிலின் ஆரம்ப நிலைகளில், சில்லங்கள் செப்பமற்றிருந்தன. பிற்காலத்தில் இவ்வெளிமையான கருவிகளுடன், திருந்திய முறையில் அமைக்கப்பட்டவையும் காணப்படுகின்றன. அவற்றிலே சில்லங்கள் ஒழுங்குபட அகற்றப்பட்டிருப்பதுடன் பெரும்பாலும் அவை பட்டைமேடைகளுள்ளவையாய் இருக்கின்றன'.

பின்னைச் சோகன் கருவிகளிற் சாதாரணமாகக் கைக்கோடரி காணப்படாமையே குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் செளந்திராவிலுள்ள சோகன் ஆராய்ச்சிப் பிரதேசம் சர்ச்சைக்குரிய (இது இராவல்பிண்டியிலிருந்து 20 மைல் தெற்கே யுள்ளது). இது மூன்றாம் தளத்திலிருந்து பனிக்கட்டியாருதல் நிகழ்ந்த மூன்றாம் இடைக்காலத்தை உண்மையிற் குறிக்குமாயின் முன்னர் கூறப்பட்ட கருத்து மாற்றப்படவேண்டியிருக்கும். அப்பிரதேசத்தில் சென்னை, சோகன் வகைப் பரற்கற்கள் காணப்படுகின்றன. இன்னும் அதிகமான சான்றுகள் தேவைப்படுகின்றன. 4 ஆம் 5 ஆம் தளங்களிலிருந்து முக்கியமான சான்றெதுவும் கிடைக்கவில்லை. எப்படியும் 5 ஆம் தளம் பிளித்தொசின் காலத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும்.

சமீபகாலத்தில் (1951-55) பஞ்சாபில் இமாலய அடிவாரக் குன்றுகளில், சட் லெச்சின் கிளைகளுள் ஒன்றான சிர்சா நதிப் பள்ளத்தாக்கின் மேற்பகுதியில் சிம் லாவுக்கு மேற்கே 30 மைல் தூரத்திலும்; யலந்தருக்கு 25 மைல் வடக்கே ஓசியார்ப்பூர் மாவட்டத்தில் தொலத்தபூருக்கருகிலும், 'சோகன்' கருவிகள் கிடைத்துள்ளன. தில்லியிலிருந்து 230 மைல் வடக்கு—வடமேற்கில் கங்கரா மாவட்டத்தில் பீசுநதிப் பள்ளத்தாக்கிலும் பி. பி. லால் செய்த ஆராய்ச்சிகள் இன்னும் முக்கியமானவை. குலெர், டேரா, டலியாரா, கங்கரா என்னும் நான்கு தலங்கள் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. குலெரில் ஐந்து நதித் தளங்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அவை காசுமீர பொத்வார் தளங்களுக்குச் சமமானவையோ என்பது தீர்மானிக்கப்படவில்லை. அன்றியும் மூன்று மேற்றளங்களில் (மு*பட்ட காலத்தைக் குறிப்பன) மட்டுமே கருவிகள் காணப்படுகின்றன.

அவை யாவும் குவாட்சைட்டாலானவை. முதலாம் தளத்தில் ஒருமுகத் தறிகைகளும் இருமுகத் தறி கருவியொன்றும் கிளக்ரோனியச் சில்லங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் கைக்கோடரிகள் கிடையா. வேலைப்பாடுகள் செப்பமற்றவை. வறிகைகள் கரடுமுரடாகக் கூர்மையாக்கப்பட்ட பரல்களாலானவை. ஆனால் கைக்கோடரியையொத்த திருத்தமுற்ற பரற் கருவிகள் காணப்படுவதில்லை. 2 ஆம் தளத்திலிருந்து மேலும் சில தறிகைகளும் ஒரு பரற்கைக்கோடரியும் கிளக்ரோனியச் சில்லங்களும் வேறும் இரு சில்லங்களும் எடுக்கப்பட்டன. அவ்விரு சில்லங்களையும் வகைகாண்பது கடினமாதலால், ஆதி லெவால்வா வகைக்கு முற்பட்ட காலத்தவையென அவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது நியாயமானதே. பரற்கைக்கோடரியும் லெவால்வா வகைக்கு முற்பட்ட காலச்சில்லங்களும் 1 ஆம் தளத்திலுள்ள கருவிகளை விடத் தொழின் முறையில் முன்னேற்றத்தைக் குறிப்பனவாகத் தோன்றுகின்றன. 3 ஆம் தளத்தில் குறைந்தபட்சம் ஒருமுகத்தறிகைகளும் கிளக்ரோனியச் சில்லங்கள் இரண்டும் காணப்பட்டன. மற்றொரு லெவால்வா வகைக்கு முற்பட்ட காலத்துச் சில்லமொன்றும். ஒரு பரற்கைக்கோடரியும், இருமுகக் கருவிகள் இரண்டும் 2 ஆம் தளத்திலிருந்தோ 3 ஆம் தளத்திலிருந்தோ கிடைத்தன. கடைசியாகக் கூறப்பட்ட இருமுகக் கருவிகள் உண்மையான கைக்கோடரிகளெனத் தயக்கத்துடன் கொள்ளப்பட்டன. மிக நுண்மையாகப் பாகுபடுத்தி இவை முறையே அப்வீலியன் என்றும் அசேலியன் என்றும் வேறுபடுத்திக் கூறப்பட்டன. இருக்கைக்கோடரிகளும் (அவை கைக்கோடரிகளாயின்) உருண்டு தேய்ந்துள்ளன. பொதுவாகப் பார்த்தால் இம் மூன்று தளங்களின் வரிசை, பொத்வார்ப் பிரதேசத்துத் தளங்களின் வரிசையிலிருந்து வேறுபட்டிருக்கவில்லை.

இன்னும் தெற்கே, இராசத்தானிலும் மால்வாவிலும் சாம்பல்நதிப் பள்ளத் தாக்கிலும் அதன் கிளைகளின் பள்ளத்தாக்குகளிலும் பழஞ்சிலைத் தொகுதிகள் காணப்படுகின்றன. சிறப்பாக இவை சித்தோர்கார் மாவட்டத்திற் காணப்படுகின்றன. படையமை முறைப்படி இவை இருவரிசைகளின்பாற்படும். இவற்றுள் முற்பட்டதான முதல்வரிசை சென்னைக் கைத்தொழிலின் கைக்கோடரிகள், கொத்திகள் ஆகியவற்றோடு சோகன் தொழிலின் கிளக்ரோனியன் சில்லங்களையும் தறிகைகளையும் கொண்டிருந்தது. பிற்பட்ட காலத்துச் சரணைப்படுகையில் இரண்டாம் வரிசை இருந்தது. தயாரிக்கப்பட்ட அடிக்கும் தளங்களைக் கொண்ட லெவால்வாச் சில்லங்களும் உட்குழிந்த சுரண்டி அலகுகளும் இவற்றிலிருந்தன. ஆனால் தறிகைகளோ கைக்கோடரிகளோ இருக்கவில்லை. முதலாம் வரிசைப்படிவில் இரண்டாம் வரிசைக்குரிய சில்லக்கருவிகள் சிலவேளை காணப்படுவதால் அவை அனேகமாகத் தொடர்ச்சியான குடியிருப்பைக் காட்டுகின்றன வென்றும் தேவைகளும் வகைகளும் மட்டுமே மாறியுள்ளனவென்றும் ஆராய்ச்சியாளருக்கு உணர்த்துகின்றன. இவற்றிற்கப்பால் கிழக்கே உத்தரப் பிரதேசத்தில் பண்டாமாவட்டத்தில் யமுனைப் பள்ளத்தாக்கில் இவற்றுடன்



உரு. 5—பின்னைச் சோகன் கைத்தொழில் : 1-6, காழ்கள் ; 7, தறிகை ; 8-12, காழ்கள் 13-15 லெவால்வாச் சில்லங்கள். 4

ஒப்பிடக் கூடிய கருவி வரிசை காணப்படுகின்றது. அவற்றில், கைக்கோடரி களைத் தொடர்ந்து லெவால்வாச் சில்லங்கள் காணப்படுகின்றனவாயினும் சோகன் தறிகைகள் விரவியிருக்கவில்லை என்று தெரிகிறது.

நடு இந்தியா

பழங் காலத்தைப் பற்றி நல்லாராய்ச்சி நடத்தப் பெற்ற அடுத்த நெற்குப் பிரதேசம், கம்பே குடாக்கடலுள் விழும் சபர்மதி, மகி, நருமதை ஆகிய மூன்று முக்கிய ஆறுகள் ஓரமாகவும், கோதாவரியின் மேல் பரப்பினை அடுத்தும் உளது; இக்கோதாவரி ஆறு தென் குடா நாட்டை அண்ணளவாக இரு கூறிடுகின்றது.¹⁵ கிழக்கு நோக்கி இவ்வாராய்ச்சி வாரணாசியின் தென்பால் உள்ள கைமூர் அடுக்கத்துப் பள்ளத்தாக்குகள் வரை அகன்றுள்ளது. இந்தக் கண்டங் கடந்த பிரதேசம் முழுவதிலும் ஒருபால் சில்லப்—பரல் கைத்தொழில்களும் மற்றொருபால் கைக்கோடரி கொத்திக் கைத்தொழில்களும் நெருங்கிக் கலந்திருந்ததற்குரிய அறிகுறியையும் பின்னரெழுந்த பழங் கற்காலக் கைத்தொழில்களும் குரிய அறிகுறிகளையும் நாம் காணலாம். இப்பிந்திய அறிகுறியைப் பற்றி நாம் இன்னும் முழுவதும் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. அயன மண்டலத்துக்குரிய பொழிவுகள் (மழை) பற்றியும் இமாலயத்தின் பனி படரலைப் பற்றியும் இணக்கமான எடுகோள் ஒன்று எங்காயினும் நிறுவப்படவேண்டுமாயின் அது இங்கே தான் நிறுவப்படவேண்டும். ஆயின் இத்தகைய நல்ல ஓர் பயனை நாம் பெறு முன் புவிவரலாற்றியன் முறையிலும் தொல் பொருளியல் முறையிலும் மிகப் பரந்த புல ஆராய்வு நடாத்தப்படல் வேண்டும். இந்திய ஆராய்ச்சி ஏவவே இத்திசையில் ஈடுபட்டுள்ளது.

நருமதை நதியின் பெரும் பள்ளத்தாக்கு, பழஞ்சிலைக்கால மனிதனின் சுவடுகளை ஆயும், தற்கால ஆய்வாளனுக்கு எத்தகைய அரிய வேட்டைப் புலமாக அமைந்துள்ளதோ, அவ்வாறே அன்று பழஞ்சிலைக்கால மனிதனுக்கு உண்மை வேட்டைப்புலமாக அமைந்திருக்கும். நாம் ஆய்விற்கு எடுத்த பொருளைப் பற்றிய வகையில் இப்பள்ளத்தாக்கின் புவிவரலாற்றியலமைப்பு நடுப்பாப்பில் கீழ்து, மேல்து எனும் ஈர் அடையற்படிவுகளைக் கொண்டதாயுள்ளது எனலாம்; இவை மணலும் களியும் மூடிய பருக்கைகளாலானதாம். இப்படைகளின் கீழ் மிகத் தடிப்பான துறகற்படை ஒன்று உளது; மேலாக இவற்றை மூடி இருண்ட வண்டல் 'பருத்திமண்' எனப்படும் (இரேகர்) உளது. நடு இந்தியா தென்னிந்தியா ஆகிய இடங்களில் பயணம் செய்தார் இம் மண்ணைக் கண்டிருப்பர். அடுத்தடுத்த இவ்வமைவுகளிடையான சந்திகள் குறிப்பிடத்தக்கவையாயுள்.

கீழ்த்தொகுதி. மேல்தொகுதியின் பருக்கைப்படுகையுட் புகுந்த பகுதிகளுட் பட, நடுப்பிளித்தொடின் பருவ விலங்குகளின் எலும்புகளை அளித்துள்ளது. பொசுநமடிக்கசு (Bos namadicus) எலிபசு நமடிக்கசு (Elephas namadicus)

புயலுசு பலயிண்டிக்கசு (Bubalus palaeindicus) போன்றவற்றின் எலும்புகளும் இவற்றுள் இருந்தன. எலிபசு நமடிக்கசு என்பது இதைப்போலவே உலத்திரளிலும் காணப்பட்டது. இங்கேயே இமாலயப்பிரிவு பொத்வார்க்குரிய மிகப் பழைய (சோகன்—முன்னர்) சில்ல உபகரணங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இது இவ்விரண்டு பிரதேசங்களுக்கும் நன்முறையிலான பழவுயிரியல் முறையிலமைந்த ஓர் தொடர்பைக் காட்டுவதாயும் உள்ளது. நருமதை மனிதனின் மிக்க முன்னைய சுவடுகள், கீழ் நருமதைத் தொகுதியின் ஆக்கத்துடன் ஒத்த காலத்தனவாயிருத்தலும் சோகனுக்கு முந்திய கைத்தொழிலை ஒத்த கைத்தொழிலை உள்ளடக்கியிருத்தலும் இயல்பே.

பொத்வார் உலத்திரளைப் போலன்றி கீழ் நருமதைத் தொகுதி, சோகனுக்கு முந்திய வகையினவான பெரிய தடல்வகைகளுடன் போற்றத்தக்க ஒரு கைக்கோடரிக் கைத்தொழிலையும் கொண்டுள்ளது. இதற்கு மிகத் தீட்டிய அப்லீவியன் உபகரணங்களும், தீட்டப்பெற்றவையும் தேயாதனவுமான அசேலியன் கருவிகளும் வகைக்குறிப்பனவாயமைந்துள்ளன. மேல் தொகுதியிலுள்ள கைக்கோடரிகள் உள்நூர் நிலைமையோடியையாதனபோலத் தோன்றுகின்றன. இவை பெரும்பாலும் தீட்டப்பெற்ற அசேலியன் வகையின. இவை இத்தொகுதியின் ஆதாரப் பருக்கைப் படையிடை மட்டும் அமைந்தவை எனக் கருதப்படுபவை. எனவே அவை முழு அளவிலோ பகுதியளவிலோ புறவழிவந்தவையாயிருக்கலாம். இது எவ்வாறாயினும் ஆக; பிற்றொகுதிக்குரிய சிறப்பியல்பான கைத்தொழில் பிந்திய சோகனை நிகர்த்ததாயுள்ளது. அன்றியும் சிறு தட்டுப் போலிக்காழ்கள், பருக்கைக் காழ்கள், பருக்கைத் தறிகைகள், அலகுக் கருவிகள் முதலியவற்றையும் இது அடக்கியதுமாகும்.

வட இந்தியாவிற்கும் நடு இந்தியாவிற்கும் உள்ள இவ்வகை ஒற்றுமை வேற்றுமைகளுக்கு விளக்கமளித்தல் இலகுவன்று. சபர்மதிப் பள்ளத்தாக்கில் அண்மையில் கண்டனவற்றால் இது இலகுவாகவும் இல்லை. அங்கு, முக்கிய பருக்கைப் படையில், பிற்காலத்திய தோற்றமுடையனவான அசேலியன் கைக்கோடரிகள் உட்பட, மிக நன்முறையில் முடிக்கப் பெற்ற கோடரிகளுடன், முரட்டுப் பரல் உபகரணங்கள் காணப்பெற்றன என்று கலா. சங்கேலியா அவதானித்துள்ளார்கள். இங்கு பல சில்லங்களும் உள. இவை லெவால்வா வினைநுட்பம் கொணயிருந்தன. இவை, வடபாலிருந்த வகைகளைக் கொண்டு ஊகிக்கக் கிடக்குமாறு போல், பட்டைபெற்ற அடிமேடை கொண்டிருக்கவில்லை. வகைக்குறிப்பியல் முறையில், இச்சிக்கல் கூட்டத்தை அப்லீவியனுக்கு முந்திய பண்பாட்டிலிருந்து தொடர்பாகவரும் பண்பாடுகளாகப் பிரிக்கலாம். ஆயினும் படையமைவியன் முறையில் இதற்கு ஆதாரம் கிடையாது; பல்வேறுபட்ட வகைகளும் அண்ணளவில் ஒத்த காலத்தன என்று நாம் கொள்ளல் வேண்டும்.

இப்பிரச்சினைபைச் சோனை நதியின் கிளையமைப்பான சிங்கரேலி வடிபுலம் எடுத்துக் காட்டுவதாயுள்ளது.¹⁰ ஆயின் இது இப்பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவைக்

எடுத்துக் காட்டுவதாயுள்ளது. ஆயின் இது இப்பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவைக் காட்டும் வகையிலமையவில்லை. இவ்வுட்புலம் வாரணசிக்குத் தெற்கேயுள்ள கைமூர் அடுக்கத்தில் மிரிசாப்பூர் மாவட்டத்தில் உள்ளது. இங்கு 5 அடி வண்டல் மண்டியாலும் தொளியாலும் டமுப்பெற்று, ஓர் ஆழ் உலத்திரளின் மேல் உள்ள ஒருபடை மணல் மேல் கிடப்பதான, மீள அடையப்பெற்ற ஒரு பிளித் தொசின் பருக்கைப் படுக்கை ஒன்றில் ஒரு வரிசை குவாட்சைட் உபகரணங்கள் தோன்றியுள்; கைக்கோடிகள் கொத்திகள் 43 சதவீதமும் பரற் காழ் தறிகருவிகள் 15 சதவீதமுமாக இவ்வுபகரணங்களுள் அடங்கியிருந்தன. இவற்றுட் பல சில்லங்களும் இருந்தன; அவற்றுள் நியாயமான அளவின (சேர்க்கப் பெற்றவற்றுள் 26 சதவீதத்தன) பட்டை கொண்ட முதல் லெவால்வா வகையின, அல்லது மாற்றமில்லாத லெவால்வா வகையினவே என்று சொல்லக்கூடியனவாயிருந்தன. பரற் கருவிகள் முன்னைச் சோகன் தறிகைக் கைத்தொழிலை நினைவூட்டுவனவாயிருந்தன; அவற்றை அவ்வாறே வகுக்கலாம். இரு முகிக் கைக்கோடிகள் அப்விளியன் அசேலியன் வகையின அல்லது சென்னை வகையினவாயிருந்தன; இவை ஓரளவிற்கு நாவுருவக் கூருடையனவாயிருந்தன; இவற்றுட் சில அடங்கலும் மிகக் கட்டுப்பாட்டுடன் சில்லம் வெட்டப்பட்டதைக் காட்டுவனவாயிருந்தன. கொத்திகள் நேர்விளிம்பும் வட்ட அடியும் சரிவான வெட்டுக் கூரும் உடையனவாயிருந்தன.

இப்படிவில் பரற்கைத்தொழிலிற்கும் இருமுகிக் கைத்தொழிலிற்குமிடையே அண்மையில் கண்டனவற்றால் இது இலகுவாகவும் இல்லை.¹⁸ அங்கு, முக்கிய பருக்கிருந்தன. இவை. வடபாலிருந்த வகைகளைக் கொண்டு ஊகிக்கக் கிடக்குமாறு இருமுகிகளிலும் தேய்ந்தவையெனக் கருதப்பட்டன; இருமுகிகளுட் பல புதியவைபோல் தோன்றின. ஆயின் இவ்வமிசம் ஒன்றே கால வேறுபாட்டைச் சுட்டுவதாயுள்ளது. ஆயினும் இப்போது நாம் இவ்வரிசையின யாவற்றையும் ஒரு காலத்தன என்று கொள்ளல் வேண்டும். இவற்றோடு சார்ந்த விலங்கு ஒன்றும் பதிவில்லை.

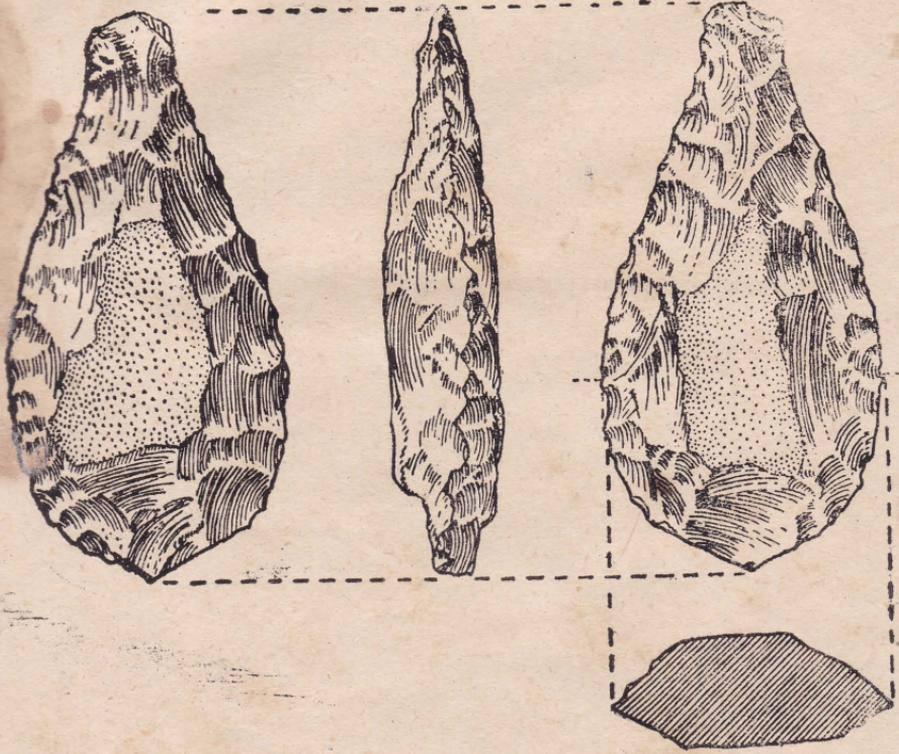
தென்னிந்தியா

நருமதையின் தெற்கே பரற்கைத்தொழில் குறைந்து வருகிறது; ஆயின் அறவே மறையவில்லை. இப்பொழுதுள்ள நிலையில் சான்றுகள் இவ்வாறே உள்ளனினும் ஒரு நிபந்தனை உண்டு; அதாவது கோடிகள் கொத்திகள் உள்ள இடங்களில் கரடான பரற்புணையல்களைப் புறக்கணித்து அவற்றையே சேர்க்கும் ஓர் இயல்பான பாங்கிருந்தது. இதனால் ஒரு தவறான ஒருதலைச்சார்பு தோன்றுதற்கும் இடமேற்படுகிறது. இப்பொழுதுள்ள சான்றுகளைக் கொண்டு நோக்கும்பொழுது, தொகையான பரற்கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மிகத் தெற்கான தலம், ஓரிசாவில் உள்ள மயூர்பஞ் என்பதாகும். இங்கு கம்பாலிற்கு அண்மையில் உள்ள ஆற்றுப் பகுதிகளில் கைக்கோடரியும் பரலும் கலந்த ஒரு

கைத்தொழில் தோன்றியுள்ளது; இது முன்னைச் சோகன் கைத்தொழிலை ஒத்தது. எனினும் இங்கு பரற்கருவிகள் சிறுபான்மையாக உள. ⁴⁵ இன்னும் மிகத் தெற்கே பரற்கருவிகள் அருகியே தோன்றுகின்றன. எனினும் தென்குடாவை நிரப்பியிருக்கும் சென்னைக்கைக்கோடிகள் கொத்திகளோடு பிறவகைக் கைத்தொழில்களும் காணப்படுகின்றன. முதல் நோக்கில் தெளிவான நடுப் பிளித்தொசின் விலங்குகளினால் வடக்கிற்கும் தெற்கிற்கும் இடையே ஒரு நொய்மையான தொடர்பிருப்பதை நாம் காணலாம். இதற்கு ஆதாரமாகப் பின்வருவனவற்றை நாம் கூறலாம். கோதாவரியின் கீளையான பிரவாரநதியில், அகமது நகருக்கும் ஓளராப்பாத்திற்கு மிடையில், மிக ஒட்டியிருக்கிய அடியமைந்த பருக்கைப்படை (I) ஒன்றுள்ளது. இதற்கு மேல் அடுத்தது இரு பருக்கைப்படைகளும் (II, III) தடித்த மஞ்சட்கபில மண்டிப் படையும் உள. இவ்வடியமைந்த பருக்கைப்படையில் பொசுநமடிக்கசு ⁴⁶ காணப்பட்டது. இத்தலம் பம்பாயிலிருந்து கிழக்கு வடகிழக்காக 150 மைல் தொலைவிலுள்ளது. மேலும் கோதாவரியிலேயே எலிபசு நமடிக்கசு, நீர்யானை என்பன இரண்டும் ஒப்பிடக்கூடிய பருக்கைப் படைகளில் காணப்பட்டன. சோகனுக்கும் பிரவாராவிற்கும் இடையே இத்தகைய ஒப்பினைக் காணல் இலகுவன்று. பொசு நமடிக்கசுவினை அளித்த இவ்வாறாகப் பிரவாராவின் முதல் அடிப்பருக்கைப் படை (1) முன்னை நடுப்பகுதி அசேலியன், கைக்கோடரி கொத்திக் கைத்தொழிலை அளித்துள்ளது என்று சொல்லப்படுகிறது (தொலைதர்த்தும் படிபாறையும் இங்கு உபயோகிக்கப்பட்டன). ஆயின் எலிபசு நமடிக்கசுவினை அளித்த சோகனின் உலகத்திரளோ சோகனுக்கு முந்திய முரட்டுக் கைத்தொழிலை மட்டுமே அளித்தது. தோற்றப்பாட்டிலமைந்த இவ் ஒவ்வாமை இருபுலங்களுக்கு மிடையிலிருந்த உண்மை வினை துண்மை வேறுபாட்டினைக் குறிக்கலாம். அல்லது அயனமண்டல விலங்கிற்கும். மலை அடிவார விலங்கிற்கும் அக்காலத்தமைந்த வேறுபாட்டினாலாயதாயு மிருக்கலாம். ஆயின் இதை நோக்கி நாம் இன்னும் ஆய்தல் வேண்டும். இது விரைவான முடிவு கொள்வதால் வரும் தீமைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

பிரவாராவில் பருக்கைப்படைகள் II இலும் IIIஇலும் கூட அசேலியன் கைத்தொழில் காணப்படுகிறது. எனினும் இது அருமையாகத்தான் காணப்படுகிறது. குறிப்பாகப் பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம். பருக்கைப்படை — 1 இற்கு 8 அடி மேலாக பருக்கைப்படை II இல் பக்குவப்படுத்தாத கல்சிடனி கைக்கோடரி ஒன்று காணப்பட்டது. இறுதி மண்டியின் மேலாகப், பருக்கைப்படை III இன் மேற்பரப்பின் உயரமளவில், படிபாறையிலமைந்த பேரிவடிவக் கைக்கோடரி ஒன்றும் காணப்பட்டது; இது அழகிய படிமுறை வினைதுண்மையால் இருபக்கங்களிலும் சில்லம் வெட்டப்பட்டுப் பின்னர் மெருகிடப்பட்டிருந்தது. இதன் ஒரு பக்கம் வானிலையாலழிய மற்றையது பட்டடை நிலையிலிருந்தது. ஆயின் மேல் இரு பருக்கைப் படைகளின் இயல்பான கைத்தொழில் வேறொரு

வகையினதாயிருந்தது. இதில் சுரண்டிகள், அலகுகள், காழ்கள், அகேற்று சேட்டு கல்சிடனி யசுபர் முதலியவற்றாலாய கூருடைய சுரிகைகள் இருந்தன. இது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு பிந்திய பழஞ்சிலைக்காலக் கைப்பணிவினையாக இருந்தது. இப்பொழுது இது இந்தியத் திரவியங்களில் உவந்த முறையில் வெளிப்பட்டதாகத் தோன்றவில்லை. அடுத்த அத்தியாயத்தில் இதைப் பற்றி இன்னும் கூறுவோம்.

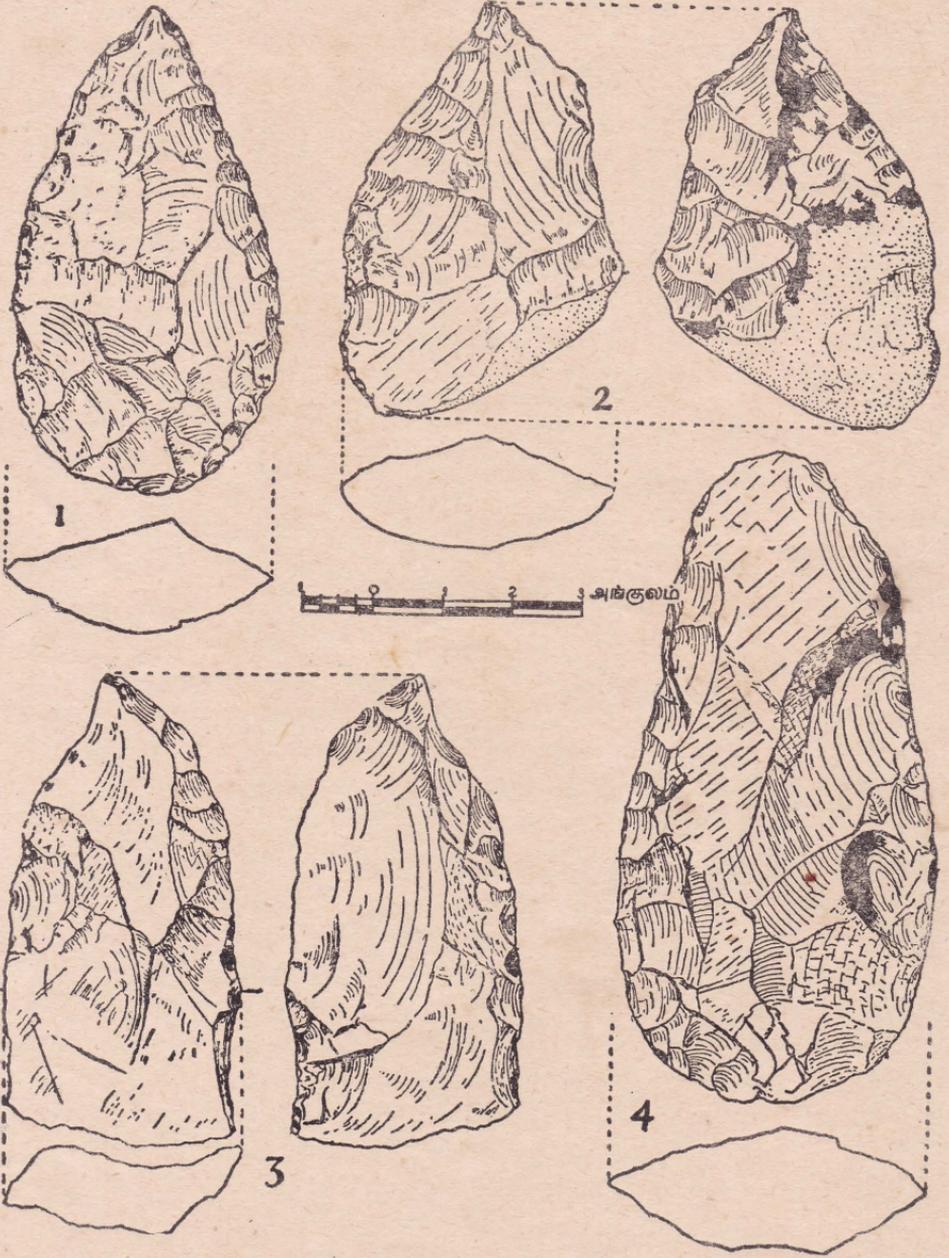


உரு. 6.—பிரவாராபள்ளத்தாக்கு, நெவாசாவிலிருந்து வரிசை 1: படிப்பாறைக் கைக் கோடரி படியமைப்புதுண்வினையால் சில்லம் படுத்திப் பின் புனையப்பட்டது. 1 3.

இன்னும் தென்பால், சென்னைக்கு வடக்கே கர்நூல்—கடப்பை^{யூ} மாவட்டங் களைச் சார்ந்த நல்லமடையடுக்கத்திலும் பாங்கரும் பலதலங்களில் பலகருவித் தொகுதிகள் காணப்பட்டன; இவற்றை கம்மியாடே என்பாரும் பார்க்கிற்று²² என்பாரும் மிக்க விழுமிய ஒரு கட்டுரையில் ஆய்ந்துள்ளனர். புவிவரலாற்றியல்

சூழ்நிலை அங்கு நீண்ட இடையறாத பொழிவுக் காலங்களும் பொழிவிடைக் காலங்களும் இருந்தன என்பதைக் காட்டுகிறது; இதற்கு ஆதாரமாயுள்ளது ஒரு செங்களித் துறுகல் திணிவாகும். இது பெரும்பாலும் நீரேறிய அலுமினாவுமும் இருப்பொட்சைட்டும் கொண்டது. இது நீண்ட காலத்திற்கு இடையிடையிட்டு உலர் பருவங்கள் வர கடுமையான வீழ்வதால் பளிங்குக்கற்பாறைகள் வானிலையாலழிவற்று ஆவதாம். வானிலையாலழிந்த மேற்பரப்பில் ஓடும் வெள்ளம் குவித்த இத்துறுகல்வின் படைகளில் அங்கு நேர்ந்த உலர்நிபமங்களில், துறுகல்வின் களர்கள் காடுகளின் இடத்தை, பெரிய திறந்த வெளிகள் இடங்கொள்ளும்பொழுது, முதன்முதலாக மனித எச்சங்கள் அங்கு தோன்றின. இவை பெரும்பாலும் கைக்கோடரிகளாக இருந்தன (இவை வரிசை 1 என வகுக்கப்பட்டுள்ளன). இவை பண்படாதவை. இவற்றின் நுனிகள் துறுகற்கறை பட்டிருந்தன. இவை இப்பொழுது பெரும்பாலும் அழிந்துள்ளன. உபகரணங்கள் சிறப்பாக குவாட்சைட் பரல்களால் ஆக்கப்பட்டவை. இவை தெளிவான சில்ல அமைப்புக்களையும் ஒழுங்கற்ற விளிம்புகளையும் காட்டுவனவாயின. இப்பண்புகள் திரவியத்தின் கரட்டுத் தன்மையின் இயல்பினால் மிகுந்து தோன்றுவன ஆதலின் வகைமுறை வகுப்பாக்கத்தின்போது இவற்றிற்குப் பேரிடம் அளித்தலாகாது. கைக்கோடரிகளுள் இடைக்கிடை "~~கை~~ ஏரா"க்கள் (rostro-carinate) கிடைப்பதுண்டு. இவை, ஒரு பெருஞ்சில்லத்தை நீக்கியமைத்த தட்டை வயிற்றுத்தளமும், பரலின் ஆதிமேற் பரப்பின் பகுதியாலமைந்த ஏரா போன்ற முதுகும் உடையனவாயிருந்தன. இவை தென்பிரிக்காவிலுள்ள விக்ரோறியா, மேற்கு கிழக்காபிரிக்காவிலுள்ள ஒல்டோவன் முதலிய இடங்களிலுள்ள கைக்கோடரிகளுடன் ஒத்த முறையில் இணைந்த ஒரு வகையினம்.

கைக்கோடரிகளை யளித்த துறுகற் கறைபடிந்த, பரப்படுக்கைக்கு மேலாக மீளப்பொழிந்த பொழிவுகளால் படிவுற்ற ஒரு செங்களிமண்ணிலும் சில்லங்கள் காணப்பட்டன (வரிசை 2). இப்புலத்திலுள்ள மற்றைத் தலங்களிலும், ஒத்த சூழ்வரைகள், சில்லக் கைத்தொழில்கள் உடையனவாயிருந்தன. கைக்கோடரிகள் இப்பொழுது இங்கு புறநடைகளே. சில சில்லங்களில் ஆக்கியமைத்த அடிமேடைகள் இருந்தன. சிலவற்றில் இல்லை. இடைக்கிடை காணப்பெற்ற உதாரணங்களை ஓரளவில் சுரிகைகள் எனக் கூறலாம்; ஒன்றை, 'பின்னைப் பழஞ்சிலைக் காலத் தோற்றமுடைய இருமுனைச் சுரிகை' எனலாம். கைக்கோடரிக்குப் பிந்திய இவ்வரிசை சூடாநாட்டிற்குரியவின் பிற்பழஞ்சிலைக் காலத்திற்கு (அதன் ஒரு பகுதிக்கு) ஓர் எடுத்துக்காட்டாக நிற்பது; எனினும் அது வரிசை 1 இல் உள்ள சிறந்த கைக்கோடரிகள் கொத்திகள், முதலியவற்றிலும் வரிசை 3 என்று வகுக்கப்பட்ட, மிக்க நீக்கற்பாங்குடைய திரவியங்களால் ஆக்கப்பெற்ற, மிக நொய்மையான முதுகுடைய அலகுகள், சீவுகருவிகள், முனைச்சுரண்டிகள், காழ்ச்சுரண்டிகள், சுரிகைகள் என்பவற்றிலும் குறைவான வினைநுண்மை உடையனவாக இருந்தன. இவ்வாறாக, இவ்வரிசையிற் சிறந்தனவும் செய்பமில்லாத



உரு. 7.—சென்னைக்கைத்தொழில் : 1, சுட்டுப்படுத்திச் சில்லம் வெட்டலால் அடங்கலும் செப்பப்படுத்திய கைக்கோடரி ; 2, ஒத்தது, பரலடியுடையது ; 3, கொத்தி ; 4, கைக்கோடரி எல்லாம் அதிராம் பக்கத்திலிருந்து. $\frac{1}{2}$

வையாகவே இருந்தன. இவற்றுள் பிற்கூறப்பட்டவை செங்களியின் மேற்பரப் பிற் காணப்படுகின்றன. இவை வரிசை 4 இற்கு நம்மை இட்டுச் செல்கின்றன. இவ்வரிசை 4 மிக மேலான படைகளைக் குறிப்பவை. இவை பொதுவாக நுண் சிலையியல்பின (அகேற்றும் குவாட்சைற்றும்). இதை அடுத்த அத்தியாயத்தில் ஆராய்வோம்.

இக்கைத்தொழில்களின் காலத்தைப் பற்றிக்கூறவேண்டுமாயின், இப்பகுதி களில், முதன் முதலாக மனிதன் தோன்றிய காலத்தின்பின் மூன்றிற்குக் குறையாத பொழிவுகள் நேர்ந்தன என மட்டுமே சொல்லலாம். அவற்றைத் தொடர்ந்து பின்னான, காலநிலை மாற்றங்கள் மிக நீடித்தவையாம். ஆயினும் வடக்கிலுள்ள பொத்வார்ப்பகுதியின் உபகரணங்களோடு சேர்ந்த மூன்று பனியாக்கங்களோடும் இம்முப்பொழிவுகளையும் இணைப்பதற்கு இப்பொழுதுள்ள சான்றுகள் போதா.

ஒத்த ஒன்றை வரிசையைச் சென்னைக் கண்மையிலுள்ள செம்மலைகளிலும் உயரவும், ரி. ரி. பற்றசன் என்பார் கண்டு பிடித்தார்; இங்கு நான்கு தளப்பரப்புக்கள் காணப்பட்டன. இங்கு நன்கமைந்த ஓர் உலத்திரள் மேல் மீளவமைந்த துறுகல்லாலான பாரிய ஒரு படை இருந்தது. இத்துறுகல் அரிபட்டதனால் தளம் 1 உண்டாயது. இதன்மேல் மணல், பருக்கை ஆகியவற்றாலாய சிறு படிவு சென்னைக்கு வடமேற்கே வடமதுரைக் குளத்தில் இவ்வரிசைக்கு அடியா பருக்கைகள் அடைய அவ்வடையலை வண்டல் மூடியது. பல தலங்களில் இக்கிரமத்திற்கியைய மூன்று தொகுதி உபகரணங்கள் காணப்பட்டன.

சென்னைக்கு வடமேற்கு வடமதுரைக் குளத்தில் இவ்வரிசைக்கு அடியாயமைந்த உலத்திரளில் முதல் தொகுதியைச் சார்ந்த கைக்கோடரிகளும் காழ்களும் காணப்பட்டன. இவை குறிப்பியல் முறையினாலும் களிம்பேறலாலும் முறை முறையாக முன்னை வரிசையன ஆகவும் பின்னை வரிசையன ஆகவும் அமைந்தன. முன்வரிசையில் தடித்த பரலடிகளும் பேரளவில் நிலைநிற்கும் பட்டையுங் கொண்ட அப்விலியன் கைக்கோடரிகள் இருந்தன. சில்லமைக்கும் முறை ஒழுங்கற்ற பெரிய சில்லவடுக்களை விடும் கல்வினை நுண்மையொன்று இருந்தது என்பதைச் சுட்டுவதாயுள்ளது. இவ்வரிசையிலமைந்த காழ்கள் பெரியவாயிருந்தன. இவை ஒழுங்கற்ற சில்லவமைப்புக் கொண்டிருந்தன. கைக்கோடரிகளும் காழ்களும் ஆழமான ஒரு வெண்புறணி கொண்டிருந்தன. பிந்திய வரிசை அவ்வளவு கனமான களிம்புகொண்டிருக்கவில்லை. குறிப்பியல் முறையில் மிக முன்னேற்றமுடையனவாயிருந்தன. இங்கு முன்னை அசேலியன் வகைக் கைக்கோடரிகள் குறிப்பிடத்தக்கனவாயிருந்தன. கட்டின்றிப், பெரும் சில்லம்மைக்கும் முறையின் ஆரம்பத்தை இது காட்டுவதாயமைந்தது. காழ்கள் பெரும்பாலும் தட்டுப்போலிகளாக இருந்தன. ஓரளவிற்கு ஒழுங்காய் ஒன்றைவிட்டுடொன்றான சில்லவமைப்புடன் இவை விளங்கின.

மேலமைந்த துறுகற்பருக்கைப் படை இரண்டாம் தொகுதியின் உபகரணங்களுக்குச் சிறப்பான ஒரு செந்நிறமூட்டி விட்டது. இங்கு செவ்விய மிக ஒழுங்கான வடிவமுடைய (அண்டவடிவமும் பேரிவடிவமும்) நதி அசேலியன் வகைக்கைக்கோடரிகளும் சில்லங்களும் இருந்தன. இக்கோடரிகள் பேரளவில் படிமுறைச் சில்லவமைப்புடையவாயிருந்தன; சில்லங்கள் ஆரம்பச்சில்லவமைப்பும் பட்டைவெட்டா மேடைகளும் கொண்டிருந்தன.



உரு. 8.—சென்னைக் கைத்தொழில்: 1, அண்டவரு; 2 ஓரவழி படிமுறைச் சில்லம் வெட்டப்பெற்ற இதயவரு. இரண்டும் அதிராம்பக்கத்திலிருந்து.

மூன்றாவது தொகுதி துறுகற்கறை தொண்டிருக்கவில்லை; சிற்றளவு களிம்பே கொண்டிருந்தது. கைக்கோடரிகளை, பிந்திய அசேலியன் வகையின என வகுக்கலாம்; இவற்றுள் சிறிய, ஓரளவு தட்டையான படிமுறைச் சில்லவமைப்புடைய அண்டவருக்களும் தடித்த பரலடியும் பெரிய செவ்விய கட்டில்லாச் சில்லவமைப்புடைய நீண்ட கூரிய அண்டவருக்களும் இருந்தன.

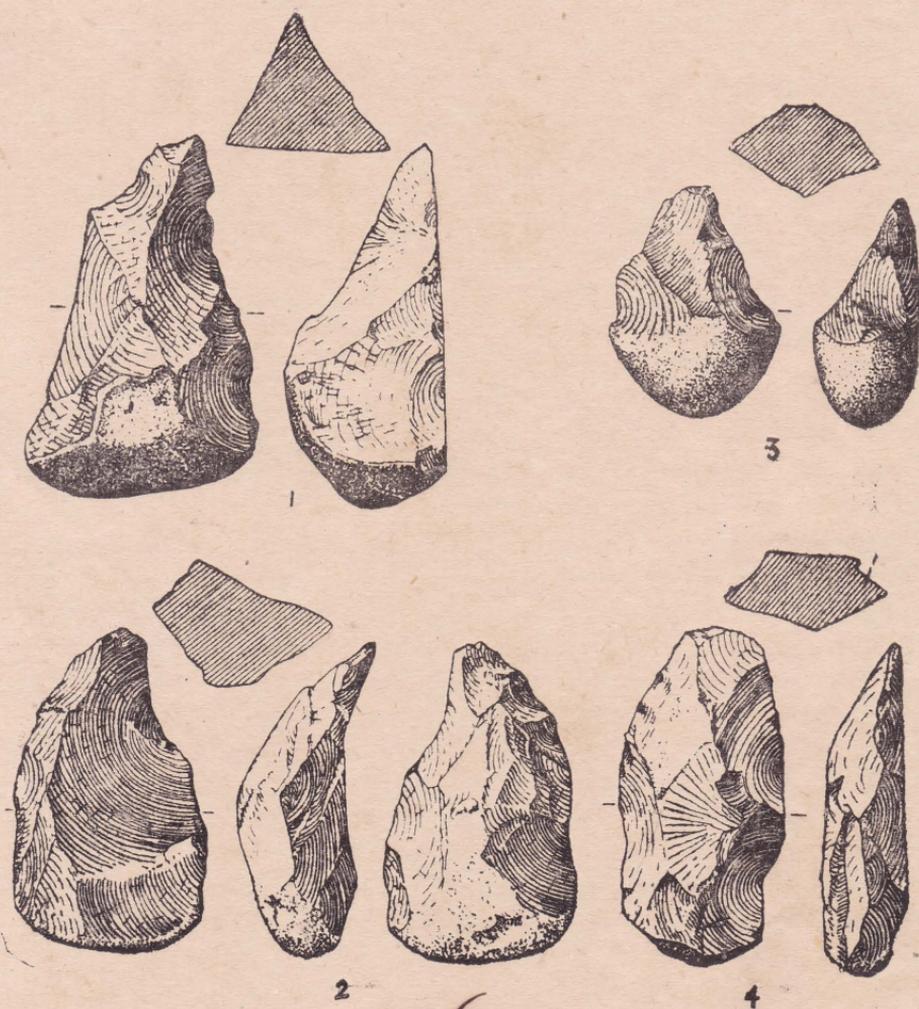
காழ்கள் தட்டுப் போலிகளாயிருந்தன. சில்லங்களில் இன்னும் பட்டைவெட்டா மேடைகளிருந்தன. ஆயின் சில பக்கச் சுரண்டிகளாக அமைவதன் பொருட்டுச் சிரப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. ஒரு கொத்தி இருந்தது. இம் மூன்றும் தொகுதி தளம் 1 இன் பருக்கைப்படைகளைச் சார்ந்தது.

சென்னைக் கண்மையிலுள்ள அதிராம்பாக்கம் என்பது முக்கிய ஒரு தலமாகும். இங்கு இனிமேலும் ஆய்வுகள் நடாத்தப்படவேண்டும். பரற் கருவிகள், சில்லங்கள், கைக்கோடரிகள் அடங்கிய இங்குள்ள முன்னை வரிசைகள் துறு

கல்லிற்கு முந்தியவை என்று பேராசிரியர் துனர் கூறியுள்ளார். இதன் பின்னர் துறுகள் வானிலையழிவுபெற்ற ஓர் கட்டம் வருகின்றது. இக்காலத்தில் முன்னை உபகரணங்கள் சிதைந்தழிபெறவுற்றன. இதன்பின் துறுகற்படிவு அகன்றது; இவ்வாறுகப் பள்ளத்தாக்குகளில் உண்டாய மண்டிகள் வலிய சில்லக்கூறுடைய ஓர் அசேலியன் கைத்தொழிலை உடையனவாயிருந்தன. அதிராம்பாக்கம் வரிசை 5 எனப்படுவது (பின்னை அசேலியன்) பழுதாகாதது; இது மிகத் தாழ்ந்த (பிந்திய) தளத்தில் காணப்படுகின்றது.

அண்மை ஆண்டுகளில் கர்தூல் மாவட்டத்திலுள்ள கிடலூர்க் கண்மையில் புதிய வெளிவேலைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன²⁴. கம்மியாடே-பர்கிற்று வகுப் பினால் அறியப்பட்ட வரிசைகள் 1 உம் 2 உம் இங்கு மீண்டும் அறியப்பட்டன. இங்கு காணப்பட்ட தனித்தனி மாதிரிகளில் புலப்படும் தீட்டலளவைக் கொண்டு முன்னைய முரடான வகைகளிலிருந்து பின்னைய சிர்திருந்திய வகை ஒன்று எழுந்தது என்பது நிறுவப்பட்டுள்ளது. புறணிப்பகுதிகளைப் பெரும்பாலும் கொண்டனவாய்ப் பரல்களாலானவையாய் உள்ள அப்லீலியன்-அசேலியன் கைக்கோடரிகளும் அவற்றோடிணைந்த விக்ரோறியன் மேற்கு வகையினவான உதடு-ஏராக்களும் ஓரளவிற்குத் தீட்டப்பெற்றவை என்பதைக் காட்டுவன வாயுள. இவற்றோடு சேர்ந்தவை மேற்கூறியவாறு தீட்டப்பெற்ற கிளக்ரோனியன் சில்லங்கள் காழ்க்கள் முதலியவையும் சில்லத்தாலாகிய கைக்கோடரிகளுமாம். ஒடுங்கி நீண்ட வகையிலிருந்து அகன்று தட்டுப்போல எனுமளவிற்கு உருவு கொண்ட வகைவரையமைந்த, மிக முன்னேற்றமான, அசேலியன் அண்டவருக்களும் கைக்கோடரிகளும் தோற்றத்தில் மிகப் புதியவாயிருந்தன. ஆயின் தெளிவான புவிவரலாற்றியல் படையமைவியல் இங்கு புலப்படவில்லை. கொத்திகள் மிகப் பல இருந்தன; லெவால்வா வகையினவான அமைத்த மேடை கொண்ட சில்லங்கள் அருகிக் காணப்பட்டன. இருமுனை கொண்டதாய் 'கொறித்து' மேருகிடப்பெற்ற ஒரு சுரண்டியுட்பட்ட இரண்டொரு சுரண்டிகள், மேல்நாடுகளின் பிற்பழஞ்சிலைக் காலக் கைத்தொழில்களை நினைவுட்டுவன வாயுள. ஆயின் வகைக் குறிப்பியன் முறையில் இவ்விரு வரிசைகளையும் நடுப் பழஞ்சிலைக்காலப் பிறக்கல் எனக் கூறலாம். ஒத்த ஆபிரிக்க வகைகளோடு அடிக்கடி இவற்றை மாட்டெறிதல் ஏற்புடையதெனினும், இவ்வொப்புமையின் கருத்தை மேலும் ஆய்ந்து தீர்த்தல் வேண்டும். இந்தியப் பழஞ்சிலைக்காலம் முழுவதனுடனும் இப்பிரச்சினை சார்ந்துள்ள இயல்பை இன்னும் தொடர்ந்து செய்யப்படவேண்டிய ஆய்விற் கு ஒரு பிற்களம் என்ற முறையிலேயே நாம் இங்கு குறிப்பிடலாம்.

மிகப் பரந்த ஒரு பிற்பழஞ்சிலைக் காலத்திற்குரியவற்றின் உள்மூலம் ஆக அமையக்கூடிய "மேல் பிரவாரா" போன்ற அலகும் சுரண்டியுமான தொகுதிகளை, இதுபொழுது புறக்கணித்தால், எமக்கு எஞ்சி நிற்பவை, மூன்று முக்கிய முன்னை நடுப்பழஞ்சிலைக் காலவரிசைகளே. அவையாவன: A, சோகனுக்கு முந்திய பெருஞ்சிலைக் கைத்தொழில்கள்; B, பரற்கூர்களும் தறிகைகளும்; இவற்றின்



உரு. 9.—கிடலூர்: 1, குவாட்சைட் ~~தடு~~ ஏராக்கள்; 2-4, குவாட்சைட் பரற்கருவிகளும் கைக்கோடிகளும். $\frac{1}{5}$.

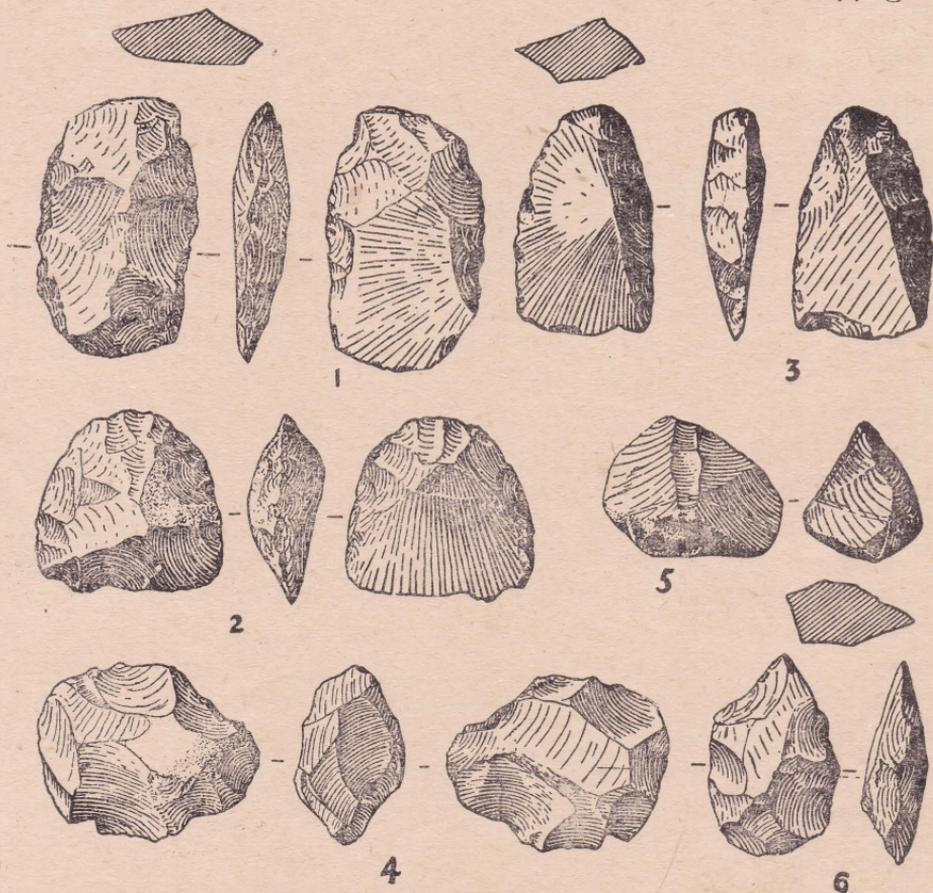
நிற்குப் பிரதானமான பிற்றூடர் சோகன் வரிசைகள் பெரிய அளவில் உதாரணமாயமைந்தன; C, சென்னைக் கைக்கோடிகளும் கொத்திகளும். இப் பொழுது A, வரிசை தனித்து உள்ளது.

இது காணப்படும் செம்மலையிலுள்ள உலத்திரள், இருமுகிக்காழ் கருவிகள் சில்லங்களுடன்⁵⁵ பரற்கைக்கோடரி வகையினவான பரற்கருவிகள் அளித்த

சென்னைச் செம்மலை உலத்திரகளுடன் தற்காலிகமாக ஒக்கவைக்கப்பட்டுள்ளது; ஆயின் ஒப்பிற்கு நற்சான்றில்லை. பரற்கருவிகள் வட இந்தியாவிற்கு முன்னராகவே தென்னிந்தியாவில் தோன்றின என்பதை இது சுட்டுகிறது என்றும் நாம் கொள்ளலாகாது. பரல் தறிகைகளுடன் கைக்கோடரிகள் துணைப் பொருள்களாகப் பல தலங்களில் காணப்படுகின்றன வெனினும் பரல் தறிகள் வட இந்தியாவில் (பஞ்சாப்) குறிப்பிடத்தக்க வகையில் தலையாயவையாய் விளங்குகின்றன. நடு இந்தியாவில் இதற்கு எதிர்மாறான நிலையுள்ளது. கைக்கோடரிகள் இப்பொழுது தலைமையாயுள்; நருமதைக்கும் ஓரிசாவிற்கும் தெற்காக பரல்தறிகைகள் அருகியுள்.

இவ்வகை மாற்றுப்பரம்பலிலிருந்து நமக்கு முதலெழும் கருத்து இவ்வீர் வரிசைகளும் அடிப்படையில் வெவ்வேறுளவையும் ஒன்றிற்கொன்று ஆதாரமானவையென்பதும் அவற்றின் பரவல் மையங்கள் முறையே வடக்கும் தெற்கும் என்பதுமாம். இது உண்மையான நிலையாயிருத்தலும் கூடும். இவ்வரிசைகள் தோற்றத்தில் புறம்பு புறம்பானவையென்னும் கருத்தை முன்னைச் சோகனின் பரல்தறிகைகளோடிணைந்த கைக்கோடரிகள் பின்னைச் சோகனின் அறவையில்லை, அல்லது மிகச் சிற்றளவிலேயே உள என்பது சிற்றளவிற்கு அரண்செய்வதாயுள்ளது; ஏனெனில் வேறுபாடில்லாதிருந்தால் நியாயமான முறையில் இக்கைக்கோடரிகளை இங்கும் நாம் காணவேண்டும். இவ்வாறு ஒப்பிடத்தக்க ஒரு தொடர்ச்சியை நாம் நருமதைப் பள்ளத்தாக்கில் காணலாம். இவ்வேறுபாடு மாறும் சூழலால் அல்லது மக்களால் ஆயதாயிருக்கலாம். அது எவ்வாறாயினும், முன்னைச் சோகன், கீழ் நருமதை இவ்விரண்டிலும், இவ்விரு முக்கிய அமிசங்களும் எளியமுறையில் பிளவுபட்டுள்ளது, பிரிவுபட்ட ஒரு மாபாடு பொருந்துவதாயுள்ளது. இன்னும் சபர்மதிப் பள்ளத்தாக்கில் கூர்த்தாய அசேலியன் கைக்கோடரிகள், அவற்றோடு தோற்றத்தில் யாதாயினும் தொடர்பு இல்லா கரடுமுரடான பரல், சில்லக் கைத்தொழிற் பொருள்களுடன் காணப்பட்டன. இத்தகைய ஓர் இசைவின்மையை, தென்னிந்தியாவிலுள்ள நல்லமலை அடுக்கத்து வரிசை 2 இல் காணலாம். இங்கு வரிசை 1 இற்குரிய மிக அழகிய கைக்கோடரிகளின் இடத்தை, பெரும் பகுதிகளில் கரடான பரல் சில்லக் கைத் தொழிற் பொருள்கள் இடங்கொண்டுள்ளன. இவ்வேறுபாட்டைச் சாதாரண சீரழிவு முறையினால் விளக்க முடியாது. இங்கும், ஒருவேளை, இம்மாற்றம் மாறும் சூழலாயதாயிருக்கலாம் (இதைப்பற்றி நாம் ஒன்றுமறியோம்). பரல் தறிகைகள் கைக்கோடரிகள் சார்பற்றவகையில் தாமாகப் பல இடங்களில் தோன்றியிருக்கலாம் என்று நாம் ஒரு நிலையான கொள்கையைக் கொண்டிருக்கலாம்; பரந்த புவியியலை நோக்கும்போது இது பொருத்தமாகவே தோன்றுகிறது. இவற்றை நாம் ஆய்வதற்கு முன்னர் ஆபிரிக்காவில் இதை ஒத்த நிலைகளை ஆராய்தல் வேண்டும்.

அங்கு, விக்ரோறிய மேற்கு (கேப் மாகாணம்) இலுள்ள அலகு-ஏராக்கன் சென்னைக் கைத்தொழிலிலுள்ள அலகு-ஏராக்களை ஒத்தவை என்று ஏல்லவே



உரு. 10.—கிடலூர் : 1-3, கொத்திகள்; 4, தட்டுப்போலி கிளக்ரோனியன் காழ்; 5, பரல்நிசை; 6, எதிர்ப்பக் களில் ஒன்றைவிட்டொரு கங்லம் அகற்றப்பட்டதைக் காட்டும் கோடரி. 1/2

குறிப்பிட்டிருந்தோம். இந்தியப் பழஞ்சிலைக் காலத்திற்கும் ஆபிரிக்கப் பழஞ்சிலைக் காலத்திற்குமுள்ள ஒப்புமிகப் பரந்தது; இன்னும் ஆங்காங்கு காணப்படும் ஒற்றுமைகளிலிருந்து அறியக்கிடப்பதிலும் இது பொருளுடையது என்று கூறலாம். கிழக்காபிரிக்கா தென்னாபிரிக்கா இரண்டிலும் இருந்த முன்னைக் கற்காலக் கைத்தொழில் ஒழுங்கற்ற வெட்டுவிளிம்பு கொள்ளுமுறையில் ஓர் அல்லது இரண்டு சில்லம் தெறிக்கப்பட்ட பரல்களைக் கொண்டிருந்தது. இக் கைத்தொழிலைக் கீழ் பிளிந்தோசின் காலத்திற்குரியதென்று கூறலாம். ஆயின் இது உகந்தாவிவிருந்த காபு நதியினால் காபுமாற்றம் என்று பெயர்பெற்றது; இக் கைத்தொழில் ஓரளவு கூர்ப்பிணைக் காட்டுவதாயமைந்தது. இவ்விடத்தில் எச்சரிக்கையாக ஒன்று நாம் குறிப்பிட வேண்டும். இது இந்தியா ஆபிரிக்கா

இரண்டிற்கும் ஒத்த முறையில் பொருந்துவது. மிக்க ஆதியான கைத்தொழில் கள் அவை ஐரோப்பா அல்லது ஆபிரிக்கா அல்லது வேறெந்த இடத்தைச் சார்ந்தவையாயினும் ஆக, இயற்கையாக எழுந்த வடிவங்களை மிக அண்ணள வில் ஒத்து நிற்கும் இயல்பின. இதற்கு நேர்மாறாக இயற்கை வடிவங்கள் சிலவேளைகளில் ஆதி மனிதப் புணையல்கள் எனவும் கொள்ளப்பட்டுவிடுகின்றன. குறித்த ஒரு கோவையில் இவை தொகையாகத் தோன்றுவதும். மனித எலும்பு கள் அல்லது பிற எச்சங்களுடனே இன்றியோ அவை தோன்றுவதும் இறுதி யான ஒரு முடிவைக் கொள்ள உதவுவனவாம். எனினும் விடயமுறை நோக்கு ஒன்று என்றும் நிலையான ஓர் அமிசமாகும். அவ்வாறே காபு வரிசைகளும் எல்லோராலும் மனிதக் கைத்தொழிலின் பாற்படுவன என்று கருதப்படுவன வல்ல. இவற்றை இந்தியக் கைத்தொழில்களோடு ஒப்புநோக்குங்கால் மிக்க அவதானத்துடனேயே செய்தல் வேண்டும். அவ்வாறே மிக்க ஆதிநிலையில் காணப்படுவனவான இந்தியக் கைத்தொழில்களையும் மிக்க அவதானத்துட னேயே கையாள்தல் வேண்டும். எங்கள் தொல்பொருளியலில் நாம் கனவிலும் புணையல்கள் என்று கருதாதன—கருத முடியாதன தறிபட்ட பரல்கள் பல இந்தியாவில் ஏலவே புணையல்கள் எனக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டன.

கிழக்காபிரிக்காவில் லீக்கியின் ஒல்டோவன் (Leaky's Oldowan) பரற் தொழில்களைப் பற்றிய வகையில் நம் முடிபுகள் உறுதியானவை. இவை நடுப் நடுப் பிளீத்தோசீனின் முற்பகுதிக்குரியன என்று கருதப்படுவன; இவை இதற் குச் சிறிது முன்னையவை ஆயிருக்கலாம். இங்கு, பரலின் ஒரு புடைவழி இரு திசையில் சில்லமாக்கி ஆக்கிய கரட்டுக் கொத்திகள், மூன்று அல்லது நான்கு திசைகளில் சில்லமாக்கிய பரற் கைக்கோடரிகளை இயல்பாக ஒப்பனபோலிருந் தன; இதனால் கருப்பொறித்த இருவெட்டு விளிம்புகள் ஒரு முனையின் ஒரு புள்ளியில் ஒன்றையொன்று வெட்டுவனவாயமைந்தன. இதன்பின்னர், விக்ரோ றியா மேற்கில் இருப்பவைபோல், உபகரணங்களுட் சில தட்டைவயிற்றுப் பரப் பும் மேலே கூறிய ஏரா முதுகுப்பரப்பும் கொண்ட உதடு—ஏராப்பண்புகளைக் மேற்கில், இருப்பவைபோல் உபகரணங்களுட் சில தட்டைவயிற்றுப் பரப்பும் மேலே கூறிய ஏரா முதுகுப்பரப்பும் கொண்ட உதடு—ஏராப்பண்புகளைக் கொண்டிருப்பவையாயிருக்கின்றன. இப்பண்புகள் இரு குவிவக் கோடரிப் பண்புகளுடன் இணைந்து, இறுதியில், காழ்கள் அல்லது பெருஞ் சில்லங்கள் கொண்ட திருத்தம் பெற்ற ஓர் அசேலியன் வகை ஆகின்றன. இங்கு பரலி லிருந்து அசேலியன் கைக்கோடரி விருத்தியடைந்து இயல்பானதும் கூர்ப்பு முறையானதும் என்று கொள்ளல் சாலும். அசேலியன் கைக்கோடரிகளுடன், நேர்விளிம்புக் கொத்திகள், ஆமைக்காழ்கள், லெவால்வா சில்லங்கள் போன்ற மிக்க ஐயப்பாட்டிற்குரிய பிற உபகரணங்களும் சேர்ந்து மரபு முறையான தொகுதியாகின்றன. கைக்கோடரித் தொகுதி நிறைவளர்ச்சி பெற்றபின்னரும் எளிய பரல் கருவிகளும் நெடுங்காலம் வழக்கிலிருந்தன என்பதை இங்கு கூறல் தவறன்று.

இம்முறையான வரலாற்றிலிருந்து இந்திய நிலைமையை நாம் நோக்கின், அங்குமே, பரல் தறிகைகளும் கைக்கோடரிக் கைத்தொழில்களும் தொடர்பற்றவையாய் இருக்கா என்ற எண்ணம் நமக்குண்டாகிறது. அழகற்ற பெரிய பென்சில் கள் போல் இருபுடையும் கூராக்கப்பெற்ற பரல்கள், பரற் கைக்கோடரிகள் என்ற பெயரைத் தோற்றுவித்திருக்கலாம் (ப. 35); பின் இவற்றோடு, பெருஞ் சில்லங்களைக் காழ்களாக இணைத்துப் பயன்படுத்தியதன்மையால் அப்விவியன் - அசேலியன் வகைகள் இயல்பாகவே தோன்றியிருக்கலாம். ஆபிரிக்காவிலுள்ள அசேலியன் கொத்தியை இத்தகைய ஒரு கூர்ப்பு முறைவளர்ச்சியோடு சார்த்து தல் இயலக்கூடியதொன்றன்று; ஆயின் இது தன்னளவிலேயே பின்னர் சீரிக் கப்பெற்ற ஒரு கிளக்ரோனியன் சில்லமாக இருக்கலாம். பரற் (சில்லம்) கைத் தொழில்களின் சில அமிசங்களுக்கும் பெரும் கைக்கோடரிக் கூட்டத்திற்கும் ஓர் உண்மையான அல்லது ஒரு பகுதியளவு ஒப்போ இருந்திருக்கலாம். ஒன்றோ னொன்றன் தாக்கத்தால் இது ஆயதோ அன்றேல் உண்மையான தொடர்பினால் இது ஆயதோ தெரியவில்லை.

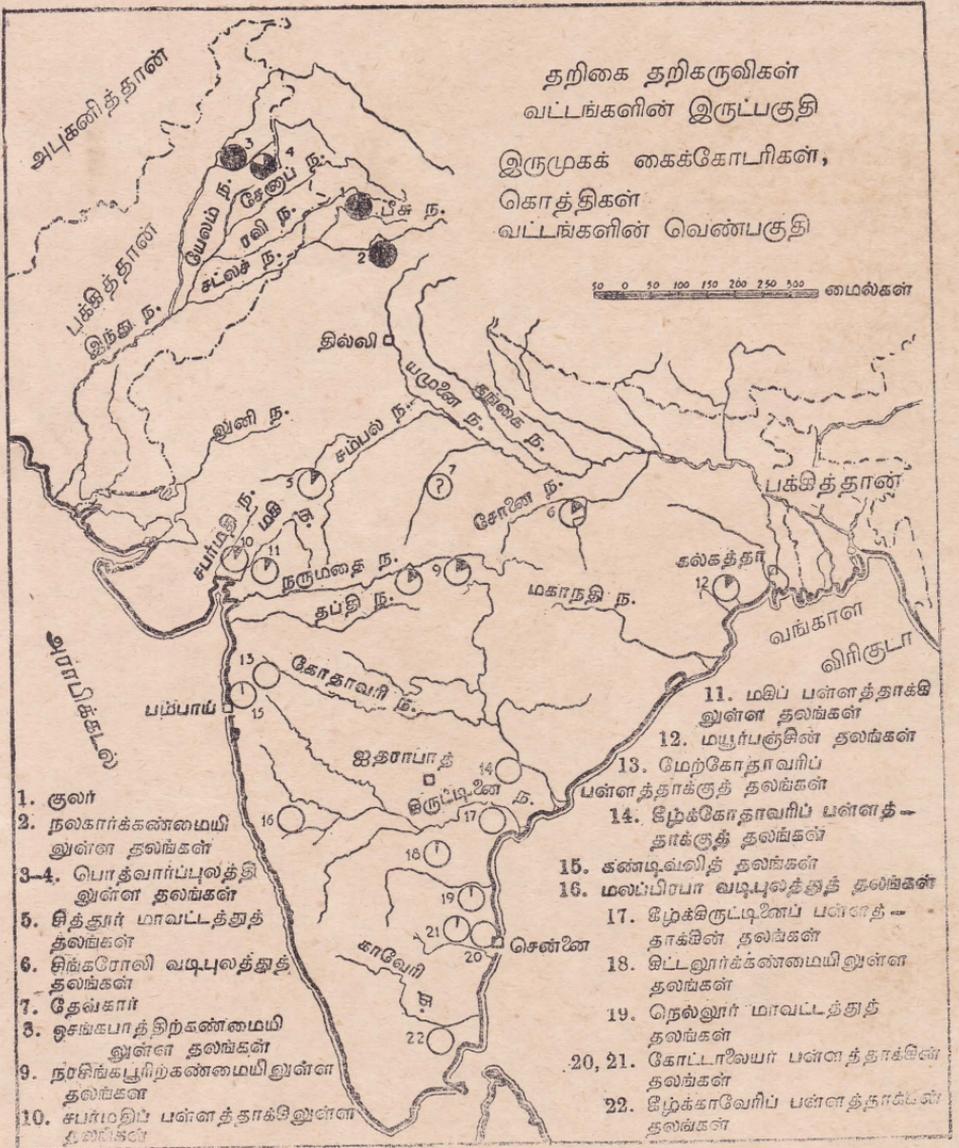
எனினும் எல்லாக் காரணிகளையும் விடப் புவியியற் பரம்பலும் இங்குள்ள தென்பது நோக்கத்தக்கது. இதைப்பற்றி அலம் மோவியசு² என்பார் பொதுப் படக் கூறியுள்ளார்; இவர் விளைதட்பக் காரணங்கட்காக யாவா, மலாயா ஆகிய இடங்களுக்குரிய கைக்கோடரி போன்றவை தம்வயத்தாலெழுந்தவை எனக் கொள்ள மறுத்தார்; அன்றியும் அசேலியன் கைக்கோடரி லெவால்வா சில்லம் என்பவற்றையும் தூர கிழக்கிற்குரிய பொருள்களோடு இவர் சேர்த்துக் கணிக்க வில்லை.* இக்கணிப்பினால், இந்தியா, மேற்காசியா, ஆபிரிக்கா, நடு தெற்கு மேற்கு ஐரோப்பா முதலிய இடங்களைப் போலல்லாமல், அங்கு பரல் அல்லது தறி கைக் கைத்தொழில்கள் தலையாய இடங்கொண்டன என்று கொள்ளவேண்டி யிருக்கின்றது. இவ்விடங்களிலோ கோலிய அடி மேடை, ஆமைக் காழ் விளை துண்மை முதலியவற்றால் ஆக்கப்பெற்ற அசேலியன் கைக்கோடரிகளும் சில்ல உபகரணங்களும் இயல்பாக அமைந்தன. ஆயின், நாம் முன்னர்க் கண்டவாறு கைக்கோடரிப் பரம்பல் தனித்தமைந்ததன்று. வடக்கு கிழக்கு தெற்கு ஆபிரிக் காவில், இந்தியாவின் பல பாகங்களைப்போலவே, அடிப்படையான பரல் தறி கைக் கைத்தொழில் ஒன்றிருந்தது. தூரகிழக்கில் இது கலப்புரது தனியான யிருப்பது புறந்தோன்றிய கைக்கோடரி அமிசங்கள் இந்தியாவிற்கு கப்பால் உள்ள கீழ்த்திசை நாடுகள் நோக்கிச் செல்ல இயலாமையால் என்று சொல்ல லாம். பரந்த ஒரு பூமியிலே தறிகைகள் கைக்கோடரிகள் வெவ்வேறு வகையில் பரந்ததிருந்தமையிலிருந்து, இந்தியக் கண்டப்பிரிவெனும் சிறு பரப்பிலே அவை வேறுபடப் பரந்து கிடந்தமை ஒரு பண்பாட்டுக் கவர்ப்பாட்டினாலான தென்று விளக்கங்கொள்ளக் கூடியதாயிருக்கிறது. இவ்வனுமானம் வலிதாயமை யின் ஆபிரிக்கா கைக்கோடரிக் கூட்டத்தின் ஆதிப் பரம்பலின் மையமாக அமை

* ஆயின் ரோசிரியர் கூனர் யாவா, மலாயா கைக்கோடரிகளை முக்கியவரிசையில் சேர்ப்பார்.

கிறது என்பது எளிதிற்புலப்படும்; இதனால் கருத்துக்கள் மிகப்போளவில் பரவின என்ற ஓர் பிரச்சினை எழுகின்றது.

இங்கு இருகேள்விகள் தோன்றுகின்றன. இவற்றைப் பின்னர் ஆய்வோம். முதலாவது இந்திய மாகடல் ஓரங்களை அடுத்த பண்பாடுகளில் மீளமீளத் தோன்றும் பண்பாட்டொருமை அமிசம். மத்தியதரைக் கடலைக் கொள்ளும் நிலங்களின் இடைவிடாத ஒன்றோடொன்றமைந்த உறவுகளை நாம் அறிவோம். அவ்வாறே, வரலாற்று அல்லது வரலாற்றுக்கு முந்திய காலங்களில் கிழக்காபிரிக்காவிற்கும் இந்தியா, அராபியா என்பவற்றிற்கும் இடையமைந்த ஒரு பண்பாட்டுச் சமுதாயம் ஒன்றை நாம் எதிரூறலாம். இன்று கிழக்காபிரிக்கக் கரையின் நலத்தில் எவ்வாறு ஆபிரிக்கரும் ஐரோப்பியரும் கவர்சிகொண்டுள்ளனரோ அவ்வாறே இந்தியரும் அராபியரும் கொண்டுள்ளனர். இன்னும் பின் நோக்கிச் செல்லின், தங்கனயீக்காகக் கரையின் அப்பால் கில்வாத்தீவில் உள்ள முக்கிய நடுக்கால மசூதி தக்கணத்து குல்பர்காவின் பெரும் மசூதியை நினைவூட்டுவதாயுள்ளது. இக்கரையின் நடுக்கால வரலாறு அராபிய வணிகம், மேலாட்சி என்பவற்றின் விரிவெய்யம். அன்றும் பின்னரும் இச்சுற்று வரையை நோக்கிச் சினர் மட்கலங்களும் வந்தடைந்தன. இவை எல்லாவற்றிற்கும் முற்பட்ட காலத்தில் சி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் எவ்வாறு ஆபிரிக்காவை எகித்து, அராபியா, இந்தியா ஆகியவற்றுடன் வணிகர் இணைத்தனர் என்று பெரிபிளசு கூறுகின்றார். மத்தியதரைக் கடலைப்போல் இந்து சமுத்திரமும் உண்மையில் ஒன்றிய ஓர் 'பண்பாட்டுத்தேக்கமே'; இத்தனை விரிந்த ஓர் பரப்பிற்கு இத்துணைச் சிறிய ஓர் பெயரைச் சூட்டலாமெனின் இக்குறிப்புரை சாலுவதொன்றே; நடுப்பிளீத் தொசின் கால அளவு முன்னரே இப்பரப்பு ஓர் ஒன்றிய பண்பாட்டுத் தேக்கமாக இருந்தது.

இங்கு இன்னும் ஓர் விடயம்; உலகின் ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்குக் கைத்தொழில்களோ பண்பாடோ பெயர்ந்ததால், கட்டாயமாக மக்களும் தொகுதியாக அங்கு பெயர்ந்தனர் என்று கொள்ளலாகாது. ஓர் கருத்தினை, குறிப்பாக ஒரு புரட்சியான கருத்தைக்கொண்டு செல்வதற்கு ஆயிரமக்கள் தாவடி செல்ல வேண்டியதில்லை. கருத்துக்கள் சிறகுகள் கொண்டு பறந்து, சில வண்ணாத்திப் பூச்சிகள் தற்செயலாய் கருக்கொள்வதுபோல், கருக்கொண்டு விடுகின்றன என்று நான் கருதுகிறேன். ஆபிரிக்கக் கைக்கோடரிப் படையணிகள் வடக்கும் கிழக்கும் தாவடி எடுத்துச்சென்று, பிற்போக்கான பரல் பயன்படுத்தும் உள்நூர் வாசிகளை அடிமைப்படுத்திப் புதிய குடியிருப்புக்களை நிறுவின என்று நாம் கற்பனை செய்ய வேண்டியதில்லை. ஆயின் எல்லாவற்றையும் விட பிற்தொரு விடயம் உறுதியானது; அதாவது இப்பல்வேறு கைத்தொழிற் பாங்குகளுக்கு இடையமைந்த இடைக்காலம் ஆச்சரியப்படத்தக்க அளவு மிக மிக நீளமானது; ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கோ நூறு ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கோ இங்கு நடைபெற்ற பண்பாட்டு மாறுபாடுகள் புலப்படாது



உரு. 11. தறிகும் தறிககை கருவிகள், இருமுகக் கைக்கோடிகள், கொத்திகள் ஆகியவற்றின் ஒப்பீட்டு முறைப் பரவல்.

வகையினவாயிருந்திருக்கலாம்; மாற்றங்கள். சூழல்கள் திடீரென வன்மையொடு மாறியதாலாயவை ஆயினென், நோயினாலோ வேறு பிற துன்பங்களாலோ ஆயவை ஆயினென், வகையறியமுடியா மனிதனின் விழும்புலமையால் ஆயவை ஆயினென், ஒப்பிட்டளவில் இவை திடீரெனத் தோன்றியிருக்கலாம். இதற்கு ஓர் எளிய காரணங் கூறமுடியாது; இனியும் கூறல் முடியாது.

இறுதியாக இவ்வதிகாரம் முழுவதையும் நாம் மீளநோக்கிப் பார்ப்போம். பெரிய அளவில், இந்தியாவின் பழங்கற்கால மனிதன் இப்பொழுது சுவையற்ற மானுடமல்லாத் திரவியமாகவே விளங்குகின்றான். எங்கள் மானுடக் கற்பனையைச் செலுத்தச் சாதகமாக அவனின் ஒரு பல்லையேனும் கண்டிலேம்; ஊழி தோறும் குவாட்சைட்டுப் பரல்களைப் பயன்படும் கரட்டு வடிவினவாகக் கூடிய பெற்றியுடைய ஓர் துண்மதியை, உள்ளமைத்து ஆய்வதற்கு ஒரு கபாலத்தையேனும் கண்டிலேம். 1881 இற்குச் சிறிது முன்னராக அத்தகைய மனிதனைப் போன்றான் ஒருவனைப் பற்றி நாம் சிறிது அறிந்திருக்கக் கூடியவராயிருந்தோம். ஆயின் இது, நடு இந்தியாவில் பிளீத்தொசின் எண்புப்படுக்கையெனக் கூறப்படக்கூடிய ஒன்றில் டபிள்யூ. தியபல்ட் என்பார் கண்டுபிடித்த மானுடக் கிரேணியம் உண்மையாக அப் புவிவரலாற்றில் ஊழிக்குரியதாயிருந்தாலே இயலுவதொன்றாகும்.²⁷ ஆயின் இக்கபாலம் பின்னர் வங்காள ஆசிய சங்க அரும் பொருளகத்தில் மறைந்துவிட்டது; எனவே இந்தியப் பழையிரியல் மேலும் புதிதாய் ஆயும்வரை நாம் உரிய பொறுமைபுடன் பொறுத்திருக்க வேண்டிய தன்றி வேறென் செய்யலாம்.

நாம் கண்டுபிடிக்கும் இதற்குரிய விடை எளிதாயிருக்க வேண்டியதில்லை. நடுப்பிளீத்தொசின் காலத்தில் இந்தியா பல்வேறு வகையினவான மனிதர்களாலும் மானுடப் பிரிவுகளாலும் குடிகொள்ளப்பட்டிருந்திருக்கலாம்; இவ்விருவகையினரும் ஒருவேளை பிதிகந்துரோபி அல்லது குரங்கு மனிதன் என்பானை விட ஓரளவு முன்னேற்றமுடையவராய் தெளிவற்ற பேச்சும் பல்வகைப் பாங்கு முடையவராய் விளங்கினவராயிருக்கலாம். இவ்வகையினர் ஆசியாவில் வேறு இடங்களில் காணப்பட்டவராவர். ஓரளவு ஒருரோடொருவர் ஒத்த காலத்தினரான இப்பல்லினத்தோர், நாம் கூறியு கைத்தொழிலை ஒத்த முறையில் மேற்கொண்டவராயிருந்தனர் என்பது இயலாததொன்றன்று. பழங்கற்கால பூர்வ—இந்தியர் பற்றி நாம் யாதாயினும் உண்மை கூறல் வேண்டுமெனின் அவரைப்பற்றி நாம் ஒன்றும் அறியோம் என்றே கூறல் வேண்டும். அவர்கள் மூளைகளுட் பல எங்களுடைவற்றில் எந்த வகையிலும் விசாலத்தில் குறைந்தனவல்லவாயிருத்தல் கூடும்; அவர்கள் சிந்தனைகள் ஒரு சிற்றளவிலேயே தொடர்பற்றனவாயிருத்தல் கூடும். உவந்த விளைகனிகளின் அயலில், ஆற்றோளங்களில் மண்டியிட்டிருந்து, காலையோ, மாலையோ நீர்ப்பருக வரும் முடிவில்லா விலங்கு நிரைகளை அவை கவனமில்லா வேளையில் கொன்று கூறிடும் பொருட்டு, போளவிற்றான திரவியத்தை விரயப்படுத்திக் கணக்கற்ற கற்களை

உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும் வகையில் அம்மனிதர்களை நாம் கற்பனை செய்து பார்க்கலாம். உண்மையில் இச்சில்லங்கள், பால்களை ஊக்கமுற உருமாற்றியதன் நோக்கு யாதென நாம் அறியோம். சிலவேளைகளில் ஓரடிநீளமான கவனமாகக் கட்டுப்படுத்தி அடித்து இருபுடையும் ஒப்ப சதுரப்படக் கூராக்கப்பெற்ற பாரக் கைக்கோடரிகளின் உண்மையான பயனென்ன? நிலத்திலிருந்து குறும்புழுக்கள் கிழங்குகள் உணவுவகைகள் ஆசியவற்றைக் கிண்டுவதற்குக் கைக்கோடரி நல்ல ஒரு கருவி என்று கூறப்பட்டது; கைக்கோடரியினால் கிழங்குகள் பெறலாம். இதற்கு மாறான இன்னொரு வகையையும் நாம் காணலாம். கீரியாவின் நைரோபிக்கண்மையில் ஒலகசெயிலி எனும் அற்புதமான தலத்தில் பல்லாயிரக் கணக்கான கைக்கோடரிகள் மச்சை சுரண்டி எடுப்பதற்காகப் பிளந்து விலங்குகள் கென்புகளுடனும், மூளைகள் சுரண்டி எடுக்க உடைக்கப்பெற்ற கபாலங்களுடனும் சேர்ந்து காணப்படுகின்றன. கைக்கோடரி மனிதன் உண்மையில் தாவர உணவில் கவற்சி காட்டாதவனே. இங்கு உண்மை என்னவென்றால் இலட்சக்கணக்கில் ஆக்கப்பெற்ற இக்கருவி, ஒரு சூழ்ந்தமைந்த பெரியதொரு கைப்பிடியில் கொள்ளப்படுவதாயினென், நாமறிய முடியாத ஒரு பாங்கில் பிறிதொன்றில் ஏற்றப்பட்டாலென், உண்மையில் ஒரு பல்நோக்கக் கருவியே. கைக்கோடரி மனிதன் என்று நாம் குறித்த கருத்தளவான பிராணி தெளிவான மொழியுடையவையிருந்தானே நாம் அறியோம். விவேகியான ஒரு இடச்சு உளனாய்வார் கைக்கோடரிகள் இரு கைவல்லார்க்காக ஒரு சிர்ப்படுத்தப்பட்டன என்றும், புதிது முளைத்த பரற் கைத்தொழில்கள் முகிழ்க்கும் வலங்கைவலத்தோடு இயைந்தன என்றும், இவ்வலங்கை வலமும் மூளையின் இடப்பக்கத்தில் மொழிமையங்கள் வளர்வதோடு இயைந்தது என்றும் தெரிக்கின்றார்.²⁸ இது நன்முறையிலமைந்த உடற்றொழிலியலாயிருக்கலாம். ஆயின் தொல்பொருளியலன்று. ஏனெனில். சில்லங்களும் கைக்கோடரிகளோடு ஒத்த ஆதிகாலத்திலேயே தோன்றின. தெளிந்த மொழி பெற்ற மனிதரும் அவ்வளமில்லா உறுமும் மிலேச்சருடன் வாழ்ந்திருக்கலாம். இதுபற்றி நாம் ஒன்றும் அறியோம்.

ஏலவே ஆற்றோங்கள் பற்றி நாம் கொண்ட அனுமானமும் தவறானதாயிருக்கலாம். ஆற்றரிப்புக்கள் தம் இயல்பினால் இத்தொல்லை மனிதர் வாழ்ந்து பின்புதைந்த மண்படைகளை வெளிக்காட்டும் சிறப்புடையனவாதலால், அவ்வுண்மை எம் கருத்தினை ஒருபக்கம் சார்விக்கும் தன்மையுடையதே. எனினும் அது உண்மைக்குப் போதிய அண்மையிலுள்ளதே. இம்மனிதர் வரலாறு (ஆண்டுக்கணக்கில் நீண்ட ஒரு பகுதியாயினும்) இந்தியா வரலாற்றின் ஒரு பகுதியே. இவர் கைத்தொழில், சூழல் முதலியவற்றைக் கவனமாக ஆயும் பொறுப்பு இந்தியா, பக்கித்தான் ஆகிய நாட்டினரின் முதற் கடமையாகும். ஆயின் நாம் எவ்வாறு பாடுபட்டுழைப்பினும், இம்முதல்வர் “கைக்கோடரி மக்கள்” “தறிக்கும் பரல் — தறிகை மக்கள்” என்று அளவிலேயே நின்று விடுவர். இப்பெயர்கள் நம் அறிவின் வறுமையை மறைக்கும் தொல்பொருளியல் குறியீடுகளே.

இன்னும் கற்கள்

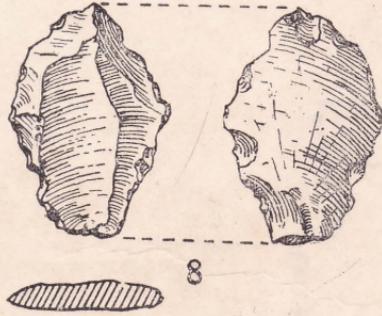
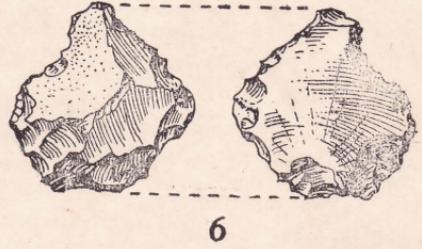
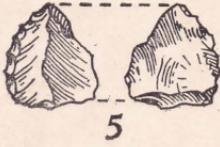
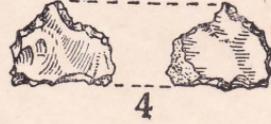
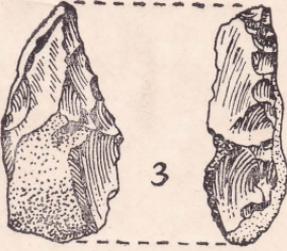
சென்ற அதிகாரத்தில் விவரிக்கப்பட்ட முக்கிய கைத்தொழில்கள் 400,000 ஆண்டுக்கு முன்னர் தொடங்கி—உண்மையில் நீண்ட இடையிடைவிட்ட ஒரு நிகழ்முறையான ஒன்றை—முடிவுற்றது என்று சுட்டலாமெனில் 100,000 இற்குக் குறைவான ஆண்டுக்கு முன்னர் முடிவுற்றிருக்கலாம். 50,000 ஆண்டுக்கு முன்னர் என்பது ஒருவேளை பொருந்தும். ஆயினும் தென்னாபிரிக்காவில் உள்ள வாறு, சில இடங்களில், இக்கைத்தொழில் மிக அண்மைக்காலம் வரையும் நீடித்தது. இதுவரை எங்கள் கைக்கோடரிகளும் பரல்தறிகைகளும் எம்முறையில் தோன்றின, எதனிடத்தில் எது உண்டாயது, என்பன போன்ற பிரச்சினைகளுக்கு நல் உளவு தருவனவாயில்லை. உறுதிநிலையை அடையலாம் என்பதற்கு நல்லறிகுறி இல்லையென்றாலும் இப்பிரச்சினையை நாம் இப்பொழுது ஆராய்தல் வேண்டும். ஆபிரிக்காவின் உதாரணத்திலிருந்து ஒரு பரம்பரை விஞ்ஞானப் புல ஆராய்ச்சியாளர்களினால் நாம் எவ்வளவு அறிந்துகொள்ளலாம் என்பது புலனாகும். இந்தியாவும் இத்தகைய ஒரு பயனைப் பெறுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து வருகின்றது. எனினும், ஓரளவு ஐயத்திற்கிடமான இப்பொழுதுள்ள நிலையை இரு பிரச்சினைகளாக அடக்கி விடலாம். முதலாவதாக, ஆபிரிக்கா, ஐரோப்பா ஆகியவற்றின்போல தெளிவான பிற்பழஞ்சிலைக்காலக் கட்டம் ஒன்று இந்தியாவிலிருந்தது என்பதற்கு என்ன சான்றுள்ளது? இரண்டாவது, மீண்டும், மற்றை இடங்களிலுள்ளவாறு, பழங் கற்காலத்திற்கும் புதுக் கற்காலத்திற்கும் (உண்மையான புதுக்கற்காலம் என்று சொல்லக் கூடியதொன்றிருந்தால்) தெளிந்துணரக்கூடிய நடுக்கற்காலம் என்று ஒன்றிருந்ததா? இப்பிரச்சினையும் மற்றையவற்றைப்போல் நுண்சிலைக் கைத்தொழில்கள் பற்றிய பிரச்சினைகளோடு இயைந்துள்ளது. இக் கைத்தொழில்கள் இக்கண்டத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன; இவற்றை வகைப்படுத்தலும் இலகுவாகத் தோன்றவில்லை.

எனவே, முதலாக, பிற்பழஞ்சிலைக் காலத்தை ஆராய்வோம். வடபால், ஏலவே நாம் கண்டவாறு (ப. 40) பிந்திய சோகன் பருவத்தில் நுண்ணிய பல உபகரணங்கள் ஆக்கும் பாங்கிருந்தது; இது கைக்கோடரிகள் இல்லாமலே அமைந்ததுபோல் தோன்றுகிறது. இப்போக்கு பிற்பழஞ்சிலைக் காலத்திற்கு உவந்தது. ஆயினும் இதை மேலும் ஆராய்தல் வேண்டும். இதற்கு உதாரணங்கள்: சோகன் வரிசையின் தளம் 4; இதைப்பற்றி இப்பொழுது திட்டவாட்டமாக ஒன்றாம் கண்டவாறு (ப. 40) பிந்திய சோகன் பருவத்தில் நுண்ணிய சில்ல உபசில்லின் பகுதியிலும் தோக்குப் பதனிலும் சிறு சில்லங்களும் பரற் கருவிகளும்

சோகன் வகையிலும் சிறியன; இவற்றுள் ஒரு புதிய வடிவமும் இருந்தது. இது ஓர் சிறு அண்டவடிவினதான பரலை எடுத்து ஒரு முனையில் கூர்கொள்ளுமாறு இருபக்கமும் சில்லஞ் செய்து ஆக்கப்பெற்ற ஒருவகைச் சருமனுசியாகும். இவற்றோடு சார்ந்த சில்லங்கள் பிந்திய சோகனை நிகர்த்தவை. சில மீளமெரு கிடப்பட்டவை; இவற்றுள் ஒன்று நுண் அணிகொண்ட நேரிய சுரண்டியாகும். மேடைக்குப்பட்டை வெட்டும் வழக்கு அரியதாயிருந்தது. பற்றசன் இவற்றைப்பற்றி, 'இவ்வரிசை எக்காலத்தது என்று சொல்ல முடியாமலிருக்கிறது; ஆயின் வகைக்குறிப்பியலையும் அவற்றின் பேணல் நிலையையும் நோக்கும்போது ஐயமின்றி அது பிற்காலத்திய தெனலாம்; எவ்வாறு கொள்ளினும் பிந்திய சோகனுக்கு முந்தியதாயிருக்காது; இன்னும் பிந்தியதாயிருத்தல் கூடும். ஒருவேளை நாலாம் பனிப்படை ஊழிக்குரியதாயிருக்கலாம்' எனக் கூறுகிறார்²⁹. காசுமீரத்தின் யெலம் பள்ளத்தாக்கில் பற்றசனும் த தெராவும் செயற்கை முறையில் சில்லம் அடித்த பல கற்களைக் கண்டனர். இவற்றுள் லெவால்வா உட்பட்ட, பழஞ்சிலைக்கால வினை நுண்மையை நிலைநிறுத்தும் வகையினவான சில்லங்களும் காழ்களும் இருந்தன. ஆயின் இவ்விடயங்கள் எல்லாவற்றிலும், சில்லங்கள், புதுச்சிலைக் காலத்தையோ அல்லது வரலாற்றுக் காலத்தையோ சார்ந்த, மட்கலங்கொண்ட படைகளுடன் சேர்ந்து காணப்பட்டன.

இச்செய்தி எம்மை மிக்க தொலைவிற்கு இட்டுச்சென்றது எனினும் விளக்கத்தைப்பற்றிய அளவில் நம்மைச் செவ்விய வழிக்கு இட்டுச்செல்லவில்லை. பீசு, வான்கங்கைப் பள்ளத்தாக்குக்களில் அவதானிக்கப்பட்ட மூன்று தளங்களும் தட்டும் ஆயுத அலகும் சேர்ந்த கைத்தொழில் ஒன்றையும் பற்றிக் கூறியுள்ளனரும் (ப. 40) இப்பொழுது இப்பிரச்சினை பற்றி நல் விளக்கத் தருவனவாயில்லை. ஆயின் நடு இந்தியாவில் இது பற்றிய சான்றுகள் தெளிவாகின்றன. கோதாவரியின் ஒரு கிளையான பிரவாரா நதியின் மேற்பருக்கைப்படைகளில் காணப்பட்டவையென, சங்கலியாவில் எடுத்துரைக்கப்பட்ட, ஆச்சரியமான தட்டும் ஆயுத அலகும் சேர்ந்த கைத்தொழில் ஒன்றையும் பற்றிக் கூறியுள்ளோம்³⁰. இக்கைத்தொழிற் பொருள்கள் அசேவியன் கைக்கோடிகளுள் பெரும் பாலானவற்றிற்கு மேல் கிடக்கின்றனபோல் தெரிகிறது; ஆயின், இவை, இரு பண்பாடுகள் ஒன்று கலந்தன என்பதைக் காட்டுமளவிற்குமட்டும் ஆங்காங்கு காணப்பட்டன. இவ் அசேவியன் கைக்கோடிகள், பற்றிய விவரங்கள் செம்மையாக விளக்கப்பட்டன என்று கொள்ளின், புவிவரலாற்றுமுறையின் மிகக் கீழ் அடுக்கமான பருக்கைப்படை எண் 1 இல் செறிந்து காணப்பட்டன எனல் வேண்டும். இப்பொழுதுள்ள வகைகளுள் யாதாயினும் ஒன்றிலேனும் இதை இப்பொழுது அடக்க முடியாமலிருக்கிறது; இதன் நிலையையும் தொடர்புகளையும் நாம் செவ்வையாக அறுதி செய்யும் வரை இதனை 'மேல் பிரவாரா' என்று கூறலாம். அகேற்று சேட்டு, கல்சிடனி, யசுபர் என்னும் திரவியங்களிலிருந்தே இவை ஆக்கம் பெற்றனவாம். இவற்றின் உருவங்களோ சுரண்டிகள், அலகுகள்,



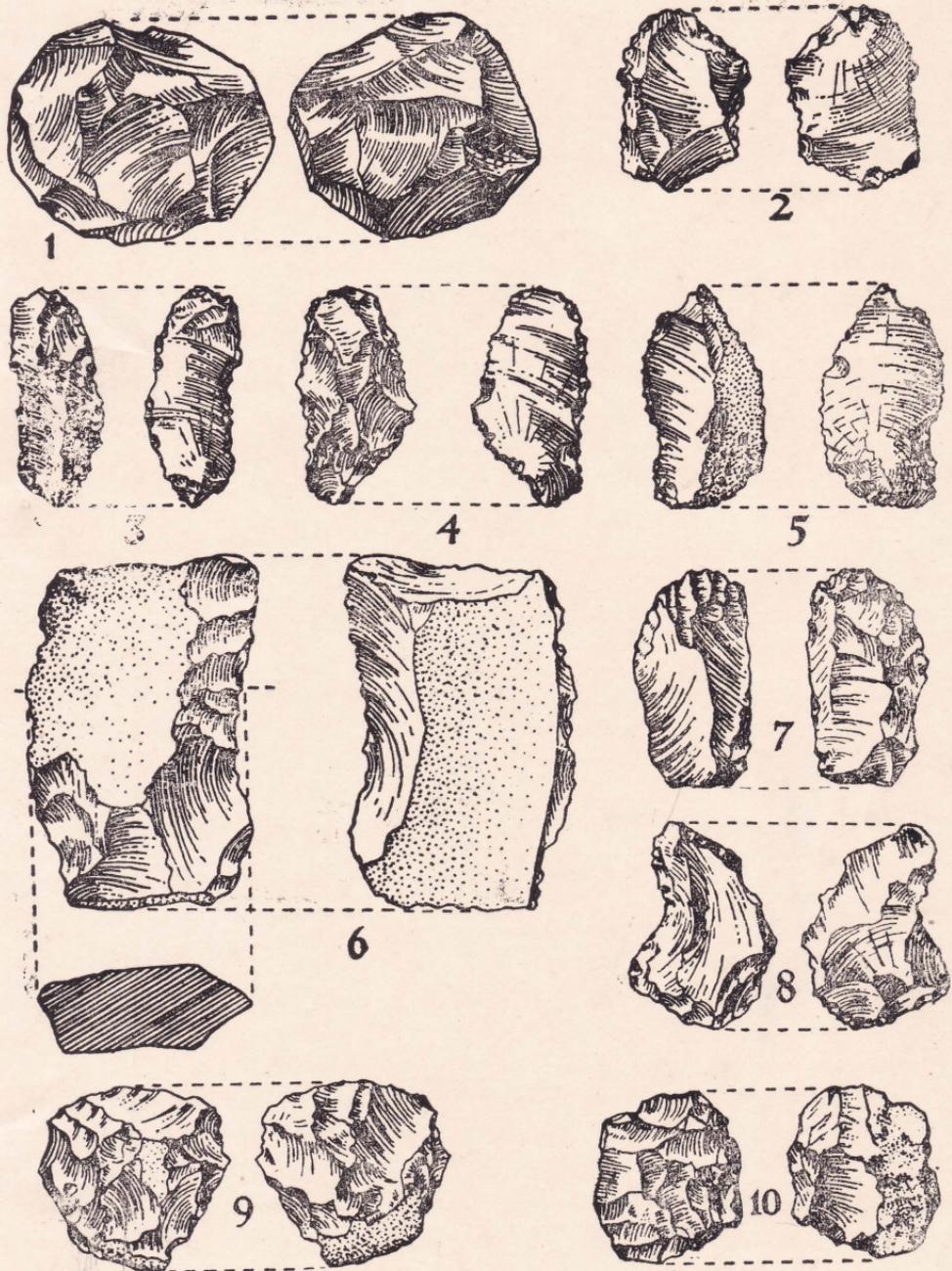


உரு. 12.—பிரவாரா பள்ளத்தாக்கு, நெவாசாலிலிருந்து வரிசை 2: 1, சேட்டுச்சரிகை; 2, சேட்டு இருமுனைச்சரிகை; 3, அகேற்றுக்கூர், 4 கல்கிடனிக்கூர்; 5, குவாட்சக்கூர்; 6 கூர்சேட்சில்லம்; 7, கூர்கல்கிட்ச் சில்லம்; 8, இலையுருச்சேட்சில்லம்; 9, சேட்கரண்டி, 10, கல்கிடனித் தமருசி. ½

காழ்க்கள் எனப் பல்வகையானவாயிருந்தன. வரையறைவில்லாவகையில் கிளக் ரோனியன் எனப் பெயரிடப்பெற்ற சில காழ்க்களுடன் கிளக்ரோனியன் அல்லாவகைகளும் சேர்ந்து காணப்பட்டன. இப்பிந்திய வகை அழுக்க விளைநுண்மை முறையால் அடங்கலும் ஒழுங்கற்ற அலை விளிம்புவேலை கொண்டிருந்தது. ஆயுத அலகுகளுள் ஓரங்குல நீளமும் மழுங்கிய புறமும் மீளத்தீட்டிய விளிம்பும் கொண்ட ஒருவகை, மிகத் தெளிவான சில்லங் கொண்ட முனைச் சுரண்டியாக மாறி விடுகின்றது; ஆயினும் அங்கு பரந்த முறையில் மீளத் தீட்டப்பெற்ற அரைவட்டச் சுரண்டிகள் பக்கச் சுரண்டிகளும் இருந்தன; உண்மையில் ஆயுத அலகுச் சுரண்டி வரிசை பல்திறத்ததாயிருந்தது மட்டுமன்றிக் கூர்ந்து வளர்ந்த ஒரு மரபையும் உடையதாயிருந்தது. சில சில்லங்கள் பட்டை கொண்ட அடிமேடையும் ஓரளவு மீளத்தீட்டிய முனைகளும் கொண்டனவாய் லெவால்வா பண்புகளை உடையனவாயிருந்தன. உதட்டுக் கூர் கொண்ட இரண்டாடு உபகரணங்களும் இருந்தன; இவற்றைச் சரிகைகள் எனலாம். இவை இந்தியாவில் அருமையாயிருந்தன.

மேற்படை மண்டியில் நுண்சிலைக் கருவிகள் காணப்பட்டன; யாதுமொரு புணையலும் இல்லாப் பெரிய அளவு அடையலுக்கு மேலாகவே இம்மண்டியிருந்தது. ஆயின், மேல் பிரவாரா முழுவதும் சிறப்பான முறையில் நுண்சிலைக் கருவிப் பாங்கினதாயிருக்கவில்லை. ஒளரிக்குனேசியன் பிறக்கல்கள் இங்கு இருந்தன என்று ஓர் உறுதியற்றமுறையிலேயே நாம் கூறலாம். இது கீரிய கசுபியன், ஒளரிக்குனேசியன் ஆகியவற்றின் முன்னைத் தோற்றங்களோடு சிற்றளவு ஒப்புடையதாயிருக்கிறது; சிலவேளைகளில் ஒத்த ஓர் இந்திய வளர்ச்சிக்கு இது முன்னேடியாயமைந்திருக்கலாம். இந்திய வரிசைக் கிரமத்தில் உண்மையான பிற்பழஞ்சிலைக் காலப்பருவம் ஒன்றினைத் தேடிக்காணுமாறு ஊக்குதல் நயமுடையதாகும்.

ஒரு பிற்பழஞ்சிலைக் காலச் சூழ்வரையிருந்த தென்பதற்கு ஒத்த முறையிலான உளவொன்றினை கந்திவிளி எனுமிடத்தில் இருந்த களிமண் பருக்கைக்குழி ஒன்றிலிருந்து கொமாண்டர் கே. ஆர். யு. தொட் என்பார் கண்டார்³¹. கந்திவிளி பம்பாயிலிருந்து 21 மைல் தூரத்திலுள்ளது. எனினும் இங்கு மிகவும் அற்புதமான முன்னணிலேயே யொன்று திட்டமிட்டுப் பேணி வளர்க்கப்படவேண்டியுள்ளது. அங்குள்ள குன்றின்மேல் நீலக்கபிலக் களிமண் அடையல்—கீழ்க்களி—ஒன்று, 3 இலிருந்து 50 அங்குலம் வரை தடிப்பானது உள்ளது; இது ஓரளவு கிளாக்கற்றன் கைத்தொழிலை நினைவூட்டும் பருமட்டான கருவிகள் சில்லங்களைக் கொண்டுள்ளது; ஆயினும் இது இடைக்கிடை பலபருவத்துச் சில்லமாக்கத்தையும் காட்டுவதாயிருந்தது. கீழ்க்களியின் மேற்பரப்பில் சில வேளைகளில் பட்டை நிலைமையிலிருந்த, சுரண்டிகள், காழ்க்கள், தரிகைகள் முதலியவற்றைக் கொண்டிருந்த மேற்கூறியதனை ஓரளவு ஒத்த கத்தொழிற்



உரு. 13.—பிரவாரா பள்ளத்தாக்கு, நெவாசாவிலிருந்து “வரிசை 2” : 1, சேட்டுத் தட்டுப் போலி; 2, கல்சிடனில்லம் ஆயத்தப்படுத்திய அடிமேடைகொண்டது; 3-5, கல்சிடனி அலகுகள்; மொட்டை முதலும் சிறிது துலக்கிய ஓரமுமுடையன; 6, ஒப்பமான பக்கச் சுரண்டி, சேட்; 7-8, கல்சிடனி முனைச்சுரண்டிகள்; 9-10” கல்சிடனித் தட்டுப்போலிகள்.

பொருள்களும் ஆதிவடிவினதான ஓர் உதட்டுக்கைக்கோடரியும் காணப்பட்டன. கீழ்க்களிக்கு மேலாக 1—6 அடிவரை தடிப்புடைய கீழ்ப்பருக்கை, பல திறப்பட்ட பழுதுநிலையிலுள்ள ஏராளமான அல்வீலியன், கிளக்ரோனியன் உபகரணங்களைக் கொண்டுள்ளது. பருக்கையின் மேற்பரப்பில் பட்டடை நிலையிலுள்ள கிளக்ரோனியன் சில்லங்களும் அசேலியன் கைக்கோடரிகளும் இருந்தன. இவை, வகைப்படாத பல சில்ல உபகரணங்களோடு சேர்ந்து கிடந்தன. இவ்வுபகரணங்கள் ஒருவேளை அசேலியன் பண்பாட்டினவாயிருக்கலாம். இதுவரை எல்லாம் விளங்கிக் கொள்ள எளிதானவையாயின. இப்பொழுதுள்ள நிலையில் இக்கீழ்ப்படைகள் அவற்றிற்கு அடுத்தவையோடு கொண்டுள்ள தொடர்பே முக்கியமானதாகும்.

கீழ்ப்பருக்கைக்கு மேலாகச் சில இடங்களில் நடுக்களி எனப்படும் ஒரு களிப்படையும் சில இடங்களில் ஒரு மணற்படையும் இருந்தன; இம்மணற்படை ஒருவேளை கீழ்ப்பருக்கையின் மேற்பகுதி துறுகல்லாக்கப்பட்டதைக் குறிப்பதாயிருக்கலாம். இப்படிவுகள் உபகரணங்கள் இல்லாதனவாயிருந்தன. ஆயின் அவற்றின் மேற்பரப்பில் காழ்கள் அலகுகள் சுரண்டுகள், சில்லங்களால் ஆக்கப்பெற்ற சில சிறுகைக்கோடரிகள் உட்பட்ட ஓர் அலகுக் கைத்தொழிற் பொருள்கள் காணப்பட்டன. மணல் எனக் கூடிய நடுக்களியின் மேலாக 3 அடிவரை ஆழமான மேற்பருக்கை இருந்தது. இதில் ஆயுத அலகு, சரிகை ஆகியவற்றின் கைத்தொழிலைக் கொண்ட ஒரு வேலைத்தளம் இருந்தது. இக்கைத் தொழிலோடு கடின ஓடுகளாலாகிய தேய்ந்த சிறு சில்லக் குவியல்களிருந்தன. இவை யாவற்றிற்கும் மேலாகப் 18 அங்குல மேற்களி இருந்தது. இதில் நல்லபி விருத்தியடைந்த ஆயுத அலகு, சரிகைக் கைத்தொழிற் பொருள்கள் காணப்பட்டன; இவற்றோடு பன்முகச் சரிகைகளும் கோணச் சரிகைகளும் காணப்பட்டன. கிளிச்சொண்டு வகையினதொன்றும் இதனுடன் காணப்பட்டது. உள்ளிலும் மேற்பரப்பிலும் இப்பகுதிகளுக்குரிய நியமமான துண்சிலைக் கைத் தொழிற் பொருள்கள் காணப்பட்டன (பார்க்க அதி. 27). இவ்வரிசைகளின் கீழ், மேற்களிகள் இரண்டும் பொழிவுப் பருவங்களைக் குறிப்பனவாயிருக்கலாம். பருக்கைகள் குறைவறட்சிப் பருவநிலைகளைக் குறிப்பனவாயிருக்கலாம். * ஆயின் இப்பொழுது நாம் அறிந்தவற்றைக் கொண்டு பொழிவுகள் நியமப்பனிப்படரல்களை ஒத்தவையெனல் பெறும் உத்தேசமேயாகும். ஓரளவு துணிந்து யாதும் சொல்ல வேண்டுமானால் கீழ்க்களியை இறுதிக்கு முந்திய பனிப்படரலோடு ஒப்பிடலாம். அவ்வாறாயின், அது, இயல்பாகவே அதன் சோகன்—அப்வீலியனை ஒத்தவையெனல் வெறும் உத்தேசமேயாகும். ஓரளவு பனிப்படரலோடு னுக்கு முந்திய கைத்தொழில்களோடு பொருந்தும். நடுக்களி இறுதிப் பனிப்படரலோடு பொருந்தும். இதனால் இதனை பருமட்டான அளவில் பிற்பழஞ்

* கீழ்ப்பருக்கைப்பட பொழிவு நிபந்தனைகளில் அமைந்தன என்று தொடர் கருதினார்; ஆயின் இங்கு கூறிய கருத்திலும் இது நிகழ்ந்திருக்கக்கூடிய நிலைதகைமை குறைபாடானதே.

சிலைக்காலப் பிறக்கல்லாலான அலகு, சரிகை, சுரண்டி ஆகியவற்றின் கைத் தொழிலோடு ஒத்த பருவத்தினது என்று நாம் கூறலாம். தேவவாணி போல் இத்தகைய ஒரு கூற்றினை நாம் சொல்லலாமன்றி உத்தேச முறையாலுமே நாம் ஒன்றும் சொல்லல் இயலாது.

தென்னிந்தியாவில் இதனோடு ஓரளவு ஒப்புடைய பிற்பழஞ்சிலைக் கருவித் தொகுதியொன்று கம்மியாடே—பர்க்கிற்று வரிசையில் வரிசை 3 எனத் தோன்றுகிறது. சென்னைக்கு வடக்கே நந்திக்கணம் கணவாயில் தெம்மணல் நிலம் மூடிய ஒரு செவ்வண்டற்களியின் மேற்பரப்பில் துண்சிய முறையில் மழுக்கப் பெற்ற முதுகுகள் கொண்ட கருங்கற் கைக்கத்தி யலகுகள் பல, பெரும்பாலும் நகவுளிவகையினவான சரிகைகளும் காழ்ச்சுரண்டிகளும், காணப்பட்டன. இச் செம்மணல் நிலமும் அது மூடிநின்ற செவ்வடற்களியும், வரிசை, 1, 2 என்பவற்றின் கைக்கோடரி, சில்லக் கைத்தொழில்களைக் கொண்டிருந்த பருக்கைப்படைகளுக்குப் பிந்தியவையாயிருத்தல் வேண்டும். இவ்வரிசையில் சிறு பிறைகளும், இவை சாதாரண துண்கல் வகையினவாயினும், காணப்படுகின்றன; இவை இவ் விடத்திற்குரியனவாயின், நடுப்பிளித்தொசின் வரிசை 1, 2 என்பவற்றைத் தொடர்ந்து அமையக்கூடாவகையில், இவை மிகப் பிந்திய காலத்தனபோல் தோன்றுகின்றன. ஆயின், வரிசை 3 கீரியாக் கப்சியன் எனப்படுவதோடு ஒப்ப தாயுள்ளது; இக்கீரியாக் கப்சியனில் முதுகுடை அலகுகள் சரிகைகள் முனைச் சுரண்டிகள் ஆகியவற்றோடு பிறையருக் காணப்படுகின்றன. ஓரளவு ஒப்புடைய வட ஆபிரிக்காவில் மேற்கப்சியனை இரேடியோ காபனைக் கொண்டு சோதித்ததில் அது கி. மு. 6500-5000 வரையினதெனப்பட்டது என்பதை இங்கு குறிப்பிடலாம். இவ் விந்தியவரிசையின் காலமும் அத்தகையது அல்லது அதற்கு முந்தியது எனக் காணப்படுமாயின் வரிசை 2 இற்கும் 3 இற்கும் இடையில் போற்றத் தக்க இடைவெளியிருக்கலாம் என்பது உறுதியாகின்றது.

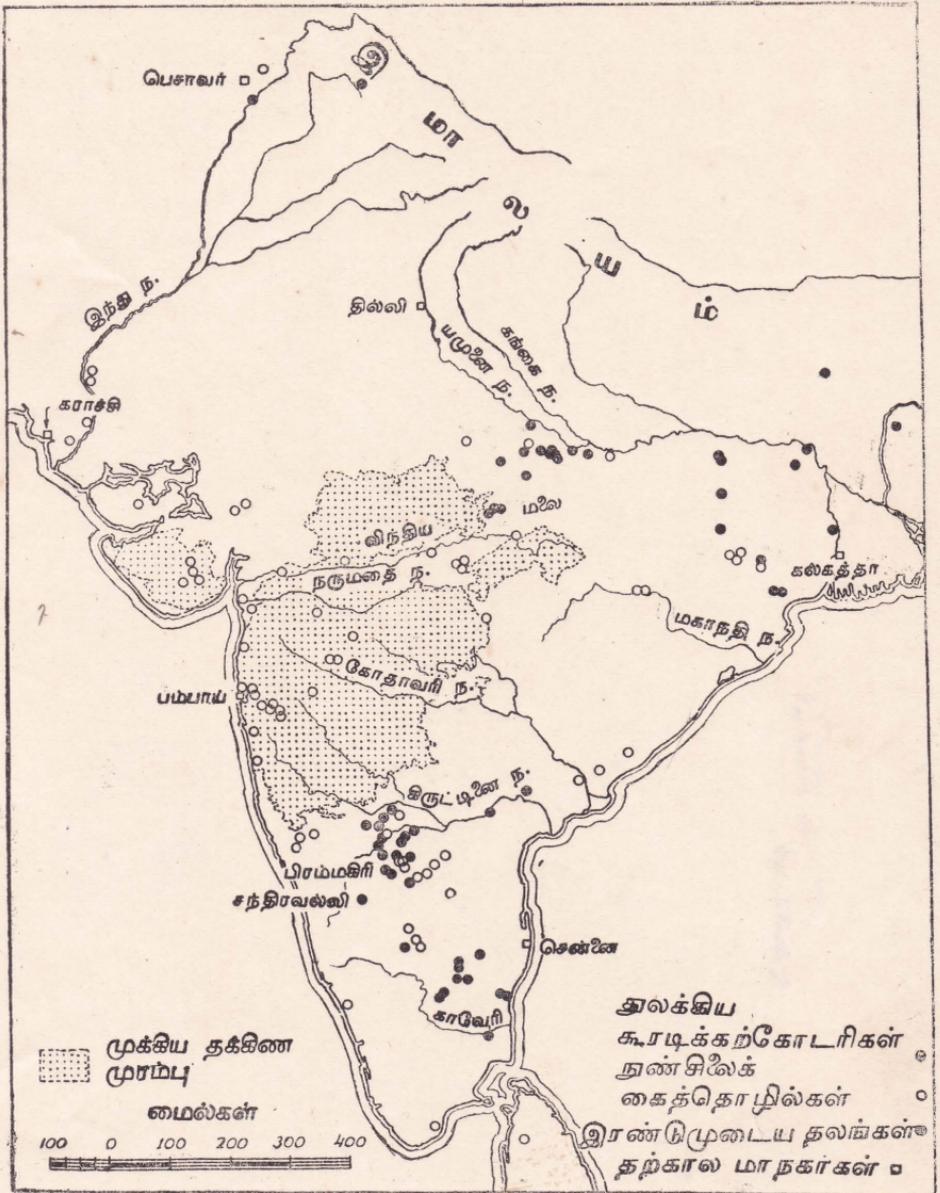
சுருக்கமாகச் சொல்லின், இந்தியாவின் பிந்திய நடுப்பிளித்தொசினுக்குரிய அசேலியன் லெவால்வா தொகுதிகளுக்கும் இனி நாம் கூறப்போகும் கூர்ந்து தோன்றிய துண்சிலைக் கருவிப் பரம்பலுக்கு மிடையே அமைந்தவை என்று இப்பொழுது நாம் நியாயமான அளவு நிகழ்தகவுடன் கூறக்கூடியவை மேற்பிரவாராத் தொகுதியும் ஓரளவிக்குக் கண்டிவிளித்தொகுதியுமாகும்.

ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா, மேற்காசியா தற்போதைய இந்தியா ஆகியவற்றின் துண்கற் கைத்தொழில்கள், அவற்றிற்கு முந்திய கைக்கோடரிகளைப் போல் பெரியதொரு பரப்பில் கைத்தொழிற்பொருள்கள் பரவிய பிரச்சினைகளை எமக்கு எடுத்துக்காட்டுவனவாயுள்ளன. அவற்றின் சிறப்பாக்கத்தின் மேன்மையும், அவை எக்காலத்தைய என்று, தெளிவற்ற ஆயின் புறக்கணிக்கவியலா அவற்றின் அண்ணியகாலக்குறிப்பும் (அது நமக்குத் தோன்றுமானால்) அவை பரம்பியவாற்றில் யாதோ ஒருவகையிலான பண்பாட்டு நியமம் இருந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றன; ஆயின் குறிப்பிடத்தக்க இந்நிகழ் நகவிகளை இன்னும்

தெளிவதற்கு இப்பொழுதுள்ள தரவுகளைச் செறிவாக ஆய்தலும் புதியனவற்றைத் தேடிப் பெறுதலும் இன்றியமையாதனவாம். அராபியா எவ்வாறு சகாராவலயத்தின் புவியியல் நீட்சியாக அமைந்ததோ அவ்வாறே பண்பாட்டளவிலும் அமைந்ததென்பதற்குச் சிற்றளவில் ஆனால் புதிது சேரும் சான்று உளது; இவ்வாறாக இது ஒருபாலமைந்த வட ஆபிரிக்கா மேற்காசியா ஆகியவற்றிற்கும் மறுபாலமைந்த இந்தியாவிற்சுமிடை ஒரு நடுப்பிணைப்பாகலாம் (ப. 58).

நருமதையின் கரையோரங்கள் போல் சாதாரண முறையில் ஒருவர் தாம் இலகுவில் வேண்டியவாறு சிறு சில்லங்கள் உபகரணங்கள் சேர்க்கக்கூடிய இடங்கள் பல இந்தியாவில் உண்டு. இவை பெரும்பாலும் கல்சிடோனி, அகேற்று முதலியனவற்றாலும் குறை அருங்கற்களாலும் ஆயவையாம். அதனால் இவை கண்களைக் கவர்ந்தன. அவற்றின் நுண்ணிய பருமனும் ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கிக் காண்பாரை அவற்றைச் சேர்த்துச் சேமிக்கச் செய்தன. இவற்றுட் பல கூட்டுக்கருள்களின் எச்சங்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இவற்றில் மரமோ எலும்போ பகுதியாயமைந்தது. இதற்கு உதாரணமாக அம்புத் தண்டுகளைச் சொல்லலாம்; இவற்றில் பிறைபோன்ற சிறு கூரிய சில்லங்களாலாய முள்ளுகள் தண்டின் இருபக்கங்களிலும் உள்பதித்து ஒட்டப்பட்டிருந்தன. ஆயின் இவற்றுள் பலவற்றைச் 'கைத்தொழில் கழிவுகள்' என்று மட்டுமே சொல்லலாம்.

பெரும்பாலும் யாவரும் காணும் பிறையுருக்கள் $\frac{3}{4}$ அங்குலத்திலிருந்து $1\frac{1}{2}$ அங்குலம் வரை நீளமுடையனவாயிருந்தன; இவற்றில் சில்லத்தின் இயல்பான ஓரம் பொருந்தும். ஓரமாக அமைய கட்டைவிரல் அமர்த்தும்போது வெட்டாதிருக்கவும், மரத்தாலோ எலும்பாலோ உட்பதிவு ஒன்று பொருத்தவும்கூடிய வகையில் பின்பக்கக் கவான் நன்முறையில் தீட்டப்பெற்றதாயிருந்தது. இவ்வகையினவே ஆபிரிக்காவிலும் இந்தியாவிலும் ஆன நுண்சிலைக்காலக் கைத்தொழில்களின் இயல்பினை மாறாது சுட்டிக் காட்டுவனவாக விளங்கின. அகல்வாய்ப் பிறையுருக்கள் குறுக்கு அம்புத்தலைகளாய் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். சாய்சதுரப்போலி யுருவங்கள் இடைக்கிடை தோன்றுகின்றன; ஆயின் அவை அருகியே தோன்றுகின்றன. வட ஆபிரிக்கா மேற்கு ஐரோப்பா முதலிய இடங்களில் மிகப் பெரிய அளவில் காணப்படும் சுரிகைகளோடு ஓரளவு ஒத்தவை என்று சொல்லக்கூடிய கூர்முனைகள் அரியவாகவே காணப்படுகின்றன; துளைகருவிகளை இவற்றோடு சேர்த்தால் அவ்வாறு கொள்ள இயலாது. முக்கோணிகள் கோணப் பிறையுருக்களுடன் ஐக்கியமாகி விடுவதால் அவற்றைப் புறம்பான ஒரு வகுப்பாகக் கொள்ள வேண்டியிருக்கவில்லை. தட்டுச் சுரண்டிகள் ஒப்பிட்டளவில் ஏராளமாகக் காணப்பட்டன; ஆயின் நுண்சிலைக் கருவித் தொகுதிகட்குக் குறிப்பாகச் சிறப்பாக அமைந்தனவல்ல. பொதுவாக நோக்கும்போது இந்திய நுண்சிலைக் கருவித்தொகுதிகள் ஆபிரிக்கா, பலத்தினம், ஐரோப்பா முதலிய இடங்களிலுள்ள தொகுதிகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும் பொழுது சாதாரணமானவையாகவே தோன்றுகின்றன. அவற்றை, கேத்திர



உரு. 14.—கற்கோடிகள், நுண்சிலைக் கைத்தொழில்களின் பரவல்.

கணிதவடிவின், கேத்திரகணிதவடிவற்றன என்று பிரிவுபடுத்த எடுத்த முயற்சிகளே. ஆயின் இப்பொழுது கிடைக்கக்கூடிய சான்றுகளைக் கொண்டு எண்ணிப் பார்க்கில் இப்பிரிவு காலத்திற்கு முந்தியதென்றே கொள்ளல் வேண்டும். மற்றை இடங்களைப்போலவே இங்கும் உள்ள பொருள்களின் பெரும்பகுதி வெறும் ஆதிநிலைச் சில்லங்களாகவே உள்ளன; இவை சிலவகைகளில் உபயோகத்திலிருந்து தனபோல் தோன்றின வெணினும் பெரும்பாலும் பழுதடைந்திருந்தன.

தேசப்படத்தில் நுண்சிலைக் கருவித்தலங்கள் பல நடு இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் மண்டிக்கிடப்பதை நாம் காணலாம். இவை மேற்குக் கரையோரம் கிழ் இந்து நதிவரையும் பரவியுள். பஞ்சாப்பும் வடபுலத்து வெளிகளும் பெரும்பாலும் வெறுமையாவே உள்; இதற்கு ஏதேனும் பொருளுண்டோ, அல்லது போதிய ஆய்வு நடவாததனால் இது இவ்வாறாயதோ அல்லது முறையான தலங்கள் மண்திரளலால் இவை மறைந்தனவோ என்று ஒன்றும் சொல்ல முடியாமலிருக்கிறது. அவ்வாறே, கிழக்கு வங்காளம், ஓரிசா, அசாம் ஆகிய பகுதிகளடங்கிய வடகிழக்கிந்தியாவிலும் நுண்சிலைக் கருவிகள் காணப்படாததுபோல் தோன்றுவதிலிருந்து இங்கும் அத்தகைய ஓர் ஐயுறவு உண்டாகின்றது. இது இங்கில்லாமை யெனும் உண்மையும் தென்கிழக்காசியா முழுவதும், இன்றுவரை விந்தியத்திற்குத் தென்பால் உள்ள இந்தியாவிற்கு காணப்படும் நுண்சிலைக் கருவிக் கைத்தொழிலுடன் உண்மையாக ஒப்பிடக்கூடிய ஒன்றையும் அளிக்க வில்லையென்பதாலும் உறுதியாகிறது.

இவ்விந்தியக் கைத்தொழில்களுக்கு இப்பொழுது யாதாயினும் தேதி குறித்தல் உறுதியாகக் கடைப்பிடிக்கக்கூடிய ஒன்றன்று. தற்காலிகமாக, குயவேலையோடு செவ்வியில் இணையாத (முன்னு) நுண்சிலைக் கைத்தொழில்களுக்கும் அவ்வாறிணைந்த (பிந்திய) வற்றிற்குமிடையே ஒரு வரையறையை நாம் வகுக்கலாம். குயவேலை காணப்படுவது மாற்றக்கூடியதும் தற்செயலாய் நடக்கக்கூடியதுமான ஒரு நிகழ்வு என்பது உண்மையே. அண்மை ஆண்டுகளில் குயவேலை இணையாத பிற்கற்காலப் பண்பாடுகள் பல ஆசியாவில் தெல்லுத் தெல்லாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன; பலுக்கித்தானில் சுவெற்றூவுக் கண்மையில் கிலா குல் மொகம் மதில், தைரிசிற்சுக் கிழக்கே வட இராக்கின் மலையடிவாரத்தில் யாமோவில், யோடானின் யெரிக்கோவில், இன்னும் மேற்கே சைப்பிரசில்; இப்படிப் பல இடங்களில். யாமோவில் ரேடியோ காபன் சோதனைகள் கி. மு. 4700 ஐயும் அதற்கு முந்திய ஒரு காலத்தையும் சுட்டின. யெரிக்கோவில் நடத்திய ஒத்தசோதனைகள் குயவேலைக்கு முந்திய புதுச் சிலைக்காலம் கி. மு. 6000 இற்கு முன்னரும் பின்னரும் செழிப்புற்றிருந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றன. பலுக்கியில் எடுத்துக் கொண்ட ரேடியோ காபன் சோதனை கி. மு. 3350 வரையிலான ஒரு தேதியைச் சுட்டிற்று. இப்பொழுதுள்ள அறிவைக் கொண்டு நோக்கும்போது, உலகில் எங்கேனும் கி. மு. 4000 இற்கு முன் அல்லது இந்தியாவில் கி. மு. 3000 இற்கு முன் நல்ல சூளைக்குரிய வேலை இருந்தது என்று கொள்வதற்கு ஒரு நியாயமுமில்லை

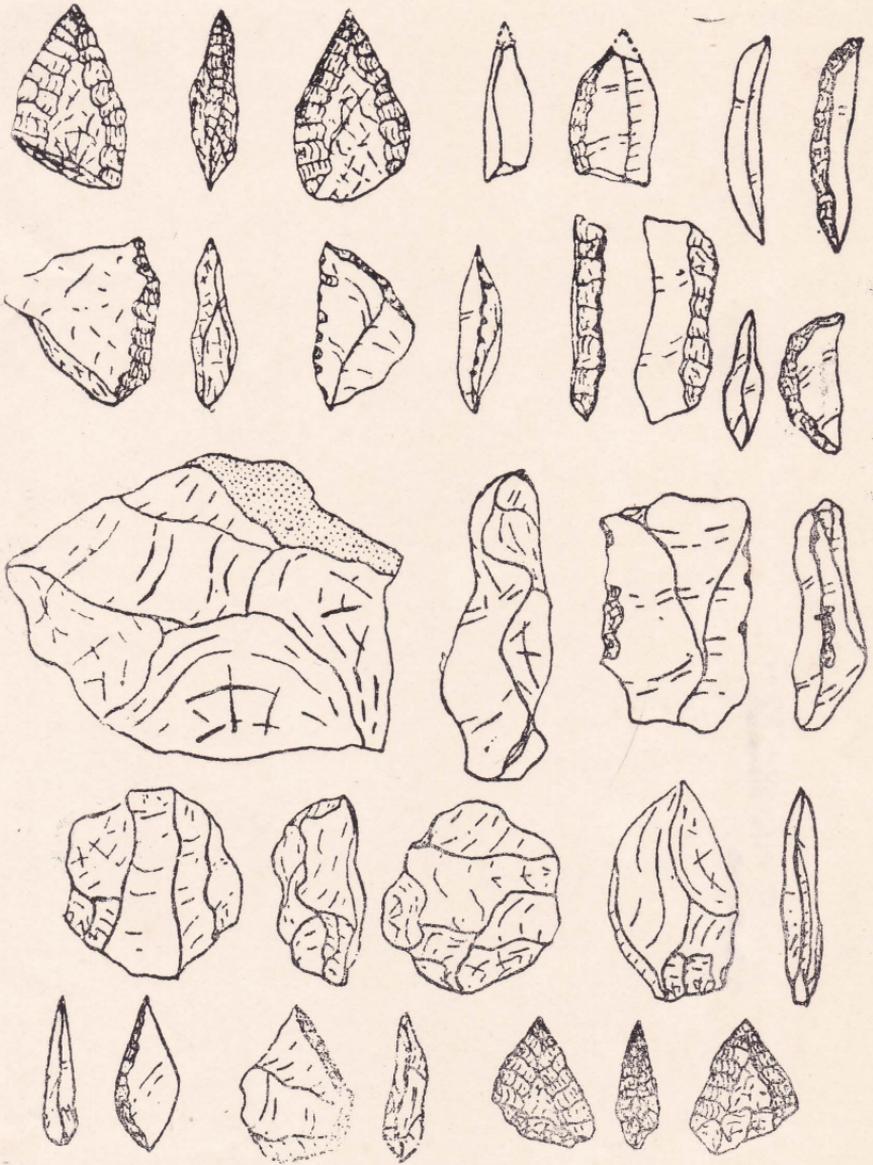
என்று பொதுவாக எடுத்துக் கூறலாம். இந்தியாவில் உள்ள நுண்சிலைகளுடன் காணப்பெற்ற குயவேலைகளுட் சில வெண்கல ஊழிக்கும் ஏன் இரும்புழிக்கும் உரியனவாம். அதாவது கி. மு. முதலாயிரத்துக்குட்பட்டனவாம். தக்கணத்திலும், குடாநாட்டு இந்தியாவிலும், கி. மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிற்குமுன் தொடங்கியிராததும், சில இடங்களிலும் இன்னும் பிந்தித் தொடங்கியதுமான இப்பூழி நுண்சிலைக்கால அடிப்படையிலும் செம்புக்கால அடிப்படையிலும் நேராயமைந்த புறம்பான ஓரமைப்பாகும் (பார்க்க அத்தியாயம் 7).

அண்மைக் காலம் வரை, நுண்சிலைக் கருவிகளுக்கும் குயவேலைப் பொருள்களுக்கும் இடையமைந்த மாறுபடும் உறவினை எடுத்துக்காட்ட குசராடத்திலுள்ள இலங்கநாச்சில் சங்கவியா காட்டிய தலம் புகழ்பெற்ற இடமாயிருந்தது. அங்கு பண்டை நாளில் வளிவீசிய உலர் மணல் குவிந்திருந்தது; ஆயின் இது இப்பொழுதுள்ள மேற்பரப்பிலிருந்து சராசரி நான்கு அடி ஆழத்தின் கீழிருந்தது. இக்குவியலின் இடையில் ஒரு மெல்லிய தொளிப் படை இருந்தது; இது தற்காலிகமாகக் குளிர் நியமங்கள் இருந்தன என்பதைச் சுட்டியது. தொளி மண்ணிற்கு மேல் மணலின் கீழ்ப்பகுதியில் நுண்சிலைக்கருவிகள் புதுச்சிலைக் காலத்துச் சில்லிகளுடனும் அதற்குப் பிந்திய காலத்துச் சில்லிகளுடனும் இணைந்து காணப்பட்டன. தொளி மண் நிலமேற் பரப்பிலும் அதன் கீழிருந்த மணற்படையிலும் மட்கலம் அறவே இருக்கவில்லை என்று நீண்டகாலமாக ஓர் கருத்து நிலவிவந்தது. ஆயின் 1952 இலும் 1954 இலும் இப்படைகளை இன்னும் விரிவாக மேற்கொண்டு ஆராய்ந்ததன் பயனாக கரடுமுரடான கையாற் செய்யப் பெற்ற நற் சூனையிடாத மட்கலங்களின் மிகப் பொடியாக்கப்பெற்ற மிகச் சிற்றள வின்வான துண்டுகள் காணக் கிடைக்கப்பெற்றன. காணப்பெற்ற இச்சிறு துண்டங்கள் மிக மிகச் சிறியவை; உண்மையில் இவை மிக்க நொய்தான கருமண்படையினூடாக ஊருது அவ்விடத்திற்குரியனவாகவே இருந்தால் இங்கு நாம் உண்மையான மட்கலத்தைக் காண்கின்றோமா அல்லது மேல் கீனியா கப்பியலில் கண்ணுற்றவாறுள்ள சூளைவைத்த கூடை அணைவரைகளைக் காண்கின்றோமா என்பதே ஒரு வியப்பான பிரச்சினையாக அமைந்து விடும். புதைத் திருந்த தொளிமண்படையில் ஆதிச் சில்லங்களுட் பெரும்பான்மையானவை உட்பட பல அளவற்ற, படிசும், யசுபர், சேட்டு ஆகியவற்றாலாய நுண்சிலைக் கருவிகள் காணப்பட்டன. இவற்றோடு ஒரு பக்கம் தட்டையாக்கப்பட்டு அரைக்கப் பயன்படுத்தப்பெற்ற மணற்கல் துண்டங்கள் காணப்பட்டன. இத்தொளி மண் படைக்குக் கீழ் கனியாக்கப்பட்ட தற்காலத்திய நீள்கபால வகை மனித என்புக்கூடுகள் குடங்கிய வடிவில் காணப்பட்டன; இவை பிரேதங்கள் புதைக்கப்படுவதோடு தொடர்புடையனவாயிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. இங்கிருந்த விலங்குகளுள் இந்தியக் காண்டாமிருகம், பன்றிமான், அக்கிசுமான், நில்கைக்கலைமான், கருங்கலைமான், பன்றி, கீரி, குதிரை, நாய் அல்லது ஓநாய்,

ஆமை, மீன் முதலிரி எனகாணப்பட்டன. ஆயின் இப்பொருள்களை ஆய்ந்த மிகப் பிந்திய தடவையிலும் இவை இற்படுத்தப்பட்டதற்கு யாதும் ஒரு குறிப்பு மில்லை. அரைகற்கள்கூடப் பயிர்ச்செய்கை அங்கிருந்ததென்பதைக் காட்டுவதாயில்லை. ஏனெனில் அவை காட்டுப்புல்லுகளையும் சரக்குகளையும் அரைக்கப் பயன்பட்டு மிருக்கலாமன்றே. எவ்வாறு நோக்கினும் குடியிருப்பின் பொருளியல் முக்கியமாக வேட்டையாடியினதாயிருந்தது. இங்கு இன்றொரு செய்தியையும் குறிப்பிடலாம். முக்கிய வாழ்தல மட்டத்திற்குக் கீழான மணவில் ரைனோசேரசு யூனிக்கோணிசின் தோள்பட்டைப்பகுதி ஒன்று காணப்பட்டது. இதில் ஒரு பக்கத்தில் குறைந்தது எட்டுக்குழிகள் இருந்தன. இது துண்சிலைக் கருவிகள் புனைவதற்குப் பட்டடையாயிருந்திருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது.

இதிலிருந்து நம்கற்பனையில் சாதாரண மழைவிழ்ச்சிக் காலத்தில் ஒரு சமுதாயத்தவர் உலர் மணல் நிலத்தில் குந்தி இருந்தவாறு சிறு ஆயுத அலகுகள் உற்பத்தி செய்வதாக நாம் எண்ணிப் பார்க்கலாம். இவர் செய்த சிறு அலகு களுட் பல கூட்டு ஆயுதங்களாக எலும்பிலோ மரத்திலோ பதியப்பெற்றிருக்கலாம் எனவும் நாம் கருதலாம். இவ்வலுவலுக்குரிய சிறு பரல்கள் பதினெட்டு மைல் வரை அப்பாலுள்ள சபர்மதியாற்றங்கரையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். இச்சமுதாயம் முக்கியமாக வேட்டையூணிலேயே தங்கியிருந்திருக்கலாம். ஆயின் இவர் தம் இறைச்சியோடு துணையூணாக சமைக்கப்பெற்ற புல்லுகள் பூண்டுகளை உண்டிருக்கலாம். இயற்கை இவற்றை இவர் நாடாமலிருக்கவே அளித்திருக்கலாம். நாம் கருதும்பொருளில் மட்கலம் அங்கு காணப்படவில்லை; இடைக்கிடை காணப்பட்டதும் மிக்க கரடுமுரடானதாயிருந்தது.

இந்நிலப்பரப்பிலிருந்த கற்கைத்தொழிலுள் ஏராளமான பாழ்பொருள்களிருந்தன; இது பயன்படுத்தப்பட்ட திரவியத்தை உறுதியற்ற முறையிலும் ஒழுங்கற்ற முறையிலும் சில்லப்படுத்தியதாலானதாம். குழலித்த காழ்கள் பசு ஆயுத அலகுகள் காழி ன்பாவரையிலேயே உடைந்தன என்பதைக் காட்டின இவை மனிதனின் கடைப்பிடிக்கு அற்பமான நினைவுச்சின்னங்களே. சில காழ்கள் தடித்த சில்லங்களாற் செய்யப்பெற்றவை. இம்முறை நடு இந்தியாவிலும் பிறிதோர் இடத்தில் காணப்பட்டது. வாளா சில்லங்களை விட்டு உண்மையான உபகரணங்கள் என்று சொல்லக்கூடிய நூறு உபகரணங்களுள் மிகச் சாதாரணமாயிருந்தது பிறையருவாம். இது இதன் கவான்வழி இருமருங்காக அல்லது ஒரு மருங்காக அரண்செய்யப்பட்டிருந்தது. ஓர் அந்தத்தில் விங்கிப்புடைத்து ஒழுங்கற்ற மாதிரிகள் சிலவற்றைக் கூரிகள் எனக் கூறலாம். இவை அம்புத்தலைகளாகப் பயன்பட்டிருக்கலாம். இவ்வரிசையிலுள்ள மற்றையவற்றில் சில கரடான சுரண்டிகளும் சுரிகையெனக் கூடிய சாய்முனைக்கூரி ஒன்றும் காணப்பட்டன. முழுமையும் நோக்குமிடத்து இங்கிருந்து கைத்தொழில் வளர்ச்சியற்றதாயிருந்தது. சிறப்பு உருவங்கள் மிகச் சிலவாக இருந்தன.

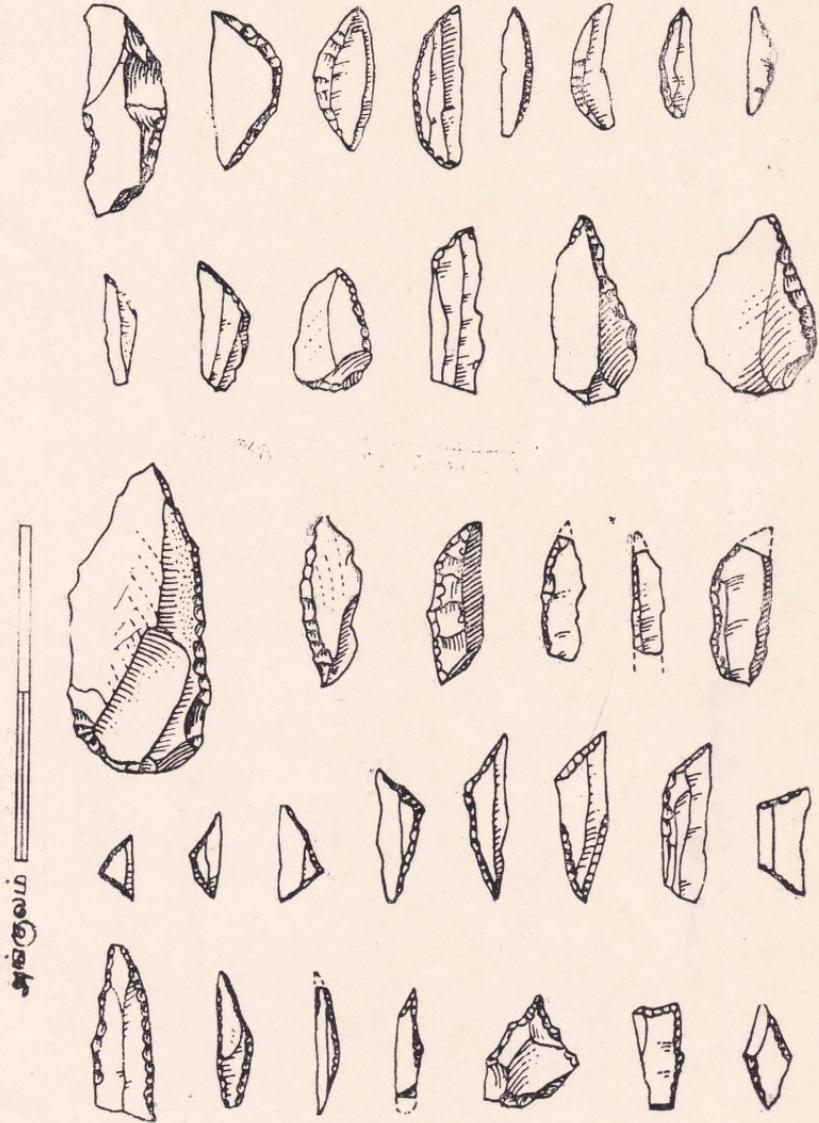


உரு. 15.—தேரித்தலங்களின் நுண்சிலைகள், திருநெல்வேலி மாவட்டம். அண்ணளவில் $\frac{1}{4}$

பண்டை நிலப்பரப்பில் காணப்பெற்ற நுண்சிலைக்கருவிகளுக்கும் (சிற்பங்களில்) மேற்கிடந்த மண்ணில் காணப்பெற்ற சில்லிகளுக்கும் குறிப்பிடத்தக்க வித்தியாசம் காணப்படவில்லை. இன்றும், இம்மேற்பரப்பில் காணப்பெற்ற மாதிரிகளுட் பெரும்பாலான நுண்ணிய ஆதிச் சில்லங்கள் அளவினவன்றி வேறல்ல. இவற்றோடு சேர்ந்த சில்லிகள், கீழ்மட்டத்திலிருந்து துண்டு துணுக்குகளிலும் பார்க்க மிக நல்ல பண்பினவாயினும் புதுச்சிலைக்கால — இருப்பு ஊழியிலும் பார்க்க அண்ணிய அளவினவான தேதி இவற்றிற்கு அளிக்கப்படவில்லை.

மற்றை இடங்களில் நுண்சிலைக்காலக் கைத்தொழில்களுடன் காணப்பட்ட சில்லிகள் பற்றிய காலவரையறையிலும் இத்தகைய ஒரு தெளிவின்மை உளது, இச்சேர்மானத்திலிருந்து நாம் அனுமானிக்கக்கூடியது என்னவென்றால், சம்பந்தப்பட்ட கைத்தொழில்களுக்கு அதிகம் தொலைவிலுள்ள ஒரு காலத்தை அளிக்க முடியாதென்பதேயாம். இதை இன்னும் செவ்வையாகச் சொல்லின் அவற்றுள் பெரும்பாலான கி. மு. முதலாயிரத்திற்கு முந்தியவையாயிருக்க முடியாதெனலாம். கிழக்காபிரிக்காவில் கரடான மட்கலமோ அதைப்போன்று யாதோ (மேலே ப. 73) மேல் கப்சியன் பள்ளத்தாக்கில் காணப்படுகிறது. இது இயல்பான அமைப்பில் பிற்பழஞ்சிலைக் காலத்தே. ஆயின் கணிசமான நுண்சிலைக்கருவி அபிசம் இதில் அடங்கியுள்ளது; சிறப்பாக $\frac{3}{4}$ இலிருந்து 1 அங்குல வரை நீளமுள்ள பிறையுருக்கள் இவை. இக்கைத்தொழிலின் உண்மைக் காலத்தை மிக்க அண்ணிய அளவில் இன்னும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. எனினும் கி. மு. 6500-5000 வரை காலத்திற்குரிய இதனோடு ஒத்த ஓர் வட ஆபிரிக்க வகை ஒன்றைப்பற்றி ஏலவே (ப. 69) கூறியுள்ளோம். கப்சியனைத் தொடர்ந்து முழுமையும் நுண்சிலையாலான கைத்தொழில்களை ஆபிரிக்காவில் சகாராவிற்குத் தெற்கே காணலாம். இவற்றுள் முன்னைய உவில்றன் கைத்தொழில், தென்னிந்தியாவிலுள்ள கம்மியாடே-பர்கிற்று வரிசைகள் நான்குள் மிக்க முன்னையதனுடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது; இக் கைத்தொழிலில் பிறையுருக்கள், முதுகு வைத்த கத்தியலகுகள், முக்கோணிகள், காழ்ச்சீரண்டிகள் முதலியன சேர்ந்த ஏராளமான சின்னஞ் சிறு கருவிகளின் தொகுதியொன்று மேற்பரப்பிலிருந்தது. ஒத்தவகையில் தேதியறியா வகை நிகர்த்த நுண்சிலைக்காலக் கருவித் தொகுதிகளில், மாகி, கோதாவரி பள்ளத்தாக்குக்களிலும், விந்தியமலைகளிலும், நடுப்பகுதி தென்பகுதி ஆகியவற்றில் பிற இடங்களிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆயின். இதை நான் எழுதுங்கால், ஈர் இடங்களில் மட்டும் அவை மட்கலமில்லாதனவான, செய்தி தரக் கூடியனவான படையமைப்புக்களோடு சேர்ந்து காணப்படுகின்றன.

இவற்றுள் முதலாவது கத்தியாவாரிலுள்ள இரங்கபுரியிலாகும்; இங்கு இந்து நதி நாகரிகத்தோடு தொடர்புடைய பொருள்களுக்குக் கீழாக, மட்கலம் கல்வாத, யசபர், அகேற்று ஆகியவற்றாலாய கரடான நுண்சிலைக் கருவிகள் கொண்ட ஒரு படை இருந்தது. இப்படை இன்னும் செவ்விய முறையில் ஆரா



உரு. 16.—யொரங்கலிலிருந்து நுண்சிலைகள், பம்பாய்.

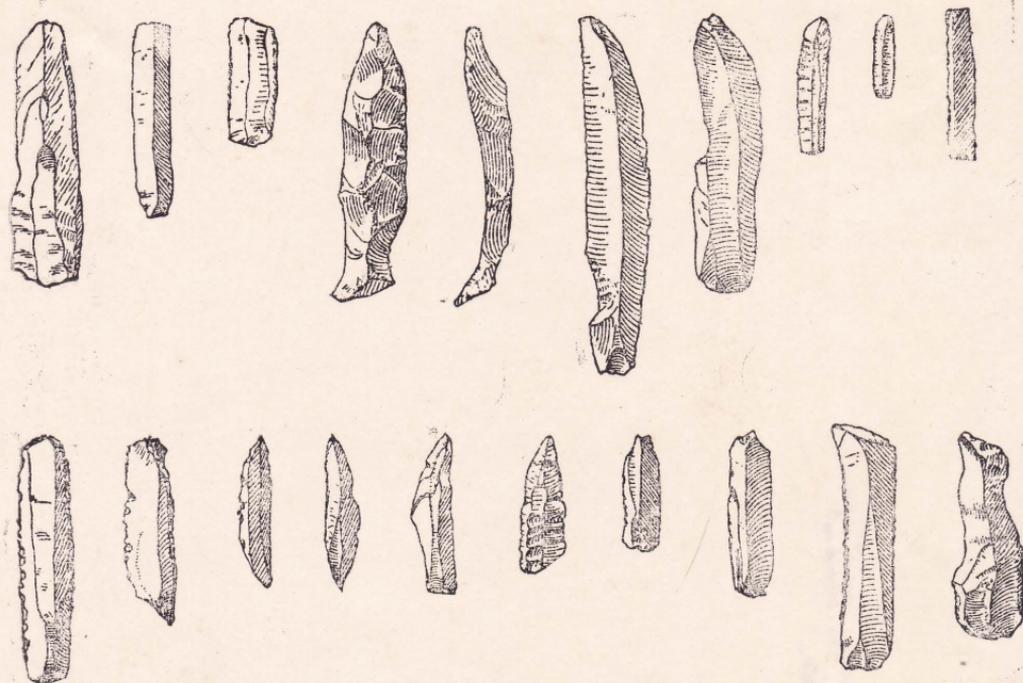
யப்படவில்லை. ஆனால் ஒன்று கூறலாம். கி. மு. இரண்டாம் ஆயிரத்தின் பிற்பகுதிக்குப் பிந்தாமல், இத்தலத்தில் நுண்சிலைக் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதே. இரண்டாவது உதாரணம் தமிழ் நாட்டரசின் தென்பாலுள்ள திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ளது. இங்கு கரையோரவெளியில் பரந்த மணற்குன்றங்கள் இருந்தன. இதனால் இவற்றோடு சார்ந்த தலங்கள் தேரிகள் எனப்பட்டன. இம்மணல்கள் பெரும்பாலும் சேதனப்பொருள்களிலிருந்து தோன்றிய நிறுசேர்ந்த மணல் கொண்ட உயிர்ச்சவட்டுக் கடற்கரைகளைச் சார்ந்தவையாயிருந்தன. இன்னும் உள்நாட்டுப் பக்கமாக, அடுத்தடுத்தமைந்த உப்பங்கழித் தளங்களைக் குறிப்பனவாயமைந்த உருவமைப்புப் படிமுறைகளும் காணப்பட்டன; இப்பட முறைகள் இன்னும் பேரூழியைச் சுட்டுவனபோல் இருந்தன. இவ்வாறாய பல்வேறு ஏ. பி. சி. (A. B. C.) எனும் படிமுறைகளில் சூழ்வரைகள் பல படிந்துள்ளன. ஆயினும் தளர்வான ஏ எனும் சூழ்வரை பல இடங்களில் அடிக் கப்பட்டுப் போயிற்று. இதனால் ஆதியில் ஏ இலோ அதன் மேலோ ஆதியில் படிந்திருந்த கைத்தொழில்கள் இப்பொழுது ஒட்டி ஒன்றாகிய பி சூழ்வரையில் செறிந்திருப்பதை நாம் காண்கிறோம். ஒன்று சேர்த்து நோக்கில் இக்கைத் தொழில் மிக்க தொன்மையில் தொடங்கியதாயிருக்கலாம். இவற்றைப் போசிரியர் சிபூனரும் திருவாட்டி அலிச்சினும் ஆராய்ந்து வருகின்றார்கள்.

படைபட்ட இத்தேரிக் கைத்தொழில்கள் பிறையுருக்கள், குறுக்கம்புத் தலைகள், அமுக்கிச்சில்லம் மடித்ததைக் காட்டும் இருமுகிக்கூர்கள், முதுகுடை ஆபத வல்குகள், ஒருமுக இருமுகத் தட்டுப்போலிகள், நுண்சுரிகைகள், அந்த பக்க—சுரண்டிகள் முதலியவற்றையும் ஆங்காங்கு பெரும்பருமனிலமைந்த பரல் தறிக்குங் கருவிகளையும் கொண்டிருந்தன. இக்கருவிகள் படிக்கத்தாலும் பன்னிறச் சேட்டுக்களாலும் ஆனவை. சில தலங்களில் இடுகாட்டுவகை பெருங்கல் வகை கறுப்புச் சிவப்புச் சில்லிகளுடனும் கி. மு. பிந்திய மூன்று நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு உரியவற்றுடனும் இவை சேர்ந்து காணப்படுகின்றன; இது ஏ சூழ்வரை உடைந்தழிந்து பின் சில்லிகள் தாழ்மட்டத்தில் படிவுற்றதாலாய தென்பார். முழுமையாக நோக்குமிடத்து திருநெல்வேலித் தேரிக் கைத்தொழில் மட்கலத்திக்கு முந்திய அல்லது மட்கலமற்ற ஓர் பருவத்தைச் சுட்டுகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. அமுக்கிச் சில்லமாக்கிய இருமுக உபகரணங்கள் இந்தியாவின் மற்ற இடங்களில் காணப்படவில்லை; ஆயின் இலங்கையில் அவற்றை நாம் காண்கிறோம்.

இங்கு, இன்றிருப்பதிலும் 20 அடி இவ்விருந்து 30 அடிவரை உயரமாயிருந்த கரையோரத்திற் கண்மையில் வதிந்த அல்லது தற்காலிகமாக உறைந்த வேட்டையாடிய அல்லது மீன்பிடித்த ஓர் மக்களின் அடையாளங்கள் காணப்படுவன போல் தோன்றுகின்றது; இது ஒருவேளை நன்கு தீட்டிய கற்கோடிக் கற்களுக்கு மட்கலம் உபயோகித்த வெண்கலச்சிலைக் காலத்திற்கும் முந்தியதா

இன்னும் கற்கள்

யிருக்கலாம். தீட்டிய கற்கோடிகள் மிக்க தெற்கில் மிக அருகியே காணப்பட்டன. இந்தியாவைப் பொறுத்த வரையில் இடைச்சிலைக்காலப்பருவம் என்ற பதத்தைத் திட்டவாட்டமாக உபயோகித்தல் இயலாது ஆயினும் அராபியா மூலம், குடாப்பகுதியை அடைந்திருக்கக்கூடிய நுண்சிலைக் காலக் கருவிகளின் ஊக்கு, ஆபிரிக்காவில் நடந்ததுபோல், கற்கால ஒழுங்கில் ஒரு தனித்தமைந்த படியினைக் குறித்து நிற்குமளவிற்கு பிற்பழிச்சிலைக் காலப்பருவத்தில் ஒரு



உரு. 17.—பிரமுகிரி நுண்சிலைகள். $\frac{1}{4}$

நுண்சிலைக் கருவிப்போக்கினை மிக மிகைப்படுத்தியிருக்கலாம். இந்தியாவில் உண்மைத்தீக்கல் பெரிய அளவில் கிடையாது. இதனால் இந்தியாவில் உள்ள கருவி செய்வலார்க்கு ஆபிரிக்கா அமெரிக்கா முதலிய இடங்களிலிருந்த தம்மை ஒத்த கைவலார் தம் நுண் உபகாரங்களைப் புனைந்து செம்மையாக்க உதவிய உவந்த திரவியங்கள் இல்லாமற் போய்விட்டன. சிற்சில இடங்களிலன்றி இந்திய நுண்—கைத்தொழில்கள் இரண்டாந்தரத்தனவாகவே அமைந்துள்ளன. கே. ஆர். யு. ரொட் என்பவர் இந்திய நுண் கைத்தொழில்கள் பற்றிப் பரந்த அறிவு கொண்டிருந்தார். சிறப்பாக பம்பாயிடத்தைப் பற்றிய அறிவிவருக்கிருந்தது.³ மேற்குக் கரையேர நுண்கற்க கருவிகள், உருவம், களிம்பு, பேணல் நிலை முதலிய

வற்றிலிருந்து, விந்திய மலை யுபல்பூர் முதலிய உள்நூர்ப்பகுதிகளிலிருந்த சிறிய வற்றிலும் முந்திய காலத்தனபோல் தோன்றுகின்றன. என்ற ஓர் கவற்சிகரமான முடிவிற்கு அவர் வந்தார்.

இன்னும் இவை உள்நூர்த்தலங்களில் காணாத பல உருவங்களையும் அடக்கிய தாயிருந்தன. இவை பிறையருக்கள் ஆயுத வலகுகள் காழ்கள் முதலியவற்றை மட்டுமே கொண்டிருந்தன. இவ்வாறு கண்டு பிடிக்கப்பட்டது உறுதிப்படுத்தப் படுமாயின், இந்தியவரிசைகள், மேற்கிலிருந்து, அதனால் தென்மேற்கு ஆசியா நுந்தோ தோன்றின என்பதை அது இன்னும் சுட்டுவதாகும். மேற்கு வங்காளத்தில் தூர்க்காபூரின் அண்மையில் ஒரு கரடான மட்கலமல்லாக் கைத்தொழில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாயினும், மேற்கூறியன கண்டுபிடிக்கப்பட்டன என்பது ளது. இந்நிகழ்ச்சி மீண்டும் இந்தியச் சமுத்திரப்பண்பாட்டுத் தேக்கம் என்ற கருத்தினை வலியுறுத்தும் (பார்க்க பக்கம் 58).

உண்மையில் இக்கதையின் கடைசிக் காலத்தில், கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் முன்னராகவும் வினைநுண்மைத்தரம் மிகக் குறைவானதாகவே இருந்தது. இக்காலத்தைச்சார்ந்த, பிரமகிரியின் உள்நூர்ப் பகுதியிடங்களிலுள்ள இரும்பிற்கு முந்திய ஊழிக்குரிய பண்பாடு³⁰ மிகப் பரந்த முறையில் மாதிரி எடுத்து ஆராயப்பட்டது. அங்கு நுண்சிலைக்கால அமிசம் சார்ந்த கரடு முரடான சில்லக்கைத்தொழில் ஒன்றே காணப்பட்டது. முதுகுடைச் சிறுகத்திகள், கருக்குடைய ஆயுதவலகுகள், முடிகொண்ட ஒரு சில்லம், சொண்டுகைய சரிகை, பக்கச் சரண்டிகள், தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள பிறையரு முதலியன அக் கைத்தொழிலில் அடங்கின. இவ்வெளிய உபகரணங்கள் தீட்டிய கற்கோடிகளுடனும் இடைக்கிடை செம்பு வெண்கலங்களுடனும் சேர்ந்து காணப்பட்டன. இதலை இது நுண்சிலைக்கால மரபின் இறுதிப்பருவத்தைக் குறிப்பதாயிருந்தது.

நடு இந்தியாவின் வெண்கலச்சிலைக்காலப் பண்பாடு, இரும்பு உபயோகிக்கும் பண்பாடு முதலியவற்றிற்கும் நுண்சிலைக்காலக் கைத்தொழில்களுக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பு அதிகாரம் 7 இல் மீண்டும் ஆராயப்படும்.

இப்பொழுது புதுச் சிலைக்காலம் அல்லது புதிய கற்காலம் என்பது இந்தியாவில் அதிகம் பொருள் குறித்து நிற்பதாயில்லை. சில நுண்சிலைக்காலப் பண்பாடுகளை அவ்வாறு வகைப்படுத்தினாலன்றி இங்கு நிறைவான ஒரு புதுச்சிலைக்காலப் பண்பாடு இருந்ததென்று சொல்ல முடியாது. நாம் முன்னர்க் கூறியவாறு இங்கு நுண்சிலைக்கருவிப் பாங்குடைய ஆயுத அலகுக் கைத்தொழில்கள், உலோகங்கள் புக முன்னரும் பின்னரும் இருந்தன. செம்பு வெண்கலம் பற்றிய சிறு அறிவுக்கு முன்னராகவே தீட்டப்பெற்ற கற்கள் தோன்றினவோ என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. இவற்றை ஆய்ந்து நாம் யாதாயினும் சொல்ல

முன் வட இந்திய நடு இந்தியப் பகுதிகளின் வெண்கலச்சிலைக் காலப் பண்பாட்டில் முடிவுற்ற சில்லங்கள் ஆயுதவலகுகளைப் பற்றி நாம் சில சொல்லல் வேண்டும்.

சிந்திப் பிரதேசத்தில் இந்துநதியின் கீழ்ப்பகுதியின் இருமருங்கும் அணைந்த சக்கூரிலும் உரோகிரியிலும் காழ்க் கைத்தொழில்களும் சில்லக் கைத்தொழில்களும் காணப்பட்டன. இவை வெண்கலச்சிலைக் கால வரிசைகளோடு ஒத்த வகையினவாயிருந்தன. ஆயின் இவற்றோடு மட்கலமோ உலோகமோ இணைந்திருக்கவில்லை.³⁷ இத்தலங்கள் முக்கியமாய் வேலைத்தளங்களாக விளங்கின என்று இவற்றிற்கு ஒரு விளக்கம் கூறலாம். ஆயின் பிறிதொரு வகையில் நோக்குமிடத்து இவை இந்தியாவின் வெண்கலச்சிலைக் காலத்திற்கு முந்தியவை எனக் கொள்ளவும் சில புவி வரலாற்றியற் காரணங்களுண்டு. ஏனெனில் அவற்றோடு இணைந்த குன்றுச்சியின் மண், பக்கச்சரிவுகளில் இன்றிருப்பதிலும் மிக உயர்ந்த மட்டத்தில் எப்பொழுதோ நடந்த இந்து நதியின் வெள்ளப்பெருக்கால் விடப்பெற்ற மண்டியில் மறைந்து போய்விட்டது. ஆகவே இவை இந்து நதி நாகரிகக் காலத்திற்கு முற்பட்டதாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது உறுதி. மொகஞ்சோதாரோவின் ஆதி நாட்களில் இந்து நதியின் கீழ்ப்பகுதி இன்றிருப்பதிலும் பார்க்கக் குறைந்தது இருபது அடியேனும் தாழ்வாயிருந்திருத்தல் வேண்டும். இது இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கின் வெண்கலச்சிலைக் காலக் காழ்க்கள் சில்லங்கள் முதலியவற்றிலும் சக்கூர் உரோகிரிக் கைத்தொழில்கள் முன்னையவையாயிருத்தல் கூடும் என்பதைச் சுட்டுகிறதேயன்றி நிறுவுவதாகாது. ஆயின் பெருங்காலத்திற்கு முந்தியதென்று சுட்டுவதாகவும் இது அமையவில்லை.

இக்கைத்தொழிற் பொருள்கள் உள்நூரிலிருந்த இயோசின் காலத்துச் சுண்ணாம்புக் கல்லிலிருந்து ஆக்கப்பட்டனவாம். இத்திரவியம் இவ்வுபகண்டத்தில் கிடைக்கக் கூடிய எத்திக்கல்லிற்கும் சமமானது. இக்காழ்க்கள் சில்லங்கள் உபகரணங்கள் மலையுச்சிகளில் மேற்பரப்பிலோ அடுத்தோ காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் அறவே களிம்பு பிடித்தனவும் வெவ்வேறு நிலைகளில் களிம்பு பிடித்தனவும் உள; இந்நிலை காலத்தை வரையறாது ஓர் கால எல்லையைச் சுட்டுவதாயுள்ளது. பல சீரழிந்த பொருள்களோடு சக்கூர் வரிசையில் அகன்றனவும் ஒடுங்கியனவுமான ஆயுதவலகுகள் உள. இவை கரடுமுரடானவையாய்த் தடித்தனவாயுள. இவை ஒரு பக்கத்திலோ இருபக்கத்திலுமோ அரியவாய் மீள மெருகிடப்பெற்றனவாயுமுள. சில இயல்பான முதுகுடையனவாயுமிருந்தன. நீளப் பக்கமாகச் சில்லம் பொறித்தனவும், ஒருங்கு குவியுமுறையில் சில்லம் பொறித்தனவுமான சில்லங்களுமிருந்தன. புடைப்பான ஒப்பனைகள் செய்யப்பெற்ற சில தட்டைச் சுரண்டிகளும் இங்கிருந்தன. நீண்டு ஒடுங்கிய ஆழமில் சில்லவடுக்கல் கொண்ட கூம்பிய சில தாழ்க்கள் இருந்தன; இவை இந்து நதி நாகரிகத்திற்குரிய காழ்க்களைப் போன்றிருந்தன. ஆங்காங்கு கோடரி போன்ற

காழ்க்கள் இருந்தன ; இவை அசேலியன் கைக்கோடரிகளை மேலெழுந்த வாரியில் ஒத்தவையாயிருந்தன. ஆயின் வினைநுண்மையிலும் காலத்திலும் வேறுபட்டவையாயிருந்தன. உரோகிரித்தலங்களில் ஏராளமான ஆயுதவலகுக்காழ்க்கள் காணப்பட்டன. இவற்றுட் பெரும்பாலான கூம்புருவமானவை இங்கு ஏராளமான ஆயின் ஒழுங்கற்ற ஆயுதவலகுகள் இருந்தன. பிற பகுதிகளுக்கு அனுப்புதற்கு இவை தகுதியற்றிருந்தன எனக் கொள்ளலாம். காழ்க்களில் காணப்படும் சுவடுகளிலிருந்து நல் திறமைவாய்ந்த ஆயுத வலகுகளும் செய்யப்பட்டன என்பது புலனாகின்றது. இவை நாகரிகமடைந்த நாட்டுப்பகுதியிலிருந்த சிறந்தவற்றுடன் ஒப்பிடக்கூடியனவாயிருந்தன. இந்த நல் ஆயுதவலகுகள் வணிக முறையினால் எங்கும் பரப்பட்டனபோல் தோன்றுகிறது.

3 ஆம் ஆயிரத்தாண்டளவில் இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கிலும் கம்பேகுடாவரையும் செழித்து வளர்ந்தோங்கிய பெரும் நாகரிகத்தைப் பற்றி அடுத்த அத்தியாயத்தில் ஆராய்வோம். ஆயினும் இங்கு ஒரு குறிப்பினைக் கூறுவது உவந்தது. இப்பெருநாகரிகம் தன் வெண்கல உபகரணங்களோடு பெரிய அளவில் உபயோகித்த பொதுக் கத்தி சேட்டினாலாய சமாந்தரப் பக்கங்கொண்ட ஆயுதவலகே. இப்பெருநாகரிகத்தோடு ஒத்த காலத்திலோ அதற்கு முன்னரோ வாழ்ந்த சில பலுக்கித்தானத்து மலைவாசியினரிடையும் ஒத்த ஆயுதவலகுகள் காணப்பட்டன. இவை பெரும்பாலும் தீட்டப்பெருதவை. கேணல் டி. எச். கோடன் என்பார் இந்துநதியின் இரு முக்கிய தலங்களை ஆய்ந்தபொழுது 1738 அலகுகளைப் பரிசோதிக்க நேர்ந்தது. அவற்றுள் 104 அலகுகளிடையே மட்டுமே மீள்புனைவு வேலை காணப்பட்டது. இவற்றுள் சில ஒருமுனை கொள்ளுமாறு இரு பக்கமும் வேலைப்பாடு கொண்டிருந்தன. சில முதுகுடையனவாயிருந்தன. சில கைப்பிடியோடு கட்டப்படக்கூடியவகையில் பொளிகொண்டிருந்தன. தானியம் வெட்டியதனால் சிறப்பாகத் தோன்றிய மிகப் பிரகாசமான துலக்கம் அலகுகளில் சில சில இடங்களில் காணப்பட்டன. சில கருக்களாயமைந்த காழ்க்களும் துலக்கப்பட்டிருந்தன. இவை உலோகத்தைத் துலக்கப் பயன்பட்டிருக்கலாம். சிறப்பு வகை நுண்சிலைக் கருவிகள் இங்கிருக்கவில்லை. எனினும் சில பெரிய (சில வேளைகளில் மாபெரும்) சதுரவெட்டுமுகமுடைய கோடரிகள் இருந்தன. இவை மண்வெட்டிகளாயிருந்திருக்கலாம்.

தெற்குக் கத்தியவார் அளவு தொலைவில், லோதல், ரங்கபூர் ஆகிய இந்து நதித்தலங்களில் சாதாரணமான இந்துநதி வகையினவான, சமாந்தரப் பக்கச் சேட்டு ஆயுதவலகுகள் காணப்பட்டன. இதிலிருந்து, இவ்வாயுதவலகுகளுக்கும் அண்மை ஆண்டுகளில் நடு இந்தியாவின் (வட தக்கணமும் தென் தக்கணமும்) உள்ள ஏராளமான வெண்கலச்சிலைக் காலத் தல வரிசைகளினின்றும் எடுக்கப்பட்டனவற்றுக்கும் ஒருவகையான பண்பாட்டுத் தொடர்பிருந்திருக்கலாம் எனக் கொள்வதற்கு இடமுண்டு. இத்தலவரிசைகளாவன திரிபுரி, நாக்தா, மகேசுவர். நாவ்தா, தொலி. பிரகாஸ், ப்கால், நிவாசா, யோவே, நசீக், மாஸ்கி,

என்பனவாம். இத்தலங்களின் வெண்கலச்சிலைக் காலப்பருவம் நன்முறையில் அண்ணளவாகக் காலங்குறிக்கப்படாததாயமையினும் இந்துநதிக்குப் பிந்தியது என்பது தெளிவாகும். இது. கி. மு. 1200-500 அல்லது 400 வரை உள்ளது எனக் கொள்ளல் உசிதமானது.* இத்தலங்களின் சில்லக் கைத்தொழிற் பொருள்கள் சிலவேளைகளில் வடபாலுள்ளவற்றோடு ஒத்தவைபோல் தோன்றுவதால், அவற்றை இந்து நதியினத்தோடு வைத்தெண்ணல் பொருத்தமன்று. ஏலவே நாம் சுட்டியவாறு அவற்றின் துண்சிலைக்காலச் சார்பொன்றிமூந்தது (இதை. கிடைக்கக்கூடிய மூலதிரவியங்களின் அருமை உறுதிப்படுத்துவதாயுள்ளது). இப்பொருள்களுள் பிறையுருக்களும் சிலவேளைகளில் பிற துண்சிலைக்காலப் பொருள்களும் இருந்தன. 5¼ அங்குலம் வரை நீளங் கொண்டிருந்த சேட்டு ஆயுதவலகுகளையும் கொண்டிருந்த மசுகியிலுள்ள கைத்தொழிலுக்குப் பற்றி பொருள் தருவனவான 'துண்சிலைக்கால' எனும் அடைமொழியைச் சேர்த்தல் உவந்ததன்று. அதிகாரம் 7 இல் இந்நடு இந்தியப் பண்பாடுகள் பற்றி இன்னும் ஆராய்வோம். மல்கி ஆயுதவலகுகளும், கத்தியாவாரினிலிருந்து வந்தன வற்றைப் போல், தக்கணத்தின் முக்கிய துண்சிலைக்காலப் பண்பாட்டுள் புகுந்த வடமேற்கு இந்தியாவிற்குரிய ஆயுதவலகுக் கைத்தொழில்களைக் குறிப்பனவாயுள்.

இனி, இந்தியாவிற்கே மிகச்சிறப்பான கற்பனைபல்களுள் சிலவான துலக்கித் தேர்த்ததெடுத்த கற்கோடிகள் வாய்ச்சிகளைப் பற்றி இங்கு சிறிது ஆராய்வோம். தக்கணம், குடாப்பகுதி ஆகியவற்றிலுள்ள சில நாட்டுப் புறங்களுக்குப் போயின் இவற்றை நாம் ஆங்காங்கு காணலாம். இதன் விளைவென்னவெனில் பொருள்கள் கண்டெடுக்கப்படும் தலங்கள் இலகுவில் நினைவிலிருந்தகன்று விடுகின்றன என்பதேயாம். இதனால் இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் உள்ள பல அரும்பொருள்கள்களில் உள்ள பல எடுத்துக்காட்டுக்கள் எங்கிருந்து வந்தன என்று கூற முடியாதவகையிலிருக்கின்றன. ஏறக்குறைய என்பது இடங்களை நாம் இவற்றிற்குரியன எனச் சுட்டிக் காட்டலாம். எனின் வடமேற்கில் ஐது ஐதாக ஆங்காங்கு சில தலங்கள் காணப்பட்டனும் (இவை முறைமையிலமைந்த வையல்ல) பம்பாயிலிருந்து கங்கையின் நடுப்பகுதியிலமைந்த கான்பூருக்கு ஒரு கோடு கீறின், இப்பரம்பலின் பெரும் பகுதி அக்கோட்டிற்குத் தென் கிழக் காகவும் தெற்கே கடைசியாகக் காவேரி வரையும் அமைந்து கிடப்பதைக் காணலாம். இதை வேறு வகையிற் சொல்லின் கோடிகள் கிழக்கிந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலுமே முக்கியமாகக் காணப்படுகின்றன. மிக்க தென்கோடியிலும் இலங்கையிலும் அவை காணப்படவில்லை என்பதே.

*இதை எழுதியபின்னர், நாவ்தா தொலீயிலுள்ள பிந்திய வெண்கலச்சிலைக்கால அடிப் படையிலிருந்து பெற்ற கரித்த கோதுமையைப் பென்சில்வேனியாப் பல்கலைக்கழகம் C 14 பகுப்புச் செய்து, அது கி. மு. 1336-125 இற்குரியது எனக் கண்டுபிடித்துள்ளது என கலா. ஃங்கலியா எனக்கு அறிவித்துள்ளார்கள்.

வடிவ அமைப்பிலிருந்து அவை பரிசோதனை முறையில் மூன்று தொகுதி களாகவும், அத்தொகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் நான்கு உபதொகுதிகளாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு நான் எடுத்துக்கொண்ட சுருங்கிய பொழிப்பிற்குள் இவற்றைத் தனித்தனியாகவும் இவற்றின் பரம்பல்களைப் பற்றியும் நான் ஆராய விரும்பவில்லை. இம்முறையில் இவற்றை சுபராவ், வோமன், அல்சின்⁸⁸ ஆகியோர் ஆராய்ந்துள்ளார்கள். ஆயின் பெல்லாரிப்பகுதியைத் தவிர்த்த மற்றை இடங்களிலிருந்து திருத்தமாகச் சிற்றளவு செய்தி பெறுதலும் அரிதாக உள்ளது. இங்கு அடிப்படையாயமைந்த இரு வினைநுண்மைகளை வேறு பிரித்தறிதல் நலம். வினை நுண்மை 1 மூன்று அமிசங்களைக் கொண்டது. (அ) கல்லைக் கரடு முரடாகச் சுட்டியலாடித்து உருவாக்கல். பொதுவாக இது பசல் கல்லாலானது. இதைத் தொடர்ந்து (ஆ) தேவையற்ற மிகைகளைப் புனையற்கருவி கொண்டு அகற்றல். சிலவேளைகளில் பொளிந்தும் இவை அகற்றப்படும். (இ) வெட்டு விளிம்பை இறுதியாகத் தேய்த்துத் துலக்கல். இங்கு பெரும்பாலும் கருவியின் மேற்படப்பில் அரைப்பகுதிக்கு மேலாகவோ குறைவாகவோ இத்துலக்கம் நடபெறும். இதனால் உண்டாகும் குறுக்குவெட்டுமுகம் முட்டையுருவின தாய் அல்லது நீள்சதுர வடிவினதாய் அல்லது முக்கோணப் பிரிவினதாய் இருக்கும். 2 ஆம் வினைநுண்மை கீழ்க்காண்பவற்றை உள்ளடக்கினதாய் உளது. (அ) காழின் முகங்கள் பக்கங்கள் முதலியவற்றிலிருந்து சில்லங்களையகற்றல். இதனால் தட்டைப்பக்கங்களும் செவ்வக வெட்டுமுகமுமுடைய கருவிகள் படைக்கப்படும் (ஆ) பக்கங்களைப் பொதுவாகத் துலக்கல்; இது முழுப்பரப் பையோ அல்லது பகுதியையோ அடக்கியதாயிருக்கும். இடைக்கிடை இது பொளியப்பட்டுமிருக்கும். வினைநுண்மை 1 இற்குப் பொதுவான கருவி கோடரி. சில வேளைகளில் இங்கு கூற்ற அடி கொண்டதான வாய்ச்சியும் சிலவேளைகளில் வட்ட அடி கொண்ட வாய்ச்சியும் இருந்தன. வினை நுண்மை 2 இற்குச் சிறப் பாக அமைந்தது புட்டையுடைய வாய்ச்சி அல்லது மண்வெட்டியாகும்.

கூரான அடிகொண்ட கோடரிகள் படையமைவியன்முறையில் முதன்முதலாக 1947 இல் பிரிமகிரிலேயே வகைப்படுத்தப்பட்டன. பிரமகிரி வடமைசூரில் பெல்லாரியிலிருந்து தெற்கே முப்பது மைல் தொலைவிலுள்ளது. அங்கு பழைய ஒரு பட்டினப்பக்கத்தில் ஒரு வரிசையிலமைந்த முக்கியமான மூன்று பண்பாடுகளுள் பழமையானதொன்று கி. மு. 1ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியதென்று அதன் புள்ளி வட்டம் கொண்ட செங்கபில வண்ணந்தீட்டப்பெற்ற (ஆந்திரக்) கலங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்குக் கீழும் சில இடங்களில் அதனோடு சேர்ந்தும் மிகப் பெரிய அளவில் இரும்பைப் பயன்படுத்திய பெருஞ்சிலைப் பண்பாடு ஒன்றிருந்தது (ப. 162). இது கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்னராகவே வந்திருக்குமோ என்பது ஐயத்திற்குரியதே. இதற்குமாறாக இப்பெருஞ்சிலைப் பண்பாடோடு மயங்கியும் கீழாகவும் வெண்கலச்சிலைப் பண்பாடு ஒன்றிருந்தது. இது இரண்டு உபபிரிவுகள் கொண்டிருந்தது. இங்கு ஏராள

மான கூரிய அடிக்கோடரிகளும் கரடான நுண்சிலைக்கருவிகளும் கரடான மட்கலங்களும் அரிய செம்பு வெண்கலத்துண்டுகளும் இருந்தன. ஒவ்வொரு வகையிலும் இவை ஒன்று கலந்து காணப்படுவது புதிய பண்பாடும் பழைய பண்பாடும் ஓரளவிற்குச் சமகாலத்தவையாயிருந்தன என்பதைக் காட்டுகிறது. ஆயினும் ஒவ்வொரு வகையிலும் பண்பாடு ஒன்றிலிருந்தொன்றிற்கு அடிப்படையான முறையில் மாறவில்லை யென்பதும் தெளிவு. இங்கு நாம் அடிப்படையான முறையில் வெவ்வேறான மூன்று பண்பாடுகளை ஆராய்கிறோம். இவற்றுள் மிகக் கீழானது கோடரிகளைச் சிறப்பியல்பாகக் கொண்டது. இது கி. பி. 200 இன்பின் ஓர் பண்பாட்டு அடிப்படையாக முடிவுற்றது. இதை நாம் வேறொரு வகையிலும் கூறலாம். எங்கள் வெண்கலச்சிலைக்கால உபகரணங்களுடன் சேர்ந்த கற்கோடரிகள் தொலை வடக்கில் இரும்பு வழக்கிற்கு வந்து மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னரும் நிலைபெற்று நின்றன. இவ்வொப்புமை குறிப்பிடத்தக்க தொன்றன்று. இந்தியாவில் வேறுபட்ட வளர்ச்சிகளுக்கு ஆதாரமான பிற்காலத்திற்குரிய வேறுபல காட்டுக்கள் உள.

பிரமகிரிக் கோடரிப் பண்பாடு அல்லது பண்பாடுகள் என்று சொல்லப்படுபவை வாழ்வோரிருந்து வாழ்ந்த மூல நிலத்திரவியத்திலிருந்து செங்குத்தாகக் கீழே எட்டு ஒன்பது அடிவரை சென்றது. இந்நிலத்திரவியத்திற் பெரும் பகுதி வெறும் குப்பையாக அமையவில்லை. ஆயின் உண்மையான பரவைப் பரப்புகள் மனைகள், கட்டடங்கள் முதலியவை, பல ஆண்டுக்கணக்கில் ஈண்டிய மைந்த ஒரு கூட்டமாக அமைந்தன. இதற்கொரு காலமதிப்பிடல் இலகுவன்று. ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு இப்பண்பாடு நீடித்தது என்று சொல்லின் அதுமிகையாகாது. இக்குடியிருப்பு கி. மு. 700 வரையில் தொடங்கியிருக்கலாம் என்று ஒருவாறு நாம் நிர்ணயிக்கலாம்; இது ஒரு தற்காலிகமான தொடர்பு முறையான தேதியாகும்.

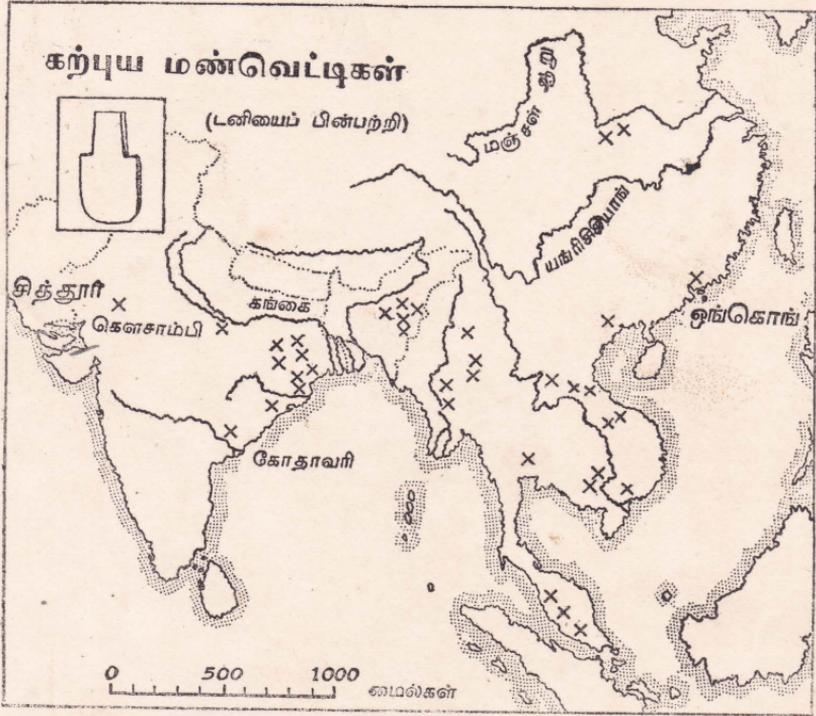
இங்கு பிரமகிரி மட்டும் தனி ஒரு சான்றாயமையவில்லை. சங்கனக்கல்வி என்னுமிடத்தில் கலா. சுபராவ் கண்டுபிடித்தும் இதை ஒத்ததே. இது பெல்லாரிக் கண்மையில் உள்ளது. பெருஞ்சிலைப்பண்பாடு இங்கு தோன்றுமுன் 4½ அடி ஆழமான கோடரிப்பண்பாடு ஈட்டமொன்றிங்கிருந்தது. இன்றுச்சியின் மேலமைந்த இத்தலத்தில் இவ்வாழம் குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கும் கோடரிகள் நுண்சிலைச் சில்லங்களுடன் காணப்பட்டன. இதிலிருந்து இவ்விரண்டு பெரும் பண்பாடுகளும் கலந்திருப்பதை நாம் காணலாம்.

கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் பிற்பகுதியில் கூரடிக்கோடரிகளும் அளவைபோன்றவை பிறவும் பெருவழக்கிலிருந்தன என்பதைப் பிற சான்றுகளும் காட்டுகின்றன. உதாரணமாக பீகாரில் காயா மாவட்டத்தில் சோணைப்பூரில் இவை, படைகளாயமைந்த வரிசைகளில் இரும்புடனும் வடகருந்துலக்கக் கலங்களுடனும் காணப்பட்டன.⁴⁰ ஆயினும் பிந்திய குடியிருப்புகளில் ஒரோவிடத்துக் தனித்துக் காணப்படும் கற்கோடரிகள் (உதாரணமாகத் தச்சீலம்) காலவரை

யறைமுறையிலோ புவிபியன் முறையிலோ யாதாயி)ம் பொருள் குறிப்பனவல்ல. ஏனெனில் சிறப்பு வகையான பொருள்களை மக்கள் நூதனப் பொருள்களாகப் பொறுக்கியிருக்கலாம். அல்லது இவை மக்களால் இக்காலம்வரை வணக்கப் பொருள்களாகவும் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். இன்றும் தென்னிந்தியாவில் உள்ள கிராம வழிபாட்டுத்தலங்களில் இவற்றை வணக்கத்திற்குரிய குறியீட்டுப் பொருள்களாக மக்கள் போற்றுவதை நாம் காணலாம். இவை கணிசமாகக் காணப்பட்டனும் அல்லது தொழிற்சாலைச் சில்லங்களுடனே அல்லது ஒத்த பண்பாட்டு நிலையிலுள்ள பிற பொருள்களுடன் சேர்ந்து காணப்பட்டனும் இவற்றை நாம் வழக்கிற்குரிய கருவிகள் எனக் கொள்ளலாம். இவை தக்கணத்திலோ குடாப்பகுதியின் பின் தங்கிய பகுதிகளிலோ போற்றத்தக்க காலம்வரை நீடித்திருக்கலாம் எனினும், கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரோ அக்காலம் வரையிலோ அவை புனையப்பட்டனவென்பதற்குத் தெளிவான சான்றுகள் இப்பொழுது இல்லை.

இக்கால வரையறையின் மற்றெல்லையை நாம் நோக்கின், செம்பையோ வெண்கலத்தையோ உபயோகித்த காலத்திற்கு முன்னர் இக்கோடரிகள் எழுந்தன என்பதற்கும் சான்றில்லை. இத்தகைய ஓர் மறைக்கூற்றினை நிறுவுதல் கடினமே. ஏனெனில் கோடரியை உபயோகித்த சமுதாயத்தினரிடையே உலோகம் அருமை யாகவே இருந்தது. ஆயினும் பிரமகிரியிலிருந்த கோடரிப் பண்பாட்டினர் இதை அறிந்திருந்தனர். இதுபற்றி நாம் ஏலவே கூறியுள்ளோம். இவ்வாறே மேற்கோதாவரி பிரவாரா வடிபுலத்திலுள்ள நிவேசாவில் உள்ள பிற்பட்ட பழஞ்சிலைக்காலத்துக்குப் பிந்திய பருவத்தில்*, துலக்கப்பெற்ற கூரிய அடியுடைய கோடரிகளும் சுத்தியற் கற்களும் இரண்டு உளிகள். ஓர் ஊசி, ஓர் ஈட்டி, நான்கு மணிகள் ஆகியவற்றுடனும் துண்சிலைக்காலப் (கல்சிடனி) பிறையுருக்கள், முக்கோணிகள், முதுகுடைய ஆயுதவலகுகளுடனும் சேர்ந்து காணப்பட்டன. இவற்றுள் முற்கூறிய மணிகள் செம்பினாலோ அல்லது வெண்கலத்தினாலோ ஆனவையாம். பிற்கூறியவை கோடரிகளுடன் சேர்ந்தவையென்று நாம் இப்பொழுது கருதிக் கொள்கிறோம்⁴¹. இம்மட்கலங்களுடன் தெளிவாயமைந்த மூக்கும், வெளிச்சுருண்ட விளிம்புகளும் உடைய பாத்திரங்கள் இருந்தன; இவற்றின் மீளக்களிப்புகிய மேற்பரப்பில் கறுப்பு வண்ணத்தால் கேத்திரகணிதக் கோலங்களும் வேறுபல கோலங்களும் சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தன. இவை வடதக்கணத்திலுள்ள பிற வெண்கலச்சிலைக்காலத் தலங்களில் (நாசிக், யோவே, நாவ்தாதொலீ) காணப்பட்ட கலங்களுடன் ஒப்பிடக் கூடியனவாயிருந்தன. இவற்றின் காலம் செவ்விதில் வரையறை செய்யப்படவில்லை. ஆயின், இவற்றுள் சிலவற்றில் வெண்கலச்சிலைக் காலத்தைப் பின்தொடர்ந்து கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் பிற்பாதிக்குரிய இருப்பூழியொன்று தோன்றியது. இங்குள்ள

* இது பழஞ்சிலைக்காலக் கட்டங்களினின்றும் களிமண், மணடி முதலியவற்றின் படிவுகளால் வேறு பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.



உரு. 18.—கல்லாலான புடைமண்வெட்டிகளின் பரவல்.

பொது நிலைமை பிரமகிரியிலிருந்து பெற்ற சான்ரோடு இசைவதாயுள்ளது. இந்தியாவிலுள்ள துலக்கிய கூரடிக்கோடரிகள் அவற்றை ஒத்த கற்கோடரிகள் ஆகியவற்றுள் பெரும்பாலான கி. மு. 1000 இலிருந்து 2000 வரையுள்ள காலத்திற்குள்ளாகவே செய்யப்பட்டிருத்தல் கூடும். எனினும் இதைச் செவ்விதில் நிறுவ முடியாது. இக்கால எல்லைக்குள் பிற்பாதி இன்னும் பொருந்தக்கூடிய காலமாகும்.

இந்தியக் கோடரிகளின் தோற்றத்தை ஆராயுமுன்னராக அவற்றின் பரம்பலோடு ஓரளவு ஒப்புமை கொண்ட தனியொரு வகையான பிறிதோர் உபகரணத்தைப் பற்றியும் இங்கு சொல்ல வேண்டியுள்ளது. இது புடையுடைய மண் வெட்டியோ வாய்ச்சியோ போன்றது. இதன் புடை ஒரு கோணத்தில் சாய்வு கொண்டதாயிருந்தது. இது பெரும்பாலும் துலக்கப்பட்டிருந்தது. இதன் அகன்ற தளம் ஒன்றில் ஒரு சாய்செதுக்குக்குழி உண்டு. இது கிழக்கிந்தியாவில் கிழக் கோதாவரியளவு தென்முனைவரை பொதுவான ஒரு வகையினதாகத் தோன்றாவிடினும் எல்லோராலும் நன்கு அறியப்பட்ட ஒன்றாக விளங்கியது.

இது பொதுவாக சேட்டிலி ரூந்தோ ஸ்கிஸ் லி ரூந்தோ செய்யப்பட்டிருந்தது. அசாமின் எல்லைப் புறப்பகுதியைத் தவிர்த்த மற்றை இடங்களிலெல்லாம் இவ்வுபகரணம் சாதாரணமாய்க் காணப்படுகின்றது. ஆயின் காரோ மலைகள் காசி மலைகள் ஆகிய இடங்களிலிருந்து பெற்ற காட்டுக்கள் கரடானவையாயும் சிரில்லாதனவாயுமுள்ள; இவை பண்படாப் பகுதிகளில் தோன்றியவையாயிருக்கலாம். இவை வங்காளத்தில் அரியவாயுள் (அண்மையில் மிதுனாப்பூரில் ஓர் காட்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது). எனினும் வங்காளம்—தென் பீகார் எல்லைக்கண்மையில் சந்தல் பர்களை, மான்பூம், தால்பூம் ஆகிய இடங்களிலும் இன்னும் தெற்காக மயூர்பஞ்சியிலும் ஓரிசாவில் வேறு சில இடங்களிலும் இது மீண்டும் காணப்படுகிறது. மேற்றிசையில் தென் உத்தரப்பிரதேசத்தில் பண்டா மாவட்டத்தில் இது ஆங்காங்கு காணப்பட்டது. கௌசாம்பி அரண்களுள்ளும் இது காணப்பட்டது. இராசத்தானத்திலுள்ள சித்தாரளவு தொலைவிடத்திருந்தும் இன்னொன்று பெறப்பட்டது எனினும் பொதுவாக இவ்வகை கிழக்குப் பகுதியைச் சார்ந்தது என்பது தெளிவு.

இந்தியாவிற்கப்பால் பர்மாவில் நல்ல காட்டுக்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இந்த நன்முறையில் முடிக்கப்பெற்ற கரடான வகை தென்கிழக்காசியாவில் பொதுவாகக் காணப்படுவன. மலாயாவிலும் இவை காணப்பட்டன. இந்தோசீனாவில் அனோய்க்கு வடபாலுள்ள பக்சோனியன் எனப்படும் பண்பாட்டிலும் மிக்க தென்பாலுள்ள கம்போடியா, அன்னம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்த ரொம்ரங் சென் பண்பாட்டிலும் இவை காணப்பட்டன. இங்கு ஓரிடத்திலாகுதல் இவை திறமை வாய்ந்த ஓர் அகழ்ந்தாய்வாரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையல்ல. ஆயினும் புடையுடைய கோடரிகளை உபயோகித்தோர் மட்கலஞ் செய்தோர் என்பதிலும் இடக்கிடை செம்பையோ வெண்கலத்தையோ உபயோகித்தனர் என்பதிலும் ஐயமின்று⁴². தொங்கிங் என்னுமிடத்தில் இவற்றோடு சார்ந்த மீதிகள் என்று சொல்லப்படுபவை அன் பருவத்திற்குரியவை (கி. மு. 202-கி.பி. 220). மிக்க வடபால் சீனாவில், ஒங்கொங்கிலிருந்து உன்னன், செச்வானின் யங்ரிசிப் பள்ளத்தாக்கு என்பவை வரை மிகப் பெரும் பரப்பில் ஆங்காங்கு கரடுமுரடான புடைக்கோடரிகளே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன⁴³. மஞ்சூரியா, யப்பான் ஆகிய இடங்களிலிருந்தும் அவற்றைப் பற்றிக் கேள்விப்படுகிறோம். ஆயின் இச்செய்தி ஐயத்திற்குரியவை. இவ்வகையின, தியன்சினிற்குத்⁴⁴ தென் மேற்கமைந்த அன்யங்கைச் சார்ந்த இயின் குலமுறைக்குரிய (கி. மு. 1300-1028 வரை) புடைக்கோடரிகளோடு இயைந்தவை என்று ஓர் மிக்க உத்தேசமான முறையில் சொல்லப்படுகிறது. உண்மையில், மிக உயர்ந்த முறையில் முடித்த செவ்வகக் காட்டுக்கள், இவற்றின் முதலுருவங்கள் உலோகத்தாலாயவை என்பதைக் குறிக்கின்றன. சில இடங்களில் கற்கள் ஓர் உலோகக் கம்பியால் வெட்டப் பெற்றன என்ற ஓர் கருத்தும் நிலவுகிறது. இவ்வினை நுண்மை இந்தியாவில்⁴⁵ இன்றும் வழக்கிலுள்ளது எல்லாச் சான்றுகளையும் நோக்கும்போது புடைக்

இன்னும் கற்கள்

கோடரி சீனாவில் கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் முற்பாதியில் ஒருவேளை தோற்றங்கொண்டு, தெற்கு நோக்கி சீனாவின் தாழ்நிலங்களுக்கடாக லாவோசு, பர்மா முதலியவற்றை அடைந்திருக்கலாம் என்றும் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. எப்பொழுது இது இந்தியாவை அடைந்தது என்று இப்பொழுது தெரியவில்லை. யாதாயினும் ஒரு குறிப்பான முறையிலும் பிறவற்றுடன் சேர்ந்தும் இது காணப்படவில்லை. ஆயினும் தொங்கிங்கில் காணப்பட்ட கான்றினை ஆராய்ந்துறுதிப்படுத்தினால் அவ்வாயிரத்தாண்டின் பிற்பாதியில் இது நேர்ந்தது என்று கொள்ள இடம் உண்டு. அதாவது துலக்கிய கோடரிகளின் முதலாவதன் காலத்திற்குப் பிந்திய ஒரு காலத்தை அது குறிக்கும் என்பதாகும். அது வந்து சேர்ந்த காலத்தை ஒசுத்திரோ ஆசிய மொழிகள் தென்கிழக்காசியாவிலிருந்து வந்த காலத்தோடு இணைக்கவும் முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. ஆயின் இது ஓர் ஊகமளவிலேயே நின்றுவிட்டது.

இப்பொழுது இந்தியாவின் துலக்கிய கைக்கோடரிகளைப் பற்றி ஆய்தல் மீளவும் அதே விடயத்தை ஆய்வதை ஒக்கும். அடிப்படையில் கிழக்கிந்திய வகையினவானவை மேற்காசியாவிலிருந்து பெறப்படவில்லையென்பதை வாதத்திற்கிடமின்றிக் கூறலாம். எவ்வாறாயினும் இவை நேர்முகமாகப் பெறப்படவில்லை யென்பது சித்தம்⁴⁶. ஆயின் இவை பர்மாவில் காணப்படுகின்றன. தற்செயலாக இவை சேர்க்கப்பட்டனவாதலின் தேசப்படத்தில் இவை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இடங்களைச் செவ்விதில் வரைய முடியவில்லை. லாவோசிலும் கோடரிகளும் புடைவாய்ச்சிகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன; ஆயின் இடங்குறிக்க முடியாமலிருக்கிறது. மலாயாவில் பொளிந்து ஓரளவு அழுத்தமாகப் பெற்ற கோடரிகள் இந்தியாவிலுள்ளவற்றோடு ஒப்பிடும்போது கூடிய வட்ட அடி கொண்டவையாயினும், யாவரும் அறிந்த ஓர் வகையினவாம். தொங்கிங்கில், இவை, முறையான உணவு உற்பத்தி கடைப்பிடியாத பெரிய அளவில் வேட்டையாடும் படிநிலையில் உள்ளவர்களான சமுதாயத்தினரால் பயன்படுத்தப்பட்டனபோல் தோன்றுகிறது. இதிலிருந்தே படிப்படியாகக் கல்துலக்கும் விளைதுண்மை கண்டுபிடிக்கப்பட்டதென்று ஊகிக்கப்படுகிறது. ஆயின் இது நிறுவப்படவில்லை. இன்னும் மிக்க தொலை வடக்கில் இவை, ஓனன், சண்டுங் ஆகிய இடங்களில் காணப்படுகின்றன. சில வட சீனப் பொளிவுக் கோடரிகள் இந்தோசீனத்திலுள்ள வகைகளிலும் பார்க்க இந்தியாவில் உள்ள சில வகைகளுடன் நெருங்கிய ஒற்றுமை கொண்டனவாயுள்ளன. இப்பொழுதுள்ள அறிவின் சூழ்ப்பநிலைமையும் செவ்விய காலவரையறையின்மையும் சேர்ந்து சீனச்சான்றுகளையும் இந்தியச் சான்றுகளையும் நெருக்கி இணைத்து நோக்க விடாது தடுத்து விடுகின்றன. ஆயினும் கோடரிகளைப் பொறுத்தவரையில், உதாரணமாக, இவை யன்றிசி வழியாக செச்சு வானைக் கடந்து உன்னன் கணவாய் பர்மா கணவாய் நோக்கிச் சென்றிருக்கலாம். ஆயின் புடைக் கோடரிகள் பற்றிய வகையில் இது சாத்தியமன்று. ஏனெனில் இவை, கோடரிகளைப் போல் யுன்னனில் காணப்படவில்லை. இதற்கு மாறான பிற்தொரு வழியும் உண்டு. இந்தோசீனத்தின் கடற்கரைவழிகள் பர்மா,

ஆசாம், வங்காளம் ஆகியவற்றை அடையக்கூடிய வழிகளாம். புடைக்கோடரி களின் வகையிலுள்ள சான்றுகள் போல் பலமாக இல்லாவிடினும் எங்கள் இந்திய வரிசைகள் கீழைப்பகுதியில் தோன்றின என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் உள. இச்சான்றுகளும் மத்திய சினத்தைச் சுட்டும் சார்புடையனவாயுள். இது எவ்வாறாயினும் ஆக, வட்ட அடிபுடைய, செவ்விய முறையில் கூறின், கூரடிபுடைய கோடரிகள் இந்திய மண்ணிலேயே பெரிதும் பயன்படுத்தப் பட்டன.

எல்லாவற்றிலும் பார்க்க இப்பொழுது எழும் முக்கிய கேள்வி, வாழும் மனிதனுக்கு, மண்சூழலில் வாழ் மனிதனுக்கு, கற்கோடரிப் பருவத்தின் பயன் யாது என்பதாம். பிரமகிரி முதலிய இடங்களில் காணப்படும் என்புக் கூட்டு வகையின பற்றி இந்தியாவின் காலந்தாழ்த்தும் இயல்பினதாய் தொல்மனிதவியல் திணைக்களம் என்றோ வெளியிடப்படவேண்டிய தன் அறிக்கைகளை வெளியிடும் வரை நாம் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை. இப்பொழுதோ, கற்கோடரியைக் கையாண்டார் ஒருவர் உருவத்தையேனும் நாம் அறியோம். அங்ஙனமாயின் அவர் வாழ்வைப்பற்றி நாம் என்ன அனுமானித்தல் முடியும்?

பிரமகிரியிலுள்ள பெரும் கைத்தொழில் ஈட்டம் அடிப்படையில் வளர்ச்சி சியல்பில்லாத உணவாக்க மக்களே அங்கு வாழ்ந்தனர் என்பதைக் காட்டுகிறது என நாம் முதன்முதலாகக் கூறலாம்; இம்மக்கள் மரக்குற்றியாலாய் குடிசைகளில் வாழ்ந்தனர். இவற்றுள் சில செவ்வக அமைப்புடையனவாயிருந்தன; இவை அடியில் வெறுங் கற்களால் மீள் அரண் செய்யப்பட்டிருந்தன. இயல்பான நிலைமைகளில் சூழ்வர இருந்த நாட்டுப்பக்கம் காடாகவே இருந்தது; ஆயினும் அவர்களிடமிருந்த ஏராளமான கற்கோடரிகள் காடு திருத்திப் பயிர் செய்ய அவர்க்கு உதவக் கூடியனவாயிருந்தன; இதை அவர்கள் நெருப்பின் துணைகொண்டு செய்திருக்கலாம்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் இதற்கு ஓர் உதாரணமாக கலா. சி. வொன் பியூர் ஐமன்டோவ் என்பார், தக்கணத்துக் கோதாவரி இடுக்கின் இருமருங்கும் இன்றும் பழைய மரபுமுறையின்படி வாழும் இரெட்டிமாரை உதாரணமாகக் காட்டியுள்ளார். இவர்கள் ஓரளவு நாடோடிகளான உணவு சேர்ப்பார்க்கும் ஓரிடத்துக் குடியமைந்த கமத்தவர்க்கும் இடைநிலைப்பட்டவராய் வளமொன்றுமில்லாத சிறு கிராமங்களில் உறைபவராயுள். காட்டுப்பயிர், கிழங்கு முதலியவற்றோடு உணவிற்காக இவர் தானியம் பயிர்செய்வதும் விலங்குகள் வளர்ப்பதும் உண்டு. “இவர் பயிர்ச்செய்கை முறைகள் மிகப் பழைமையானவை; இவர் காட்டித்துத் தீவைப்பர்; பின்னர் சாம்பலில் சொர்க்கம், தீனை, பருப்பு முதலியவற்றைத் தூவியும், சிலவேளைகளில் கிண்டுதடிகளால் புதைத்தும் விதைப்பர். மண்வெட்டி பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. துலக்கிய செல்ற் கருவி ஒன்றைக் கொண்டிருக்கக்கூடிய புதுச்சிலைக்கால மனிதனும் இத்தகைய ஒரு பயிர்ச்செய்கை

யையே கடைப்பிடித்திருப்பான்⁴⁷”. ஆயின் ஒன்று மட்டும் சொல்லலாம்; பிரம கிரிக் கோடரி மக்கள் இரெட்டிமாரையும் விட முன்னேற்றமுடையவராயும் ஓரிடத்துறைபவராயும் விளங்கினர் என்று சொல்லலாம் (அல்லது சீரிழிவு குறைந்தும் அல்லல் குறைந்தவராயும் விளங்கினர் என்றும் சொல்லலாம்). வெட்டிக் கொளுத்திச் செய்யும் பயிர்ச்செய்கை முறையுடன் பயிர் மாற்றுச் செய்கையையும் அவர் அறிந்திருந்தனர் என்று கொள்வதற்கு இடமுண்டு. ஆயினும் மையமாயிருந்த குடியிருப்புக்களைச் சுற்றிக் காடழித்து ஓரளவிற்கு வேளாண்மை செய்தனர் என்று பொதுவாகக் கொள்ளல் நல்ல ஓர் முடிபாகும். நிலத்திலிருந்து பாடுபட்டுப் பெறும் சிதைவுகளிலிருந்து நாம் பெறக்கூடிய உண்மையை இம்முடிபு அரண் செய்வதாயுள்ளது. இவ்விடத்தில் இன்னொரு செய்தியைக் கூறலும் நன்று. பெரும்பாலும் பெல்லாரிக்கும் ஒசுப்பெற்றுக்கு மிடை அமைந்த பல தழல் மேடுகளைப் பேராசிரியர் சியூனர் பண்டைக் காலத்தில் குவிந்த சாணக்குவியல்களைக் கொண்டிருக்கிறார். அவற்றுள் ஒன்றிலும் அதனைச் சுற்றியும் ஓர் அரைமணி நேரத்திற்குள்ளாக ஒரு டசினுக்கு மேலான அளவு கூரடிக் கோடரிகள் சேர்த்தேன். 1938 இல் சேர் லெடை ஜூலிக்கும் இவ்வனுபவம் நேர்ந்தது. பெல்லாரிக்கு அண்மையிலுள்ள குப்கல்லில் ஒரு தழல் மேட்டிலும் அதனைச் சுற்றியும் பசல்ற் பாதையாலான இரண்டு மூன்று கெல்ற்று களை அவர் பொறுக்கியெடுத்தார். 1872 அளவு தொன்மைக்காலத்தில் ஆர். புருசுபுட் என்பார் பெல்லாரிக்கும் கடக்கிற்குமிடையிலுள்ள ஒரு தழல் மேட்டில் ஒரு செல்ற்றினைக் கண்டார். இதிலிருந்து நாம் உய்த்தறியக்கூடியது எங்கள் கோடரிப் பருவத்தில் வாழ்ந்தவர் ஓர் ஆயர் சமுதாயத்தர் என்பதேயாம். எங்கள் கோடரி மக்களை நாம், சிறு வேளாண்மையால் நிலை கொண்ட பண்ணையாளர் எனக் கொள்வது ஓரளவு பொருந்துவதாம்.

இதைச் சுருக்கமாகச் சொன்னால் வருமாறு கூறலாம். கி. மு. 1000 அளவிலோ அதற்குச் சிறிது பின்னராகவோ, எளிய பயிர்செய் மக்கள் கூட்டங்கள் வட கிழக்கிந்திய, கிழக்கிந்திய மலைக்காடுகளுள் புகுந்தனர். இவர்கள் ஆதியில் பேரளவினராயில்லாமலிருக்கலாம். இவர்கள் பர்மாவிற் கப்பாலிருந்து வரா விட்டாலும், பர்மாவிலிருந்து வந்தவர்கள் எனலாம். இவர்கள் புதுச்சிலைக்கால வகையினவான கற் கைத்தொழிற் பொருள்கள் உடையவராயிருந்தனர். தொல் பொருளியன் முறையில் இவை வடசீனம் வரை பரவிக்கிடந்த வகையின போலிருந்தன. ஒருவேளை அங்கு கோடரி செய்வோர் வெண்கலத்தைப் பற்றி யாதாயினும் அறிந்திருக்கலாம். கி. மு. 1000 இற்கு முன்னராகவே வடபகுதியில் வெண்கலம் உபயோகத்திலிருந்ததென்பதற்கு வரலாற்றுப் பதிவுச்சான்றுளது. தென் கிழக்காசியாவில் மலாயாவரை, இணைந்த இந்த உலோகத்துடனே இன்றியோ இதே கல்லுபகரணம் காணப்பெறல் கூடும். இது கி. மு. 4 ஆம் அல்லது 3 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தியதாயிருக்காது. இதற்கிடையில், நாம் இப்பொழுது அறியக் கிடக்குமாறுபோல புடைக் கோடரிகள் பின் தொடர, கற்கோடரிகள் பர்மா வழியாக இந்தியாவுட் புகுந்தன. ஆயின் அவற்றின் வரு

கையை ஒசத்திரோவாசிய மொழிகளுடனே பெருஞ்சிலைக் கருவிகளுடனே இணைத்தல் சான்றிற்கு அப்பாற்பட்ட செயலாகும். இந்தியாவில் இதுவரை, இக்கல் உபகரணங்களுள் யாதாயினும் படையமைவியன் முறையில் பெருஞ்சிலைக்கருவிகளுடன் இணைந்து காணப்படவில்லை.

நடு இந்தியாவை நோக்குமிடத்து, ஏலவே இவ்வுபகண்டத்தின் நடுவிலும் தென் பாங்கரும் அடிநிலை கொண்ட நுண்சிலைச் சில்லக்கைத்தொழிற் பொருள்கள் மேலாகவும் கலந்தும் இக்கற்கோடரிகள் கிடப்பதை நாம் காணலாம். வடக்கிலும் வடமேற்கிலும் பல நூற்றாண்டுகளாக வேளாண்மை பற்றிய அறிவும் பண்ணை வளர்ப்பு அறிவும் இருந்து வந்திருக்கிறது; எனவே, நடு இந்தியாவிலிருந்து நுண்சிலைக் கருவி மக்கள் பெருவளவில் இதுவரை அவை பற்றி அறியாதிருந்தனர் என்பது நிகழக் கூடியதொன்றன்று. காட்டர்ந்த பள்ளத்தாக்குகளில், காடழிக்கும் புதிய கோடரிகள் அவர்களுக்குப் பொருளியன் முறையில் மிகப் பயன்தருவதாயிருந்திருக்கும். தொலைவிலுள்ள சீனத்திலிருந்து வந்த கற்கோடரியுடனே வாய்ச்சியுடனே செம்பினது கருத்தோ அல்லது வெண்கலத்தின் கருத்தோ சேர்ந்து வந்ததென்பதும் கேள்விக்குரியது. இவை பற்றிய அறிவு இந்தியாவிலிருந்த செம்புக்காலப் பண்பாடுகளினால் புதிதாகப் புகுத்தப்பெற்றிருக்கலாம். ஆகவே, எல்லாவற்றையும் நோக்கும்போது, கற்கோடரிகளை உபகண்டத்துள் முதன்முதற் புகுத்தியவர் புகுங்காலத்தில் புதுச்சிலைக்காலப் பண்பாட்டுப் படி நிலையிலிருந்தனர் எனலாம். எனவே, இங்கு இறுதியாக, ஒருபொழுது நிலையற்ற மரபுமுறையான ஒரு புதுச்சிலைக் காலப் பருவத்தைக் காண்கிறோம். ஆயின், தொல்பொருளளவை இதை இன்னும் உறுதிப்படுத்தவில்லை. பர்மாவிலிருந்தோ அசாமிலிருந்தோ பெறக்கூடிய முறைமையிலமைந்த சான்றுகள் இப்பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவினைத் தாக்கூடும்.

இந்து நதி நாகரிகம்

செம்புச்சிலைக் காலம் என்னும் பதம் கடைசி அதிகாரத்தில் வரக்கண்டீர்கள்; இச்சொல் அடுத்துவரும் அதிகாரங்களிலும் வரக் காணலாம். இந்தியத் தொல்பொருளியல் பற்றி எழுதுவாரால் இப்பதம் பரக்கப் பயன்படுத்தப்படினும் நன்முறையிற் பாசுபடுத்திப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. இப்பதத்தை இவர் இருவேறு முறையில் மாறி மாறிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்; இயல்பாகக் கல்லை உபயோகித்துச் செம்பையும் வெண்கலத்தையும் போகப் பொருளாகக் கொண்டவரைக் குறிக்கவும், இன்னும் பொருத்தம் சிறிது குறைந்த முறையில் பெரிய அளவில் ஆயின் துணைப்பொருள் என்ற முறையில் கல்லுபகரணங்களை உபயோகித்து செம்பையும் வெண்கலத்தையும் உபயோகித்தவரைக் குறிக்கவும் இப்பதம் உபயோகிக்கப்பட்டது. இதைப் பொருத்தமற்ற ஆயின் ஒரு பயன்பாட்டுப் பதம் எனக் கொள்ளல் நன்று. இப்பதத்திற்கு மாற்றாக இதை “உலோகமுன்னர்க்காலம்” எனக் குறித்தல் சிறப்புடையதோ பொருத்தமுடையதோ என்று சொல்ல முடியாது.

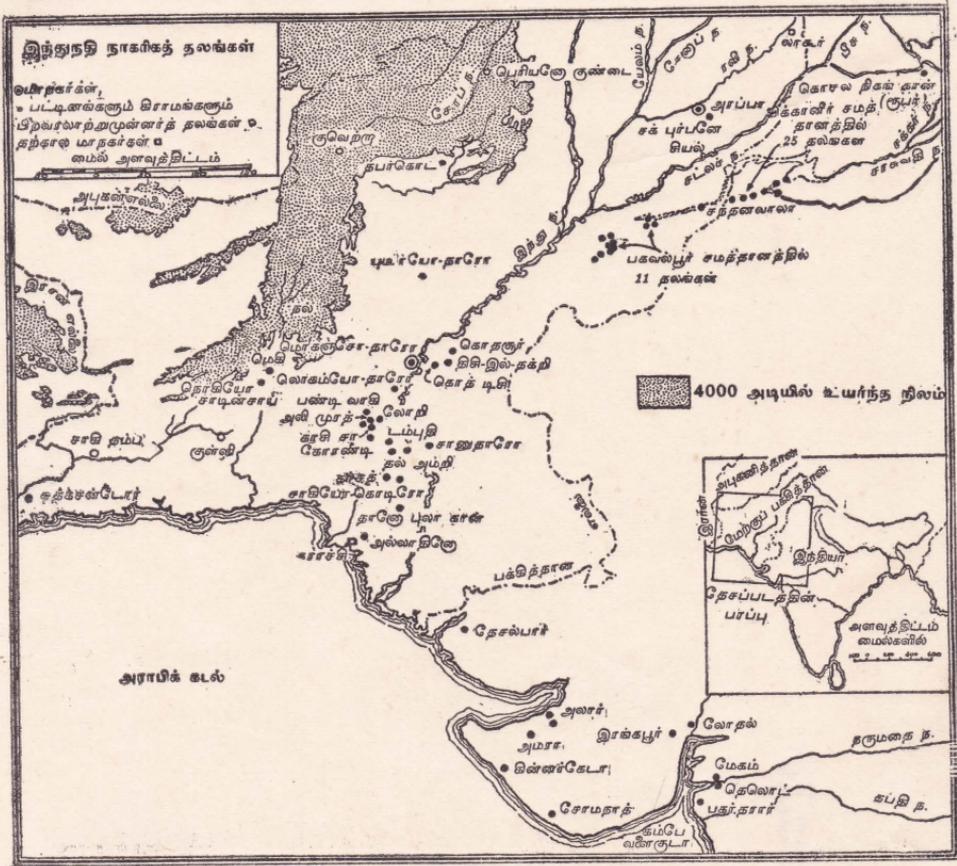
பலுக்கு மலைகள் இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கு ஆகியவற்றிற்குரிய வெண்கலச் சிலைக்காலத்தைப் பற்றி எழுதப்பெற்றவை பல கிடைக்கக் கூடியனவாயின. மிகச் சுருக்கமாக அதைப்பற்றி இங்கு கூறல் போதுமானது. பொதுவாக இந்நிலைமையைப் பின்வருமாறு கூறலாம். ஆயின் 3 ஆம் ஆயிரத்தாண்டின் பிற்பகுதிக்கு முந்திய தேதிகள் யாவும் (அவற்றுக்குப் பிந்தியன பலவும்) உறுதியானவையல்ல என்பதை நினைவிருத்திக்கொள்ளல் வேண்டும்.

4 ஆம் 3 ஆம் ஆயிரத்தாண்டளவில் இராணிய பீடபூமி இந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கில் ஒழுங்கின்றி விழும் ஒரு மட்டமான எல்லை நிலத்தில் கிராமச் சமுதாயத்தினரையும் கிராமியினரையும் கொண்ட மறைவான ஒரு தேனடை போன்ற ஓர் ஈட்டம் இருந்தது; இவை தேனடை தேனடையெனக் கூறியதற்கிணங்கத் தனித்தனிக் குழுமங்களாக இருந்தனவெனினும் வாழ்க்கை முறையிலும் வினை நண்மையிலும் பொதுவான ஒரு நியமத்தை உடையவாயிருந்தன. இந்நிலை இக்காலத்திற்கு முன்னர் இல்லாமலிருந்திருக்கலாம். மறைவான தம் பள்ளத்தாக்குகளில், தம் கொடிய சூழல் வாய்ப்பளித்த அளவிற்கு இவர் பல்வேறு வழிகளாலும் ஓர் பண்பாட்டு உயல்வை நாடி உழைத்தனர். இடத்திற்கு இடம், யுகத்திற்கு யுகம் மாறுபாடு கொண்ட இவர் சூயவேலை கி. மு. 3000 வரை அளவில் நல்ல தரத்தினதாயது; இவ்வேலைக்கலங்கள் திரிகையாலாக்கப் பெற்றவையாய் நன்முறையில் சூளை வைக்கப்பட்டனவாய் பெரும்பாலும் மென்மையானவையாய் கேத்திரகணித நோக்குருக்களால் அல்லது குறைமெய்ம்மை

நோக்குருக்களால் கவர்ச்சிகரமான முறையில் எண்ணந் தீட்டப்பெற்றனவாயிருந்தன. இவ்வமிசங்கள் இவர்களின் தனிமைப் பண்பையும் அவரிருந்த இடத்திற்குப் பின்புறமிருந்த பெரும் பீடபூமியில் வாழ்ந்தோருடன் அவர் கொண்டிருந்த பண்பாட்டு உறவையும் சுட்டிக்காட்டுவன போல் அமைந்தன. இவர்கள் கல்லுபகரணங்கள் செய்தனர்; இவற்றிடைய எளிய சேட்டு ஆயுத வலகுகள் மிகுதியாயிருந்தன; இன்னும் இவரிடை அணிகலமாகவோ அல்லது வேறுபயன்பாட்டுமுறையிலோ சிற்றளவில் செம்போ வெண்கலமோ தலைகாட்டத் தொடங்கியது. இரு சமுதாயத்தினரும் ஒருவர் ஒருவருடனும் மற்றைச் சமுதாயத்தினருடனும் புற உலகுடனும் தொடர்புகொண்டிருந்தனர் என்பது புலப்பட்டது. எனினும் பெருவளவில் இங்கிருந்தவர்கள் கிளையினராக மற்றையவராக, முற்றும் நாடோடித்தன்மையற்றவராக இருக்கவில்லை யெனினும் உள்நூர்ப் பயிர்கள் சிறுமந்தைகள் முதலியவற்றின் அடிப்படையில் தம் தேவையை நிறைவாக்கும் இயல்பினராயிருந்தனர்; உள்நூர்ப் பயிர்களை இவர்கள் கட்டிய அணைகளின் துணைகொண்டோ கொள்ளாமலோ⁴⁹ வெள்ளநீர் தேக்கிப் பெருக்கிப் பயிர் செய்தனர்; மந்தைகள் மலைச்சாரல்களில் சிறுவர்களால் மேய்த்து வளர்க்கப்பெற்றன. அரசியல் முறையிலோ பண்பாட்டு முறையிலோ இதனினும் கூடிய ஒருமைப்பாடு பெறுவதற்குச் சூழல் ஒரு தடையாயமைந்தது.

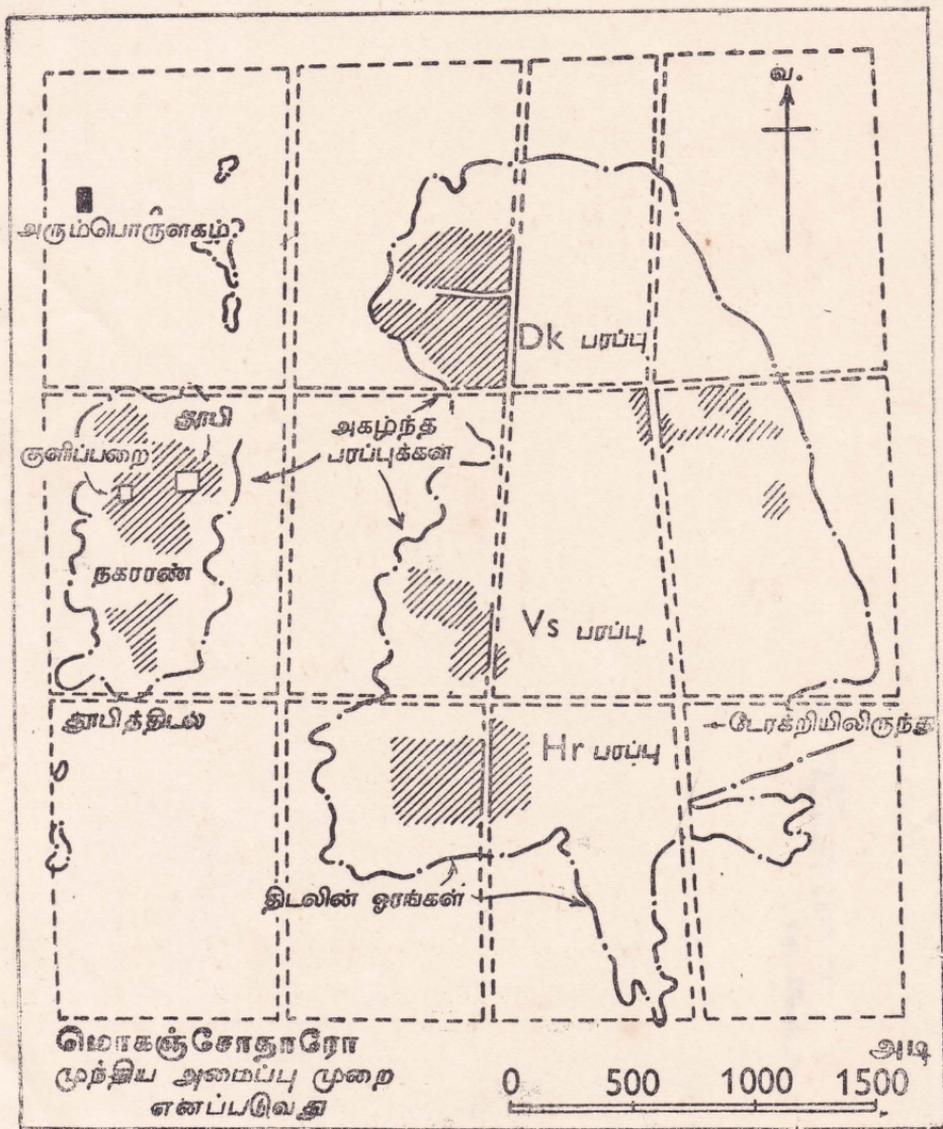
நாம் இதுவரை கூறியவற்றை நோக்கின், குன்றுகளால் பிரிவுபட்டுச் சுதந்திரமாயிருந்த இவ்வரசுகளாலாய பீடபூமித்தொகுதி அதன் இயல்பில் பண்டைநாள் கிரேக்க நாட்டினை ஒத்திருந்ததை நாம் காணலாம். எனினும் அங்கு சூழ்ந்தமைந்த கடல், புறத்தே வேற்று மொழியும் பண்பாடுங் கொண்டிருந்த மிலேச்சரிவிருந்தும் இவர்களை வேறு பிரித்து, ஒற்றுமையை வளர்க்க அல்லாவிடினும், கிரேக்க பண்பாடு நாட்டினத்தன்மை எனும் ஒரு பிரதேச அபிமானத்தை வளர்க்கப் போதிய ஒரு தொடர்பினை அளிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. பலுக்கித்தானம் என்னும் இந்நடுமலைப்பீடத்தில், அதன் மிக்க தென் கோடியைத் தவிர்த்த மற்றை இடங்களில் இத்தகைய தொடர்பளிக்கும் ஓர் அமிசத்தை நாம் காண முடியாது. ஆயினும் இதற்குப் பதிலீக் அதன்புடையோரம் இந்துநதியையும் அதன் கிளையாறுகளையும் அல்லது பக்க ஆறுகளையும் அடக்கிய பெருவெளியிருந்தது. இப்பெருவெளியை அக்காலத்தில் பெருவளவில் காடு மூடியிருந்தது. ஆயினும் அகன்றதன் நீர் ஓடைகளால் ஓர் உள்நூர்க் கடல் போலவும் ஒரு பக்க வழிப் போக்குவரத்துச் சாதனமாகவும் இது அமைந்தது. இறுதியிலமைந்த கடலும் புடை கிடந்தமைந்த வெளியும் அடுத்த பண்பாட்டு ஊழியான இந்து நதிப் பண்பாடு திடீரெனத் தோன்றுவதற்கு ஆக்கக் காரணிகளாக விளங்கின. இது ஒருவேளை கி. மு. 2500 இற்குச் சிறிது முன்னராக நேர்ந்திருக்கலாம்.

1921 இன் பின்னர் இந்து நதிப்பள்ளத்தாக்கிலும் அதன் சூழலிலுமே, உலகின் புகழ்பெற்ற தொன்மைக் காலத்திற்கு முந்திய நாகரிகங்களுள் மிகப்



உரு. 19.—(காட்டப்படாதவை : மீரூட்டிற்கு மேற்கான உக்கிலினை, நடுக் கத்தியாவாரில் ரோசடி).

பரந்த ஒன்று, வெளியாக்கப்பெற்றதென்பது இப்பொழுது எல்லோராலும் அறியப்பட்ட செய்தியாக விளங்குகின்றது. இதில் ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்று மைல் சுற்றளவு கொண்ட மாநகர்கள் இரண்டிருந்தன; ஒன்று பஞ்சாபிலமைந்த அரப்பா, மற்றையது சிந்திலமைந்த மொகஞ்சோதாரோ. இந்நாகரிகம் சிம்லா மலையடிவாரத்திலிருந்த உருபாரிலிருந்து 1,000 மைல் தொலைவிலிருந்த அராபியக் கடற்கரையை யடுத்திருந்த சுற்கண்டோர் வரை பரந்திருந்தது. ஆனால் இதன் பரப்பு அவ்வளவில் நிற்கவில்லை. கடந்த பத்தாண்டுகாலத்திலும் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகள் இதன் பரப்பினை மிக விசாலமாக்கி விட்டன. இது கீழ்த்திசையாக யமுனை வடிபுலத்திலுள்ள மீரூட்டிலிருந்து மேற்கே 19 மைல் தொலைவிலுள்ள உக்கிலினை வரை பரவியுள்ளது. தென் முகமாகக் கத்தியாவார் (ரங்கபூர், லோதல், சோமநாத், ஆலார் மாவட்டம்) வரை



உரு. 20.

சென்று இன்னும் அப்பாலாக நருமதை. தபதி ஆறுகளின் கழிமுகத்துக்கண் மையாக கம்பேக் குடாக் கடற்கரைவரை பரந்துள்ளது. மொகஞ்சோதாரோ விவிரந்து தென் கிழக்கே 500 மைல் தொலைவான அவ்விடத்தில் மேகம், தெலத்து, பகேத்திரர் என்னும் மூன்று தலங்களில், 1957 இல், இந்துநதி நாகரிகத்திற்குரிய சில்லிகள் காணப்பட்டன; இப்பொழுது இதுவே இந்நாகரிகத்தின் மிகத் தெற்கான எல்லை.⁵⁰ ஆராபியக் கடற்கரையிலும் அதன் அயலிலும் அமைந்த இந்தத் தெற்கு எல்லைகள் நாம் முன்னர் இந்நாகரிகத்தைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த நாகரிகத்தின் சுருத்தினை மாற்றியமைத்துவிட்டன; இந்நாகரிகத்தின் தோற்றம் தொடர்பு முதலியவற்றைக் கடற்கரையோடு சார்த்தி நோக்கவேண்டிய அவசியத்தை இவ்வெல்லைகள் இன்னும் கூடிய முறையில் வலியுறுத்திவிட்டன. எனவே இப்பொழுது தோன்றிய புதிய சூழலில் இவற்றை நாம் சுருக்கமாக மீள ஆய்தல் வேண்டும்.

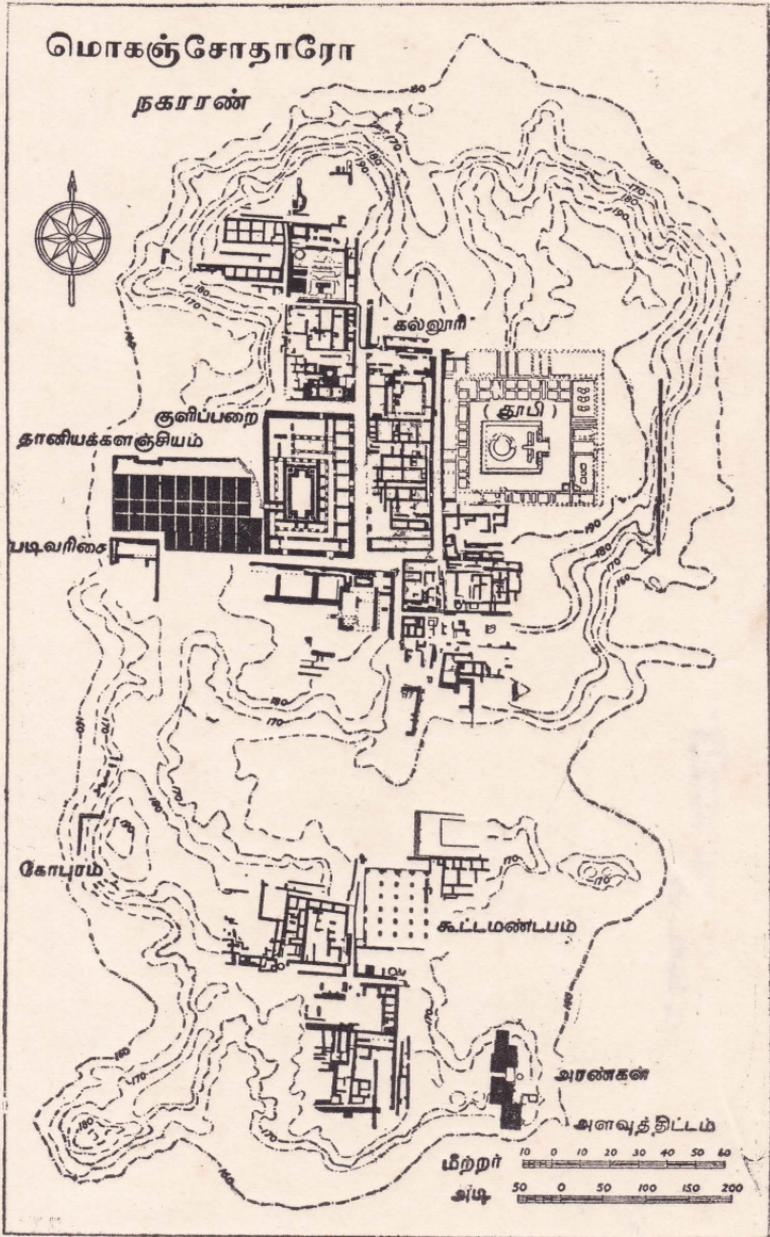
இனி நாம் முதன் முதலாக இந்நாகரிகத்தின் முக்கிய பண்புகளை நினைவிற் குக் கொண்டுவருவோம். அரப்பாலிலும் மொகஞ்சோதாரோவிலும் நடைபெற்ற அகழ்வுகள் பெருநகர்கள் உயர்நிலையிலிருந்த தன்மையையும் சீரிழிந்த போது இருந்த தன்மையையும் நமக்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. இது மொகஞ்சோதாரோவில் இன்னும் தெளிவாக உள்ளது. நாமறிந்த மிகத் தொன்மையான காலத்திலேயே இவை ஒழுங்கான செவ்வகத்துண்டங்களாகச் சட்ட திட்டமான முறையில் வகுத்தமைக்கப் பெற்றிருந்தன. இத்துண்டங்கள் 400 யார் நீளமும் 200 யார் அகலமுடையனவாயும் அகன்ற நெடுஞ்சாலைகளால் பிரிக்கப்பட்டனவாயும் பண்பான முறையில் நீர்வடிகாலுடைய ஒழுங்குகளையும் கட்டடங்களையும் கொண்டனவாயுமிருந்தன. இன்றுவரை கடைக்கப்பெற்ற சான்றுகளிலிருந்து நகர்களுக்கூரிய அரண்களை அவை கொண்டிருந்தனபோல் தோன்றவில்லை. எனினும் இந்துநதி வெள்ளப்பெருக்கைத் தடுக்க என மொகஞ்சோதாரோவில் நிறுவப்பட்ட பழைய அணை இப்பருவத்திற்குரியதாயிருக்கலாம். இத்தகைய முறையில் அரண் செய்யப்பட்ட அதே நாகரிகத்திற்குரிய, கத்தியாவாரிலுள்ள லோதல் என்னும் கரையோர நகர், வெள்ளப் பெருக்கின் அழிவின் பின்னர் எட்டடி உயரமான ஓர் அணைக்கட்டால் பாதுகாக்கப்பட்டது என்று, அண்மையில் எழுந்த கூற்று செவ்வியதன்று.⁵¹ ஆயின் அரப்பா மொகஞ்சோதாரோ இரண்டிற்கும் ஞாயில்கள் கொண்ட நகரரண் ஒன்று காப்பரணாக அமைந்திருந்தது. இக்காப்பரண் எல்லையினமைந்த துண்டொன்றில் நாற்பது ஐம்பது அடி உயரம் வரை வாளாவெளியில் நிமிர்ந்து நிற்குமாறு மண்ணிலும் மண்செங்கட்டியாலும் கட்டப்பட்டிருந்தது; இது சுட்ட செங்கல் முகப்பைக் கொண்டிருந்தது. இந்நகரண்மேல் கிரியைகளுக்கூரிய கட்டடங்களும் மன்றுகள் கூடும் மனைகளும் இருந்தன. மொகஞ்சோதாரோவிலிருந்த அரசியற்குரிய களஞ்சியப்பண்டசாலையும் இருந்தது. இந்நகர் அரசாட்சியின் பொருளாதார மையமாயிருந்திருக்கலாம். அரப்பாவைப் பற்றிக் குறைவான விபரங்களையே

நாம் அறிந்துள்ளோம். ஒத்தவகையான தானியக் களஞ்சியங்கள் அல்லது பக்கபலமான களஞ்சியங்கள் அரசாபாவிவிருந்தன. இவை நகராணிற்கும் ஆற்றிற்கும் இடையமைந்த தாழ்நிலத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்நகராணிலிருந்து ஒவ்வொரு நகரும், முக்கியமான பண்புகளில், மதச்சார்பற்ற இயல்புடையன என, அவற்றின் ஆட்சியாளர்கள் கருதினார்கள் என நாம் கொள்ளலாம்; இவ்வரசர்கள் மதகுருமாருக்குரிய இயல்புகள் கொண்டிருந்திருக்கலாம் எனினும் முற்கூறிய இக்கருத்தினைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. முறைமையிலமைந்த இவர் நகர்களும் சீர் பெற்றெழுந்த இவர்கள் மனையகங்களும் இப்பண்பை எடுத்துக் காட்டுவனவாயிருந்தன. குறைந்த அளவில் நாம் கணிப்பினும், இவ்வரசர்கள், ஓர் அசாதாரணமான உயர்ந்த பொது வாழ்நியமத்தைப்*போற்றி வளர்த்ததோடு அதே சமயத்தில், இப்பொது நியமத்தை நெடுங்காலம் பேணிக் காப்பதற்குப் போதிய அதிகாரஞ் செலுத்தக் கூடிய அளவு கண்ணோட்டமும் முன் யோசனையும் உடையவர்களாக விளங்கினார்கள் எனலாம். இத்தன்மையை நாம் பரோவர் ஆட்சியிலமைந்த எகிப்தோடு ஒப்பு நோக்கும்பொழுது அது மாறுபட்டிலங்குவதை நாம் காணலாம்; ஏனெனில் கடவுட் கட்டிலமையப் பெற்ற சருவாதிகார ஆட்சியிலமைந்த குடியியல் வாழ்வு, அப்பதத்திற்கு நாம் எவ்வித தாராளமான பொருளளித்து நோக்கினும், இங்கு நடைபெறவில்லையென்று நாம் சொல்லல் வேண்டும். இந்நாகரிகத்தோடு ஒப்பிடக்கூடிய இன்னும் கூடிய அண்மையிலமைந்த மெசப்பொற்றேமியாவைப்பற்றி சிறிது வேளையில் நாம் ஆராய்வோம்.

தலையாய இவ்விருநகர்களும் இன்னும் என்ன விரிவான பணிகளுக்கென அமைந்தன என்று நாம் சிந்தித்தல் வெறும் உத்தேசமுறையிலேயே அமையும்.† இவ்விரு நகர்களும் ஒன்றிலிருந்தொன்று 400 மைல் தொலைவிலுள்ளன.

*பாரிய பால முற்றங் கொண்ட மனைகள், மொகஞ்சோதாரோ நற்புகழ் பெற்ற காலத்தில், அங்கு செல்வம் பரந்திருந்ததையும் வளமிக்க நடுத்தர வகுப்பினர் இருந்தனர் என்பதையும் சுட்டுவனவாயுள். எகிப்திலும் ஆசியாவிலும் இருந்த பண்டை நாகரிகங்களில் பொருளியல் ஆதிக்கம் மிக மையப்பட்டிருந்தது என்று சொல்லப்படுகிறது (பார்க்க Pre-history of European society by V. G. Childe.). இது எகிப்தின் வகையில் உண்மை யானது. ஆயின் ஆசியாவைப் பற்றிய வகையில் முழுவதும், உண்மையன்று; எவ்வகையிலும் 3 ஆம் ஆ ரத்தாண்டு காலத்திற்கு இக்கூற்று பொருந்தாது.

† அண்மையில், ஒருபொழுது, யுதரிசோதாரோ என்னும் ஓர் இந்துநதித் தலத்தைப்பற்றி அறிக்கைகள் வெளிவந்தபொழுது, இவ்விருநகர்களினதும் தலைமைப் பதத்தைப் பற்றி ஐயம் ஏற்படும்போலிருந்தது; யுதரிசோதாரோ குவெட்டா வீதிக்கு மேற்கே ஒரு மைல் தொலைவில் யக்கோப்பாத்திலிருந்து வடக்கே பதினெட்டு மைல் தொலைவிலிருந்தது. புதிதாக இனங் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இம்மண்டில் ஈட்டத்தை நான் கண்டிருக்கிறேன். இன்னும் தீண்டப்படாததாயுள் ம்ளது; ஏதாற்றப்பாட்டில் இந்துநதி வரிசைகளுள் காலத்தில் முந்தியது யோல் தோன்றுகிறது. ஆயின் இவ்வீட்டத்தின் நீளம் 500 யாரில் கூடியதாகவில்லை. இதிலிருந்து யுதரிசோதாரோவை மட்டமான பருமனுடைய ஓர் இந்துநதி நகர் என்று சொல்லலாம். ஆயின் அது அவ்விரு பெரு நகர்களுடன் போட்டியிடக்கூடியதொன்றன்று.

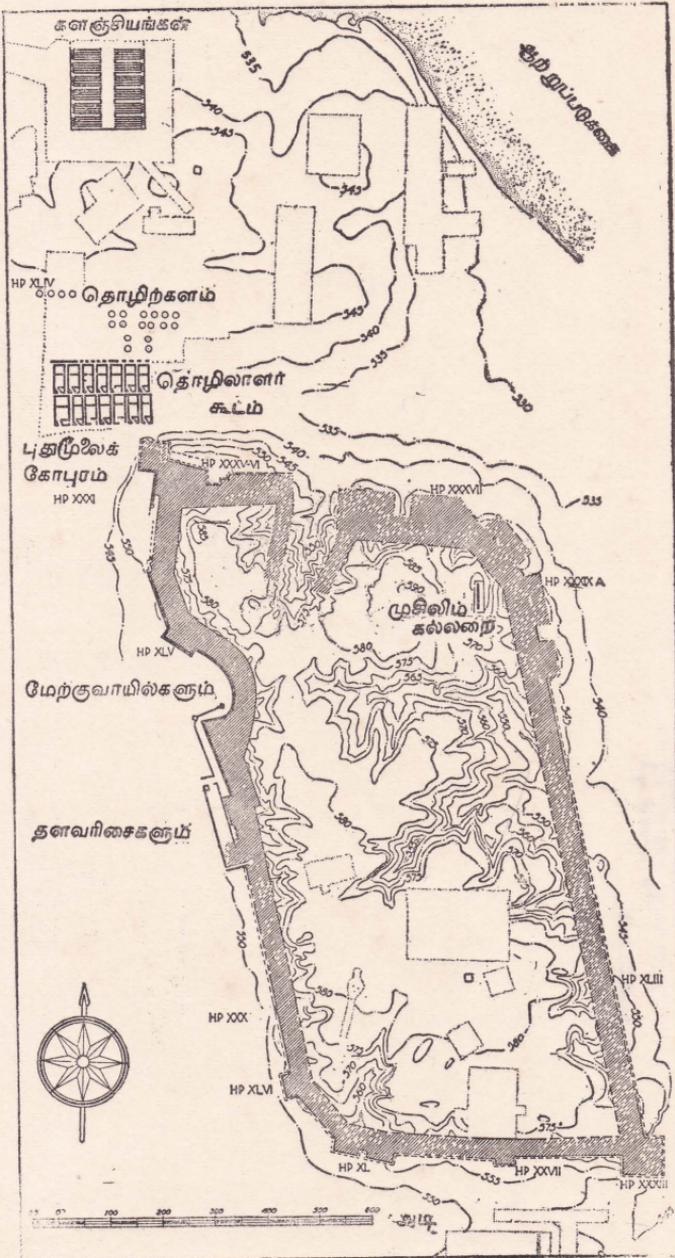


உரு. 21.

அவற்றிற் கிடையில், சுலைமான் அடுக்கத்திற்கும், பக்தி நாட்டிற்கும் எதிராக இந்து நதிப்பள்ளத்தாக்கு அகலங் குறைந்துள்ளது. இதிலிருந்து ஒவ்வொரு நகரும், ஓரளவு வரையறுத்த தனியமைந்த மாகாணத்திற்குத் தலைமையூண்டு நின்றது எனச் சொல்லலாம். எனினும் இப்பண்புகள் யாவற்றிற்கும் மேலான ஓர் அமிசம் தலைதூக்கி நிற்கின்றது என்பதை நாம் காணலாம்; அதாவது, அவை ஒரே ஆற்றுத் தொகுதியுள் அமைந்து பண்பாட்டில் ஒத்தவையாய் இருக்கின்றன என்பதாம். இவ்வொப்பியல்பு இப்பாரிய புலம் முழுவதும் பரந்துள்ளது; இது ஏறக்குறைய ஐந்தில்ட்சம் சதுரமைல் பரப்புடையது. இந்து நிதி நாகரிகம் இவ்வளவிற்குப் பரந்துள்ளது என்பது இப்பொழுது அறியக் கூடியதாயிருக்கின்றது. இத்தகைய ஒரு சீர்மைத்தான நாகரிகம் ஒரு பேராசசரத்தது என்று எவர்க்கும் இலகுவில் அனுமானிக்கத் தோன்றும்; இது ஒருவேளை வட இந்தியாவில் பின்னர்த் தோன்றிய குசான், அரபு, மோகல் பேராசசுகளில் காணப்பட்ட இருதலை நகர் அமைப்பினால் ஊக்குப்பெறல் கூடும். உண்மையில் இவ்வமிசம் இப்பரந்த புலத்தில் இயல்பாகவே உள்ளதுபோல் தோன்றுகிறது. இது எவ்வாறாயினும் ஆக; இங்கு நாம் அடிப்படையாகக் கொண்ட அனுமானம் செவ்வியதாயின், (இது அவ்வாறிருத்தலும் கூடும்) இந்து நதி நாகரிகமானது, உரோமர் பேராசச தோன்றுமுன்னராக நிகழ்ந்த மிகப்பெரிய பேராசசப் பரிசோதனையாகும்.

இங்கு எழும் அரசியல் பெறுபேறுகள் எவ்வாறாயினும் அமைக; இந்நாகரிகத்தின் பண்பாட்டொருமை மட்டுமே யாவரும் வியக்கத்தக்க ஒரு நிகழ்வாகும். எனவே அதன் தோற்றம் இறுதி முடிவு முதலியன பற்றிய பிரச்சினைகளை நாம் ஆய்வது இயல்புடைத்தே.

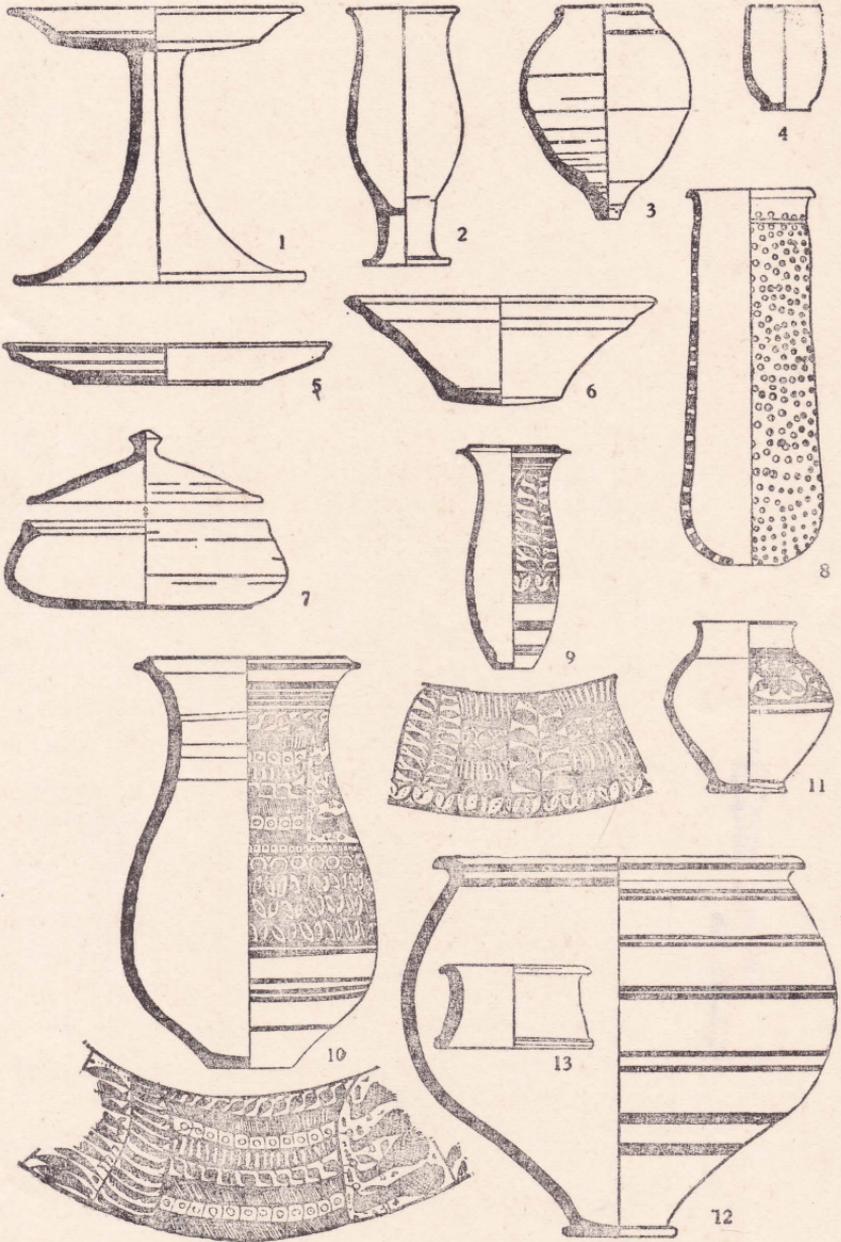
எவ்வளவில் இந்துநதி நாகரிகம் உள்ளூர் மலர்வினால் ஏற்பட்டது? பிற நாட்டு ஊக்கிகளையும் அது பெற்றதெனின் எவ்வளவில் அது பெற்றது? புதிதாகத் தோன்றிய இக்கரையோரப் பரவல் அமிசத்தினால் ஒருவர் சிந்தை இயல்பாகவே இந்நாகரிக ஊக்கிற்கு அடிமுதலாக மெசப்பொற்றேமியாவையே நாடும். இந்துநதி நாகரிகத்திற்கு நாம் அளிக்கக்கூடிய மிகப் பழமையான தேதியிலும் பல தூற்றாண்டுக்கு முன்னராகவே மெசப்பொற்றேமிய நாகரிகம் நல்லாற்றல் பெற்று விளங்கியது உண்மையே. மெசப்பொற்றேமியாவின் நகர வாழ்வுபற்றி நாம் அறிந்த அமிசங்களுள் பல இந்துநதி அமிசங்களுடன் ஒத்திருப்பதும் உண்மையே. நடுத்தரவகுப்பினரின் நல்வாழ்வு, திறம்பட இயங்கும் குடியியல் உணர்ச்சி போன்றவை இவ்வமிசங்கள். இவைபற்றி மெசப்பொற்றேமியா சான்றுகள் நல்விளக்கம் அளிக்கின்றன; இந்துநதி அவ்வாறு அளிக்கவில்லை. மொகஞ்சோதாரோ நகர் வீதியில் உலாவி குடிமக்கள் சுமேரிய ஊரில் உலாவி குடிமக்கள் கொண்டிருந்த பற்று விருப்புகளையே கொண்டிருந்தனர் என்பது உள்ள சான்றுகளிலிருந்து புலப்படுகின்றது. இந்து நதியில் உள்ள இரண்டு நகரங்களும் மொகஞ்சோதாரோ போற்றத்தக்க பொதுச்



உரு. 22. அரப்பா : நகரரண

சுகாதாரச் சேவையும் ஆன்றமைந்த முறையில் திட்ட அமைப்பும் கொண்டு விளங்கியது; இவற்றிலிருந்து இந்நகர் மற்றையதிலும் உயர்முறையில் கூர்ந்த ஒரு குடியியல் உணர்வுகொண்டிருந்தது என்பது புலனாகின்றது. ஆயின் மெசப்பொற்றேமியாவிலிருந்த கோயில்களில் காணப்பட்ட விரிவான வண்ண விந்தைகளையோ அல்லது சேர் லெயண்ட் ஐலி கண்டுபிடித்த 'அரசுக் கல்லறை' களில் காணப்படும் நாடகப்பண்பினவான மிகையணியங்களையோ நிகர்த்த கலைத்திறனை இங்கு நாம் காணமுடியாது என்பது உண்மையே. ஆயின் இதுவரை இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கில் எங்காகினும் மெசப்பொற்றேமியாவிலுள்ளனவற்றை ஒத்த, ஆட்சியாளர் கல்லறைகளை நாம் கண்டிலேம். தற்செயலாய் அவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டின் அவை என்ன உண்மைகளைக் கூறுமோ நாம் அறியோம்; எங்கோ உள எனக் கருதப்படுமாறு போல், இவை உளவெனிலே இது சாத்தியமாகும். மறைந்துபோன இந்துநதி மரவேலையின் தரத்தையும் நாம் ஊகித்தறிய முடியாதவராய் இருக்கின்றோம். பிற்காலத்து இந்திய மரம் செதுக்கிகளின் சதுர்ப்பாடு நாம் இழந்துபோன அத்திறன் எவ்வளவு உயரியதா யிருந்திருக்கக்கூடுமென அறிவுறுத்தக் கூடியதாயுள்ள தெனினும் ஊகிக்க இயலாததாகவேயுள்ளது. எனினும் இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கில் காணப்படும் புகழ்பெற்ற சூதீற்றைற்று இலச்சினைகளில் உள்ள சிறு விலங்குருவங்களின் உயர் செதுக்கல்களை எண்ணிச் சிறிது மனம் ஆறலாம்; ஏனெனில் எவ்வகையினும் இவற்றிற்கு ஈடான மெசப்பொற்றேமிய உள்நூர்க் கைவினையை நாம் காண முடியாது.

கருக்கமாகச் சொல்லின் இவ்விரு நாகரிகங்களையும் ஒரு பொதுவகையிலேயே ஒப்பிடலாம்; இவ்வொப்புக்கள் விவர முறையிலும் அமைந்தன எனல் ஆகாது. அனுமானமுறையில் இந்துநதி நாகரிகம் அரசியல் வகையால் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றது என்பது ஓர் உண்மை நிலையை எய்துமாயின், அப்பண்பை நாம், மெசப்பொற்றேமியாவில் நாடு நகராசுகளாகக் கருக்கொண்ட அடிப்படை இயல்போடு ஒத்துப் பார்க்கும்பொழுது, பொதுவான ஒப்புமையுமே முக்கியமான ஓர் அமிசத்தில் கருத்தற்றதாகிவிடும். எனினும் இவ்விடயத்தில் இன்னுமொரு விடயத்தையும் நாம் சொல்லவேண்டும். வணிகத் தொடர்புகளிலிருந்து இந்துநதி நாகரிகம் மிக உச்சநிலையை அடைந்துள்ளது என்று நாம் கருதக்கூடிய கி. மு. 24 ஆம் நூற்றாண்டளவில் அக்கத்தில் பேராச ஒன்று தோன்றியது. இது இந்துநதி நாகரிகத்தில் ஒத்த காலத்திருந்த அரசியல் ஊக்கைப் பெற்றதாயிருக்கலாம்; அல்லது அதை ஊக்கியிருக்கலாம். பொருளியல் சான்றுகளை மட்டும் நாம் கணக்கில் கொண்டால் வேறுபாடுகள் தெளிவானவையே. இந்துநதி நாகரிகத்தின் குயவேலையோ, கருவிகளோ படைக்கலன்களோ மிகப் புறம்பான ஓர் அயலிலிருந்து வந்தவைபோல் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அதன் மட்கலங்கள் சிறப்பான முறையில் தனித்தன்மைவாய்ந்தனபோல் இருப்பினும் சுமரின் மட்கலங்களை ஒத்திருந்தவாறே பலுக்கமலை



உரு. 23. அரப்பா மட்கலம், இந்துநதி நாகரிக இறுதிக் கட்டம் அளவு 2, 3-7, 11, $\frac{1}{8}$;
எஞ்சியவை, $\frac{1}{10}$.

களிலும் அதன் அடிவாரத்திலும் இருந்த சில கிராம மக்கட்டொகுதியினர் மட்கலங்களையும் வகுப்பு முறையில் ஒத்தனவாயிருந்தன. வெள்ளியம் குறைவான வெண்கலத்திலோ செம்பிலோ ஆன மெல்லிய உரனற்ற கத்திகள், ஈட்டிகள், தட்டைக் கோடிகள் முதலியன இரானிலோ மெசப்பொற்றேமியாவிலே இருந்த வகைகளுக்கு மாறுபட்டனவாயிருந்தன. வாசித்து விளங்க முடியா இந்துநதி எழுத்துமுறையும் பண்டை உலகத்திலிருந்த எதையும் ஒத்ததாய்மிருக்கவில்லை. நகர்களுள் பெரியனவான இரண்டும் சிறியவற்றுள் பலவும் பெரும்பான்மையளவில் சுட்ட செங்கட்டிகளால் கட்டப்பெற்றவை; இது உண்மையில் ஒப்பீட்டளவில் மழை மிகுந்த ஓர் காலநிலையால் ஏற்பட்டதேயாகும். இச்செங்கட்டிகளுக்கு ஈடானவை ஆதி மெசப்பொற்றேமியாவில் இல்லாமலில்லையெனினும், அங்கு அபூர்வமானவையே. மெசப்பொற்றேமியாவில் சாதாரணமான கட்டிடத்திரவியம், சுடாத செங்கல் அல்லது சாதாரண களிமண்ணே.

நாம் இங்கு கடைசியாகக் கூறிய கூற்று மொகஞ்சோதாரோவைப் பற்றிய வகையில் நம் கவனத்தை ஈர்க்கும் ஒரு பண்பைத் தோற்றுவிக்கின்றது. நகரானில் இருந்தன என்று இப்பொழுது அறியப்பெற்ற மிகப் பண்டைய இரு கட்டிடங்களாவன அரசு உணவுக் களஞ்சியமும் தென்கிழக்கு மூலைக்கயலமைந்த சுற்றுப்புறக் கோபுரங்களின் முதல் வரிசையுமாம்; இவை சுட்ட செங்கற்களால் கட்டப்பெற்றுள்ளன. எனின், இவை உள்ளும் புறமும் களிமண்—செங்கற் கட்டிடங்களுக்கு இயல்பாயமைந்த ஆயின் சுட்ட செங்கற் கட்டிடங்களில் காணப்படா மாக்குற்றிகளால் அரண் செய்யப்பட்டிருந்தன. இயல்பாகவே இம்மாக்குற்றிகள் இந்துநதிக் காலநிலையால் தாக்கப்பட்டு விரைவில் சீரழிந்து போவது இயற்கை. இதனால் செங்கல் வேலைப்பாடு சில சில இடங்களில் இடிந்து விழ அப்பகுதிகளைச் செங்கற்களால் மீள அரண் செய்ய வேண்டி நேர்கின்றது. இதிலிருந்து எழுந்த படிப்பினையை மக்கள் உணர்ந்தார்கள். இதனால் மீண்டும் அவர்கள் நாமறிந்தவரையில் மாக்குற்றிகளை உபயோகிக்கவில்லை. ஆயின் கட்டிட வேலைகளின் முதற் பருவத்தில் இது நேர்ந்தது. சம்பந்தப்பட்ட தலைமைக் கட்டிடச் சிற்பியர்னவன் இந்துநதிக் கால நிலைமைகளில் அனுபவமற்றவராய் உலர் காலநிலைமைகளுக்குகந்த வழிவகைகளில் பழகியவராய்த் தோன்றுகிறான். வெளியிலிருந்து யாதாயினும் இந்நாட்டுள் புகுந்தது எங்காயினும் உண்டெனில் அது இத்துறையில் என்றே சொல்ல வேண்டும். இவ்வமிசத்திற்கு விரிவான ஓர் உட்பொருள் உண்டெனில் இன்னும் விரியான அகழ்வாராய்வுகள் நடாத்தாமல் நாம் ஒன்றும் உறுதியாய்க் கூறல் முடியாது.

புறநடையாயுள்ள இப்பண்பினைத் தவிர்த்து இரு நாகரிகங்களுக்குமுள்ள ஒப்புமையை முழுவதுமாக ஆராயும்பொழுது பொதுவான ஓர் ஒப்பினையும் மீண்டும் மீண்டும் விவரங்களில் அவற்றிடைத் தோன்றும் முக்கிய வேறுபாடுகளையும் நாம் ஒத்துக்கொள்ளல் முறைமையே; விவரங்களில் உள்ள இவ்வேறு



உரு. 24. மொகஞ்சோதாரோ : செம்பு.

பாடுகளே சுமரிலிருந்து வந்து மக்கள் இந்துநதிதீரம் முழுவதிலுமோ அல்லது அங்கு அண்ணிய பகுதியிலோ குடியேறியிருக்க மாட்டார்களென்பதை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வதற்குப் போதியதாயுள்ளன. இந்துநதி நாகரிகத்தின் பௌதிக அமைப்பிற்கு ஆதாரமான காரணங்களையும் அடிப்படையையும் நாம் உள்நூரிலேயே தேடிக்கண்டுகொள்ள வேண்டும். ஆயினும் இத்தொண்டில் மெசப்பொற்றேமியாவிற்கு உள்ள பங்கை நாம் குறைவாகக் கணித்தலாகாது. நகரவாழ்வைப் புதிது வகுத்தற்கன்றி கனிந்ததும் கல்வியறிவோடு முறைப்பட அமைந்ததும் கணக்கும் பதிவேடுகளுமுடையதுமான ஒரு நாகரிகத்தை உலகத்தில் முதன்முதலாக வகுத்த பெருமை மெசப்பொற்றேமியாவிற்கே உரியது. இதை நாம் விளக்கமாகச் சொல்லில் நாகரிகமென்பதன் முக்கியமான உட்பொருளை வகுத்த பெருமை அதற்கே உரியது என்று சொல்லலாம். 4 ஆம் ஆயிரத்தாண்டின் முடிவில் நாகரிகம் என்பதன் கருத்து நடுக்கிழக்கில் நிலவிய தற்கு நாம் மெசப்பொற்றேமியாவிற்கே கடமைப்பட்டுள்ளோம். நாம் முன்னர்க் கூறியவாறு கருத்துக்கள் விரைவில் எங்கும் பரவும் இயல்பின. தொல்பொருளியல் உண்மையான முறையில் பொருட்சான்றுகளையே நாடி நிற்பது. இத்தொல் இது நற்பயனுடைய அருவச்சான்றுகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளியாமற் போய்விடுவது இயற்கையே. ஆயின் இவ்வருவச்சான்றுகளே நாகரிகப் பரம்பலின் உண்மைச் சாதனங்களாயிருத்தல் கூடும். சில சந்தர்ப்பங்களில் இவை நாணயங்கள், சில்லிகள் முதலியவற்றிலும் பார்க்க நன்முறையில் பொருள்பட நாடுகளிடை புகுந்து நாகரிகம் பரவுதற்கு உண்மையான சாதனங்களாகவும் அமைந்தன. இவ்வாறே நாகரிகம் பற்றிய கருத்து மெசப்பொற்றேமியாவிலிருந்து சுலபமான தரைவழியாக எகிப்திற்குள் சிற்றளவிற்புகுந்தது. இங்கு எழுத்துப் பற்றிய கருத்தும் சில கட்டிடச் சிற்ப முறைகளும் உள்நூர் நிலைமைக்கும் சுவைக்கும் உவந்த முறையில் ஏற்று மாற்றியமைக்கப்பட்டன. எழுத்துப் பற்றிய அறிவோடு சேர்ந்த நாகரிகம் பற்றிய தேறிய கருத்து மெசப்பொற்றேமியாவிலிருந்து, பின்னர் சுலபமான கடற்கரை வழியாலோ நிலவழியாலோ இந்தியக் கடற்கரையையும் இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கையும் அடைந்தது; இங்கும் இது உள்நூர் நிலைமைக்கும் இயல்பிற்கும் உவந்த வகையில் மாற்றமுற்றமைந்தது. இதற்கு மாறான கருதுகோள் வருமாறு: ஒன்றிலிருந்தொன்றை இலகுவில் அடையக்கூடிய இம்முன்று நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஐந்தோ ஆறோ நூற்றாண்டுகள் என்று சொல்லக்கூடிய குறுகிய ஒரு கால எல்லைக்குள் கூர்ந்தமைந்த நாகரிகம் பற்றிய மிகப் பன்முகப்பட்ட ஒரு கருத்து, ஒருவகைத் தொடர்புமின்றி, தன்னியல்பாக வளர்ந்தது என்பதாகும். இவ்வாறு வாதித்தல் பொருந்தாகக் கதையாகும்.

இவ்விடத்தில் ஒரு செய்தி கவனிக்கத் தக்கது; பெரும்பாலும் ஒழுங்கான ஓர் செவ்வகத்திட்டத்தில் அமைக்கப்பெற்ற ஊரில் பிற்காலத்திய (கி. மு. 19 ஆம் நூற்றாண்டு) நகர்த்திட்டம் பல திட்டமிட்டமைக்கப்பெறாத வளைந்த நெடுஞ்

சாலைகளைக் கொண்டிருந்தது. இவை ஊர் ஒரு சிறு நகராக அமையும்பொழுது தோன்றிப் பின்னரும் நிலைநின்றவை என்பதை யாவரும் எளிதில் உணரலாம். நியூயோக் நகரில் பண்டை நகர்ப்புறத்து புரோட்வே எவ்வாறு புதிதாயமைந்த இருப்பு வேலைத்திட்டத்திற்குடாகச் செல்கின்றதோ அவ்வாறே இவையும் சென்றன⁵² 4 ஆம் ஆயிரத்தாண்டுக்கிராமமாயிருந்த ஊர் வளர்கின்றபொழுதே காலப்போக்கில் பலப்பலகற்று 3 ஆம் ஆயிரத்தாண்டில் நகராக மாறியது என்றும் இதை நாம் விவரிக்கலாம். ஆயின் பின்தோன்றிய மொகஞ்சோதாரோவோ இப்பொழுது தோற்றுமாறுபோல், கூர்ந்து மலர்ந்த ஒரு குடியியற் கருத்துப் பற்றிய பூரண அறிவுடனேயே உருவெடுத்தது. இக்கருத்து வளர்ந்து பருவ மடைந்த ஒரு மெசப்பொற்றேமியாவிலிருந்தே இங்கு வந்திருத்தல் கூடும்.

எனினும் கருத்தொன்று வேரூன்றி வளர்வதற்கு உவந்த ஓர் அடி நிலம் வேண்டுமென்பதும் ஓர் உண்மையன்றோ. 3 ஆம் ஆயிரத்தாண்டளவில் மிக முக்கியமான சம்பவம் ஒன்று இந்துநதிப்பள்ளத்தாக்கில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. இதுவும் மிக்க வேகத்திலேயே நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அக் காலத்திலோ அதற்குச் சிறிது முன்னராகவோ பலுக்கி மலையடிவாரங்களிலிருந்த சில சமுதாயத்தினர், சில பரிசோதனைகள் செய்யத் துணிந்து நின்றனர். கீழ் நோக்கி காட்டர்ந்த அகன்ற வெளிநோக்கித் தம் மக்களுக்கு வழிகாட்டி, அது எவ்வளவு தயக்கத்துடன் நடைபெற்றதாயினும், அழைத்துச்சென்ற முதல் தலைவர்கள் யாரென்றும் அவ்வாறு அவர் ஏன் துணிந்தாரென்றும் நாம் அறியோம். ஆயின் அவர் நெஞ்சமுத்தமானவர்; தலையாயவர் என்ற பதத்தின் முழு இலக்கணமும் பொருந்தியவர். உயர்புலத்தினின்றும் பிற நிலைமைகளால் வெளியேற்றப்பட்டவர் அல்லர். அவருட் சிலர், பலராயுமிருக்கலாம், வீண் நம்பிக்கை கொண்டிருந்து பின் மாண்டு மடிந்திருக்கலாம். எங்கள் அறிவு எவ்வளவு நிறைவற்றதாயிருப்பினும், இந்து நதி வெளியில் நிறைவுற மலர்ந்த நாகரிகத்திற்கு முந்தித் தோன்றியவையும் பின்னர் அது தோன்ற இடங்கொண்டவையுமான கிராமங்களின் சிறு நகர்களின் சிதைவுகளை அவையாவென அறிந்து கொள்வதற்குப் போதுமானதாகும். இதற்குக் காட்டாக, 1955-7 இல் நடந்த அகழாய்வில், கைர்ப்பூரிலிருந்து தெற்கே பதினைந்து மைல் தொலைவிலும் மொகஞ்சோதாரோவிலிருந்து கிழக்கே இருபத்தைந்து மைல் தொலைவிலிருப்பதுமான கொத்தீசி என்ற இடத்தில், இந்து நதி நாகரிகத்திற்கு முந்திய காலத்திற்குரிய ஒரு நகர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதைக் கூறலாம்; இந்நகர் மிகப் பலமான சுவருடையதாய், கல்லாலும் களிமண் செங்கட்டிகளால் கட்டப்பெற்ற செவ்வகக் கோபுரக் க்டிகாவலுடையதான ஒரு கோட்டையை உடையதாயிருந்தது. கி. மு. 2400 முன் அளவில் இந்நகர்மீது எரிந்தவிந்த ஓர் படிவு இருந்தது; இப்படிவின் மீது இந்துநதி நாகரிக வகையினதான அரணிலாத ஓர் குடியிருப்பு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. (இந்துநதி காலத்திற்கு முந்திய

வற்றுள் மிகப் பிந்திய சில திரவியங்களைப் பென்சில்வேனியப் பல்கலைக்கழகத் தார் C 14 முறையில் தேதிகண்டு அதிலிருந்து நடுவணமைந்ததாய் எடுத்த தேதியே கி. மு. 2400 என கலா. எப். எ. கான் எனக்குக் கூறியுள்ளார்). இந்து நதிக் காலத்திற்கு முந்திய நகருக்குரிய மட்கலங்கள் 1946 இல் அரப்பா அரண் களுக்குக்கீழ் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவற்றுடன் ஓரளவு ஒப்புடையனவாயிருந்தன. ஆயினும் இவை சில அரப்பா அமிசங்களை இரவல் வாங்கியோ நன்முறையில் முன்னராகவோ அறிந்தோ சேர்த்திருந்தன.⁵³

இவ்வாறு, மற்றையவரிலும் தளர்த்த துணியும் தீர்க்க தரிசனமும் உடைய வனும் நற்பேறு படைத்தவனுமான ஒரு தலைவன் நல்வெற்றி பெறும்வரை தோல்வியின் பின் தோல்வி கண்டும் இடைவிடாது, இப்பள்ளத்தாக்கில் குடியேற்றம் நடைபெற்று வந்தது. அவனுடைய பண்புகளையும் அவன் தோழர்கள் அவனைத் தொடர்ந்து வந்தோர் ஆகியோரின் பண்புகளையும் அறிந்து போற்று வதற்கு அவன் பிரச்சினைகளை நாம் சிறிது துணுக்கமாக ஆராய்தல் வேண்டும்.

அவனுக்கு ஆதரவாக அவனை நோக்கி நின்ற அமிசங்களில் வளமிக்க அகண்ட வண்டல் மண் பெருவெளிகள் சூழ்ந்த பெரும் ஆற்றுத் தொகுதியும் ஒன்றாகும்; இவ்வண்டல் மண்ணானது ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் வெள்ளப்பெருக்கால் புதுப்பிக்கப்பெற்றது. இதன் அகண்ட காடுகளிலும் இடையிடையமைந்த சதுப்பு நிலங்களிலும் யானை, புலி, எருமை, காண்டாமிருகம், முதலை முதலிய விலங்குகள் வாழ்ந்தன. இந்துநதி இலச்சினைகளில் நன்முறையில் பொறிக்கப் பெற்றிருந்த இவற்றின் உருவங்களிலிருந்து இவை பற்றி நாம் ஏலவே அறிந்திருந்தோம். ஆயின் ஆறுகள் முழுவதும் மீன்கள் நிரம்பியிருந்தன. நிலையில்லாது திரியும் பல கிராமங்களுக்கு இன்னும் இவை உணவு தருவனவாயுள்ளன. இவற்றை இந்துநதி மக்கள் வலைகொண்டும் பிடிப்பர் தாண்டில் கொண்டும் பிடிப்பர்.⁵⁴ இவர்களின் எழுத்து முறையில் மீன் அடிக்கடி தோன்றும் ஒரு குறியீடாக உள்ளது. இவ்வாறுகளே ஒருபாலமைந்த கடலுக்கும் பேசியன் குடாவிற்கும் மறுபால் மரக்குற்றி நல்கும் இமாலயத்திற்கும் இட்டுச் செல்லும் பிரதான வழிகளாயமைந்தன. இவ்வாறுகள் வழியாகவும் சிறுகாலத்தின் பின்னர் இவற்றின் ஓரம் எழுந்து அவற்றிற்குத் துணையாயமைந்த சுவட்டு வழிகள் மூலமாகவும் அப்புலத்து வண்டல் மண்ணில் காணப்படாத உலோகங்களும் இரத்தினக் கற்களும் நெடுந்தொலை வியாபாரத்தால் கொண்டுவரப் பெற்றன. அம்முறையிலேயே ஒரு துழைபுலப் பரிமாற்றம் (ஒரு கருத்துப் பரிமாற்றம்) ஒப்புயர்வில்லா எளிமையுடனும் அளவிலும் செய்தல் சாத்தியமாயிருந்தது. அருகிய மண்வளம் உறுதியற்ற நீர்மூலம், ஒடுங்கிய எல்லைகள் யாவற்றுடனும் அமைந்த உயர்நிலவெளியுடன் ஒப்பிடும்பொழுது இப்பொழுது இவர் கண்ட இடம் உண்மையில் பெருவளமுடையதாயிருந்தது.

எனினும் இப்புதிய புலத்திலும் குறைபாடுகள் இருந்தன. ஆண்டுதோறும் நிகழும் உருகுபனி வெள்ளம் வளமை அளித்ததெனினும் கட்டுப்படுத்தாவிடின் வன்மையான அழிவுபாட்டையும் கொடுத்தது. பெருவெளியிலமையும் நகர் களுக்கு வேண்டிய நீர்ப்பாய்ச்சல்களைத் திட்டமிட்டமைப்பதெனில் அதற்கு அயரா உழைப்பும் இணைப்புத்திறனும் வேண்டும்; நற்கவனத்துடன் பேணப் பாவிட்டால் இவை இடிந்து பட்டழிந்துவிடும். சதுப்பு நிலத்திற்கும் காட்டிற்கும் காய்ச்சல்கள் இயல்பாகவே உள்ளன. வணிகப் பொருள் காவும் முக்கிய நீர்வழிகள் ஒத்த முறையில் படையெடுத்துப்புகுவாரையும் சுமந்து வருதல் கூடும். இத்துணையளவில் வரையிகந்து பலன் தருவதாய் ஆயின் அதே சமயத்தில் வளங்கொழித்ததாய், மிக விரிவானதாயும் அச்சம் விளைவிக்கக்கூடியதாயும் இருந்த அச்சுழலின் பலன்கள் யாவும், ஆதி தொடங்கி மனிதனின் அடக்கி யாளும் ஆற்றலிலேயே தங்கியிருந்தன. அங்கிருந்த நிலைமையோ சிறுமனத் தாலோ அரைகுறை வேலையாலோ கட்டுப்படக்கூடிய ஒன்றாய் விளங்கவில்லை. நெஞ்சாரமும், கட்டுப்பாடும், மக்கள் வளமும் உயர்வுள்ளும் ஒரு தலைமையும் கொண்ட ஒரு சமூகம் அங்கிருந்த பிரச்சினையை நன்கு உணர்ந்து கொண்டது; அவ்வுணர்வுடனேயே அதைத் தீர்த்தும் வைத்தது என்று நாம் திடமாய் நம்பலாம். தீர்த்திராவிடின் அது இறந்துபட்டிருக்கும். இங்கு மனிதனின் வாழ் முறைகளில், விரைவாகச் சூழலுக்கமைந்து முன்னேறுவதற்குரிய ஓர் எடுத்துக் காட்டினை நாம் காணலாம். எங்காயினும் இத்தகைய ஓர் இயல்புண்டெனில் அதனை நாம் இங்கு காணலாம். இதையே உயிரியலார் 'திடீர் கூர்ப்பு'

Explosion evolution என்பர்.

வெற்றிகரமான இத்திடீர் மலர்வினல், பாரிய பள்ளத்தாக்கையும் அயற்கரையையும் மின்னல் வேகத்தில் ஆட்சிப்படுத்தியமையினால், விரைவான வெற்றி தரும் தண்டனைக்கு இந்துநதி மக்கள் ஆளாகினர். தொடர்ந்து எழுவேண்டிய ஆள்வினையைத் தடைப்படுத்திய சுய திருத்தியும் மன அமைவுமே அத்தண்டனை. சமூகவியன் முறையிலோ அழகியன் முறையிலோ புதிய துறைகளை நாடின ஒரு போக்கு அங்கு இருந்ததோ என்பதைப் பற்றி நாமே அறிந்த எங்கள் குறை அறிவைக் கொண்டு நாம் ஒன்றும் சொல்ல இயலாதவராயிருக்கின்றோம். இந்து நதி நாகரிகம் இவ்வாறாக ஒரு மன நிறைவுடன் தன் சூழலை ஓராயிரம் ஆண்டுக் காலம் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கலாம். இம்மன நிறைவு அந்நாகரிகத்திற்கு இன்றியமையாத ஆயின் அடக்க முடியாத ஆறுகளை வழிப்படுத்துவதால் எழுந்த போராட்டமொன்றினாலேயே குழப்பமுற்றது. ஒருவகையான நீர்ப்பாய்ச்சல் முறையால் இந்துநதி நாகரிகத்தினர் உணவுப்பயிர்களும் பருத்தியும் வளர்த்தார்கள் என்று நாம் கொள்ளலாம்; இந் நீர்ப்பாய்ச்சல் முறை இப்பொழுது இந்துநதி நாகரிகத்தில் நேர்ந்த மண்ணடையல்களால் மிக ஆழத்தில் புதைந்துள. மெசப்பொற்றேமிய நகர்களில் இந்து நதி நாகரிக இலச்சினைகளும் பிற பொருள்களும் சிதறிக் கிடப்பதைக் கொண்டு இந்நாகரிகத்தினர் தம் 800 மைல் கடற்கரையோரமாக, பேசியக் குடாக்கடலிலிருந்த தம் அயலாருடன்

வாணிகம் செய்தனர் என்று நாம் அனுமானித்துக் கொள்ளலாம். இப்பொழுதுள்ள அறிவைக் கொண்டு இந்து நதி நாகரிகப்பகுதிக்கு நாம் 800 மைல் நீளக் கடற்கரை இருந்ததென நாம் கொள்ளலாம். இங்கு விளங்காத பகுதிகளை, பழைய பபிலோனியாவின் ஆப்புருவ வாசகங்கள் விளங்க வைக்கக் கூடியனவாயிருக்கலாம்.

இலாசாக் குலமுறையினர் காலத்தில் (கி. மு. 1950 வரை) மெசப்போற்றேமியாவை அணுகுவதற்கு முக்கிய துறைமுகமாக விளங்கிய ஊர் நகரில், காணப்பட்ட பொறிப்புக்கள் கொண்டிருந்த களிமட்பலகைகளிலிருந்து, அக்காலத்தில் தெல்மன் அல்லது தில்மன் எனப்படும் இடத்திலிருந்து மீண்ட கடலோடிகள், நிங்களல் பெண்டெய்வத்தின் கோயிற்குத் தம் கடற்பண்டத்தில் ஒரு பகுதியைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார்கள் என்று புலப்படுகிறது. இத்தில்மன் என்பது ஐயமின்றிப் பேசியக் குடாக் கடலிலிருந்த பரீன் தீவேயாம். இப்பொறிப்புக்கள், பொன், வெள்ளி, ஏராளமான செம்பு, வைரீயக் கட்டிகள், அருங்கல்மணிகள், யானைத் தந்தச் சீப்புகள் அணிகள், உட்பதிவுகள், கண்மைகள், சிலமரவகைகள் முதலியவற்றைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. இன்னும் முத்துக்களையும் (மீன் கண்கள்) பற்றிய குறிப்பும் இருப்பது போல் தெரிகின்றது. ஆயின் இக்காலத்தில் தெல்மன் என்பது ஓர் இடைச் சந்தையாகவே விளங்கியது. இங்கு ஊர்க் கப்பலாளர் தாம் கொண்டு வந்த சரக்குகளை அளித்து மாறாக 'மக்கன்', 'மெலுகா' என்னும் ஈரிடங்களிலிருந்து கொண்டு வந்த பொருள்களைப் பெற்றார்கள். இவ்விடங்கள் யாவையென இப்பொழுது ஒன்றும் சொல்ல முடியாமலிருக்கிறது. எனினும் இப்பண்டமாற்று வழக்கு என்றும் நிலவியதொன்றன்று. அக்கட்டின் சாகன் காலத்தில் (கி. மு. 2350 வரை) மெலுகா, மக்கன், தெல்மன் ஆகிய இடங்களிலிருந்து வந்த கப்பல்களும் அவற்றை நோக்கி நின்ற கப்பல்களும் தலைநகருக்கு வெளியிலிருந்த துறையில் தங்கி நின்றன என்று அறிகிறோம். இவ்விடங்களோடு கொண்டுள்ள வணிகத்தின் ஒரு பகுதியேனும் நேரான வணிக முறையிலமைந்திருக்கவேண்டும். இவை தெல்மனை வணிக இடைக்களமாகக் கொள்ளாமல் ஊண்கொள்ளுமிடமாகக் கொள்ளுமென்று அறிகிறோம். இவ்விடங்களோடு கொண்டுள்ள வணிகத்தின் ஒரு பகுதியேனும் நேரான வணிக முறையிலமைந்திருக்க வேண்டும். இவை தெல்மனை வணிக இடைக்காலமாகக் கொள்ளாமல் ஊண்கொள்ளுமிடமாகக் கொண்டிருக்கலாம். பின்னர் ஊரின் மூன்றாம் குலமுறை ஆட்சியில் (கி. மு. 2100 வரையில்) மக்கனோடும் தெல்மனோடும் வணிகம் தொடர்ந்திருந்தது. ஆயின் மெலுகாவோடு நேரான தொடர்பு இருக்கவில்லை. ஆயினும் இங்கிருந்து செம்பு, கல், மரம், தந்தப்பொருள்கள், சில விலங்கு வகைகள் முதலியன யாதோ வழியில் பெறப்பட்டன. பின்னர் இலாசாக்குலமுறையில் தெல்மன் நடுநிலை வணிக நிலையைப் பெற்று அதை ஆதிக்கம் பண்ணி வந்தது. பின்னர் இலாசாக் குல

முறையின் வீழ்ச்சிக்கும் அமுராபிக் குலமுறையின் தளர்ச்சிக்கும் (கி.மு. 1700 வரை) இடைப்பட்ட காலத்தில் தெல்மன், மக்களிலிருந்த சுரங்க மையங்களோடும் அவற்றிற்குப் பக்கபலமாயிருந்து பண்டம் நல்கிய மற்றைப் பகுதிகளோடும் கொண்டிருந்த தொடர்பை இழந்தது. இத்தொடர்புகள் அறுந்த வகையின் இயல்பை நோக்கின் தெல்மன், மக்கள், மெலுகா என்பன மெசப்பொற்றேமியாவிலிருந்தும் அம்முறையிலான தொலைவிலிருந்தன என்பதை அது சுட்டுவதாயுள்ளது. இந்த அனுமானத்தோடு இவற்றுள் மிக்க தொலையிலிருந்த மெலுகாவோடு தந்தம், மரம், செம்பு ஆகியவற்றையும் நாம் இணைத்து நோக்கினால், இவ்விடம் இந்துநதி நாகரிகத்தோடு இணைந்ததாயிருக்கலாம் என்று கொள்ளக் கூடியதாயுள்ளது. ஏனெனில் காடுகள், யானைகள், இராசத்தான் சுரங்கத்துச் செம்புகள் முதலியவற்றை நாம் இந்து நதிப் பிரதேசத்தில் காணலாம். தொல்பொருளியற் சான்றோடும் இது இயைவதாயுள்ளது. தந்தவேலை ஒரு இந்துநதிப் பிரதேசக் கைப்பணியே. மொகஞ்சோதாரோவில் நடைபெற்ற இறுதிப்படுகொலையில் இறந்துபட்டவன் ஒருவன் தான் வெட்டப்படும்பொழுது பொழுது ஒரு யானை தந்தத்தை எடுத்துச் செல்ல முயன்று கொண்டிருந்ததை நாம் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். மெசப்பொற்றேமிய நகர்களில், நன்குணர்ந்த படைகளிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற இந்துநதி எச்சங்களின் முக்கிய தொகுதிகள், மெலுகாவோடு நேர் தொடர்பு கொண்டிருந்த சர்கோனித்துருந்த இலாசா ஊழிக்கு வரவா இவ்வெச்சங்கள் அருகி அருகி வந்தன. பல ஊழிகளில் பண்டை இந்திய வணிகத்தின் ஒரு பண்பாக விளங்கிய கடல் வணிகத்தை நாம் நோக்கில், இந்துநதி நாகரிகம் உச்சநிலையில் இருந்த காலத்தில், இந்துநதித் துறைமுகங்களிலிருந்து மரங்கள், தந்தங்கள் உலோகங்கள் ஏற்றிய கப்பல்கள் பாய்விரித்தோடியிருக்கக்கூடும் என்று நாம் கற்பனை செய்யலாமன்றோ; ஏன் இந்துநதி ஓவியனுக்குப் பழக்கமான குரங்குகள், மயில்களுமே இவற்றோடு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கலாமன்றோ. பின்னர் எழுந்த குடியியல் நியமங்களிலிருந்து இந்நாகரிகம் சீர்குன்றி வந்தது என்பது புலனாகின்றது. இதனோடு கடல் கடந்த தொடர்பும் அளவிலும் எல்லையிலும் குறைந்து வந்தது என்பதும் அறியக் கிடக்கின்றது. பதவிகளிலிருந்து பெற்ற சான்றும் பொருளியல் சான்றும் இவ்விடத்தில் ஒரே உண்மையைப் புகல்வனவாயுள்.

அண்மையில் கலா. பி. வி. குளொப்பு, அவர்கள் தலைமையில் தென் மாக்கர், தெல்மன் அல்லது பரீன் எனும் தீவில் நடாத்திய அகழாய்வுகளின் பேறுகளும், மேற்கண்ட முடிவுகளோடு இசைவனவாயுள். பரீனில் பண்டிருந்த முக்கிய குடியிருப்பு அத்தீவின் வடமுனையில், ரச அல் காலாவில் இருந்தது. இங்கு நல் ஊற்றுக்கள் உள. இங்கு நடந்த அகழாய்வுகளிலிருந்து இங்கு நல்தரமான ஆயின் பண்பாடில்லாத ஒரு நகரிருந்தது புலனாகின்றது. இதன் இயல்பிலிருந்து இது ஓர் அங்காடியாகவும் இடைச்சேவைக்குதவிய தலமாகவும் இருக்கக்கூடியது போல் தோன்றுகிறது. மெசப்பொற்றேமியாவுடனும் இந்துவுடனும் இது

கொண்டிருந்த தொடர்புகள் சில கண்டுறுதியாக்கப்பட்டன. குறிப்பாகத் தவாரிப்பும் துனையும் கொண்ட குமிழ்ப்பிடிக்களுடைய வட்டவடிவினவான சுதீற்றைற்று இலச்சினைகள். இவை இந்துநதி வடிவினவற்றின் ஒரு மாற்றமாகும். பரீனில் நடைபெற்ற மிகப்பரந்த ஓர் அகழாய்வில் ஐந்து இலச்சினைகளை கண்டுபிடிக்கப்பெற்றன ஆதலின் அவை உள்ளூர்ப் பொருள்களாயிரா. இவற்றில் விலங்குக் காட்டுருக்களும் பிற காட்டுருக்களும் உள. ஒரு பக்கம் சிறிது சரிந்த குறுங்கொம்புடைய எருது ஒன்று; ஒரு சதுர நெய்யரி, ஒரு தொழுவம்? முதலியன அவ்வுருக்கள். இவை இந்துநதி இலச்சினைக் காட்டுருக்களை நினைவூட்டுவனவாயிருந்தன. ஆயின் இவை இந்துநதியின் நடுக்காலத்துச் சாதாரணவகைகளை ஒத்தனவாயிருக்கவில்லை. இவற்றுள்ளும் வட்ட இலச்சினைகள் புறநடையினவாயிருந்தன. இவை மிகப் பெரும்பாலும் ஊரிலும் மெசப்பொற்றேமியாவில் புற இடங்களிலும் ஒரோவழி காணப்பட்ட வட்ட சுதீற்றைற்று இலச்சினைகளை நிகர்த்தனவாயிருந்தன. இங்கும் இந்தப் பொதுவகை ஒத்த அளவில் அன்னியமானதாயும் குடிபுகுந்த வகையினதாயுமிருந்தது. இன்னும் இவ்விலச்சினைகளுள் ஐந்தோ பலவோ இந்து நதி எழுத்துமுறையினைத் தெளிவாகச் சாட்டுவதால் அவற்றை உபயோகித்தவருட் சிலர் எங்கிருந்து வந்தனர் என்பது பற்றி நாம் ஐயப்படவேண்டியதில்லை. இவ்விதமாக நாம் பொதுவாக நோக்கும்பொழுது ஊர்—பரீன் பொருள் வரிசை மொகஞ்சோதாரோ போன்ற இந்துவின் பெரும் உள்நாட்டு நகர்களுக்குரியன என்றும் சொல்லல் இயலாது; சுமேரியரால் புதிதுண்டாக்கப்பட்டதென்றும் சொல்ல முடியாது. ஆயின் இவ்வரிசைப் பொருள்கள் கம்பே குடாக்கடலிற்கும் பேசியக் குடாக்கடலிற்குமிடையே எழுந்தன என்றும் நாம் கருதும் கரையோரக் களஞ்சியத்துறைகளோடு சார்ந்தவை என்றும் நாம் பொதுவாகக் கொள்ளல் வேண்டும். நாம் இப்பொழுது அறிந்துள்ளவாறிருக்கும் இந்து நதி இலச்சினைகளிலிருந்தும், அவற்றை நாம் பிரித்தறிவதற்காக இவற்றைப் 'பேசியக்குடா இலச்சினைகள்' என்போம்.

இந்துநதி நாகரிகம் எவ்வாறு முடிவுற்றது? மைய ஆட்சியில் இது சீரிழிந்து அழிவுற்றிருக்கலாம். இதைப்பற்றி முன்னரே சுட்டி இருக்கிறோம். எனினும் இப்பொழுது அதன் சீரிழிவு எவ்வளவு விரிவானது. எவ்வளவில் எதிர்பாராத வகையில் வீழ்ந்தது என்று நாம் பொதுவாகச் சொல்ல முடியாது. இவ்வளவு அகன்ற ஓர் பரப்பில் இருந்த ஒரு சமூகம் வெவ்வேறு வகையில் சீரிழிந்திருக்கும். இடத்திற்கிடம் வெவ்வேறு வகையில் மடிந்திருக்கும். அல்லது மாற்றுருக்கொண்டிருக்கும் என்று நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டியதே. ஆயின் மொகஞ்சோதாரோவில் இது பற்றிய விவரம் மிகத் தெளிவானது. இச்சீரிழிவு படிப்படியாக நடைபெற்றது; முடிவு நெடுங்காலம் சென்றது; இறுதி முடிவு போல்லா வீழ்ச்சியாக இருந்தது.

முதன் முதலாகச் சிரிழிவை ஆராய்வோம். மொகஞ்சோதாரோவின் பித்திய மட்டங்கள், எங்கணும் அகழ்வோர் கட்டிட நியமத்திலும் வாழ்வு நியமத்திலும் உயர்ந்து வந்த ஓர் சிரிழிவைக் கண்டனர். சுவர்களும் வீட்டுத் தரைகளும் மிக ஈடாட்டமும் பழுதும் உற்றவையாயின. பழைய கட்டிடங்கள் மேலும் பகுத்துப் பிரிக்கப்பட்டன; மனையின் மையமாக விளங்கிய முற்றங்களுமே ஒழுங்கற்ற முறையில் சிறு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பெற்றன. இந்த ஒழுங்கு நீள்காலம் நடைபெற்றது என்பதை ஓர் தனி உதாரணமுகத்தான் எடுத்துக் காட்டுவோம். நகரான் பக்கத்திருந்த பெருங் களஞ்சியத்திற்கு அடுத்தாற்போல் பிரதான கட்டிட மட்டம் இப்பொழுதுள்ள வெளியில் மட்டத்திலும் இருபது அடியிற் கூடிக் அளவு கீழாகவும் இப்பொழுதுள்ள வறட்சி காலத்து நீர்மட்டத்திலும் பன்னிரண்டடி கீழாகவும் உள்ளது. இதை நோக்கி நான் 1950 இல் கீழ்க்கண்ட சென்றபொழுது நான் ஒரு வரிசைக் கட்டிடங்களைக் காண நேர்ந்தது; இவை யாவும் நகரான் திடலும் புடையமைந்த களஞ்சியத்தின் பாரிய சிறு சுவரும் கட்டியபின் எழுப்பப்பெற்றவை. இதுவரை ஆய்ந்த அளவில் கீழ்க் கட்டிடங்கள் இன்றும் நல்லபலமுடைய கட்டுடையனவாயிருக்கின்றன; ஆயின் சிற்றறை களைச் சூழ்ந்துள மேற்கவர்களோ முன்னிருந்தவற்றிலும் கீழ்த்தரமானவையாயிருந்தன. இவற்றுள் மிக்க உயரமானது ஒரு சிதைவுக் கும்பல்மேல் எழுப்பப் பெற்றிருந்தது. இது சிறு சுவருக்கு நேரே மேலாக இருந்தது; இது திடலின் மிகக் கீழான மட்டம் என்று நிறுவப்பட்ட நிலையிலிருந்து குறைந்தது நார்ப்பது அடியாகுதல் உயரமாயிருந்திருக்கும். இந்நிலையை நாம் கால அளவு கொண்டு கணிக்கப்புகின் இப்பாரிய கும்பல் பல தூற்றூண்டுகளில் சேர்ந்த ஈட்டமாயிருத்தல் வேண்டும்.

இம்முறை பற்றி நாம் யாதாயினும் விளக்கம் கூறவேண்டுமெனில் இரண்டு அமிசங்கள் முக்கியமானவை. முதலாவது ஆண்டு தோறும் நடைபெறும் இந்த நதிப் பெருக்கு. இது பெருக்குப்புலத்தை விரிவாக்கி அதனோடு நிலத்தின் நீர்மட்டத்தையும் உயர்த்திவிடுகின்றது. இன்றுவரை மொகஞ்சோதாரோ நிலப் பரப்பு பொல்லா அழிவுதரும் வெள்ளப்பெருக்கினின்றும் எவ்வாறு காப்பாற்றப் பட்டுள்ளது? பாதுகாப்பான பல கரைகள் அணைகள் கொண்ட ஒரு வரிசையை ஏராளமான செலவில் ஆண்டுதோறும் கட்டியபடியால் அன்றோ? எனவே புதிய நகர் அதன் மிகக் கீழான வெள்ள நிலவெளியில் இருந்து தோன்றின காலந் தொட்டே மிக விரிவான எந்திரவியல் அறிவு அங்கு தேவையாயிருந்தது. அவ்வாறிருந்தும் விங்கி லீம்மும் ஆறு அடிக்கடி தன் கரையைக் கடந்தவாறே யிருந்தது. ஆழமான வெட்டு முகங்களில் அதன் வண்டல் மண் இடைக்கிடை கண்டறியப்பட்டது. வீடுகள் அபாயமில்லா உயரங்களில் அமைக்கப்பெற்றன." சில வேளைகளில் இவை களிமண் செங்கட்டி மேடைமேல் நிறுவப்பெற்றன. இவ்

*இத்தகைய ஒரு யுத்தி லோதலிலும் காணப்பட்டது; இது கத்தியாவாரின் கடற்கரை யோரத்தில் உள்ளது. I. A. 1955-56, p.

வணிகனை மேற்பார்வை யிடுதல் யாதாயினும் ஒரு தளர்வு, அவற்றின் அமைப் பில் தற்செயலாய் எழும் ஓர் நைவு, வசந்தகால நீரோட்டத்தில் தோன்றும் யாதாயினும் அசாதாரண வெள்ள அளவு இவை உடனே பேரழிவைக் கொண்டு வந்திருக்கும். மீண்டு மீண்டு வரும் இத்தகைய ஒரு பகையின் முன் மக்கள் சிறிதளவு சேர்வுற்றிருக்கலாம்; ஓயாத துன்பத்தில் மக்கள் சமுதாயம் அவ்வாறு சேர்ந்து விடுவதியற்கையே. பல காரணங்கள் ஒன்றுசேர விரைவாக இம்மக்கள் சீரிழிந்திருக்கலாம் என்று நாம் நினைக்கலாம்.

இவ்விழிவிற்கு இன்னொரு காரணமுண்டு. கோடிக்கணக்கான சுட்ட செங்கற்கள் மொகஞ்சோதாரோவைக் கட்டவும் மீள மீளக் கட்டவும் தேவையாயிருந்தன; இவற்றைச் சுட கோடிக்கணக்கான தொன்றிறை கொண்ட விற்றுகள் தேவைப்பட்டன. உயர் பூமியிலிருந்து நீர் காவி வரும் மரக்குற்றிகளுக்கு இடம் வைத்துக் கணித்தாலும் இவ்விற்றுகள் தேவைக்குச் சூழ்விருந்த பகுதியில் பேரளவில் காட்டிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இது ஓரளவிற்குப் பயிர் செய்வதற்கு உதவியாயிருந்திருக்குமாயினும் ஈரப்பதன் மேற் செல்வதைத் தடுத்து மழைவீழ்ச்சிபைக் குறைத்திருக்கும். இத்தருணத்தில் ஆற்றலும் கட்டுப்பாடும் தளர்ந்து நீர்ப்பாய்ச்சல் கால்வாய்களும் அணைகளும் நன்முறையில் பேணப்படாவிடில் ஆகக் கூடிய சீரிழிவு மிகக் கூடியதாயிருந்திருக்கும். பயிர் செய்நிலம் பாஸையாக மாறியிருக்கும். இதை நாம் தெளிவாகக் கூறில், அளவுக்கு மிஞ்சிய ஆவலாலோ, சோம்பலாலோ மொகஞ்சோதாரோவின் நிலச்சூழல் தேய்ந்தழிந்து வந்ததென்று கூறலாம். இறுதித் தாக்கல் வருமுன் பல்லாண்டு களாகவே மொகஞ்சோதாரோ மெள்ள மெள்ளமாகச் 'செத்து வந்தது.

இந்த இறுதித் தாக்கத்தைப் பற்றிய பல விவரங்கள் உள. இதை எடுத்துக் காட்டுவதாயல்மந்தது ஓர் தொகுதி எலும்புக்கூடுகளே; இத்தொகுதியில் பெண்டிர் ஆடவர். பாலர் யாவரினதும் எலும்புக் கூடுகள் இருந்தன. பலருக்குக் கோடரி வெட்டுக்கள் அல்லது வாள்வெட்டுக்கள் இருந்தன. இவ்வெலும்புக் கூடுகள் மிக உயரமான மட்டத்தில் அவை விழுந்த, குடங்கிய நிலைகளிலும் கண்டபடி விழுந்த நிலைகளிலும் காணப்பட்டன. தாம் படையெடுத்துத் தாக்கிய நகரினால் தமக்கு ஒரு பயனும் இனி இல்லையென்றறிந்த படையெழுச்சியாளரால் அவை அவ்விடத்தில் விடப்பெற்றன. அக்கணத்திலேயே மொகஞ்சோதாரோ மாண்டு மடிந்தது.

வரலாற்று முறையில் இதற்கு என்ன பொருளை நாம் கூறலாம். எமக்கு அது பற்றி ஒன்றும் தெரியாது; ஆயினும் எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. பொதுவாக இந்துநகி நாகரிகம் ஆரியரல்லார் நாகரிகம் என்று கருதப்படுகிறது; இது செவ்விதென்றே நான் நினைக்கிறேன். கி. மு. இரண்டாம் ஆயிரத் தாண்டின் முதற்பாதியிலும் அது இயங்கி வந்ததென்று கொள்வதற்குப் பொருளியற்சான்றுகள் சில உள. அவ்வாயிரத்தாண்டின் நடுப் பகுதியளவிலே ஆரியர் படையெடுத்து வந்தனர் என்று பொதுவான ஒரு கருத்துண்டு; இந்தியரின்

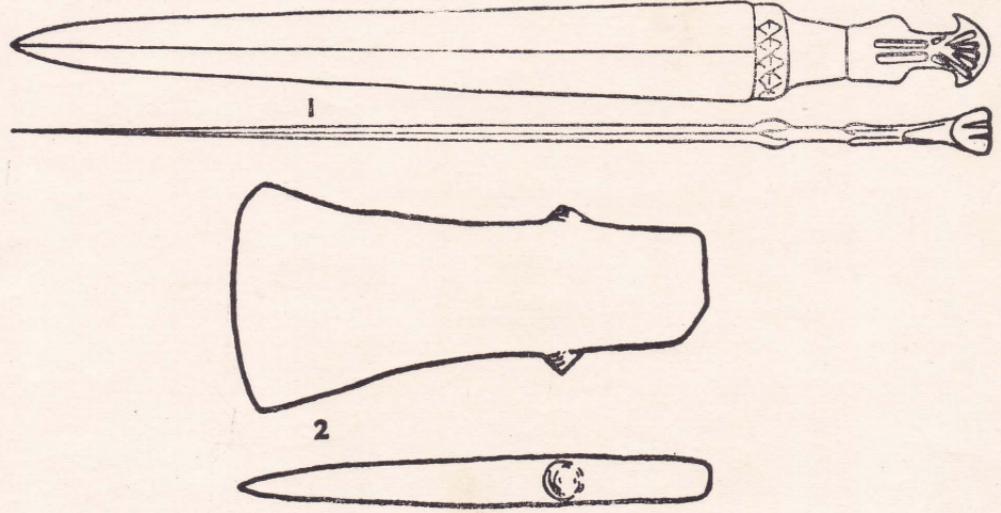
இலக்கியமாகிய இருக்கு வேதத்திலிருந்து இது புலனாகின்றது; இவ்வேதத்துப் பாசுரங்களில் படையெடுப்புக்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள; அவை பல்காலும் ஆதிகால மக்களின் மதில் கொண்ட அரண்களைத் தாக்கியது பற்றிக் கூறுகின்றன; அக்காலத்துக்கு அண்மையில் தேதி கொள்ளக்கூடிய அரண்களைக் கொண்ட நகர்கள் நாம் அறிந்தவரையில் அரப்பா, மொகஞ்சோதாரோவும் அக்காலத்தோடொத்தகாலத்திய சில சிறு நகர்களேயாம். இவ்விரண்டு நிகழ்ச்சிகளையும் தொடர்புபடுத்த விழைவது இயற்கையே. அவ்வாறு செய்து பார்க்கின். மொகஞ்சோதாரோவைத் தாக்கியவர்கள், தாம் தாக்கிய நகரில் ஒரு கவர்ச்சியுமில்லாத, நகர் வாழ்வறியாத வீரம் படைத்த ஆயின் பண்படாத நாடோடிகளென நாம் காணலாம். இருக்கு வேதத்தில் ஒரு போர்க்களம் என்று கூறப்பட்ட அரியூபியா என்பதில் அரப்பா என்பது மறைந்துகிடக்கின்றதோ என்று நாம் கொள்ளவும் இடம் உண்டு. ஆயின் இப்பொழுது இவ்வெண்ணங்கள் வெறும் உத்தேசங்களே. கவர்ச்சிகரமாயிருத்தல் கூடும்; ஆயின் நிறுவப்பெற்றவையல்ல. இறுதிப் படுகொலை பற்றி, தெளிவான பொருளியற் சான்று மொகஞ்சோதாரோவில் மட்டுமே இப்பொழுது உள்ளது என்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது.

இந்து நதி நாகரிகத்தின் உடன்பின்னர் நடந்த நிகழ்ச்சி யாது? வட இந்திய வரலாறு முதன்முதலாகப் புத்தர் காலத்திலேயே திட்டவட்டமாக உருப்பெறுகின்றது; இது கி. மு. 500 அளவில். இந்து நதிப் பிரதேசத்தின் நடுப்பகுதியில், கி. மு. 1500 இற்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்கை, அங்கிருந்த நாகரிகம் முடிவுற்றது என்று தற்காலிகமாக நாம் எடுத்துக் கொண்டால், பெரும் இந்திய காவியங்களில் காணப்படும் வகையில் அன்றி வேறு எழுத்துமுறையில் விவாங்கக் கொண்டிராத ஓராயிரம் ஆண்டு உள்ளது. இக்காவியங்கள் பல்லாழிக்காலங்களுக்குரிய அற்புதக் கதைகளின் தொகுப்பாக உள்ளது. நற்பேராக இந்தியாவின் வடக்கிலும் மேற்கிலும் இந்தியத் தொல்பொருளியலார் இவ்விரூள் ஊழி பற்றி அறிவதற்கு ஆராய்ச்சி நடாத்தி வருகிறார்கள். இதுபற்றி நமக்கூற நற் செய்தி கிடைத்தல் கூடும்.

சிறிது காலத்திற்குள்ளாக நாம் வடபுலத்துப் பெருவெளிகளில் மிக முக்கிய யத்துவம் வாய்ந்த இந்திய வெண்கல ஊழிக்குரிய குயவேலைப் பொருள்களைக் கண்ணுறலாம்; இவை வண்ணநரைக் கலங்கள் எனப் பெறும். இது மிகத் தனித்தன்மை வாய்ந்த ஒரு படைப்புப்பொருள். இவை கி. மு. 1000 இலிருந்து 500 வரைக்குரியன என்று தற்காலிகமாக ஓர் ஒழுங்குமுறைத் தேதி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது; எனினும் இவை கி. மு. 800—500 வரைக்குரியன என்று கொள்ளல் பொருத்தமுடைத்து. இக்கலம் பல இடங்களில் காணப்பட்டது; சிறப்பாக ரூபரில்; இங்கு இந்து நதிப்பள்ளத்தாக்கு எச்சங்களும் காணப்பட்டன. இங்கு ஒவ்வொரிடத்திலும், தெளிவாக இடையிடை விட்டு இந்நரைக் கலம் இந்துநதிப் பொருள்மேல் கிடந்தது. எனவே வடக்கே கி. மு. 1500 இலி

ருந்து 1000 வரை அல்லது 800 வரை என்ன நடந்தது என்பதை நாம் கண்டறிய வேண்டியுள்ளது. இது பற்றிய முயற்சி மிக ஊக்கத்துடன் நடைபெற்று வருவதால் இந்நூலில் இதைப்பற்றி விவரமாக ஆய்தல் பொருத்த முடையதன்று.

இப்பொழுதுள்ள நிலையைச் சுருக்கமாக வருமாறு கூறலாம். பல இந்துநதித் தலங்களின் மீது பிந்திப் படிந்த பிற்காலத்துப் பண்பாடுகளின் சுவடுகள் காணப்பட்டன. அரப்பாவிலேயே, இந்துநதி நகர்மீது கிடக்கும் சிதைவில் பழைய செங்கற்களால் எளிய முறையில் கட்டப்பெற்ற, வீடுகளின் இடிபாடுகள் காணப்பட்டன. இங்கு முறையின்றிப் பிரவேசித்தவர்களும் தம்முள் இறந்தாரை அந்நிய முறையில் நல்ல, ஆயின் பெரிதும் அந்நிய கலங்களுடன் சேர்த்துப் புதைத்தனர். இவ்வாறு புதைக்கப்பெற்ற இடத்தைத் தொல்பொருளியலார் இடுகாடு—என்று குறிப்பிடுவர். இப்பொழுது இந்த இடுகாடு—ஒடு சேர்ந்த பண்பாடு வேறு ஈர் இடங்களில்தான் (பகவல்பூரில்) அறியப்பட்டுள்ளது. இத்தலம் இந்துநதி நாகரிகத்தின் பின் நியாயமான அளவு காலத்தாற் பிந்தியதாகும் என்பதைத் தவிர இதப்பற்றி வேறு ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. இன்னும் மொகஞ்சோதாரோவிலிருந்து ஒரு எண்பது மைல் தெற்கே சானுதாரோ என்னுமிடத்தில் இந்து நதிக் காலத்துக்குப் பிந்தியதான ஓர் சிரிழிந்த இன்னும் மொரஞ்சோதாரோவிலிருந்து ஒரு எண்பது மைல் தெற்கே சானுதாரோ என்னுமிடத்தில் இந்து நதிக் காலத்துக்குப் பிந்தியதான ஓர் சிரிழிந்த கட்டத்திற்குப் பின்னராக மிகக் கீழ்த்தரமான வாளா வாழ்வார் ஒரு பகுதியினரின் ஒரு பண்பாடு காணப்பட்டது; இது சிந்து மாகாணத்திலிருந்த பிறிதோரிடத்தின் பெயரைக் கொண்டு 'யுகர்' பண்பாடு எனப்பெற்றது. யுகரில் வாழ்ந்தோர் தமக்கு முன்னிருந்த இந்துநதியினர் செய்தவற்றிலும் சீர்குறைந்த மட்கலங்கள் செய்தனர்; வட்டப்பொத்தான் இலச்சினைகள் செய்தனர்; இவ் விலச்சினைகள் கதிர்விடுகின்றன அல்லது அறை கொண்ட கோலங்கையுடையன வாயிருந்தன. இக்கோலங்கள் வட இரானிலும் கோக்கசிலும் இரண்டாம் ஆயிரத்தாண்டிலிருந்த வகைகளை நினைவூட்டுவனவாயிருந்தன. இங்கு நேர்ந்த இந்து நதி நாகரிகத்தின் முடிவும் வாளா வாழ்வார் இங்கு வந்ததும் அண்ணிய காலத்தினவாயிருக்கலாம்; ஆயின் இவை தொடர்பான நிகழ்ச்சிகள் என்பது பொருளாகாது. சிறிது காலத்தின் பின் யுகரின் இடத்தை வேறு வாளா வாழ்வாரான யங்கர் மக்கள் எடுத்துக் கொண்டனர். இத்தொடர்புகளுக்குரிய தேதிகள் தீர்மானிக்கப்படவில்லை; இவர்களைப்பற்றி நாம் தெளிவாய் அறியக் கூடியதும் ஒன்றுமில்லை. ஆயின் இந்துநதி நாகரிகத்தின் பின் தொடர்ந்து இப்புலத்தில் வந்த ஒரு பண்பாட்டுச் சிரிழிவை இவை காட்டப் போதியன வாயுள்ளன; இன்னும் இவை இரானுடனும் கோக்கசுடனும் மீண்டு மீண்டும் கொண்டிருந்த தொடர்பையும் காட்டுனவாயுள்ளன. இங்கு நாம் கூறியது இரண்டாம் ஆயிரத்தாண்டின் பிற்பகுதிக்கும் பொருந்தக் கூடியதாகும். ஏனெனில் வட பலுக்கித்தானத்தில் சோப் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள மோகல் குண்டையிலமைந்த பதுக்கைகளில் காணப்பட்ட முக்காலிச் சாடி, குதிரை



உரு. 25. 1, முன்றோகோட்டை வெண்கல ஈட்டி, சீலமான் அடுக்கம் $\frac{1}{4}$. 2, சம்லோசன் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து செப்பாலான பக்க அச்சுக் கோடரி, குரம். அண்ணளவில் $\frac{1}{2}$

மணிகள், மோதிரங்கள், காப்புகள் முதலியன மத்திய இரானில் சியல்கில் சுடுகாடு B இல் காணப்பட்ட ஒத்த பொருள்களை நிகர்த்தனவாயுள்ளன ; இவை கி. மு. 1000 வரையளவில் தேதி கொள்பவை. எனினும் இப்பதுக்கைகள் இன்னும் போற்றத்தக்க அளவு காலத்தில் பிந்தியவை என்று கொள்ளவும் கூடிய சான்றுகள் சில உள.⁵⁹ இன்னும், இந்த நதிக்கு மேற்பாலமைந்த சீலமானடுக்கத்திலுள்ள முன்றோகோட்டையில் காணப்பட்ட, கி. மு. 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரையளவினதான காலத்திற்குரியதும் புகழ்பெற்றதுமான வெண்கல ஈட்டியும், அபுகானித்தான் எல்லைப்புறத்திலமைந்த குறும் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட செம்பிலராய ஓர் பக்க அச்சுக்கோடரியும் கி. மு. 1200—1000 வரை உள்ள பருவத்திற்குரியன எனவும் மேல் நாட்டில் ஆக்கப்பெற்றவையுமென ஈன்-கெல்டேன் என்பார் கூறியுள்ளார்கள்.⁶⁰ ஐயத்திற்கிடமின்றி மேல் நாட்டி டிற்கு (இரான் அல்லது கோக்கசசு) ரியவையும் ஆயின் உறுதியற்ற தேதி கொண்டவையுமான இப்பொருள்களும் இவைபோல் சிதறிக்கிடப்பவையும் இந்த நதி நாகரிகம் முடிவுற்ற உடன்பின்னரான நூற்றாண்டுக் காலத்தில் வடமேற் கிந்தியாவுள் பிறர் ஊடுருவினர் என்று கொள்வதற்குப் போதிய சான்றாயமை யக்கூடியனவே ; மிகைபடக்கூறுவார் இப்பொருள்களை பஞ்சாபினுள், இரானி லிருந்தும் அபுகானித்தானிலிருந்தும் ஆரியர் புகுந்ததோடும் இணைந்தும் கூறுவர். ஆயின் இதை நிறுவந்ல் கடினமானது.

எனினும், இந்துநதி நாகரிகம் அதன்மையப்பகுதியில் இடைக்கிடை தாக்கப் பெற்றதாலும் அது மீண்டும் இழிவான முறையில் புதுப்பிக்கப்பெற்றதாலும் அழிவுற்றது என்பது தெள்ளிதிற்புலப்படுவதாயிருப்பினும் மிக்க தென்பால் கத்தியாவாரிலிருந்த நகர்களும் அதே கதிக்காளாயின என்று கொள்ளலாகாது; இவை ஆரியர் தாக்கத்திற்கப்பாலமைந்தவையாயிருக்கலாம். ஆயின் அங்ளுள் சான்று முரண்பட்டதாயுள்ளது. இரங்கபூரில் நடந்த அகழாய்வு மட்கலமில்லாத நுண்சிலைக் கலக் கைத்தொழிலொன்று அடிப்படையாயமைந்ததைக் காட்டியது; இதைத் தொடர்ந்து இந்துநதி நாகரிகத்து அமிசங்கள் கொண்ட வெண்கலச் சிலைக் காலப்பண்பாடு ஒன்றிருந்தது; இதற்குப் பின்னராக 'பின்னை வெண்கலச் சிலைக் காலம்' என்று குறிக்கப்படும் பண்பாடு தோன்றுகிறது; இதில் சிவத்த நிறங்கொண்டனவும் கபில மஞ்சள் நிறம் கொண்டனவுமான மட்கலங்கள் இருந்தன. இவை முந்திய பருவத்திலிருந்து இயல்பாக வளர்ந்த ஓர் பண்பை உணர்த்துவனவாயமைந்தன. இந்தப் பிந்திய பருவத்து உயர் மட்டப் படையில் கறுப்புச் சிவப்புக் கலத்து ஓடுகளும் இருந்தன. இவை தென்னிந்தியப் பெருஞ்சிலைக் காலத்து மட்கலத்தோடு ஒத்த தொழில் நுண்மை கொண்டனவாயிருந்தன. இந்தக் கறுப்புச் சிவப்புக் கலங்கள் பொதுவாக கி. மு. 1000 இற்கு முந்தியவையல்ல; இவற்றைப் பற்றி விவரமாகப் பின்னர்க் கூறப்படும். இவை பெரும்பாலும் பிந்திய காலத்திற்குரியவையே. ஆயின் இவை உண்மையில் சிற்றளவில் பின்னை இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்குப் பொருள்களுடன் லோதவில் காணப்படுகின்றன. லோதல் இரங்கபூரிலிருந்து வடகிழக்கே முப்பது மைல் தொலைவில் தான் உள்ளது. கத்தியவாரின் நடுப்பகுதியில் உள்ள ரோசடியிலும் இவை சேர்ந்து காணப்படுவது இப்பொழுது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. மொகஞ்சோதாரோ வீழ்ச்சியுற்ற பின்னரும் நகர்கள் போற்றத்தக்க காலம் நிலைநின்றன என்பது இப்பொழுது வரவரத் தெளிவாகின்றது; இன்னும் இரங்கபூர் லோதல் ஆகிய இடங்களிலிருந்த முன்னேப்பருவத்து கறுப்புச் சிவப்பு சில்லிகளுக்கும் தென்னாட்டின் பெருஞ் சிலைக்காலத்து பின்னைப் பருவத்து மட்கலங்களுக்கும் உள்ள ஒப்புமை குறிப்பிடத்தக்கதும் சிறப்புவகையினதுமாகும். இக்காலத்தில், இங்கு, கத்தியாவாரில் இந்துநதிப் பண்பாடு அழியவில்லை; ஆயின் தொடர்ச்சியான பல பண்பாடுகளாக மலர்ந்தன; இவை நதி வளைவு வடிவங்களை உருமாற்றி, இறுதியில், அழகிய ஒளிர்விடும் சிவப்பு மட்கலங்களையும் பிற கலங்களையும் ஆக்கின; இச்சிவப்பு மட்கலங்கள் சிலவேளைகளில் பழைய வெண்கலச் சிலைக்கால மரபு முறையில் முறைப்படுத்தப்பட்ட ஆட்டுருவச் சித்திரங்களைக் கொண்டிருந்தன.

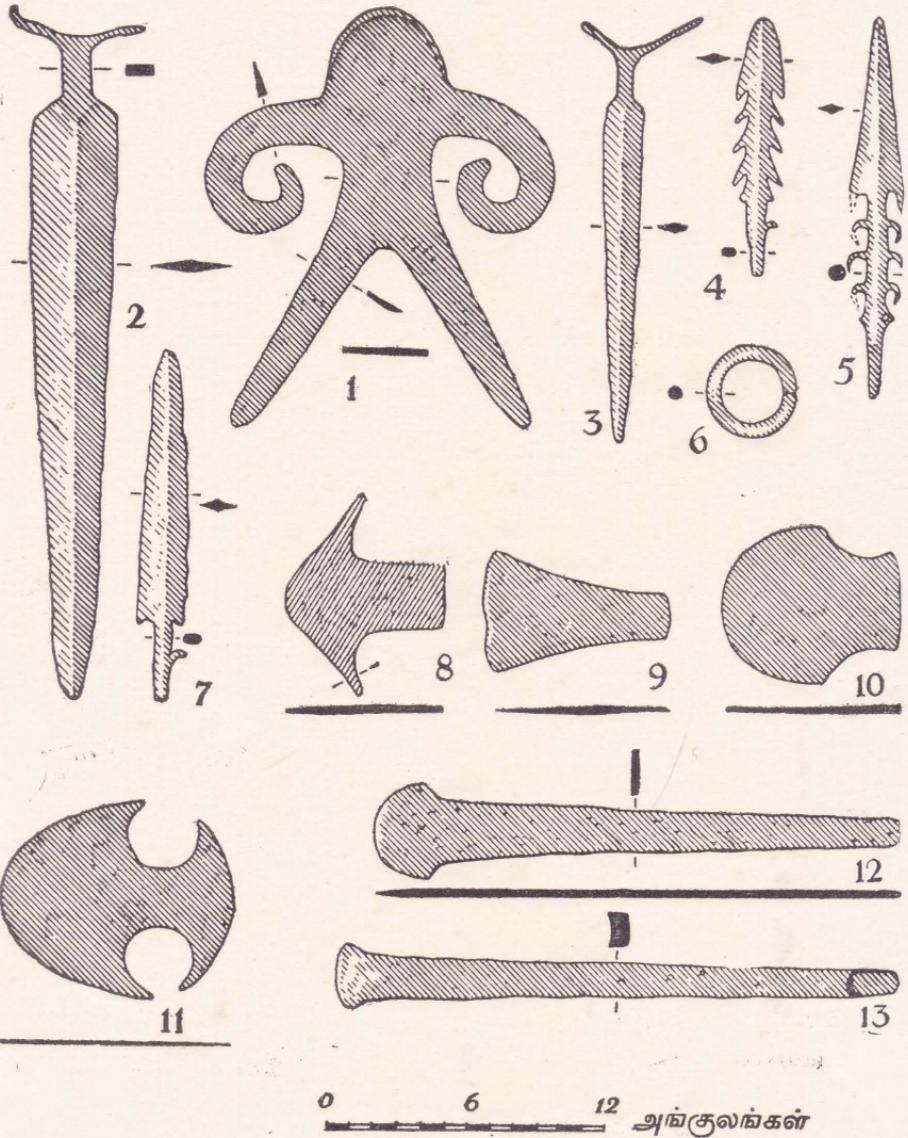
இறுதியில் இங்கு ஒரு விடயம் கூறில் போதுமானது. வடபகுதியில் நாம் குறித்த இருள் ஊழியின் பிற்பகுதிக்குரிய (கி. மு. 1000 அல்லது சிறிது பிந்திய காலம்) தனிமுறையிலமைந்த வண்ண நரைக் கலக் காலத்திற்குமுன், கங்கை

நதியின் மேற்பகுதிப் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள அத்திஞாபுரத்தில் பண்படாத காவி மட்கலங்களையும் செப்பு உபகரணங்களையும் உபயோகித்த ஒரு குடியிருப்பு இருந்தது. இவ்விரு கைத்தொழிற் காலத்திற்கும் இடையீட்டிட காலம் ஒன்றிருந்தது. இந்த இடையீட்டிட காலத்தைப்பற்றி இக்காவி மட்கலங்கள் யாதாயினும் சொல்லக்கூடும். எனினும் இவ்விவரமும் நற்பயன்தரக்கூடிய ஒன்றன்றாயினும் ஒரு விளக்கம் அளிக்கும் தகையதாகும். பல்வகையாயினும், சிறப்பாக மேற்குக் கடற்கரையேர வழியாக, இரு முனைகளிலிருந்தும் இந்தியத் தொல்பொருளியலளவை இவ்விருள் ஊழியை அளந்தறிய முயல்கின்றது. இச்சொற்கள் அச்சேறும் காலத்தில் இவ்விடையீட்டிட காலம் பற்றிய அறியாமை அகன்று விடுதலும் கூடும்.

கங்கை நாகரிகம்

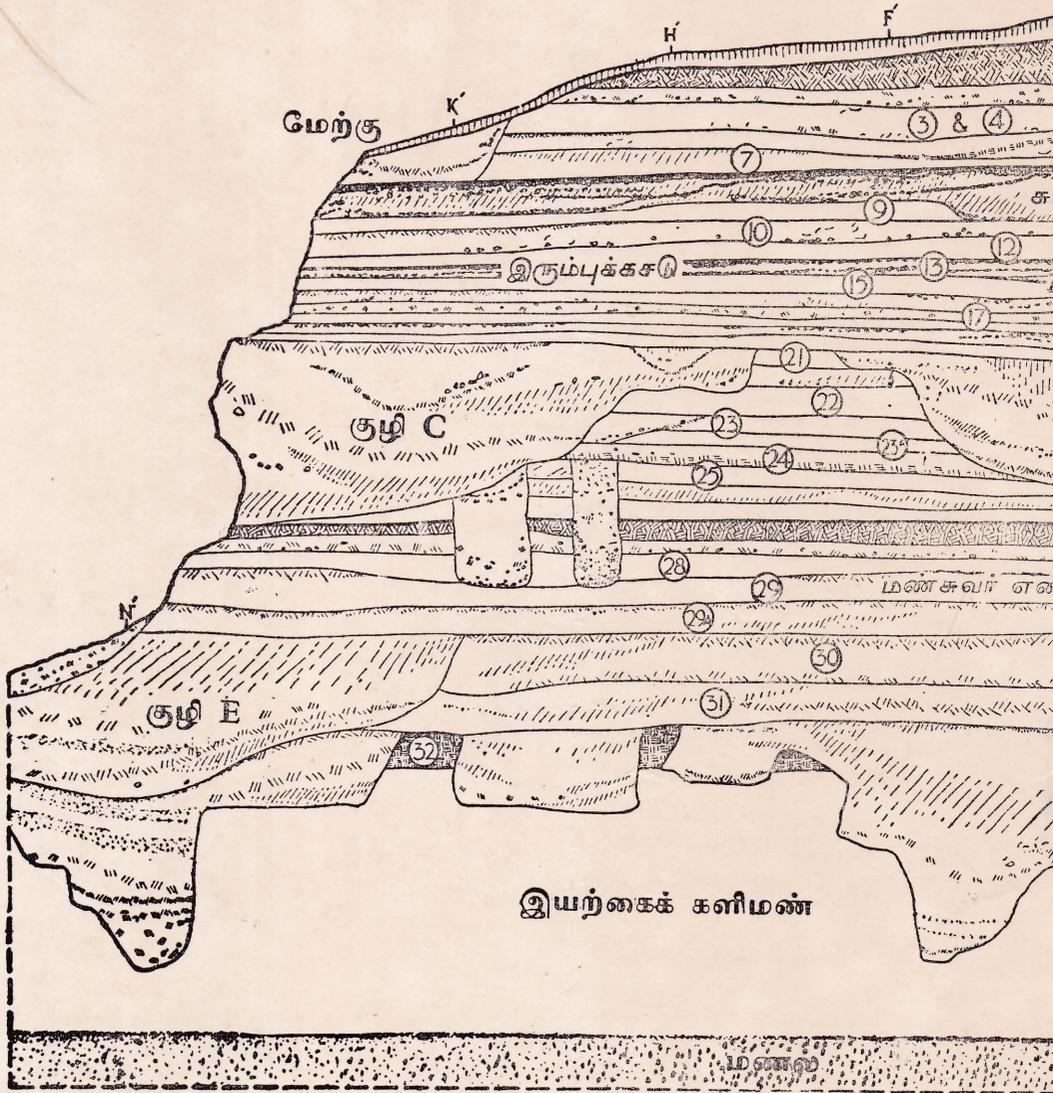
அகல் கடற்கரை கொண்ட இந்துநதி வடிபுலத்திலிருந்து கிழக்கு நோக்கி இந்துத்தானத்தின் இரு புண்ணிய கங்கை, யமுனை ஆகியவற்றைச் சார்ந்த இரு நீர்ப்புலத்திற்குச் செல்வோம். இந்துநதித் தொகுதியைச் சார்ந்த சட்ல்சி லிருந்து சிம்லா மலையடிவாரத்தில் கிடக்கும் யமுனைக்குள்ள தூரம் என்பது மைலில் குறைவானது; ஆயின் பண்டைநாளில் இவ்விரு பள்ளத்தாக்குகளும் ஒன்றையொன்றனுமடிபா முறையில் தூரத்திலிருந்தன. மலையடிவாரத்துப் பஞ்சாபிற்கும் வட இந்தியாவின் பெருவெளிகளுக்கும் இடையில் இங்கு உண்மையான பிரிவு இருந்தது. இவ்விடத்தில், இந்தியப் பாலைவன தாரிற்கும் மேற்கூறிய இமாலய மலைகளுக்குமிடையமைந்த தூரம் 100 மைலிலும் சிறிதளவே கூடியதாயிருந்தது. றுத்தார்ப்பாலைவனம் அராபியன் கடல்வரை பரவியிருந்தது. இந்தக் காடுகள் நிறைந்த இடையமைந்த மார்க்கத்தாலேயே வட மேற்கு மலைகளிலிருந்து வந்த படையெழுச்சியாளர் பலகாலும் இந்நாட்டுள் வலிந்து புகுந்தனர். இந்த ஒடுங்கிய மார்க்கம், தில்லியிலிருந்து வடக்கே ஐம்பத்தைந்து மைல்களுக்கப்பால், பண்டை நதியான சுகர் என்பதன் மேற்குப் பகுதி யமுனையின் கரையை மிமிக அண்ணி நெருங்கி இடத்தில், இன்னும் கூடிய முறையில் ஒடுக்கமுற்றது. ஆழமற்ற இவ்வரம்பினடுவண் பாணிப்பேட்டை நகரம் செவ்விதில் அமைந்துள்ளது; இந்நகரில் குறைந்தது மூன்று தடவை இந்திய உபகண்டத்தின் சரித்திரத்தில் பெரும் மாற்றங்கள் விளைத்த போர்கள் நடைபெற்றன.⁶¹ இன்று இச்சிறு நகரின் நடுவண் எழும் திடல் அறுபது அடி உயரம் உள்ளது. சிதைந்து வரும் இதன் பக்கங்கள் 3,000 ஆண்டுகளுக்கு அண்ணளவான காலத்திற்குரிய இடிபாடுகளைக் காட்டுவனவாயுள்ளன⁶².

கங்கைப் பள்ளத்தாக்கில் நடைபெற்றுவரும் தொல்பொருளளவை அதன் ஆரம்ப பருவத்திலேயேயுள்ளது; அங்கு எழுந்த பொருளியற் பண்பாடுகளையும் மொழியியல் இலக்கியக் காரணிகளையும் இணைத்துப் பொருள் கொள்ளலை இப்பொழுது செய்யாது பிற்போடுதல் அறிவுடைத்து. ஆதிகாலந்தொடங்கி மேற்பாலுள்ள பஞ்சாபிலிருந்தும் கீழ்ப்பாலுள்ள வங்காளத்திலிருந்தும் இப்பிரதேசத்தை வேறுபடுத்திக் காட்டிய தனித்தொகுப்பினைச் செவ்விதில் உணரவேண்டுமெனில், இன்னும் கூடிய சான்றுகளும் வகுப்பாய்வும் வேண்டற்பாலதாம். இப்பிரதேசத்தைப் போல் இந்தியாவின் வேறெந்தப் பிரதேசமும், காடழித்துப் பயிர் செய்தமையால் மிகத் தீவிரமான முறையில் மாற்றங்கொள்ளவில்லை; எனவே வரலாற்று முறைக் கற்பனை முதன்முதற் செய்ய வேண்டிய பணி,



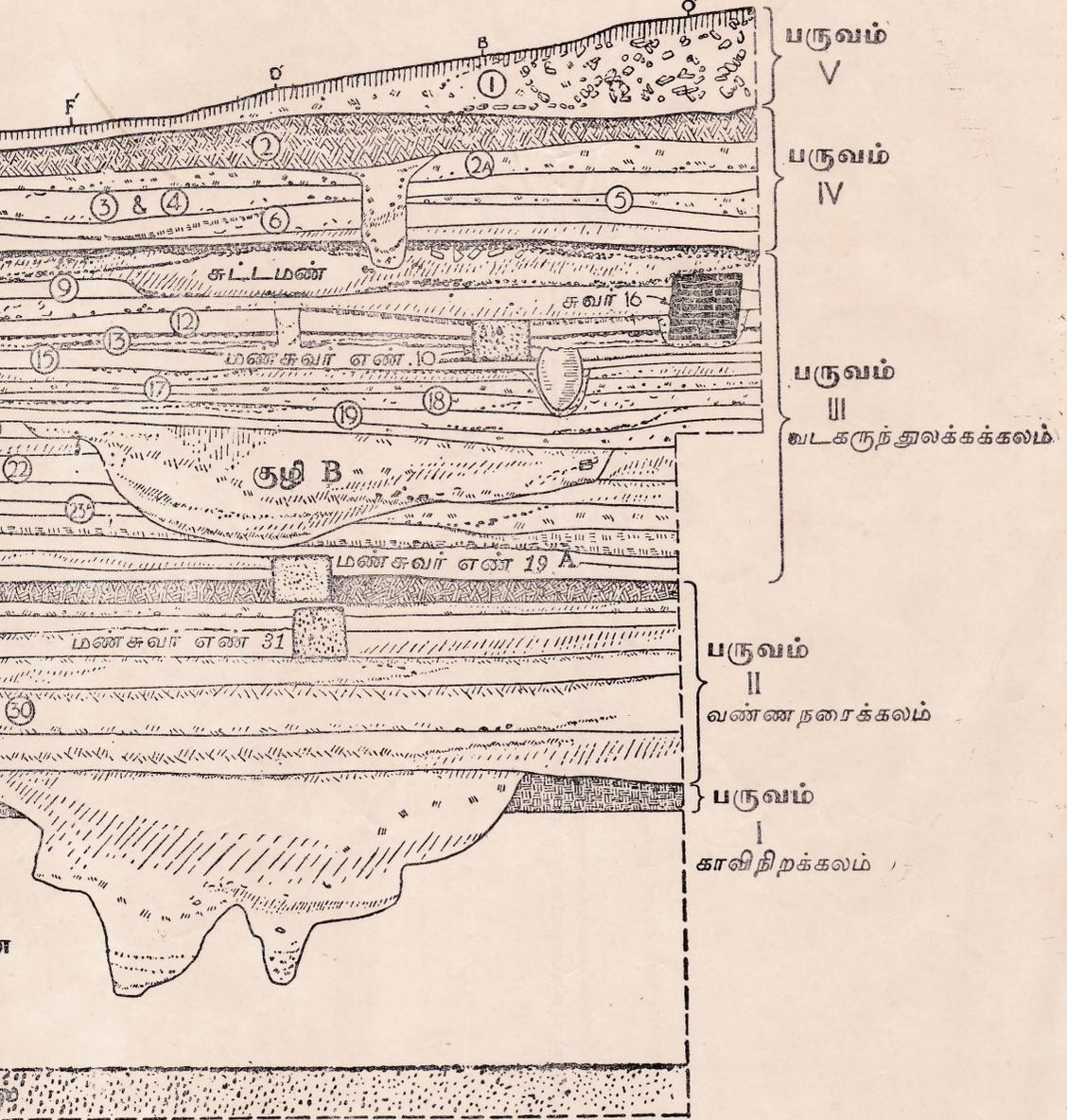
உரு. 26. கங்கைப்புலச் செப்புக்குவியல்களிலிருந்து : 1, சியோராச்பூர் “ மனிதவுரு ”; 2-3, பற்றிகார் இருகொம்புடை வாள்கள் ; 4-5, சர்தோலி, பிசோலி ஆகிய இடங்களிலிருந்து ஈட்டிகள் ; 6, பாண்டிவனையம் ; 7, சர்தோலி கொளுக்கி ஈட்டி; சர்தோலி கோடரி ; 9, கங்கேரியா கோடரி ; 10, டன்றியா கோடரி ; 11, பக்ராபீர் இரட்டைக் கோடரி ; 12-13, கங்கேரியா கோல் கெல்ற்கள் (உளிகள்).

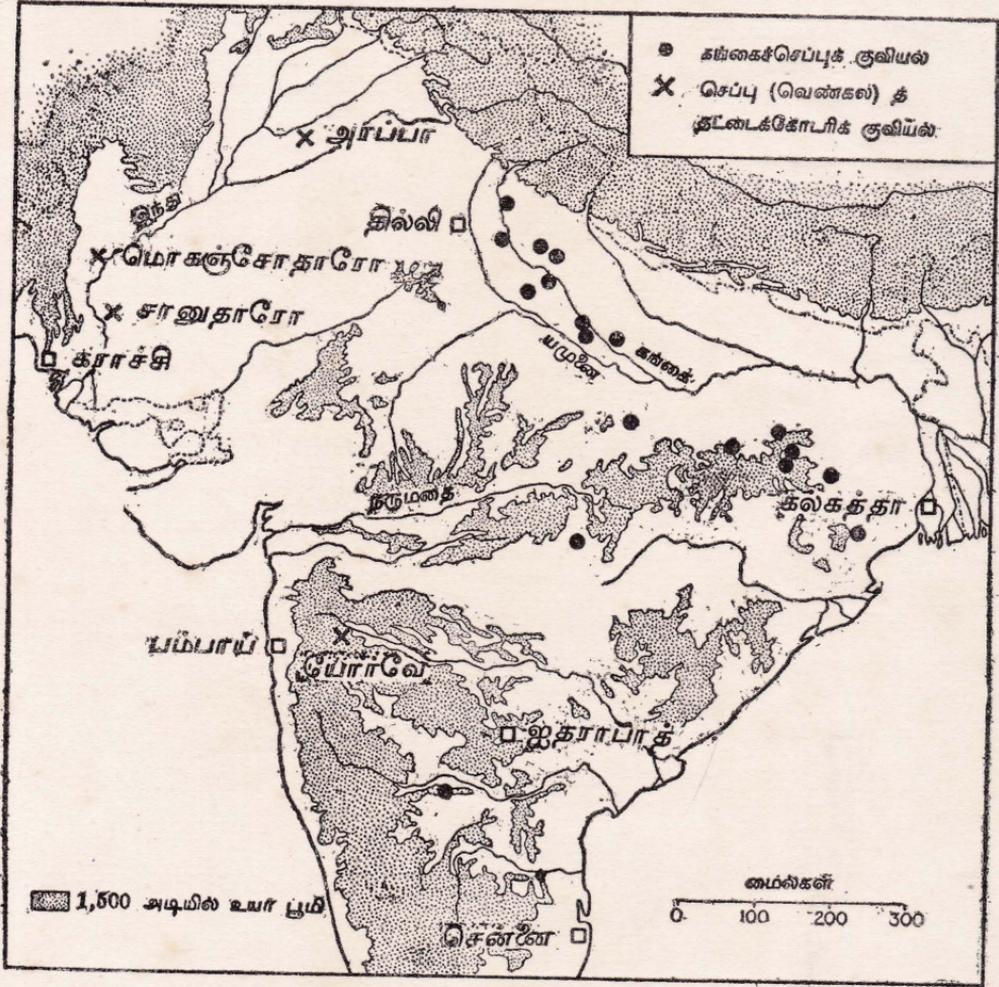
2 1 0 2 4 6 8 10 அடி



உரு. 27. அத்திலுபுரத்துத் திடலின் குறுக்குவெட்டு.

கிழக்கு





உரு. 28. கங்கைச்செப்புக் குவியல், செப்புத்தட்டைக் கோடிக் குவியல் களின் பரவல்.

இராமரும் பாண்டவரும் தோன்றிய இருள் அடர்ந்த வழியற்ற காடான மகாவனத்திற்கு உயிரளிந்து நோக்குதலாம். நாட்டுள் வலிது புகுந்த ஆசிரியர் கி. மு. 2 ஆம் ஆயிரத்தாண்டளவில் புகலரும் சிக்கு நிறைந்த இந்நாட்டில் தம் வருகைக்கு முன் நிலையான குடியிருப்புக்கள் சிற்றளவிலேயே இருந்திருக்கும் என்பதைக் கண்டிருப்பார். இதுவரை கிழிமண்படைவரை அகழ்ந்தாய்ந்த சில தலங்களிலிருந்து பெறக்கூடிய செய்தி அவ்வளவிலேயே உள்ளது. படையெடுத்து வந்தோருமே, இங்கு, விரைவில் தாம் ன்கக்கொண்டிருந்த தலையாய ஆயர் பொருளியல் வாழ்வைக் கைவிட்டு, ஆற்றோரத்தில் புதிது வெளியாக்கிய வளம்

நிறைந்த பகுதிகளில் பயிர்செய்வதைப் பதிலாக ஏற்றுக்கொண்டனர் என்று நாம் கருத இடமுண்டு. இங்கு நிலப்புலத்து அதிபரை அமைந்தவன் மிகு விரைவாகவே, வழக்கமான முறையில் கிளையினர் தலைவராயமைந்தவனின் புதிது வெளியாக்கிய வளம் நிறைந்த பகுதிகளில் பயிர்செய்வதைப் பதிலாக ஏற்றுக்கொண்டனர் என்று நாம் கருத இடமுண்டு. இங்கு நிலப்புலத்து அதிபரை அமைந்தவன் மிகு விரைவாகவே, வழக்கமான முறையில் கிளையினர் தலை இடத்தை எடுத்துக்கொண்டு, இந்தியக் காவியங்களில் காணப்படும் நாட்டினங்கள் அரசுகளை அமைக்கத் தொடங்கினன். இப்பகுதியே இக்காவியங்கள் கூறும் அரசுகளின்தாயகம். மத்திய தேசமாகிய இப்பகுதியியேயே இந்திய—ஆரிய மொழியின் 'உள்வகுப்பு' தோன்றியது; இது பஞ்சாப், வங்காளம், அசாம் ஆகிய 'பறவகுப்பு' மொழிகளினின்றும் புறம்பாயது. இங்கே உண்மை இந்தியர், அதன் பேரரசுக் குலமுறைகள், சமயப் பேராசான்மார் முதலியோருடன் தோன்றியது. இப்பொழுது இப்பெரிய வெற்றிகள் எல்லாம் நன்கு வேருன்றி யுள்ளனபோல் தோன்றவில்லை. இது ஆச்சரியப்பட்டத் தக்க ஒன்றே.

இப்பொழுது கிடைக்கக்கூடிய சான்றுகளுள் தொடர்பற்றனவாய்க் காணப்படுவன மேற்பால் கங்கைக்கும் ஓரிசாவிற்சும் இடையமைந்த புலத்திலுள்ள முப்பத்துநான்கு தலங்களுக்கு மேலான இடங்களில் காணப்பட்ட புகழ்பெற்ற செப்புக்குவியல் வரிசைகளே.⁸⁸ இதில் அறுநூறு பொருள்கள்வரை காணப்பட்டன; இவை எட்டுப் பெரும் வரிசையில் அடங்கும்: (1) தட்டைக் கோடரிகள், இவை பெரும்பாலும் அகல்விளிம்பும் பாரித்த செவ்வகப் போலி உருவமும் கொண்டவை; (2) புடைகொண்ட கோடரிகள், இவற்றின் வளைந்த முனைகள் உபகரணத்தின் தண்டைச் சந்திக்கும் இடங்களில் தெளிவான கோணல் ஒன்று இருந்தது; (3) இரண்டு அடிவரை நீளமான உளிகள், இவற்றிற்கு அண்ணளவில் சமாந்தரப் பக்கங்கள் கொண்ட கோலும், கோடரிகளைப்போல் நடுவில்லாமல் பக்கத்தளம் ஒன்றில் விரிவான உளி முனையும் இருந்தன; (4) வட்டக் குறுக்கு வெட்டுடைய கோல் முனைகள் முட்டுமளவு வளைத்து ஆக்கிய வளையங்கள்; (5) வேல் தலைகள், இவை அதிசயிக்கத்தக்க முறையில் மேலைநாட்டிலிருந்த மக்டலினியன், அசிலியன் கொம்பு வேலிகளை ஒத்திருந்தன; இவற்றிற்கு இருபக்கமுள் களும், கயிறு கட்டுவதற்காக ஒரு குளைச்சு அல்லது முனையும் இருக்கும்; (6) ஈட்டித்தலைகள், இவை சிலவேளைகளில் வாள்கள் எனப்படும்; இவை வன்மையான நடுமுதுகுடையனவாயிருந்தன; இவற்றின்பிடியில் கயிறு கட்டுவதற்காகப் பெரும்பாலும் ஒரு முளை இருக்கும்; (7) வாள்கள், வழக்கமாக இவை பிடியுடனிருக்கும்; ஒரு துண்டினால் ஆயவையாய் அலகு நுனியில் மெல்லிய இருகொம்புடையவையாய் இவை இருக்கும்; (8) வியப்பூட்டுமுறையிலமைந்த மனிதவுருப் பொருள்கள், இவை பதினெட்டு அங்குல நீளமுடையனவாய் அகண்ட கால்களும் உள்வளைந்த கைகளும் உடைய மனித வடிவத்தை உருவகிப்பனவாயமைந்திருந்தன. இவற்றின் நோக்கமும், இவற்றின் மனித வடிவம் வேண்டுமென்றே ஆக்கப்பட்டதோ என்பதும் அறியமுடியாத விடயங்களாம்.

இப்பொருள்களை ஆய்ந்தபொழுது இவற்றில் செம்பும் சிற்றளவினவான நிக்கலும் ஆசனீக்கும் இருக்கக் காணப்பட்டன. இவ்விசை சமங்கள் இக்கனிப்பொருள்கள் இந்தியாவிலேயே காணப்பட்டன என்னும் உண்மைக்கு இயைந்தனவாயிருந்தன. சில உபகரணங்கள் வெண்கலத்தாலாயவை; தக்கணத்து இறைச்சூர் மாவட்டத்திலிருந்த கல்லூரியிலிருந்து பெற்ற கொம்பு வாங்குநர் ஒன்று 9.5 சத வீதம் வெள்ளியம் கொண்டிருந்தது;* அதாவது இக்கலப்புலோகம் வன்மை நெகிழ்ச்சி, உரன் என்பவற்றால் போருக்குவந்ததாயிருந்தது என்பதாம். கங்கை வடிபுலத்திற்கு மிக அண்மையிலிருந்த பண்டைச் செப்பு வேலைத்தளங்கள் இராசத்தானம், தென் பிகாரிலிருந்த சிங்பூம் என்பனவாம்; இவற்றுள் குவியல்களின் பரவலைக் கொண்டு நோக்கும்போது சிங்பூமே யாவற்றிற்கும் செம்பளித்த மூலமாயிருக்கலாம்.

எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலேனும், ஒரு குவியலோ தெளிவான ஒரு குவியல் வகையோ படைமுறையிலமைந்த படிவுகளில் காணப்படவில்லை; குவியல்களுள் பல எங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டன என்பதும் திண்ணமாகச் சொல்ல முடியாமலிருக்கின்றது. மேற்பகுதிக் கங்கையின் அருகமைந்த விஞ்ஞோர் மாவட்டத்திலுள்ள இராச்பூர் பார்சுவில் 5—7 அடிவரை உயரமும் ஏறக்குறைய 4 சதுர பர்லாங்கு பரப்பிடமும் கொண்ட ஒரு திடலின் சுற்றில் ஒரு குவியல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. சிறிது தென்பால் படோன் மாவட்டத்திலுள்ள பிசோலியில் பிற்தொரு குவியல் தோண்டிக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது; இது குவியல் யாதாயினும் இருந்த ஓர் அடையாளமே இல்லாத ஒரு மட்டமான வயலில் காணப்பட்டது. இவ்விருதலங்களிலும் திரு. பி. பி. லால் என்பார் பரிசோதனை முறையாக அகழிகள் தோண்டினார். ஓரிடத்திலேனும் அவர் வேறு உபகரணங்களைக் காணவில்லை. ஆயின் ஈர் இடங்களிலும் நன்முறையில் சுடப்படாத தடித்த காவி காவியூட்டிய கலங்கள் காணப்பட்டன; ஆயின் பிசோலியில் இவற்றுடன் நன்கு சுடப்பெற்ற செங்களிப் பூச்சுடைய கருங் கோலங்கள் கொண்ட சில்லிகளும் காணப்பட்டன. பிசோலிலிருந்த மட்கலம் யாவும் நிலத்தின் மேற்பரப்பிலேயே இருந்தன. இவ்வாறே குவியல்களும் இருந்தன. ஆயின் சில்லிக்குவியல்களோ சிவப்பு மட்கலங்கள் புதியனவாயிருந்த தன்மையாலும் காவிமட்கலங்கள் தேய்ந்த தன்மையாலும் வேறுபட்டவையாயிருந்தன. இன்னும் ஒரு குவியல் தலம், மேற்பால் கங்கைக்கருகில் அரித்துவாரத்திலிருந்து எட்டுமைல் மேற்கே பகாதாபாத்தில் உள்ளது; இதில் காவிச்சில்லிகள் காணப்பட்டன. இன்னும் மேற்காக, பிக்கானீரிலுள்ள திருஷத்தவிப் பள்ளத்தாக்கில், திரு. ஏ. கோஷ் என்பவரால் மேற்கூறியவற்றிற்கு இணையான ஒரு காவிக்குவியல் காணப்பட்டது. அங்கு இது நோகர் என்னும் சிறு நகருக்கண்மையிலிருந்த சோதி என்னும் இடத்தின் பெயரால் சோதிப் பண்பாடு என்னும் பெயர் பெற்றது; இப்பெயர் சிறிது

* இவ்வகுப்பாய்வு 1945 இல் தொல்பொருளியலளவை இராசாயனியால் இந்தியாவில் செய்யப்பட்டது.

ஆர்வமிகுதியாலாயதாயிருக்கலாம். குறிப்பாக இது அத்திபுரத்திலிருந்த கங்கையின் தாழ்புலக் (மிகமுன்னைய) குடியிருப்புக்களைக் குறிப்பதாயுள்ளது. இதைப்பற்றி இனி நாம் ஆராய்வோம். இக்காவி மட்கலத்தைப் பற்றி இப்பொழுது நாம் அதிகம் அறியோம். குடங்களின் வடிவங்களே இன்னும் நீர் மானிக்கப்படவில்லை. இது செப்புக்குவியல்களுடன் சேர்ந்ததோ என்பதும் நிறுவப்படவில்லை. ஆயின் கங்கை யமுனை வடிபுலத்தமைந்த அடுத்த வண்ண நரை மட்கல மட்டங்களை மிக நன்முறையில் ஆய்ந்தபொழுது அங்கு மிகத் தெளிவான குவியல் வகைகள் இருந்தனபோல் தெரியவில்லை. எனவே இப்பொழுது இவை நரை மட்கலங்களுக்கும், இப்பகுதியில் நகரவாழ்வு மலர்வதற்கும் முன்னராகவும் தோன்றியவைபோல் நமக்குத் தோன்றுகிறது. காலத்தால் இக்குவியல்கள் கி. மு. 8 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தியவையாயிருக்கலாம் என்பது இதிலிருந்து பெறக்கூடியதாயுள்ளது. இது மிகவும் உத்தேச முறையிலமைந்த காலநிர்ணயமே. என் இந்திய சகபாடிகள் இவை இதற்கு முந்தியவை என்று கொள்வர்.

இக்குவியல்கள்தாம் நமக்கு என்ன சொல்கின்றன? ஓரளவு அகன்ற ஆயுத வலகுகள் கொண்ட தட்டைக் கோடரிகள் மட்டுமே இப்பகுதி இந்துநதி நாகரிகத்தோடு கொண்ட தொடர்பைக் காட்டுவனவாயுள்ளன. இவ்வகை ஒருபொது வகையினதாகவும் எங்கும் பரந்து கிடப்பதாகவும் உள்ளது. எனவே, அரப்பாப் பேரரசு முறிந்தபொழுதும் மேற்கிலிருந்து படையெடுப்பார் வந்தபொழுதும் பஞ்சாப்பிலிருந்தும் இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்தும் வந்த குடியிழந்த வர்களும் அகதிகளும் கங்கை வடிபுலத்தில் குடியேறினார்கள் என்பதை இக்குவியல்கள் குறிக்கின்றன என்று கொள்வதற்கியலாது. செப்புக் குவியல்களுக்கும் இந்து நதி வெண்கலங்களுக்கும் உள்ள ஒரே முக்கிய ஒப்புமை இரண்டிலும் பிடிக்குழியின்மையே; இப்பிடிக்குழியுடைமை 4 ஆம் ஆயிரத்தாண்டிலிருந்து மெசப்பொற்றேமியாவிலும் மேலும் வடபாலிலும் அறிந்த ஒரு வழக்காகும். ஆயின் இக்குவியல்களுள் மிகப் புறம்பானவையாயிருந்தமை முன்வேலிகள், அடிமுனைப்புடைய ஈட்டித் தலைகள், மனித உருக்கள் எனப்படுபவை, உளிப்போலிகள் புடைக்கோடரிகள் என்பவையாம்; இவை இந்துநதி வகையினவல்ல; இதற்கு மாறாக இந்துநதிக்கே பிரத்தியேகமான வளைந்த முனையுடைய ஆயுதவலகு செப்புக்குவியல்களில் காணப்படவில்லை. கொம்புடைவார்களுக்கு ஒப்பானவை கோக்கசிலிருந்து கோபன் பண்பாட்டில் காணப்பட்டன; இவை யாதாயினும் பொருள் குறிப்பவையாயிருக்கலாம்.⁶⁴ ஆயின் இவை தொடர்புகொண்டிருந்தனவோ என்று இப்பொழுது சொல்லமுடியாது. எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களையும் நோக்கும்போது, இக்குவியல்கள் இந்திய ஆரியர் புலப்பெயர்வின் சுவடுகள் என்னும் மாற்றுக் 'கொள்கையும் நிறுவக்கூடிய தொன்றன்று. உண்மையில் இப்பொழுது நமக்குக் கங்கைக் கரையிலிருந்து

கிடைத்த சான்றைத் தொல்பொருளியலளவை முறையில் வேறொரு பெரும் வரலாற்று நிகழ்ச்சியுடனே ஒத்த ஓர் கற்பனை நிகழ்ச்சியுடனே சார்த்திக் கூற முடியாது. குறிப்பாக ஆரியரோடு சார்த்திச் சொல்வதை இப்பொழுது கைவிட்டுவிடவேண்டியதே. இந்தியாவில் இதுவரை ஆதி ஆரியர் பொருள்கள் எவையேனும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

எனினும் இக்குவியல்கள் வாளா மூங்கைகளாக இல்லை. ஓரடிவரை நீளமும் ஐந்தோ ஆறோ இருத்தல் நிறையும் உடைய கோடரிகள் திறனுடைய மரவேலை யாளர் கருவிகளாகும். எலும்பினாலோ கொம்பினாலோ ஆய ஆதிவகைகளைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்ட முன்கொண்ட ஈட்டிகள், அவை கண்டெடுக்கப் பெற்ற இடத்தயலமைந்த மீன் நிறைந்த ஆறுகளில் ஊண் சேர்க்க உதவும் அரிய கருவிகளாயமைந்தன. வெல்வதற் கரியதான காண்டாமிருகம் போன்ற விலங்கினை வேட்டையாட இக் கருவி பயன்பட்டது என்பது, பி. பி. லால் அவர்கள் கூறியவாறு,⁸⁸ வாரணசிக்குத் தென்மேற்கே கங்கைப் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள மிர்சாபூர் மாவட்டத்திலுள்ள காலங்குறிக்கப்படாத குகை ஓவியங்களிலிருந்து நாம் அறியலாம். முள்ளில்லா இவ்விட்டித்தலைகளே, இப்பொழுது, இப்பிர தேசத்திலுள்ள பகையறியா ஏழைக் கமத்தோர் கொண்டுதிரியும் இருப்பீட்டி களுக்குப் பொதுவகையில் முன்னோடிகளாயமைந்தன. இங்குள்ள தலங்கள் நான்கில் காணப்படும் வாள்கள் மட்டுமே கூடிய போர்க் குணத்தைக் காட்டு வனவாயுள்ளன. இவை ஓயாது தோன்றும் இடரைக் குறியாது, ஒருவேளை வாழ்வின் தரத்தைக் குறிப்பனவாயிருக்கும். இதிலிருந்து பொதுவாக நாம் அனுமானித்துக் கொள்ளக்கூடிய தென்னவெனில், இக்குவியல்கள், காட்டுப் பகுதிகளை அழித்து, ஒருவகைத் தோட்டப்பயிர்ச் செய்கை செய்யக்கூடிய, ஆயின் பெரும்பாலும் வேட்டையிலும் மீன்பிடித்தலிலுமே தங்கி வாழ்ந்த குறை நாடோடிகளான உணவு சேர்க்கும் சமுதாயத்தினரைக் குறித்தன என்பதே; எனினும் இவர் தோட்டப்பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபட்டனர் என்பதை நாம் திட்டவாட்டமாக அறியோம்; செய்திருக்கலாம் என்று மட்டும் ஊகித்துக் கொள்ளலாம். இக்காலத்து வாழும் இந்தியக் கிளையினர் விடயத்தில் இவ்வாறு நாம் கொள்ளின் அது மிகப் பொருந்துவதாம்.

குவியல்கள் இருந்த வகையிலிருந்து ஒரு காலத்தில் காப்பின்மையும் பொரு ளியல் உறுதியின்மையும் இருந்தனபோல் தோன்றுகிறது; இந்துநதி நாகரிகத் திலிருந்து வந்த அகதிகள், நெடுங்காலம் ஓரிடத்தில் நிலையாக இருக்கவிடப்பட வில்லை. ஆரியர் படையெடுப்பு மிக உக்கிரமாகி அரப்பாவின் பழைய எல்லை களைக் கடந்து சுங்கைப்பள்ளத்தாக்கிலும் புகுந்து தொடர்ந்து தாக்க இவ்வசதி கள் நிலை தடுமாறின. இவ்வாறு கூறுதல் சான்றுகள் இணங்குவதிலும் மிஞ்சிய அளவில் கூறுவதாகும். இங்கு காணப்பட்ட செப்பு உபகரணங்கள் பெரும்

பாலும் சிறப்பான இயல்பினவாகத் திறம்பட வார்த்தடிக்கப்பட்டவையாயிருந்தன; காட்டுப் பிரதேசத்தில் இவை 800 மைல் அளவு நீளத்திற்குப் பரவிக்கிடந்தன. இதிலிருந்து இவை நாடோடிகளாயிருந்திருக்கக்கூடிய முழு நேர வேலை செய்யும் வல்லுநரால் செய்யப்பட்டவையாயிருக்கலாம் என்று கொள்ளலாம். இவ்வாறு வேலை செய்வோர் உலகின் மற்றைப் பகுதிகளிலும் இருந்தனர். இவ்வாறு ஊரடையும் இவர்கள் நிலைமையில், இவர்களுக்கு நேர்ந்த பல்வகை இடர்களும் அதனால் இவர்தம் களஞ்சியப் பொருள்களை இழக்க நேர்ந்ததும், அக்காலத்து மிகப் போல்லா நிலைமையில் மனிதனும் விலங்கும், அலைந்து திரியும் கைப்பணியாளரும் வணிகருமான இவர்பால் இழைத்த கொடுமையிலும் வன்மை மிகுந்தனவாயிரா. மீண்டும், இடையீடு விட்டு நடைபெற்ற இவ்விடர்கள், ஆரியர் படையெடுப்புப் போன்ற உலகப்பேர் நிகழ்ச்சிகளால் நடைபெற்றன என்று கொள்ளல், நியாயமற்றதாகவோ இன்றுள்ள நிலையில் ஆதாரக் குறைவானதாகவோ இருக்கும்.

ஆயின் இப்பொழுதுள்ள சான்றுகளை நோக்கும்போது கி. மு. 1000 வரையளவில், ஓரிசாமலைகளிலும் கங்கை வடிபுலத்திலும், தனிப்பட்ட வியத்தகு முறையில் உலோகக் கைப்பணிவேலை, இயல்பாகவே வேட்டையாளரான ஆயின் காட்டை வெளியாக்கித் தற்காலிகமாக அமைக்கப்பெற்ற கிராமங்களில் வாழ்ந்திருக்கக்கூடிய மக்களிடை, தோன்றி வளர்ந்ததை நாம் காண்கிறோம் (ஆயின் செப்நக் குவியல்களோடு ஒத்த காலத்தன என்று கொள்ளக்கூடியதான மேற்கூறப்பட்ட காவிச் சில்லிகள் இங்கு கட்டப்பெற்ற அத்திவாரங்களோடு காணப்பெறவில்லை). தனிப்பட்ட முறையில் சிறப்பியற் கைப்பணியாளரைத் தாங்க முடியாப் பெரியனவாயும் வறியனவாயும் இச்சமுதாயங்கள் இருந்தபடியால், நாடோடிகளாய்த் திரியும் கைப்பணியாளரை இவை ஒன்று சேர்ந்து ஆதரித்தன. இம்முறையை ஒத்த ஒழுங்குகள் உலகில் வேறு இடங்களிலும் இருந்தன. இக்கைப்பணி முதன்முதலாக எங்கிருந்து ஊக்குப்பெற்றது என்பது தெளிவாக இல்லை; இத்தொழில் பற்றிய கருத்துக்கள் வடமேற்கில் (இந்து நதிப் பிரதேசமும் அதற்கப்பாலும்) இருந்த உலோக வேலை மரபுகளிலிருந்து முகிழ்த்திருக்கலாம்; ஆயினும் வடக்கிலும் வடகிழக்கிலும் உள்ளவை இமயமலைக்கப்பாலிருந்து வந்தவை போல் தோன்றினும் அதிலிருந்து நாம் ஆச்சரியப்படுவதற்கொன்றுமில்லை. இது பற்றி நாம் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமை எம் அறியாமையே வலியுறுத்துகிறது மட்டுமன்றி இங்கு காணப்பட்ட குவியல்களின் இனமும் தரமும் கங்கைக் கன்னூரின் புதிது படைக்கும் சதுர்ப்பாட்டினாலேயே விளைந்திருக்கலாம் என்பதையும் குறிப்பதாயுள்ளது. தொல்பொருளியல் என்றும் இறுதித் தோற்றுவாயை நாடுவது; எனவே இத்தோற்றுவாய்கள் சில வேளைகளில் எம் காலடியிலேயே மறைந்து கிடக்கக் கூடுமென்பதை அது கவனியாதிருத்தல் கூடும்.

இச்சிதறல்களிலிருந்து நாம் இனிப் பெரும் நகர்த்தலங்களை நோக்குவோம். இவை கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டளவில் கங்கைப் பள்ளத்தாக்கில் தோன்றியவை; 'கங்கை நாகரிகம்' என்று அழைக்கப்படக்கூடிய அளவு போதிய ஒரு சீரான அமிசங்களை இவை கொண்டிருந்தன. பண்பாட்டளவில் இவற்றில் பொதுவாகத் தோன்றிய அமிசம் அடுத்தடுத்து வண்ணநரைக்கலமும் வட கருந்துலக்கக்கலமும் தோன்றியமையாகும். இது பற்றி ஏலவே கூறியுள்ளோம் (ப. 12). இத்தலங்களுள் சில, இப்பொழுது நாம் காணும் மண்படிந்த சிதைவுற்றிருந்த நிலையிலும் உண்மையில் மிகப் பிரம்மாண்டமாயுள்ளன. அலகாபாத்துக் கெதிராக கங்கை யமுனைக்கூடலை நோக்கியவாறு யூசி என்னும் ஒரு பாரிய திடல் உண்டு. பிளவுபட்ட இதன் பக்கங்களிலிருந்து சில்லிகள் வெளிப்பட்டவாறிருந்தன. இவற்றுள் புகழ்பெற்ற, வட கருந்துலக்கக்கலமும் இருந்தது. இது அந்த ஆயிரத்தாண்டின் நடுப்பகுதிக்கும் பிற்பகுதிக்கும் உரிய கலமாகும். இத்திடல் இன்னும் ஆராயப்படவில்லை. ஆயின் அது உள்ள இடத்தின் முக்கியமும் அதன் பருமனும் அது முக்கியமானது என்பதைக் குறிப்பனவாயுள்ளன. இதனைப்போல் இன்னும் பல தலங்கள் இருந்தன. அலகாபாத்திலிருந்து தெற்கே பதினெட்டு மைல் தொலையிலுள்ள பீதா எனும் சிறு கோட்டை நகரிலிருந்து மேற்கே முப்பத்திரண்டு மைல் தொலையிலுள்ள யமுனைக்கரையிலுள்ள பெருமை நிறைந்த கௌசாம்பிவரைக்கும், இவை இருந்தன; ஏன் இக்கெம்பீர நதியின் மருங்கணந்த மதுரை வரைக்குமே இவை இருந்தன என்று சொல்லலாம். பீதா 400 யார் சதுரப் பரப்பினதேயாயினும் இதன் திடல்கள், வெளிகளில் கெம்பீரமாய் நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. இத்தலத்தில் காணப்பட்ட சில இலச்சினைகளில் குறிப்பிடப்பட்ட விச்சி அல்லது விச்சிக்கிராமமாக இது இருக்கலாம். ஆயின் அரை நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கு முன்னர் அங்கு நடைபெற்ற செம்மையற்ற அகழாய்வுகள், அக்காலத்து நியமங்களைக் கொண்டு நோக்கும்போதுமே பயனுடையனவாயமையவில்லை. வட கருந்துலக்கக்கலமே அவ்விடம் பழைமை வாய்ந்ததென்று குறிப்பதாயுள்ளது. ஆயின் கௌசாம்பியோ ஏறக்குறைய நான்கு மைல் சுற்றளவு கொண்டது. இது இந்தியத்தலங்களுள் பெரிய ஒன்றாகும்; புத்தரின் காலத்திற்கு (கி. மு. 500 வரை) முன்னரும் பின்னரும் புராணகாலத்து வற்ச அரசின் தலைநகராயிருந்தது. இங்கு அசோகரின் நல்லாணைத் தூபிகளுள் ஒன்று நின்றது; இது இப்பொழுது அலகாபாத்துக் கோட்டையுள் கிடக்கின்றது. 1937-8 வரையில் இங்கு சிற்றளவில் அகழாய்வுகள் நடைபெற்றன. 1948 இன் பின்னர் அலகாபாத்துப் பல்கலைக்கழகத்திற்காக திரு. ஜி. ஆர். சர்மா அவர்கள் முறைமையான அகழாய்வுகள் நடாத்தி வருகின்றார். இடைக்கிடை வெளிவந்த சிற்றறிக்கைகள் தவிர முடிபுகள் பற்றிய விவரங்கள் இன்னும் வெளியாகவில்லை⁵⁵.

முப்பது அடிக்கு மேலான உயரமும் இடைக்கிடை ஒழுங்கான முறையில் கொத்தளங்கள் அமைத்து அரண் செய்யப்பட்டனவுமான கோட்டை மதில்கள்

மண்ணால் செய்யப்பட்டிருந்தன. இவற்றின் முகப்புக்கள் சுட்ட செங்கட்டிகளால் அடித்து இறுக்கப்பட்டிருந்தன. அகழ்ந்தாய்கின்றபொழுது இவை மனங்கவர் காட்சியனவாயிருந்தன. இவை வ. க. து. மட்கலம் புகுமன்னர் கட்டப்பெற்றவை; ஆயின் இப்பொருள் இங்கு புகுந்தகாலத்தோடு ஒரு பகுதியளவில் பொருந்தியனவாயிருக்கலாம். இன்றுள் சான்றினை நோக்கும்போது கி. மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டின் மையப்பகுதிக்கு இது உரியது எனல் பொருந்துவதாகும். சுட்ட செங்கட்டி முகப்பு அரப்பாவின் நகரரண் முகப்பினை நினைவூட்டுவதாகும். ஆயின் இடைகழிந்த பல நூற்றாண்டுகளாகக் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அமைப்பு மரபு பேணிக் காப்பாற்றப்பட்டதோ என்பது ஐயத்திற்குரியது. சாய்வான முறையில் செங்கட்டி பதிக்கும் கருத்து மிக அருமையாகவே பயிற்சியிலிருக்கும் ஒரு சிறப்பாக்க வேலையாகும். எனவே தனிமுறையில் இது கண்டு பிடிக்கப்பட்டது என்பது இயையக் கூடிய ஒன்றன்று. கௌசாம்பியின் மதில்களை முதன்முதல் கட்டி முடித்தபின் கொத்தளங்கள் மேல் சுட்ட செங்கட்டிச் செவ்வகக் கோபுரங்கள் நிறுவப்பெற்றன; இக்காப்பரண்கள் பல்காலும் புதுப்பிக்கப்பெற்றவையாம். இவற்றுள் கி. மு. பிந்திய நூற்றாண்டுக் காலத்துக்குரிய முற்றளிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன; இவை இன்னும் பிந்திய காலத்திற்குரியனவாயிருக்கலாம். இவற்றோடு மதில்கூழ்ந்த பெரிய பௌத்தப் பாழியும் ஒன்றிருந்தது. இது கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இப்பகுதிக்கு விசயம் செய்த சீன யாதிகனை உவன்சுவனால் விவரிக்கப்பட்ட கோசிடாராம என்பதாகும் என்று கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இப்பாழி புத்தர் போதித்த தலத்தைக் குறிப்பதாயுள்ளது. இதை அகழ்ந்தாய்ந்தவர் முக்கிய தூபி முதன்முதலாக புத்தர் இறந்த நூற்றாண்டில் கட்டப்பெற்றது என்று கொள்கிறார். இப்பொழுது இங்கு அகழ்ந்தாய்வாரும் இவர்க்கு முன் இவரளவு நிதானங் கடைப்பிடியாது அகழ்ந்தாய்ந்தாரும் இங்கு கண்டெடுத்த சுடுமண் சிற்றுருவங்கள் உட்பட்ட பல பொருள்களிலிருந்து, வளமான நிலக்களத்துச் சூழலிலும் பெரிய ஆற்று வழி மருங்கினும் அமைந்த இந்நகரின் மகத்தான செல்வத்தை நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இவ்விரு நீர்ப்புலத்துள்ள பண்டைத் தலங்கள் பற்றி வெளியாய நூல்கள், விவரிக்கும் வேலைகளுள், மேற்கங்கையின் பழைய ஓர் ஒழுக்காற்றாக அமைந்த அத்திபுரத்தில் திரு. பி. பி. லால் அவர்கள் 1950-2 இல் நடாத்திய அகழாய்வு மிகச் சிறப்புடையதாகும்⁶⁶. இங்கு அகழாய்வு முக்கியமாகப் பண்பாட்டுக் கிரமத்தை அறிவதற்காகச் சூழ்ந்தமைக்கப்பட்டதாகும். அவ்வளவில் அது பயனுடையதாயிருந்தது. அடுத்தடுத்த மட்டங்களில் மாதிரிகளாக எடுக்கப்பட்ட கட்டடங்களின் இயல்பும் பயனும், இன்னும் விரிவான முறையில் கிண்டி ஆய்வு படவேண்டியதாகும். இங்கு இருந்த குடியிருப்புக்களை ஐந்து முக்கிய கட்டடங்களாகப் பாகுபடுத்தலாம். இவற்றுள் மிக முன்னையதை, பருவம் 1 இனை ஒரு மேல்விய படை சுட்டி நின்றது. இது ஒருபொழுதும் 1½ அடி மேலான தடிப்

புடையதாயிருக்கவில்லை. பெரும்பாலும் அதனிலும் குறைவானதாகவே இருந்தது. இங்கு அமைப்பு ஒன்றும் இருக்கவில்லை. ஆயின் மிகத்தேய்ந்த சில காலிமண் கல உடைசல்களே இருந்தன. மட்கலங்களின் வடிவமோ அவை ஆக்கப்பட்ட விளை துண்மையோ ஒன்றும் புலப்படவில்லை. உபகரணம் ஒன்றும் புலப்படவில்லை; ஆயின் இக்கலங்கள் செப்புக்குவியல்களோடு சம்பந்தப்பட்டவையாயிருக்கலாம் என்பதைப் பற்றி முன்னரே ஆராய்ந்துள்ளோம்.

இப்பருவம் 1 பருவம் 2 உடன் காலத்தால் எப்பொழுதேனும் உடனிகழவில்லை; இப்பருவம் 2 இல் மண்ணிலோ மட்செங்கல்லாலோ ஆன சுவர்களுடன் ப. 12 இல் விவரித்த வண்ண நரைக் கலங்களும் காணப்பட்டன; ஆயின் இப்பருவத்தில் சுட்ட செங்கட்டிகள் இருந்தன என்பதற்குத் தெளிவான சான்றில்லை. ஓர் அம்புத்தலை, ஒரு நகம்வெட்டி, ஒரு அன்றிமனிக்கோல் என்பவற்றின் வடிவிலும் சிற்சில துண்டுதுண்டுகளாகவும் செம்பு காணப்பட்டது. கல்லுபகரணங்களோ இரும்புப் பொருள்களோ காணப்படவில்லை. ஆயின் இம் மட்டத்தில் மிகு உயர்பாகங்களில் இரும்புத் தாதுக்குவியல்கள் காணப்பட்டன. இப்படைகளிலிருந்து பெற்ற இரு கண்ணாடிக் காப்புகளே இந்தியாவிலிருந்து பெற்ற இவ்வினத்துள் மிக முன்னையன எனப் பதிவு செய்யப்பட்டவையாம். திமிலுடைய எருது இருந்தது என்பதற்குச் சுடுமண் சிற்றுருவங்களும் உண்மை எலும்புகளும் சான்றாயமைந்தன. இவை பெருவளவில் எருமை, குதிரை, செம்மறி, பன்றி முதலியவற்றின் எலும்புகளுடன் கலந்து காணப்பட்டன. இவை பெருவளவிலிருந்த இற்படு நிரைகள் மந்தைகளைக் குறித்தனவெனினும் மாணெலும்புகள், பயிர்ச்செய்கைக்கு வேட்டை அணுசரணையாயிருந்தது என்பதைக் குறிப்பனவாயிருந்தன. ஆயின் இவை எல்லாவற்றிலும் மிகக் குறிப்பிடத்தக்கது கருகிய நெல்தானியங்களாகும். இவற்றுடன், அண்மையில் வெண்கலச் சிலைக்கால நார்தா தொலீ (ப. 130) யிலிருந்து பெறப்பட்ட நெல்களையும் சேர்த்து நோக்கும்பொழுது, இவ்வுபகண்டத்தில் நெற்செய்கையானது முன்னர் இதற்குரிய காலம் எனக் குறிப்பிடப்பெற்ற காலத்திற்கு (கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டு)ப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன் நிகழ்ந்தது என்று கொள்ளப்பட வேண்டியதாயுள்ளது. இப்பருவத்திற்குரிய காலம் ஏறத்தாழ கி.மு. 800-500 எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது; இப்பருவத்தின் சிதைவுகள் யாவும் அபிவிருத்தியடைந்த ஒரு நகரிருந்த தென்பதையும், அந்நகர் கலப்புமுறைப் பயிர்ச்செய்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளியலைபுடையதாயிருந்ததென்பதையும் திருத்தமான முறையில் அமைக்கப்பெற்ற, ஆயின் இப்பொழுது விபரம் ஒன்றும் அறியப்பெறாத விடுகளை அது கொண்டிருந்ததென்பதையும் சுட்டுவனவாயுள்ளன.

பருவம் 2 இற்குரிய வாழ்விருப்பிடத்திற்குரிய படை, இத்தலத்தின் மீது ஒரு வெள்ளம் பாய்ந்த காலத்தில் 6-7 அடிவரை உயர்ந்து வந்துவிட்டது; அப்பொழுது ஒருசில காலத்திற்கு அங்கு குடிவாழ்வும் இல்லாதிருந்தது. குடி

வாழ்வு இங்கு மீளப் புதிதாகத் தோன்றும்பொழுது (பருவம் 3) வண்ண நரைக்கலத்தினிடத்தைக் கருந்துலக்கக் கலம் எடுத்துக்கொண்டது; முன்னர் (ப. 14) இது கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 2 ஆம் நூற்றாண்டுவரை உள்ள காலத்திற்குரியதெனக் கூறியுள்ளோம். இப்பொழுது மண்ணுடனும் மட்செங்கட்டியுடனும் சுட்ட செங்கட்டிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. பரீட்சார்த்தமாக வெட்டப்பெற்ற குழிகளில் வீட்டுத் திட்டங்களின் விவரங்கள் காணப்படவில்லை. ஆயின் சுட்ட செங்கட்டி வடிகால்கள் காணப்பட்டன. இப்பொழுது அடியில் துளைகள் கொண்ட சாடிகள் அல்லது 2 அடிவரை விட்டமுடைய சுட்ட மண் வளையங்கள் மேலே பதிக்கப்பெற்ற ஊறுகுழிகள் தோன்றுகின்றன. இவ்வகையினவான ஊறுகுழிகளும் வளையக் கிணறுகளும் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி தொடங்கி இந்திய நகர்களில் சாதாரணமாகக் காணப்படுவனவாயிருந்தன.

பருவம் 3 இல் இரும்பு முதன்முதலாக ஒழுங்காக உபயோகிக்கப்பட்ட தொடங்கியது. இவ்வுலோகத்தாலாய முள் அம்புத்தலைகள் குழிவிட்ட அம்புத்தலைகள், உளிகள், அரிவாள்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயின் செம்பு அன்றிமணிக்கோல்கள் நகம் வெட்டிகள், முதலியவற்றிற்கும் இன்னும் பல வேலைகளுக்குமாக உபயோகிக்கப்பட்டது. விலங்குகளின் சுட்டமண் சிற்றுருக்கள், சிறப்பாக யானையின் உருக்கள் முந்திய பருவத்திலும் பார்க்க நன்முறையில் வடிவமைக்கப்பெற்றன. இப்பொழுது காசு புழக்கத்திற்கு வருகிறது; குறியீடுகளைக் கொண்ட, துளைபொறிக்கப்பெற்ற செவ்வக வெள்ளித்துண்டுகளின் வடிவில் இவை தோன்றுகின்றன. இக் குறியீடுகளுள் 'மலைமேற்பிறையும்' 'ஞாயிறும்' இருந்தன. இவற்றுடன் வார்த்த செப்பு நாணயங்களும் இருந்தன. இவை செவ்வக வடிவிலும் வட்ட வடிவிலும் இருந்தன. இவையும் ஒத்த குறியீடுகளைக் கொண்டிருந்தன. இதிலிருந்து நாம் அறியக்கிடப்பது என்ன வெனில் அங்கு வணிகம் மிக மிகச் சீரான முறையில் நடைபெற்று வந்தது என்பதேயாம்.

வெட்டியகழ்ந்த குறுகிய எல்லைக்குள்ளாகவே பருவம் 3 இல் படை 5-9 அடிவரை இருந்தது. இங்கு 3-6 வரை உபகட்டங்கள் இருந்தன. இப்பருவமும் நெருப்பினாலழிவுற்று முடிவுக்கு வந்தது போல் தெரிகிறது. இந்நிகழ்ச்சி கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டிலோ அல்லது அதற்குச் சிறிது முன்னராகவோ நடைபெற்றிருக்கலாம் என்பது, இப்பொழுது வ.க.து. மட்கலம் மறைந்துபோய், அந் நூற்றாண்டிற்குரியது என்று கூறப்படும், மதுரை அரசர்களின் 5 நாணயங்கள் அடுத்த பருவம் 4 இற்குரிய கீழ் (முன்னைய) படையில் காணப்பட்டன என்பதிலிருந்து புலனாகின்றது. கண்டெடுக்கப்பெற்ற பல நாணயங்களால், இப்பருவம் பல உபகட்டங்கள்கொண்டு கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டுவரை நீடித்ததென்பது புலனாகின்றது; இப்பருவமும் இதை, நீள்காலம் இடைவிட்டுத் தொடர்ந்த நடுக்கால குடிவாழ்வுக்காலமும் (11-15 ஆம் நூற்றாண்டுவரை) இப்பொழுது நாம் எடுத்துக்கொண்ட கால எல்லைக்கப்பாற் பட்டவையாம்.

பண்டைநகரான அகிச்சத்திரா என்னும் மிகக் கண் கவரும் தலத்திலிருந்தும் மேற்கூறியதைப் போன்ற ஒரு கிராமமே நமக்குத் தென்படுகிறது; இத்தலம் உ. பிரதேசத்திலுள்ள பரீலி மாவட்டத்தில் இராம்நகருக்கு அண்மையில் கங்கையின் ஒருகிளைக்கு அருகாமையிலுள்ளது. இந்நகர் வடபாஞ்சால அரசின் தலைநகராயிருந்தது.⁸⁷ மகாபாரதத்தில், இந்நகர் பாஞ்சால அரசனிடமிருந்து கௌரவர்களால் வெற்றிகொள்ளப்பட்டது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நகர் கி.பி. 1100 வரை அதன் தலைநகர்த் தன்மையின் சில அமிசங்களைக் கொண்டு விளங்கியது. பின்னர் இதன் இடத்தில் இப்பொழுதுள்ள படோன் தோன்றியது. இன்று இந்த மனிதரில்லா நகர், பெருவெளியில் கம்பிரமாகத் தோற்றமளிக்கிறது. 3½ மைல் சுற்றளவு கொண்ட உயர் கொத்தளங்களைக் கொண்டு இது விளங்குகிறது. இதன் நடுவண் ஒரு பண்டைக் கோயிலின் சிதைவின் ஓர் உயரமான பகுதி உள்ளது. 1940-4 வரை நடைபெற்ற முடிவுபெறாத அகழாய்வுகளின் பயனாகச் சுட்ட செங்கல்லாலான ஒரு பாரிய சுவரின் கீழ் அடுத்தடுத்தமைந்த இரு மண்கொத்தளங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் முந்திய காலத்திற்குரிய கொத்தளத்தினுள்ளும் கீழும் வண்ண நரைக்கலம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இது உண்மையான இக்கொத்தளம் கி.மு. 500 இற்குப் பிந்தியதாயிருக்காது, சில வேளைகளில் இது இக்காலத்திலும் சிறிது முன்னராகவும் இருக்கலாம். இந்நகரை அகழ்ந்தாய்ந்தோர் இந்நகரின் முழு ஆயுட் காலத்திலும் ஒன்பது முக்கிய படையமைப்புகள் இருந்ததைக் கண்டனர்; அங்கு ஒவ்வொரு படையும் மாறுபட்ட கட்டிட அமைப்புகளுடன் அவ்வவற்றிற்குரிய தனித்தனி திட்டங்களைக் கொண்டு விளங்கின. அத்திருபுரத்தைப் போலவே இங்கும் (வட்டமானவையும் சதுரமானவையுமான) நாணயங்களில் க.து. மட்கலப் பருவத்தோடு வழக்கிற்கு வந்தன.

அத்திருபுரம், அகிச்சத்திரா என்னும் இருதலங்களையும் பற்றி எங்கள் அறிவு நிறைவானதன்று; ஆயினும் அவை இரண்டும், கி.மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் முதற்பகுதியளவில் யமுனை கங்கை வடிபுலத்தில் சுகமான நல்லமைவு பெற்ற நகர்வாழ்வுதோன்றியது என்பதை விளக்கமாகக் கூறுவனவாயுள்ளன. தில்லிப்பிரதேசத்தில் நாமறிந்த முதல் வாழ்க்கைக் குடியிருப்பு இப்பருவத்திற்கே உரியது; இக்குடியிருப்பு புராண கீலத்திலும் (இந்திரப்பிரத்தம்) தெற்கே பதின்மூன்று மைல்களுக்கப்பாலுள்ள திலபத்திலும் அமைந்திருந்தது. புராண கீலத்தை முதல் தில்லி என்று நாம் கூறல் பொருத்தமானது. 1955 இல் முப்பத்து நான்கு வண்ண நரைக் கலத்தல வரிசை ஒன்று வெளியிடப்பட்டது.⁸⁸ இவ்வெண்ணிக்கை ஓயாது வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. நாமறிந்த செய்திகளுள் யாதொன்றாயினும் இக்கங்கை நாகரிகம் எவ்வளவு செழிப்பாக இருந்தது, அவ்வளவு பரந்திருந்தது என்பதற்கு மாறாமைய வில்லை. விவரங்களை அதிகம் நுணுகி ஆராயாது பார்ப்பினும் இந்நாகரிகத்தில்

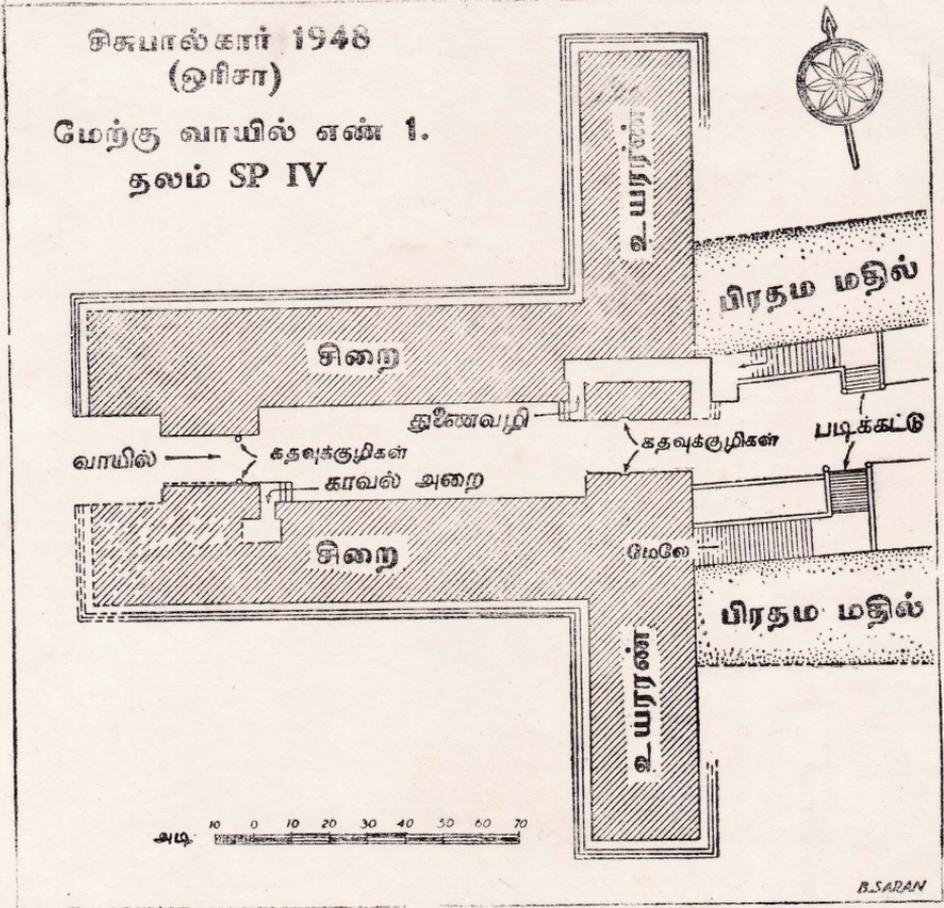
மகாபாரதத்திற் காணப்படும் பொது நகர் நாகரிகத்தை நாம் காணலாம். வரம்பிகந்து வளம் நிறைந்ததும் பயன்படக்கூடிய ஆற்றுவழிப்போக்குவரத்து முடையதுமான ஒரு மண்ணில், செல்வமும் பொருமையும் ஒருங்கே பூண்ட அரசுகளும் குலமுறைகளும் சேர்ந்த ஓர் அமைப்பாக அது விளங்கியதையும் நாம் காணலாம். அவ்வாயிரத்தாண்டின் நடுப்பகுதியில் இப்பிரதேசத்தில் இருப்புவேலை பற்றிய அறிவு புகுந்தது; இது நாலேந்து நூற்றாண்டுகளாக இருப்புவேலை வழக்கிலிருந்த பாரசீகத்திலிருந்து வந்தது என்பது ஒருதலை. இதனால் இந்திய வெளிகளிலிருந்த நகர்களில் நடைபெற்ற மனிதவாழ்வில் பாரிய புரட்சியாகும். தோன்றவில்லை. இந்நகர் மக்களின் கலங்களில் இக்காலங்களில் சில தொழில் நுட்ப மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இவற்றுள் மிக முக்கியமானது நாணயம் புகுத்தப்பட்டதாகும். இதுவும் பாரசீகத்திலிருந்து வந்ததே. இது வணிக உணர்வு வலுப்பெற்றதைக் காட்டுகிறது. ஆயின் ஒருமுறை நிறுவப்பெற்றதும் கங்கை நாகரிகம், தற்கால நாகரிகமுமே அசைத்து மாற்ற முடியா நிலையான பண்போடு பல நூற்றாண்டுக் காலம் அழியாது நிலைநின்றது. அகிச்சத்திரா அழிந்திருக்கலாம். ஆயின் இத்தகைய ஒரு தொன்மை மறைய அவ்விடத்திலேயே வாரணசி தோன்றிக் கலகலப்புடனும் மாறா இயல்புடனும் பொலிந்து விளங்குகிறது.

கங்கை வடிபுலத்திற்குரிய வேறு இரு பெருநகர்களான இராச்சீர், பாடவி புரம் என்பவற்றைப் பற்றிப் பின்னர்ச் சில கூறுவோம்(ப. 173).

நடு இந்தியாவின் முன்னை நாகரிகம்

கங்கை வடிபுலத்திலிருந்து கிழக்கு முகமாக வங்காளம் நோக்கிச் செல்லலும் அல்லது நடுமலைகளின் கிழக்குப் பக்கத்து மூலையைத் தாண்டி, தெற்கு நோக்கி, வடபெரும் வெளிகளின் ஒரு நீட்சியாக அமைந்த கடலோர மட்ட நிலங்களை யுடைய ஓரிசாவிற் குச் செல்லலும் நியாயமானதாம். ஓரிசாவில் மனங் கவருந் தன்மையுடைய இருதலங்கள் பரிட்சார்த்தமாக மிகக் கவனமாக ஆயப்பட்டன; ஆயினும் அவை நகராகப் பரிணமித்த தேதி கி.மு. 300 இற்கு முந்தியதாக இருக்காது. புவனேசுவரத்திற்கு அண்மையிலிருந்த சிசபால்காரில், சிறிது காலத்தில் முந்தியதாயிருந்த குடியிருப்பு மிகப் பலமான முறையில் அரண் செய்யப்பட்டிருந்தது; போற்றத்தக்க ஒரு சீரான ஒரு சதுரத்திட்டத்திலமைக்கப்பெற்ற முப்பது அடி உயரமான ஒரு கொத்தளத்தால் இவ்வரண் செய்யப்பட்டிருந்தது; இது கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்குரியதாயிருக்கலாம்.⁶⁶ இவ்வடைப்பின் பக்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் முக்கால் மைல் நீளமுடையனவாயிருந்தன; இவை ஒவ்வொன்றிலும், கடை வாசல்களை விட அற்புதமான முறையில் முன் தள்ளி நிற்கும் துழைவாயில்கள் இவ்விரண்டிருந்தன. இவை சதுரப் படுத்திய இலற்றறைற்றுத் துண்டங்களால் கட்டப்பட்டிருந்தன. இவற்றிற்கு இருமருங்கும் படிக்கட்டுக்கள் அமைந்திருந்தன. கொத்த வேலையினது அசாதாரணத்திறமையும் திட்டவமைப்பினது அரிய ஒரு சீர்மையும் அக்காலத்தில் மிக மேம்பாடான நிருவாக அதிகாரம் இருந்தது என்பதைக் காட்டுவனவாயுள்ளன; எனவே பேரரசன் அசோகனுக்கு, கி.மு. 264 அளவில் இப்பகுதியிலிருந்த கலிங்கரை அவன் வென்ற பின் அவர்களை அடக்குவதற்கு இக்கோட்டை நகர், பேரரசின் ஒரு கருவியாக விளங்கியிருக்கலாம் என்று சொல்வதில் ஒரு பிழையுமின்று. வரலாற்று முறையில் நோக்கும்பொழுது, இப்பாது காப்பரண்கள் அடுத்த அரை நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பது இயலக்கூடிய தொன்றன்று.

அதே காலத்தில், தென் ஓரிசாவில் இரிசிகுலிய நதிக்கருகாமையில், கஞ்சம் மாவட்டத்திலுள்ள யௌகடாவில், முன்னர் நீள்சதுர வெட்டுமுகமுடைய கோடரிகள் கொண்டிருந்த கிராமத்தவர் வாழ்ந்த தலத்தின்மீது வளர்ச்சியடைந்த ஓர் இரும்புப்பண்பாடும் இருபத்தைந்தடி உயரமான மண் கொத்தளமும் நிறுவப்பட்டன; முன்னிருந்த இக்கிராமத்தவர் கறுப்புச் சிவப்பு மட்கலமும் உபயோகித்திருக்கலாம் (ப. 150).⁷⁰ இவ்விடத்திற்கு மிக்க அருகாமை



உரு. 29 (ஒப்பிடுக தகடு. 29).

யில் அசோகன் நிறுவிய நல்லாணைகளில் பதினான்கு காணப்பட்டதிலிருந்து இப்புதிய வேலைக்கும் அசோகனுக்கும் தொடர்பிருந்தது என்னும் வலுப்பெறுகின்றது.

வங்காளத்தில் இப்பொழுதுள்ள நாட்டின் எல்லையின் இருபாலும் இடைவிடாது அகழாய்வுகள் நடத்தப்பெற்றன. இவை எல்லோராலும் முக்கியமானவையென இலகுவில் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய தலங்களில் நடைபெற்றன. குறிப்பாக, கொமில்லாவிற்ருகாமையிலமைந்த மைனாதி,⁷¹ பொக்ரா மாவட்டத்திலுள்ள மகாத்தான்,⁷² ஊக்கிலிக்கழிமுகத்தலைப்பிலுள்ள தம்லக்⁷³ (தொலமியின் தமலைற்சு) என்பவற்றைக் கூறலாம். இவ்வகழாய்வுகளும் ஒத்த ஓர்

இயல்பினையே காட்டத் தொடங்கியுள்ளன. தம்லக்கில் நடைபெற்ற பரீட்சார்த்தமான அகழாய்வுகளில் மிகக் கீழான மட்டத்தில் (மேற்கூறிய யௌகடாவுடன்) ஒப்பிடுக) புதுச்சிலைக்கால உளிப்போலிகளுடன் நன்கு சுடப்படாத மட்கலங்களும் ஒரு சிற்றளவு கலந்து காணப்பட்டன; இதன்பின் ஒரு கங்கைப் பண்பாடு (வார்த்த செப்பு நாணயங்கள் கொண்டது) தோன்றியது; இது கி.மு. 3 இலிருந்து 2 ஆம் நூற்றாண்டுவரையுள்ள காலத்திற்குரியதென்று சொல்லப்படுகின்றது. இக்கங்கை நாகரிகத்தின்பின் கி.பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய அநேக புள்ளிவட்ட மட்கலங்கள் கொண்ட ஒரு படை இருந்தது. இவ்வாழ்விருப்புக்கள் ஓடியாமுறையில் தோன்றி வளர்ந்தனவா என்பது தெரியவில்லை; ஆயினும் இங்கு, முன்னர்க் குறிக்கப்பட்ட தலங்களைப் போலவே, கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டளவில் (அதாவது மௌரியர் காலத்தில்) போற்றத்தக்க குடியிருப்புக்கள் தோன்றின; இங்கு இன்னொரு செய்தியையும் குறிப்பிடல் பொருத்தமானது. மகாத்நாளில் கண்டெடுத்த சுண்ணாம்புக்கல் துண்டொன்று சுவையான பொறிப்பொன்றைக் கொண்டிருந்தது. இது நாம் அறிந்தவற்றுள் மிகத் தொன்மையான வங்காளப் பஞ்சத்தையும் அதை நிவிர்த்தி செய்வதற்கு உன்னர் அதிகாரிகள் எவ்வாறு சேமிப்பிலிருந்து நெல்லெடுத்து விநியோகம் செய்தனர் என்றும் எடுத்துக் கூறுகின்றது; இவ்வாறு எடுத்த சேமிப்புப் பொருளைத் தருணம் வாய்த்தபோது மீண்டும் அவ்விடத்தில் சேமிப்பில் வைக்க வேண்டுமென்பதும் அவ்வொழுங்கில் ஏற்பாடாகியிருந்தது. இப்பொறிப்பிலிருந்த நெடுங்கணக் கெழுத்தும் மொழி நடையும் கி.மு. 250 இற்குரிய அசோகனின் நல்லாணைகளின் எழுத்தையும் மொழியையும் நிகர்த்தனவாயிருந்தன. இனி நடைபெறவிருக்கும் அகழாய்வுகள், கிழக்கிந்தியாவின் பருவக்காற்று மழைபொழியும் அடர் காடுகளுக்கு நாகரிகம் மிகப் பிந்தியே வந்ததென்றும், இன்றுவரை அசாம் மலைகள், ஒரிசா மலைகள் ஆகியவை இருப்பது போல், முற்காலத்தில் புதுச்சிலைக்கால நியமங்களையே முக்கியமாகக் கொண்டு வாழும் ஒன்றுபடாத சிறு சிறு சமுதாயங்களின் பாணையத்தானமாக அவை விளங்கின வென்றும் நமக்கு எடுத்துக் காட்டும்.

ஆயினும் பெரு வெளிகளுக்குத் தென்பால் நருமதையையும் மேல் கோதாவரியையும் தன்னுள்ளடக்கி, வடக்கே பருமட்டாக உச்சயினியில் தொடங்கித் தெற்கே மைசூர் எல்லைகள் வரை பரந்து கிடக்கும் நடு இந்தியப் படுக்கையில், அண்மை ஆண்டுகளில் பல தலங்கள் அகழ்ந்தாயப்பட்டன; ஓடியாமுறையினதான ஒரு பண்பாட்டுக் கிரமம் இங்கு காட்சியளிக்கத் தொடங்கியுள்ளது. பெருவளவில் பக்கப்பாங்கில் இடம் துப்புரவாக்கி, கிரமமான முறையில் நிலைக்குத்து ஒழுங்கினைத் துருவி ஆராயுமுன்னர், இப்பண்பாட்டுக் கிரமத்தின் முழுக் கருத்தினையும் பற்றி நாம் ஒன்றும் கூற முடியாது. இப்பொழுது ஆங்காங்கு சிறுவண்ணங்கள் போல ஒளிவிடும் சில செய்திகளுடன் நான் அமைவு கொள்ள வேண்டியதுதான்.

ஆயினும் இச்சிறுவண்ணங்கள் ஒருசிறு சித்திர உருவில் தோன்றுகின்றன. இச்சித்திரக் காட்சி இதுதான். நடு இந்தியாவில் எதுவகையிலும் குசராடத் திற்கு வெளியே, வண்ணநரைக் கலத்திற்குரிய நகர்ப்பண்பு கொண்ட அதாவது கி. மு. 500 இற்கு முன்னரான, நகரப் பண்பு ஒன்றினை எங்காயினும் நாம் அறிய முடியவில்லை. இனி நடைபெறவிருக்கும் அகழாய்வுகள் ஒருவேளை இக் கருத்தினை மாற்றிவிடல் கூடும்; ஆயின் இப்பொழுது, நடு இந்தியாவின் போரகனின் அயலில், கி. மு. 1 ஆம் ஆயிரத்தாண்டின் நடுப்பகுதிக்குச் சிறிது பின்னராக, இரும்பு புகுந்தபின்னரே திட்டப்படுத்தப்பட்ட குடியியல் வாழ்வு தோன்றியதுபோல் தெரிகிறது; இது, செம்பு மிகவும் அருமையாகவும் விலை உயர்ந்ததாயும் இருந்த ஒரு வெண்கலச்சிலைக் காலக் கிராம வாழ்க்கைப் பருவத்தின் பின்னரே நடைபெற்றது; இதை வேறு வழியில் சொல்லின், வணிகம் மிகவும் ஆரம்ப நிலையிலிருந்ததும் சமூக அமைப்பு அடிப்படையில் உள்ளூரோடு அமைவு பெற்றதுமாயிருந்த ஒரு பருவத்தின் பின்னர் எனலாம். தற்காலிகமாக நாம் இப்பொழுது கொண்ட முடிபிற்கு ஆதாரமிருப்பின் இந்தியாவின் நாகரிகம் ஒரு தருக்கமுறையில் பரவியதென நாம் கொள்ளலாம். 3 ஆம் ஆயிரத்தாண்டின் நடுப்பகுதியில் நடுக்கிழக்கு நாடுகளின் கருத்துக்கள் வடமேற்குக் கரையோரத்திலும் இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கிலும் பரவத்தொடங்குவதுடன் இந்நாகரிகம் ஆரம்பமாகிறது; இது பின்னர் தென்பால் நோக்கிப் பரவுகிறது; ஒருபால் நருமதைப் பொங்குமுகம்வரை பரவுகிறது; மறுபால் மேல் பஞ்சாபைக் கடந்து, கி. மு. 1 ஆம் ஆயிரத்தாண்டின் முதல் தவணைக் காலத்தில், கங்கை யமுனை இரு நீர்ப்புலப் பெருவெளிகளுக்குள் பாணிப் பேட்டை—தில்லிப் பிரகாரவழியாகப் பரவுகிறது. பின்னர் கி. மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் 3 ஆம் நூற்றாண்டிற்குமிடையில் கிழக்குத் திசை நோக்கிக் கங்கைப்பொங்குமுகம் வரைக்கும் செல்கிறது. தென்முகமாக நடு இந்தியாவின் வெண்கலச்சிலைக்காலச் சமுதாயங்களிடை இது பரவுகிறது. மிகத் தென்பாலான குடாநாட்டு இந்தியாவில் நகர் வாழ்வு இன்னும் தோன்றாமலிருந்திருக்கலாம்.

இருப்பூழிக்கு முன்னராக வடக்கையும் நடுப்பகுதியையும் இணைத்து நின்ற முக்கிய பகுதி குசராடத்திலிருந்திருக்கவேண்டும். வேறு பிற தொடர்பு வழிகளும் இவ்விணைப்பிற்கு உதவியதுண்மையே. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் நடுப்பகுதியின் பின்னர், யமுனைப்பள்ளத்தாக்கிலிருந்து தொடங்கி சம்பல் நதிவழி உச்சயினியைக்⁷⁴ கடக்கும் மிக நடுவண் அமைந்த வழிகள் தோன்றிப் பிரதானமாயின. ஆயின் இப்பொழுது நாம் அறியக்கிடப்பவற்றைக் கொண்டு சொல்லின், வடமேற்கிலிருந்த முன்னை நாகரிகத்திற்கும் நடு இந்திய நாகரிகத் தொகுதிக்கும் இடையமைந்த ஓர் ஓடியா முறைப் பிணைப்பைக் குசராடத்தில், சிறப்பாகக் கத்தியாவார்க் குடாநாட்டிலேயே நாம் காணலாம். இவ்விடயத்தில் கம்பேக் குடாவில் குகப்பிற்கயலிலுள்ள இரங்கபூரே இப்பொழுது முக்கிய

தலமாக விளங்குகிறது. தொல்பொருளியலளவை முறையில் இரங்கபூரின் வரலாறு பல்வகைப்பட்டதாயுள்ளது. 1934 இல் இது இந்துநதி நாகரிகத்தின் மிக்க தென்கோடி எனக் கூறப்பட்டது. 1947 இன் பின் நடைபெற்ற அகழாய்வு இத்தொடர்பினை மறுத்துக் கூறுவதாயமைந்தது. ஆயின் ஆறு ஆண்டுகளின் பின் நடைபெற்ற அகழாய்வு இந்துநதி நாகரிகத்தில் இதற்கு மீண்டும் இடம் வகுத்தது. இன்னும் நிறைவுபெறாத அகழாய்வு முன்னைக் குடியிருப்பில் மட்கலமில்லாதிருந்ததென்றும் யசுபராலும் அகேற்றூலுமான முரட்டு துண்சிலைக்காலக் கருவிகள் இருந்தன என்றும் சுட்டுவதாயுள்ளது.

இதைத் தொடர்ந்து ஆறடியிலும் கூடிய தடிப்புடைய மண் செங்கட்டிச் சுவரால் அரண் செய்யப்பட்ட ஒரு குடியிருப்பிருந்தது; இங்கிருந்த பண்பாடும் இந்துநதி நாகரிகத்துப் பண்பாட்டின் ஓர் உள்நூர் மாற்றமாயிருந்தது. இதில் முக்கோணச் சுட்டமண் கட்டிகள், பேயன்சுகள் (Faience), சுதீற்றைற்று மணிகள், வண்ணக் கலங்கள், ஒரு சேட்டு ஆயுத அலகு, ஒரு மயிற் கோலங்கொண்டிருந்த மட்கலம் முதலியன இருந்தன. இவை இந்துநதி வகையினவாயிருந்தன. ஆயின் இங்கிருந்த தடித்த சிவந்த மட்கலங்களோ ஓரளவிற்கு அரப்பா வகையினவாயிருந்தன. இம்மட்கலங்களில் வளையங்கள், புள்ளிகள், குறுக்குவெட்டும் கோடுகள், கிடையான, சாய்ந்த கோடுகள் முதலியன கறுப்பு வண்ணத்திலும் சொக்கிளற் வண்ணத்திலும் தீட்டப்பெற்றிருந்தன. இவ்வகையினதான ஒரு தரங்குன்றிய வகைப் பண்பாடு இந்துநதி நாகரிகத்தின் சுற்றுப்புறத்திற்கண்மையில் காணப்படுவது இயற்கையே.

இந்த இந்துநதிப் பிரிவுப் பண்பாடு பின்தொடர்ந்த ஒரு பருவத்தோடு ஒன்றி மயங்கியது. பின்வந்த இப்பண்பாட்டின், புதுநடையில் கருவண்ணத்தால் தீட்டப்பெற்ற கலைமாதங்களும், அவற்றின் தரத்தில் குறைந்த கோலங்களும் கொண்ட ஒளி பொருந்திய செம்மட்கலங்கள் சிறப்பு வகையினவாயமைந்தன. இதைத் தொடர்ந்த பண்பாட்டில் ஒருவகைச் சிவப்புக் கறுப்பு மட்கலம் இருந்தது. இனிப் பின்னர் தென்னிந்தியப் பெருஞ் சிலைக் காலப் பண்பாட்டை ஆயும்போது இதை ஆய்வோம் (ப. 150). இன்றும் இங்கு கரடுமுரடான துண்சிலைகள் காணப்படுகின்றன. ஆயின் வட கருந்துலக்கக் கலங்களின் சில்லிகள் இப்பருவம் கி. மு. 500 இற்குப் பிந்தியதென்பதைச் சுட்டுவனவாயுள்ளன. இந்துநதிப் பிரிவுழியிலிருந்து (2 ஆம் ஆயிரத்தாண்டின் பிற்பகுதி) வ. க. து. பருவம் வரை இப்புலத்தில் இடையறாது மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர் போல் தோன்றுகிறது.

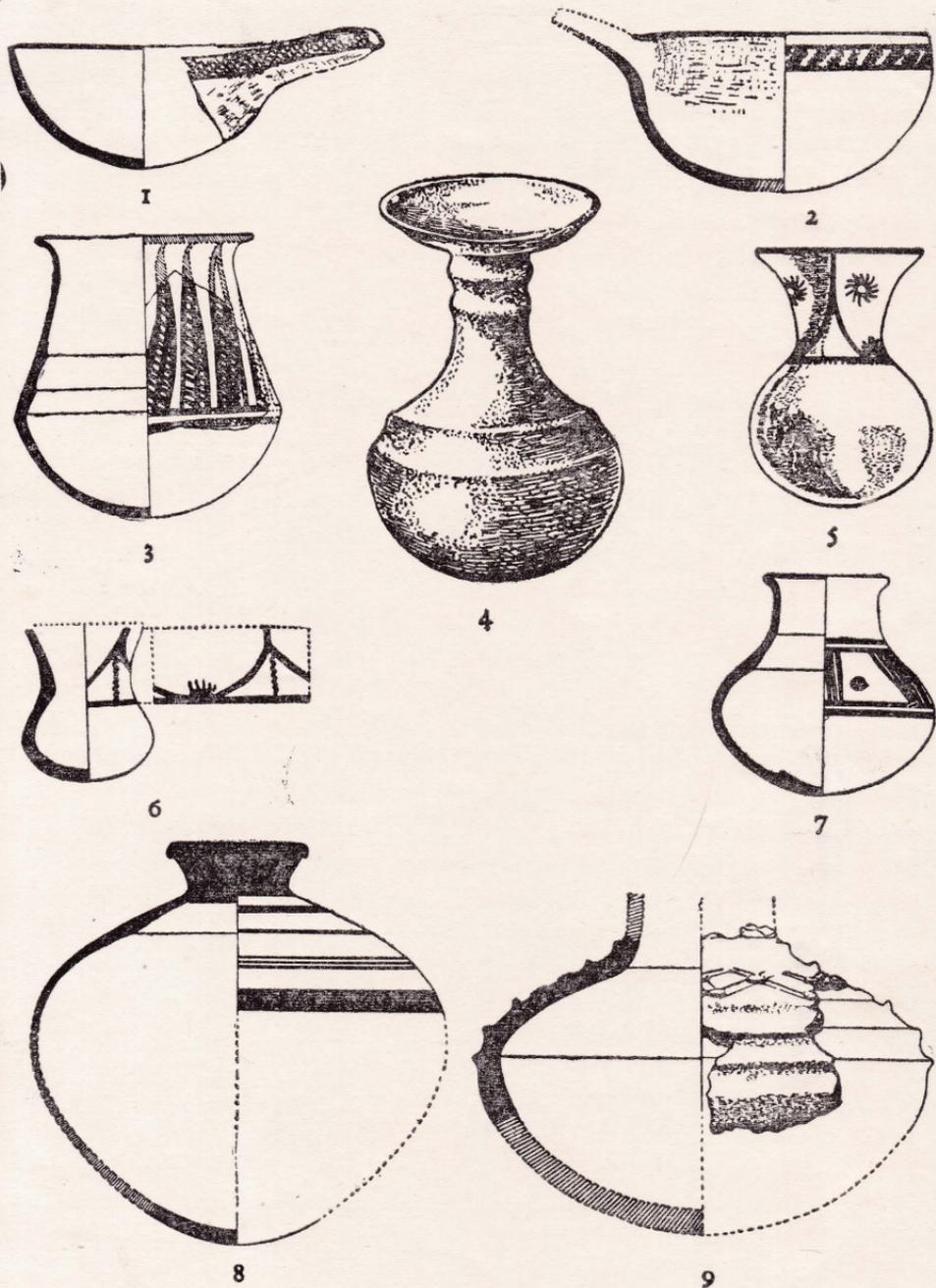
நடு இந்நியாவின் வெண்கலச்சிலை ஊழி ஆகியில் இந்துநதி நாகரிகத்துடன் தொடர்புகொண்டிருந்ததோ என்பது தெளிவாக வில்லை. ஆங்காங்கு காணப்பட்ட மட்கலங்களில் காணப்பட்ட விலங்குக் கோலங்களும் சிலவகைச் சில்லி உபகரணங்களும் இந்துநதிக் கரையோரப் பகுதியிலிருந்து ஊக்குப் பெற்றன

என்று கொண்டாலொழிய வேறுவகைத் தொடர்புகளைக் கூறமுடியாது. இந்த நடு இந்தியாவின் வெண்கலச்சிலை ஊழியில் கிராமங்கள் நகர்களாக மாறினும் இக்கால நிலையை 'நாசிரிகம்' என்று கூறல் அவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்காது. எனினும், முழுமையையும் நோக்குமிடத்து, அங்கு நன்கு ஒன்றாக இணைந்த ஒரு திட்டத்தில் உள்ளூர் மரபிலும் உழைப்பிலும் வேரூன்றி வளர்ந்த அமிசங்களை நாம் காணலாம். இவ்வரிசையில் உள்ளதலங்களுள் மிக்க வடபாலுள்ளதலம் உச்சயினிக்கு வடமேற்கே சம்பலின் கிழக்குக்கரையிலுள்ள நாக்தாவினுள்ளது. இங்கு ஓரளவு இயற்கையாக உள்ள ஒரு திடலின் மேலமைந்த மூன்றிலொரு பகுதி மூன்று பண்பாட்டுப் பருவங்களைச் சுட்டுவதாயுள்ளது.⁷⁶ இத்திடல் தொண்ணூறு அடி உயரமானது. இவற்றுள் மிக்க முன்னையது இருபத்திரண்டு அடி தடிப்புடையது. மிகப் பாரிய மண்ணிலும் மட்செங்கட்டியாலுமாய கட்டிடங்களை அடக்கியதாயுள்ளது. இவற்றுள் ஒன்று ஒரு கொத்தளத்தின் ஒரு ஞாயிலாயிருந்திருக்கலாம். சில செம்புத் துண்டுகளுடன் இங்கு பல துண்சிலைகளும் காணப்பட்டன. இவற்றுட் பல சமாந்தரப் பக்கமுடைய ஆயுதவலகுகளாயிருந்தன. இவற்றின் ஒரு பக்கம் சிற்சில வகையில் மெருகிடப்பட்டிருந்தது. மற்றைப் (வேலை செய்யும்) பக்கம் பல்காலும் பற்களுடையனவாயிருந்தது. சில ஆயுத வலகுகள் மிதப்பான விளிம்புகள் கொண்டிருந்தன. மட்சலங்கள் பெரும்பாலான சிவப்பானவை; சிற்சில வேளைகளில் இவை வெண்மஞ்சள் நிறமுடையனவாயுமிருந்தன. இவை ஒரு மைய வட்டங்கள், வளைகோடுகள், ஞாயிற்றுக் குறியீடுகள், புள்ளிமாண்கள், மயில்கள், கீறிட்ட சாய்சதுர வடிவங்கள் முதலிய கோலங்களால் கறுப்பிலும் சொக்கிளற்று நிறத்திலும் வண்ணத்திட்டப்பட்டிருந்தன. பரும்படியாக இதன் காலத்தை கி. மு. முதலாயிரத்தாண்டின் முற்பகுதி எனலாம். ஏனெனில் இக்கட்டத்தின் பின் போற்றத்தக்க கால இடையீட்டின்றிப் பெருஞ்சிலைக்குரிய கறுப்புச் சிவப்புக் கலமுடைய இரும்பு பயன்படுத்திய ஓர் பண்பாடு தோன்றியது. இதைப் பின்தொடர்ந்து ஓரளவிற்குச் சுட்ட செங்கட்டிகளும் வ. க. து. கலங்களும் கூடிய அளவினவான இரும்புடன் வரலுற்றன. மேல் மட்டங்களிலிருந்து பெறப்பெற்ற சில்லியும் சுட்ட உண்டையும் கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய பொறிப்புகள் உடையனவாயிருந்தன.

எனவே இங்கு நாம் பல்வகைக் கட்டங்களைக் காண்கிறோம். முன்னக் கட்டங்களில் துண்சிலைக் கைத்தொழில்களும் ஓரளவிற்கு உள்ளூரில் தோன்றிய வளைதற் கலங்களும் இருந்தன. ஆயின் இவ்வளைதற் கலங்களிலுள்ள விலங்குரு அணிகோலங்களில் இத்தொழில் பலுக்கித்தான் எல்லீப்புறங்களிலிருந்த பண்பாடுகளிலிருந்து ஊக்குப் பெற்றிருக்கலாம். இதன்பின் இரும்பு பயன்படுத்திய கட்டம் ஒன்று இருந்தது. இதற்குரிய வ. க. து. மட்கலங்கள் சுட்டுமாறுபோல், இக்கட்டத்தில், உண்மையில் நகராக மாறும் புதிய பாங்குகள் கொண்ட அமிசங்கள் யமுனை கங்கை இருநீர்ப்புலத்திலிருந்த அபிவிருத்தியடைந்துவரும் மையங்களிலிருந்து தெற்கு நோக்கிப் பரவலுற்றன. வண்ணநரைக் கலங்களில்லாமையும்

வ. க. து. மட்கலம் உடன் தொடர வந்த இரும்புப் பொருள்கள் அங்கிருந்தமையும், வட வெளிகளிலிருந்து தோன்றிய உட்பரவல் கி. மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன் அதிகம் முன்னராக நடைபெற்றிருக்க மாட்டாது என்பதைக் காட்டுவன வாயுள்ளன.

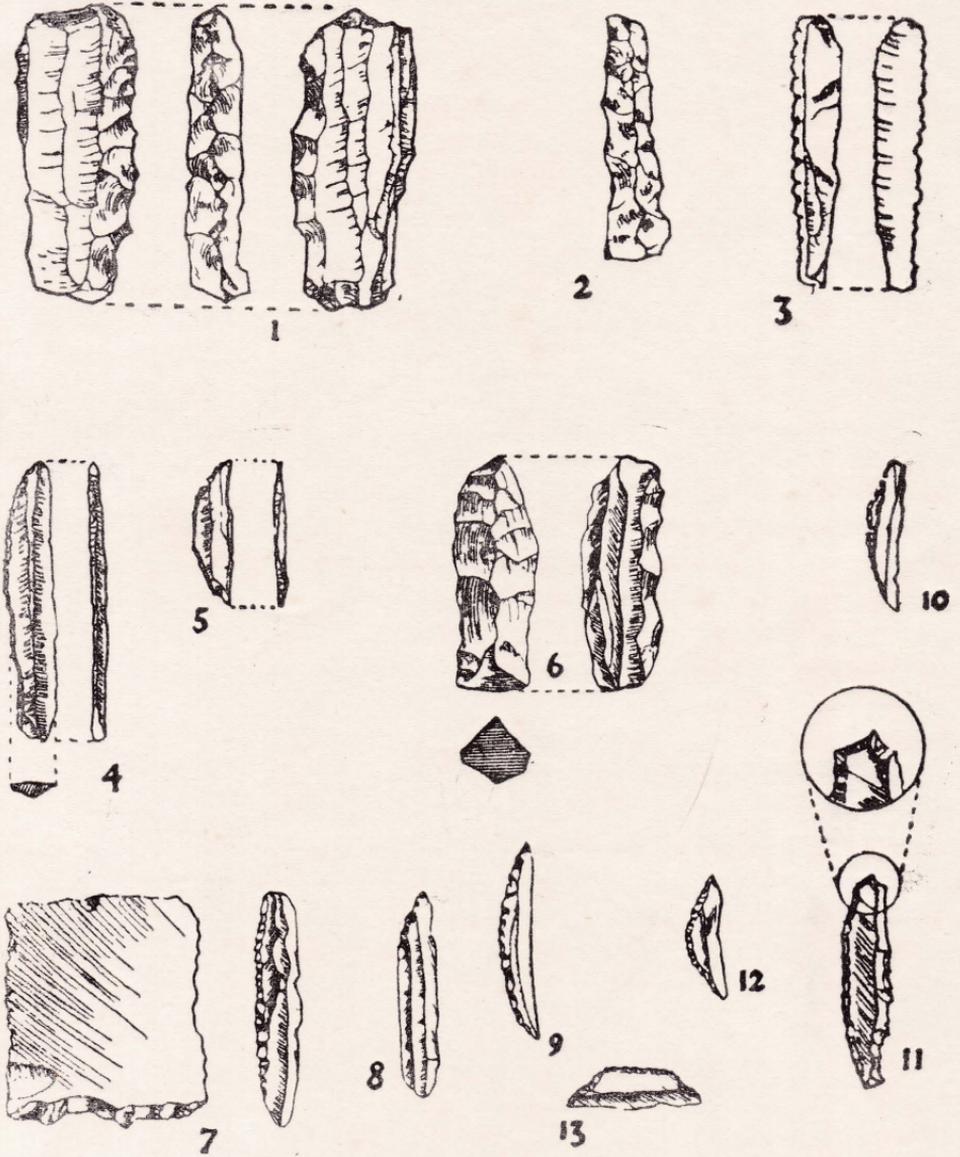
பெரு மத்திய பகுதியின் அகழ்ந்தாய்ந்த பன்னிரண்டு தலங்களிலும் மேற் கூறிய ஒரு முறைமை இருந்ததை நாம் காணலாம். இங்கு உதாரணங்கள் கூறினோர் போதுமானது. மிக்க பலன் தரக்கூடிய தலமாக விளங்குவது நருமதையின் நடுவில் வடக்குத் தீரத்தில் உள்ள மகேசுவர் தலமாகும். இது ஒருவேளை மகாபாரதத்தில் கூறப்பட்ட பாசிஷ்மதியாயிருக்கலாம். இதற்கு எதிராகத் தென்பக்கமாக நாவ்தாதொலீ என்னும் தலமிருந்தது." இந்த எதிரமைந்த தலம் சுட்டுமாறுபோல், உச்சயினியிலிருந்தும் கங்கை வடிபுலத்திலிருந்தும் தக்கணத்திற்குச் சென்ற பெருஞ்சாலையில் மகேசுவர் மிகப் பிரபலமான ஒரு சந்தியாக இருந்தது. இதிலுள்ள திடல்கள் 100 அடி உயரம்வரை எழுகின்றன. இங்கு நான்கு முக்கிய பண்பாடுகள் தோன்றி வளர்ந்தன. வேறு பல நடு இந்தியக் குடியிருப்புக்கள் போலவே, இக் குடியிருப்பும், வளமார்ந்த கரும்பருத்தி மண்ணில் நிறுவப்பட்டதாகும். உலோகமும் மட்கலமுமில்லாது, நுண்சிலைக்கருவிகளை மட்டுமேயுடைய, அதலை, வணிக உள்பாங்கில்லாத விருத்தியடையாத ஒரு சமுதாயத்திற்கு இம்மண் நியாயமான அளவு சுகவாழ்வை நல்குவதாயிருந்தது. இந்துண்சிலைகள் மிக விரிவான வகையினவாயிருக்கவில்லை. இவற்றுள் சேட்டாலும் யசுபராலும் செய்யப்பெற்ற நடுத்தரப் பருமனிலமைந்த சரண்டிகள் இருந்தன. இவை பெரும்பாலும் பட்டைமேடைகள் கொண்ட சில்லங்களில் வைத்து ஆக்கப்பெற்றவை. இவற்றுடன் ஒழுங்கில்லாதவையும் சில வேளைகளில் தவானிக்கப் பெற்றவையுமான காழ்களும் இருந்தன. இதன் பிறகு விவரம் ஒன்றும் நன்கு புலப்படாத ஓர் இடைவெளிக்காலம் தோன்றுகிறது. அதன் பின்னர், முதுகும் முடியுமுடைய ஆயுதவலகுகளும், பிறையருக்களும், புள்ளி முனைகளும் உடையதும், செம்பினாலான தட்டைக் கோடரிகள், உளிகள், கொளுக்கள் முதலியவை காணப்படுவதுமான, மிக அபிவிருத்தியடைந்த ஓர் நுண்சிலைக் கத்தொழிற் காலம் ஒன்று தோன்றியது. இது நாம் அறிந்த நடு இந்திய வெண்கலச்சிலைக் காலத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. இப்பொழுது இங்கு திரிகைகள் கவண்கல்கள் தோன்றுகின்றன. இவற்றுடன் பெரும்பாலும் சமாந்தரக் கோடுகள், சிறுடைய முக்கோணங்கள், வட்டங்கள், இலைகள், சிற்றளவில் கலைமாண்கள், நடமாடும் மனித உருவங்கள் ஆகியவற்றினால் வண்ணிக்கப்பெற்ற மட்கலங்கள் காணப்பெற்றன; இவற்றுட் சில காவி நிறம் கொண்டவை. பல செந்நிறத்தவை. இப்படிவு ஐந்திலிருந்து எட்டடி தடிப்புடையதாயிருந்தது; இதை கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டில் இரண்டாம் தவணைக்குரியதெனக் கொள்ளலாம். இப்படிவை அடுத்து இருபது அடித்தடிப்பான படிவொன்று இருந்தது; சுட்ட செங்கட்டிகள் மட்செங்கட்டிகள், மட்கல வளையங்கள் செங்கட்டிகள் முதலியவற்றால் பதிக்கப்பெற்ற நனைகுழிகள், இருப்பு உபகரணங்கள்



உரு. 30. நாவ்தாதொல் வெண்கலச்சிலைக் கட்டமட்கலம். 1

(அரிவாள், மண்வெட்டி, ஆணி, அம்புத்தலை, ஈட்டித் தலை முதலியன), அழுத்தக் குறிகொண்ட நாணயங்கள், வ. க. து. கலங்கள், பெருஞ்சிலைக் காலக் கறுப்புச் சிவப்பு மட்கலங்கள் முதலியவை கொண்ட பல வாழ்தலப்படைகள் இப்படிவில் காணப்பட்டன. கறுப்புச் சிவப்பு மட்கலங்களுள் சில பகுதிகள் இதற்கு முன்னரமைந்த படிவினிலும் காணப்பெற்றன. இங்கு நமக்குப் பழக்கமான கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் பிற்பகுதிக்குரிய 'தொகுதி' யினை நாம் மீளவும் காண்கிறோம்; இத்தொகுதி தலையாய கங்கை அமிசங்களும் வேறு பிற தென்பகுதி வகைகளும் கலந்த ஒன்றாகும். இந்த ஆழமான படிவிற்கு மேலாக நன்முறையில் மெருகிடப்பெற்ற செம்மட்கலங்களிருந்தன; இம்மட்கலங்கள் ஒருவகை 'விசிறிகள்' உடையனவாயிருந்தன. இவ்வகையின சந்தரவல்லி (மைசூர்), மேற்கிந்தியாவில் கோலாப்பூர், பரோடா முதலிய சில இடங்களில் கி. பி. முந்திய நூற்றாண்டுக்குரிய படைகளிலும் காணப்பட்டன. இந்த உச்சிப் படிவில் பெருஞ்சிலைக் கறுப்புச் சிவப்பு மட்கலம் இருக்கவில்லை.

இவற்றிற்கு அப்பாலிருந்த நகர்ப்புறத்தாலான நாவ்தாதோலீ 10 அடி உயரமும் 350 யார் நீளமும் 200 யார் அகலமும் உடைய நான்கு திடற்றொகுதியாகும். இதில் செவ்வையாக அமையாத செவ்வக, வட்ட வடிவக் குடிசைகள் இருந்தன, இவை வளார்களாலும் மண்ணாலும் கட்டப் பெற்றவை. இவற்றின் தரைகளும் சுவர்களும் சாந்து பூசப்பெற்றிருந்தன. இப்பகுதியை அகழ்ந்தாய்ந்தோர் இது முக்கியமான ஒரு படகோட்டிகள் கிராமம் என்று குறிப்பிட்டனர். இக்கிராமத்தின் பெயரும் அதைக் குறிப்பதாக உள்ளது. இவர்கள் குறிப்பும் உண்மையாயிருக்கலாம். எனினும், கி. மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிற்கோ அதற்குப் பின்னரோ உரிய வ. க. து. கலத்துடன் சேர்ந்து மேற்படையாக அமைந்த இருப்பூழிப் படையொன்றின் நேர்கீழாக உள்ள வெண்கலச் சிலைக்கால மட்டங்களில், இந்தியாவில் வேறெங்கணும் காணாத சிறப்பு வகை மட்கலங்கள் காணப்பட்டன. குறிப்பாக அடியுடைய கிண்ணிகள், குழல் மூக்கு 'தேக்கடங்கள்' காணப்பட்டன. இவற்றை, கா. சங்கலியா அவர்கள் இசார் III இற்குரிய நாசிக் கடங்களுடனும் நடு இரானிலுள்ள சியல்கில் சுடுகாடு 'B' இல் காணப்பட்ட நாசிக்கடங்களுடனும் ஒப்பிட்டுள்ளார்கள். கிரிஷ்மன் என்பார் சுடுகாடு 'B' இன் தேதி கி. மு. 1000-800 வரை⁷⁸ என்று கொண்டுள்ளார். அசபைச்சனில் அசன்லுளிலுள்ள ஒத்த ஒரு படையை அண்மையில் 'C' 14 முறையால் தேதி பார்த்தபொழுது, அது கி. மு. 812 ±130 ஆண்டுக்குரியது என்பது தெளிவாகியது. இது முந்திய காலத்தை உறுதிப்படுத்துவதாயுள்ளது.⁷⁹ மிகவும் எளிய வான நாவ்தாதோலீக்கடங்களுடன் கொண்டுள்ள ஒப்பு என்ன குறிப்பினை நல்கும் என்பதை இனிமேல்தான் நாம் அறியவேண்டும். குறிப்பாக ஒரு பிற்காலத்து நாவ்தாதோலீப்படிவை, அண்மையில் C 14 முறையினால் தேதி குறித்துப் பெற்ற காலம் (கி. மு. 1336 ±125 ப. 69 பார்க்க) செவ்விதென்று உறுதியாகக் கப் பெறின் இவ்வொப்புமையின் பொருளை நாம் அவதானிக்க வேண்டும். பேசி



உரு. 31. வெண்கலச்சிலை கட்டகலிடனி நுண்சிலைக் கட்டம் : 1-5, நாவுதாதொலீயிலிருந்து ; 6-9, யோர்வேயிலிருந்து ; 10-11, பிரவாராசங்கத்திலிருந்து ; 12-13, நாசிக்கிலிருந்து. ‡

யாவிற்கும் நாவ்தாதொலீயிற்குமிடையே இப்பொழுது வேறு உதாரணங்கள் காணப்படவில்லை. இங்கு காணப்பட்ட பல்வகைத் தானியங்களுள் நெல்லும் இருந்தது.

மகேசுவருக்கு வடக்கே எழுபது மைல் தொலையில் சிப்ரா நதிக் கருகில் பழைய நகரான உச்சயினி உள்ளது. இது இந்துக்களின் ஏழு புண்ணிய தலங்களுள் ஒன்று. அவர் கருத்ததுப்படி மகிமையில் வாரணாசியுடன் போட்டிபுடிக் கூடிய ஒன்று.⁸⁰ இக்காலத்திற்குரிய அராகுறை வரலாற்றில், அவந்தியின் தலை நகராக விளங்கியது உச்சயினி. அவந்தி பின்னர் மால்வா என்ற பெயருடன் விளங்கியது. ஆயின் இக்குறிப்பு எழுதப்படும் காலத்தில் இங்கு திரு. என். ஆர். பனர்சி அவர்களின் திறமையான தலைமையில் நடைபெற்ற அகழாய்வுகளிலிருந்து முன்னர்க் கூறியதற்கு ஒத்த 7 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய குடியிருப்பு இருந்ததென்பது தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. இப்பொழுது பார்க்கும்பொழுது, கி. மு. 500 வரையில், கங்கை நதி வகையினதான ஓர் இரும்பு உபயோகிக்கும் பண்பாட்டின் தாக்கத்தினாலேயே உச்சயினி பெருவளவில் ஓர் முன்னேற்றமான நகராக அபிவிருத்தியடைந்தது என்று தோன்றுகிறது. இப்பொழுது இந்நகரில் ஒரு மைல் நீளமும் முக்கால் மைல் அகலமுமான ஒரு பரப்பளவு 200 அடி அகலமான ஒரு பெரிய மட்கொத்தளத்தால் சூழப்பெற்றிருந்தது. இக்கொத்தளம் இப்பொழுது நாற்பத்திரண்டடி உயரத்தில் உள்ளது. ஆற்றுப் பெருக்கினின்றும் இக்கொத்தளத்தைக் காப்பாற்ற ஒன்றோடொன்று மூட்டிய தீராந்திகள் குறுக்காகப் போட்டுக் கொத்தளங்கள் அரண் செய்யப்பட்டன; இது ஓரளவிற்கு ஆற்றருகமைந்த பாடலிபுரத்தின் காட்சியை நினைவுட்பெறவதாயுள்ளது (ப. 176). இது பின்னர்ச் சில பகுதிகளில் சுட்டசெங்கட்டி பதித்து அரண் செய்யப்பட்டது. இதற்கு வெளிப்புறத்தில், வேண்டிய இடங்களில் அகழியொன்றிருந்தது. இது எண்பதடி அகலமும் இருபத்திரண்டடி ஆழமும் உடையதாயிருந்தது. கி. மு. உள்ள இறுதியான ஐந்து நூற்றாண்டுக் காலத்திலும், கங்கையிலிருந்து அராபியக் கடற்கரை வரை படர்ந்த நெடுஞ்சாலையில் கோட்டை நகரான உச்சயினி எல்லோராலும் போற்றி மதிக்கப்படவேண்டிய ஒரு வல்லாசாக விளங்கியது. பின்னற்ற ஊழிகளில், சந்தர்ப்பமாற்றங்களினாலும், குறிப்பாக கடல்வழி விருத்தியாலும், இந்நெடுஞ்சாலையின் மார்க்கமகிமை ஓரளவிற்குக் குன்றியது; ஆயின் இப்பண்டைத் தலம் இப்பொழுது ஒரு பாரிய இடிபாடாகக் காட்சியளிக்கிறது.

இப்பொழுது இதிலுள்ள ஆறடிப்படையொன்று இதன் முன்னீக்க குடியியல் ஊழியைச் சட்டிக் காட்டுவதாயுள்ளது. இதன் குடியியல் ஊழியில் கல்லாலும் சுட்ட செங்கட்டியாலும் கட்டப்பெற்ற கட்டிடங்கள் இருந்தன. இவற்றுடன் எலும்பாலும் இரும்பாலுமாய அம்புத்தலைகளும் இரும்பினாலாய சுட்டித்தலைகள் தறிகைகளும் இருந்தன. இவற்றைவிடச் செம்புவேலை நடைபெற்றதற்குச் சான்றுகள் இருந்தன. காணப்பட்ட மட்கலங்களுள் சில பிற இடங்களில் ஏலவே

காணப்பட்ட கறுப்புச் சிவப்புக் கலங்களாகும். இவற்றுடன் கரும்பூச் சடித்த ஒரு கலமும் செம்பூச் சடித்தனவும் பூச்சடியாதனவுமான குழிகொள் கலங்களின் சில்லிகளும் காணப்பட்டன; இக்கலங்களுட் சில சக்கரமின்றிச் செய்யப்பட்டவையாகும். கொத்தளத்தின்மீது வண்ணநரைக் கலங்களின் இரு சில்லிகள் காணப்பட்டன. இவையே மிகத் தென்கோடியில் காணப்பட்ட இவ்வகையினவிற்குரிய காட்டுக்களாம். இவை கி. மு. 500 இற்கு மிகப் பிந்தியவையாயிருக்கா.

அடுத்த கட்டத்தைக் குறிப்பதற்குப் பதினாண்டுகடவரை திரண்ட ஒரு படியுளது. இதிலமைந்த கட்டிடங்கள் சுட்ட செங்கற்களாலும் சுடாத செங்கற்களாலுமானவை. நீள்சதுர ஓடுகளால் வேயப்பெற்றவை. இங்கு வீதிகள் ஓட்டை ஓடிசல்களைக் களிமண்ணோடு சேர்த்து அமைக்கப்பெற்றனவாயிருந்தன. மட்கல வளையங்களாலும் துளைக் கடங்களாலும் ஆக்கப்பெற்ற நனைகுழிகள் இப்பொழுது முதன்முதலாகக் காட்சியளிக்கின்றன. இவை ஓராயிரமான டிற்கு இந்திய நகர்களில் முக்கியமான ஓரமிசமாக விளங்கின. முட்டைவடிவான மண்பதித்த அடுப்புகள், கரி பிடித்த சமையற் பாத்திரங்கள், அம்மிகள், உரல்கள் அடுக்களை உபகரணங்களாக விளங்கின. வேட்டையாடிகள், படையாளர் ஆகியோரின் முக்கிய உபகரணங்களாக விளங்கியவை இருப்பு சுட்டித் தலைகள், அம்புத் தலைகள், எலும்பு அம்புத்தலைகள் முதலியவையாம். எலும்பு அம்புத்தலையொன்று ஒரு பறவையின் இரத்தக் கறையொன்று படிந்ததாயிருந்தது. வ. க. து. கலங்கள் பெருவளவில் பல்வகையில் காணப்பட்டன; இவை ஒரு சிற்றளவில் உள்ளூர் செய்யப்பட்டவையாம். இவற்றுள் சில கறுப்பு அல்லது மஞ்சள் வண்ணத்தால் பட்டை தீட்டப்பெற்று பல்வகைய ஆக்கப்பட்டன. இதற்கு முன்னிருந்த ஊழியிலிருந்த முரடான குழிகொள் கலங்கள் இருப்பருவத்திலும் தொடர்ந்திருந்தன. உண்மையில் கட்டம் II ஆனது கட்டம் I இலிருந்து மிகுந்து வந்த கங்கை நதி ஊக்கினால் தோன்றி வளர்ந்தது. கி. மு. 3 ஆம் அல்லது 2 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய முந்திய ஒரு பிரமிச் சுவடியில் பொறிக்கப் பெற்ற இரண்டு தந்த இலச்சினைகள் கட்டம் II இன் மேல்வரையைக் காட்டி நின்றன. ஆயின் இதுவும் மீளக் கட்டம் சுங்கர் பருவத்தின் கட்டம் III ஐயும் அதன் பிற்காலத்தையும் சார்ந்தது. இவற்றைப் பற்றி இங்கு நாம் ஒன்றும் ஆராயவில்லை.

உச்சயினியிலும் பார்க்கப் பெருநகர்ப் பண்பு குறைந்தனவாக மூன்று நகர்கள் இருந்தன. இவை மகேசுவிற்குத் தெற்குத் தென்மேற்குப் பகுதியாயமைந்த பிரதேசத்திற்கு உரிய வகையினவாயிருந்தன. இவையாவன: தப்தியின் கிளை யான கிர்னாற்கயலில் கிழக்குக் கந்தேச மாவட்டத்திலுள்ள பகல்⁵¹; பம்பாய்க்கு வடகிழக்கமைந்த நாசிக் மாவட்டத்திலுள்ள நாசிக்; அகமதுநகர் மாவட்டத்திலுள்ள யோர்வே⁵² என்பனவாம். பிற்கூறிய இரண்டும் மேல் கோதா வரித் தொகுதியிலுள்ளன. இப்பகுதி கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டில் செறிந்த மக்கட்டொகுதியுடையதாயிருந்தது.

பகல் நகரின் தோற்றம் நடு இந்தியாவிற்சூரிய நுண்சிலைக் கைத்தொழிலுடன் தொடங்கியது. இதை இப்பொழுது 'ஒழுக்க' நுண்சிலைக் கைத்தொழில் எனக் கூறலாம். இக்கைத்தொழிலில் கல்சிடனி, அகேற்று, யசபர் ஆகியவற்றாலாய சமாந்தரப்பக்க ஆயுதவலகுகள் பெரும்பாலும் இருந்தன. இவை சிலவேளைகளில் பல்லுடையனவாயிருந்தன. இடைக்கிடை பிறையுருக்களும் சாய்சதுரிகளும் இவற்றோடு காணப்பட்டன. இந்த நுண்சிலைக் குடியிருப்பு இரண்டு கட்டங்களாக அமைகின்றது. வெளிவளைந்த விளிம்புகளையுடைய கையால் செய்யப்பெற்ற நரை அகல்கள் பருவம் IA என்பதைக் குறித்து நின்றன. இவ்வகை அகல்கள் இன்னும் தென்பால் வடமைசூரில் பிரமகிரியிலும் காணப்படுகின்றன. இவ்வகல்களுடன், செககாவியால் விளிம்பில் வண்ணிக்கப்பெற்ற மெல்லிய நரைக் கலங்களின் சில்லிகளும் இப்பருவத்தைச் சட்டுவனவாயமைந்தன. கட்டம் IB இல் சக்கரத்தில் அழகிய செந்நிறக் கலங்கள் செய்யப்பெற்றன. இவை கறுப்பில் பல்வகைக் கோலங்களால் வண்ணிக்கப்பெற்றிருந்தன. கீறிட்டவைரங்களுடைய கிடைநிலைப்பட்டைகள், முக்கோணங்கள், ஏணிகள், ஒருமைய வட்டங்கள், குறுக்கு வெட்டுக்கள், அலைகோடுகள், இலைகுழைகள் முதலியவற்றாலும் அருமையாக மிருகங்களாலுமே இக்கோலங்கள் அமைந்தன. இவ்விலங்குகள் கலைமாள்களோ குதிரைகளோ தெரியவில்லை. ஒளிபொருந்திய சிவப்புக்களிக் கலங்களின் சில சில்லிகளும் காணப்பட்டன. இவை இந்துநதிக்குப் பிந்திய காலத்து இரங்கபுரை நினைவுட்டுவனவாயுள்ளன (ப. 126). நுங்கிருந்த மேல் மட்டங்களில் நாசிக், யோர்வே வகையினவான மூக்குடைய பாண்டங்கள் இருந்தன. இவற்றோடு வெள்ளையில் வண்ணிக்கப்பெற்ற சாய்கோடுகளையுடைய மெருகிட்ட கறுப்பு நரைக் கலங்களின் சில்லிகள் இருந்தன. இக்கலங்கள் பெருஞ்சிலைக்குரிய கறுப்புச் சிவப்புக் கலங்களை ஒத்தவையாயிருந்தன. உருவற்ற ஒரு செப்புத் திரள் இது வெண்கலச்சிலைக் காலமெனத் தகுந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றது. எனினும் இக்கட்டத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட செம்பின் அளவு மிக அற்பமானது. இவ்விரு கட்டப் பிரிவுகளுக்கு மிடையில் மக்கள் வசியாத காலம் ஒன்று இடையமைந்திருக்கலாம். இங்கு காணப்படும் வளைதற்றோழில் வகை பாடுகள் புலம்பெயர் மக்களின் இயல்போடு இசைந்தவையாம்.

பகலிலிருந்துள்ள ஆற்றிற்கு அப்பாலுள்ள தெக்வாடாவில் கட்டம் IB இற்சூரிய நான்கு இடுகுழிகளிலிருந்து, பெருஞ்சிலைக்கால் வகையினவான கறுப்பு நரைக் கலங்கள் பெறப்பட்டன.

கட்டம் II இல் இரும்பு வந்து சேர்ந்த பின்னரே இக்குடியிருப்பு ஒரு குறிக்கோள் கொண்டதாய் நகரமிசம் பெற்றதாய் மாறுகின்றது. இதுவரை நாமறிந்த வரையில் வீடுகள் மரக்குற்றிகளால் ஆக்கப்பட்டவையாயிருந்தன. ஆயின் அவர்கள் உபகரணங்களில் கால்கள் கொண்ட திரிகைகள் இருந்தன; இவற்றோடு சிற்றளவு அரிசியும் திணையும் காணப்பட்டன. நுண்சிலைகளிடத்தில் ஏராள

மான இரும்பினாலாய கருவிகள், ஆபுதங்கள்— ஈட்டித்தலைகள், அம்புத் தலைகள், கத்திகள், அரிவாள்கள்—முதலியன தோன்றின. மீண்டும் இவை தோன்ற இங்கு அகழாய்வு நடாத்திய எம். என். தேஷ்பாண்டே என்பார், மிகத் தாழ்வான இடத்திலமைந்த வ. க. து. கலச் சில்லியின் மட்டத்திலும் ஏறக்குறையப் பத்தடிக்குக் கீழாகவே இரும்பு இங்கு தோன்றுகிறது எனக் கூறுகின்றனர். இவ்விடத்தில், இவர் நாக்டாவினும் இரும்பிற்கு அதிகம் முன்னராகத் தோன்றவில்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார் (ப. 126); ஆயின் கங்கை இருநீர்ப் புலத்தினின்றும் மிகத் தொலைவிலமைந்த தலங்களில் முக்கியம் குறைந்த மட்கலங்களிலும் பார்க்க விரைவாகப் பயன்படு உலோகமான இரும்பு குடியேறியிருக்கலாம். இவ்விரு புதியன புகுதல்களும் ஒரு மூலத்தினின்றே தோன்றிப் பரந்திருக்கலாம். பெருஞ்சிலைக் காலத்துக்குரிய, மெருகிடப்பெற்ற கறுப்புச் சிவப்புக் கலமும் விளிம்புகளில்லா அகல்கள் ஆழமில்லாத் தட்டுகள் வடிவில் தோன்றுகின்றன. இங்கு செந்நிறக் கோளச் சாடிகளும் கரடுமுரடான உட்பாகங்களுடன் காணப்படுகின்றன. நீண்ட காதுமடல்களில் அணிவதற்காக இயற்றப்பெற்ற குறை அருமணிகளாலியன்ற பெரிய காலத் தட்டுகள் ராச்சீர், பாடலிபுத்திரம் ஆகிய இடங்களில் கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலுள்ள காலத்திற்குரியனவான, மெளரியர் பருவத்தைச் சார்ந்தன எனப்படும் ஒத்த வகையினவற்றை நினையுதவெனவாயுள்ளன.

கட்டம் III இலும் வ. க. து. கலம் தொடர்ந்துள்ளது. ஆயின் கறுப்புச் சிவப்புக் கலம் மறைந்துவிடுகிறது. இதில் முற்கூறியது தற்செயலாக இத்தலத்திற்குப் பிந்தி வந்ததாயிருக்காது; ஆனல் கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டிற்குரிய சாதவாகனர் நாணயங்களுடன் காலத்தால் இவை ஒருங்கிசைந்தவைபோல் தோன்றுவதில் ஏதேனும் பொருள் இருக்குமாயின் இவை வழக்கத்திற்கு மாறும் பிந்திய காலம் வரை நீடித்திருக்கலாம் என்று சொல்லலாம்.

கோதாவரியிலுள்ள நாசீக்கும், கிளைநதி பிரவாராவிலுள்ள யோர்வேயும் நுண்சிலைக் காலத்தில் அதற்குரிய இயல்புகளில் தவறாமல் விளங்கின. எனினும், யோர்வேயில், காணப்பட்ட சேட், கல்சிடனி ஆகியவற்றாலய நுண்டங்களுக்கு ஈடு செய்யுமாப்போல் ஆறு தட்டைக் கோடரிகளும் இயற்கையாக ஒரு செப்புக் கலப்புலோகமாய் இருக்கக்கூடிய தரக் குறைவான வெண்கலத்தாலான ஒரு காப்பும் காணப்பட்டாலும், அத்தலம் ஒருபொழுதும் நுண்சிலைக்கலப் பருவத்தைத் தாண்டி முன்னேறவில்லை. இங்கும் மகேசுவரிலும் (ப. 130) செப்புக் கோடரிகள் காணப்பட்டன. இது வடமேற்குக் கரையோரத்து இந்துநதி நாகரிகம் அதன் பிரிவு ஆகியவற்றின் எச்சமாக இருக்கலாம். இவை இங்கு காணப்பட்டதிலும், இந்துண்சிலைக் காலத் தலங்களில் இவை பொதுவாகக் காணப்படாமையே மிகக் குறிப்பிடத்தக்கதாம். ஏனெனில் இங்கு மீள மீள நடைபெறவிருக்கும் காடுவெட்டும் முயற்சியில் இவை பெரும் பயனுடையனவாயிருந்திருக்க வேண்டும். பயனதிகம் தராத இந்துண்சிலைக் கலங்களுடன் இச்

சமுதாயத்தினர் தம்மைச் சூழ்ந்து நின்ற தாவர அடர்த்தியை எவ்வாறு கட்டி ஆண்டனர் என்பது என்றும் ஒரு பெரிய கேள்வியாக உள்ளது; இலங்கைச் போன்ற ஒப்பீட்டளவில் திறந்த வெளிகளையும் மணற்றரைகளையும் அவர் உவந்தனர் என்பது ஓரளவிற்கு இதை விளக்கியது எனினும், இக்கேள்வி பொருத்தமானதே. உலகின் மற்றைப் பாகங்களிலும் நுண்சிலைக் கருவியுடைய சமுதாயங்கள் இவ்வாறே எதிர்ப்பில்லாச் சூழலையே தெரிந்தெடுத்தன.

நாசீக் என்பது 400 அடி அகலமும் 800 அடி நீளமும் 100 அடி உயரமுள்ள ஒரு திடலாகும். இதில் மிக மேலாக அமைந்த இருபதடி மட்டுமே மனிதனலானதாம். இதன் கட்டம் I இல் பிறையருக்கள், சாய்சதுரிகள், இருவிளிம்பு ஆயுதவலகுகள் காணப்பட்டன. இங்கிருந்த நுண்சிலைகளுள் 60 சதவீதத்தன உபயோகிக்கத்தகுந்தவையாயிருந்தன. இங்கு கைத்தொழில் தலம் ஒன்றும் இருக்கவில்லை. அவ்வளவில், அங்கு நடைபெற்ற குறையளவான அகழாய்வு அங்கு சிறப்பாக்க முறையோ தொழில் முறை உற்பத்தியோ இருந்தது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதாயுள்ளது. இந் நுண்சிலைகளுடன் காவியூட்டப்பெற்ற கலங்களும் மஞ்சள் வண்ண மட்கலங்களும் இருந்தன. இவற்றுள் சில சக்கரத்தாலானவை; சில கையால் செய்யப் பெற்றவை. சில கறுத்த அல்லது சிவத்த பட்டிகள் தீட்டப்பெற்றிருந்தன. இவற்றுள் மூக்குடைய கலமொன்று ஒரு தனி வகையினதாயிருந்தது. இது சுட்டபின் வண்ணம் தீட்டப்பெற்றதாம். இவ்வகை பகலில் உள்ளது என்பதை எவ்வே நாம் அறிந்தோம். (ப. 134). இது யோர்வேயிலும் அகமதுநகரிற்கு வடகிழக்கே உள்ள நெவாசாவிலும் காணப்பட்டது. இது ஒரு வேளை வடமைசூரிலுள்ள பிரமகிரியில் கற்கோடிகள் நுண்சிலைகள் நிரம்பியிருக்கும் மட்டத்தினின்றும் பெற்ற மூக்குக் கலம் ஒன்றோடு தொடர்புடையதாயிருக்கலாம். இத்தகைய ஓர் ஒற்றுமையை இம் மூன்று தலங்களிலும் காணப்பெற்ற உயர்விளிம்புகள் கொண்ட வட்ட அடியுடைய பெரிய கலங்களிலும் நாம் காணலாம்.

நாசீக்கிலிருந்த நுண்சிலைக் கட்டம் இரும்பு புகுந்ததும் இயல்பான முறையிலே முடிவுற்றது. எனினும் கருத்தறிய முடியாக் காலநிலையாலழிவு பெற்ற படையொன்று இங்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இரும்புழியில் இங்கு இருந்த குடியேற்றத்தில் சுட்டிக் தலைகள், அம்புத்தலைகள், கத்திகள், தறிகைகள், கப்பணங்கள் முதலியவையும், நான்கு கால்கள் கொண்ட மேற்பிடியுடைய திரிகைகள், கலஞ்சூழ்ந்தமைந்த நனைகுழிகள், வ. க. து. கலங்கள், கறுப்புச் சிவப்புக் கலங்கள் முதலியவை இருந்தன. மட்சவராலான வீடுகளின் சுவடுகள் அங்கு கண்டறியப்பட்டன. ஆயின் அவை என்ன திட்டத்தில் கட்டப்பெற்றன என்பது புலப்படவில்லை. இந்தக் கட்டத்திற்கு மேலாக, சிவப்பு மெருகிடப்பெற்ற, செங்கபிலப் பூச்சுடைய (ஆந்திரா) கலங்களும் செவ்வண்ண மட்கல நீர் விசிறிகளும் காணப்படுகின்றன. இவை கி. பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டிற்குச் சிறப்பாக உரியன.

இன்னும் சமூகவியற் செய்திகளை அதிகம் அளியாது, நடு இந்தியாவின் பண்பாட்டு வளர்ச்சிகளைப் பற்றிச் செய்திகள் அளித்துவரும், மிகப் பெரும்பரப்பில் நடைபெற்று வரும் அகழாய்வுக் கிண்டல்களை இன்னும் தொடர்ந்து ஆய்வதில் பயனில்லை. ஆயினும் இங்கு ஒரு விடயத்தை அழுத்திக் கூறலாம். நீண்டகாலத்திற்குத் திட்டமிட்டுப் பக்கப்பாட்டில் நடாத்தப்பெறும் அகழாய்வு, இலகுவில் பயன்தரும், சுலபமான இத்திடர் சோதனைகளின் இடத்தை எடுக்கும் போது, நற்பயனை நாம் பெறல் கூடும்.

எனினும் மேற்கூறிய தலங்கள் யாவும் அவற்றின் வகையினபோன்ற மற்றவையும் மிகப் பரந்தனவும் ஆரம்ப நிலையில் உள்ளனவுமான நுண்சிலைப் பண்பாட்டிலிருந்து தோன்றினவையென்று கூறலாம்; பண்பாடு என்னும் பதத்திற்கு மிக ஒடுங்கிய ஒரு கருத்தை அளித்தே நாம் மேற்கூறிய கூற்றினைச் சொல்லலாம். எனினும் உச்சயினி இத்தலங்களினின்றும் புறம்பானது; புறநடையானது. இது முன்னரே உண்டான மூலத்திலிருந்து வளர்ந்திருக்கலாம்; ஆயின் இதன் உறுதியான நகர்ப் பண்பு கி. மு. 500 வரையில் எங்கும் பரந்து முன்னேறிய கங்கை நதிப் பண்புகளால் ஆனதாம். சில வேளைகளில், இரங்கபூர், மகேசுவர் போன்ற இடங்களைப் போல், ஆதி முதலான பண்பாடு எனப்படும் கைத்தொழில், முதன்முதல் மட்கலங்களோடு சேராததாயிருந்தது எனக் கருதப்பட்டது. ஆயின் ஒன்றிற்கு மேலான தலங்கள், இரண்டிலிருந்து நான்கு வரையுள்ள நுண்சிலை சூடியிருப்புக் கட்டங்களில், வேறுபட்ட மட்கலத் தொகுதிகளையுடையனவாயிருந்தன. இது ஒத்த பொருளாதார வளர்ச்சியும் வினைநுண்மை வளர்ச்சியுமுடைய காலத்தில், வேறுபட்ட உள்ளூர்ச் சமுதாயங்களிடையமைந்த குறித்த ஓர் இடம்பெயர் தன்மையைக் குறிப்பதாயுள்ளது. இந்நிலையில் பொதுவாக யாதாயினும் கூறல் இயலாமெனில் நாம் வருமாறு கூறலாம். நடு இந்தியாவில் கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் முற்பகுதியில், நுண்சிலைகள், சிற்றளவு செம்பு அல்லது கீழ்த்தரத்து வெண்கலம், வெளிநெளிந்த விளிம்புடைய பெரிய வட்ட அடிக் கிண்ணங்கள், மூக்கும் முதுகுமுடைய தேக்கலங்கள் அடங்கிய பெரும்பாலும் சக்கரத்தாலான காடுமுரடான வகையில் வண்ணித்த பலவகை மட்கலத்தொகுதி முதலியன உபயோகித்த பல்தொகையினரான கிராமத்தவர் இருந்தனர். இம்மக்கள் விர்திய அடுக்கத்திலிருந்து 600 மைல் தெற்கே வட மைசூர்வரை பரவியிருந்தனர்.

இப்பரப்பிற்குத் தெற்கே நுண்சிலைப் பண்பாடு கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டுவரை நிலைபெற்றிருக்கலாம். வடக்கே, ஆயின் இடைக்கிடை, கிருட்டினை நதியிலுள்ள அமராவதி வரையான தென்திசை வரை, கி. மு. 5 ஆம் அல்லது 4 ஆம் நூற்றாண்டளவில், வன்மைபெற்ற, ஓர் இரும்பு உபயோகிக்கும் பண்பாடு நுண்சிலைப் பண்பாட்டின் இடத்தை எடுத்துக் கொண்டது. இது பொதுவாக, பழுனை கங்கை இருநீர்ப்புலத்திலிருந்து வந்ததுபோல் தோன்றுகிறது. இரும்பு உபயோகத்திற்கு வந்ததும் நுண்சிலைகள் பயன்பாட்டிலிருந்து திடீரென அறவே

மறைந்து போயின (இதற்கு இரங்கபூர் புறமுடையாயிருக்கலாம். ஆயின் இத்தலத்தில் இன்னும் கூடிய ஆராய்ச்சிகள் நடத்தப்படல் வேண்டும்). அதற்குச் சிறிது காலத்தின் பின்னர் கங்கை நதிப் புலத்திற்கே உரியதான உருக்கனைய வ. க. து. கலம் குடிபுகுந்தது. இதனோடே இதற்கு முன்னராகவோ உள்ளூரிலான பெருஞ் சிலைக்குரிய கறுப்புச் சிவப்பு மட்கலங்களும் இங்குமங்குமாகத் தோற்றவற்றன. இவற்றைப்பற்றி அடுத்த அத்தியாயத்தில் விவரமாகக் கூறுவோம். இந்த அம்சங்களும் உள்ளூர்க் கைத்தொழில்களும் சேர்ந்து நடு இந்தியாவில் உண்மையான குடியியல் வாழ்வு தோன்றியதைக் குறிக்கின்றன. வீடுகள் இன்னும் சில இடங்களில் மரக்குற்றிகளாலியன்றவையா யிருந்தன. ஆயின் மண்வீடுகளும் மட்செங்கல் சுட்ட செங்கல் வீடுகளும், மட்கலம் பதித்த நனைகுழிகளும் இப்பொழுது தோன்றிப் புதிய நகர்ச் சுகாதார முறைகளைச் சுட்டுவனவாயமைந்தன. காப்பரண்கள் சர்வசாதாரணமாகவில்லை; அல்லது அவை இன்னும் பெருவழக்காக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. எனினும் வடபுல வெளிகளிலிருந்து இங்கு புகுந்தவறிற் பெரும்பகுதியினர்க்கும் தக்கணத்தில் புதிதாக விரிவுற்று பல்வகைப்பட்டு அமைந்த சமுதாயத்தினர்க்கும் பிணக்கில்லாத வாழ்வெளியொன்று இன்னும் இங்கு அமைக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

வடபுலத்து (கங்கை) வெளிகளும் தக்கணமும் முதன்முதலாக நகராக்கப் பெற்றதன் வேறுபாட்டினைச் சுருக்கமாக வருமாறு கூறலாம். வடக்கே கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் முற்பகுதியில் நல்விருத்தியடைந்த வெண்கல ஊழியிலே நகராக்கம் தொடங்கியது. பின்னர் கி. மு. 500 அளவில், இரும்பும் அதனோடொத்த நாணயப் புதுப்படைப்புகளும், வளைதற்றெழில் புதிய விளைநுண்மையும் வடபுலத்தே தோன்றின; இவை அப்போதிருந்த சமூக அமைப்பின் தன்மையில் அதிகம் மாற்றமின்றி ஏற்று அமைத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ஆயின், தக்கணத்திலோ, மிகவும் தாழ்ந்த தரமான, பெரும்பாலும் நுண்சிலைக்காலத்தான உள்ளூர் வெண்கலச் சிலை மரபில், வலிந்து புகுத்தப்பட்டதுபோல், இருப்பூழி, திடீரென வந்திறங்கியது. இங்கு இருப்பூழி ஒரு புரட்சியெனும் உண்மையான கருத்தில் தோன்றியது.

இனி நாம் குடாநாட்டிந்தியாவிலுள்ள நிலைமையை, முக்கியமாக அதன் பெருஞ்சிலைப் பிரச்சினையை ஆராய்வோம்.

தென்னிந்தியப் பெருஞ்சிலைகள்

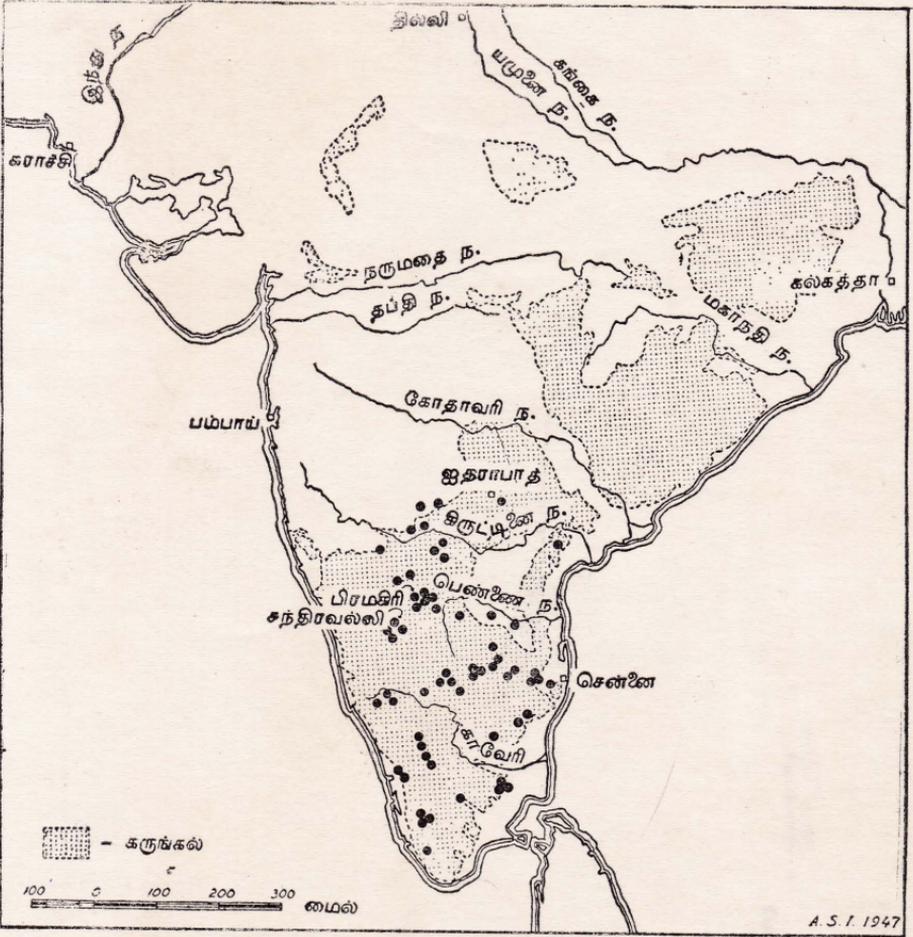
பெருஞ்சிலைகள்* என்பதும், பெரும் பகுதியோ சிறு பகுதியோ காடுமுரடான பெருங்கற்களால் செய்யப்பட்ட மிக ஆரம்ப நிலையிலமைந்த அமைப்புக்களையே குறிக்கும். ஆயினும் இவற்றுள் ஓரளவு செப்பனிடப்பட்ட பொதுவான பண்புகள் கொண்ட கட்டிடங்களும் இருந்தன. இவை ஆக்கப்பட்ட கற்கள் காடு முரடானவையாயிருத்தலும் கூடும். அல்லது ஸ்ரோனெஞ்சிலுள்ளவாறு விரிவாகப் பொளியப்பட்டனவாயிருத்தலும் கூடும். இப்பெருஞ்சிலைகளோடமைந்த இரண்டாவது ஓர் அமிசம் யாதெனில் இவை புதைப்புச்சடங்கு, சமயம், நினைவுச் சின்னம் முதலிய காரியங்களோடியைந்து காணப்பட்டதுமாம்.

இந்தியாவில் பெருஞ்சிலைகள் பரந்து காணப்பட்டன; சிறப்பியல்புகள் கொண்டிருந்தன. இவை முடிவுகாண முடியா அவ்வளவு சிக்கலான பிரச்சினை பொருந்தியவையாயமைந்துள்ளன. எனவே அவற்றைப்பற்றி ஆரம்பத்தில் சிறிது விளக்கமாகக் கூறல் வேண்டும்; எனினும் அவ்வாறு அதைப்பற்றிக் கூறுவதிலும் இடர்ப்பாடுகள் இல்லாமலில்லை. இவ்விடத்தில், அசாமிலிருந்து கீழ்க் கோதாவரியின் வடதீரத்தமைந்த பஸ்தர்வரை நீண்டிருக்கும் வடகிழக்கிந்தியப் புலத்திலுள்ள பெருஞ்சிலை பற்றி ஆயாது விடல் உசிதமானதுபோல் தோன்றும். ஏனெனில் இங்கு வாழ் ஆதிவாசிகளிடையே பெருஞ்சிலைப் பண்பாடுகள் (இவற்றை நாம் பண்பாடுகள் எனக் கூறல் தகுமெனில்) ஓரளவிற்கு நிலைபெற்றிருந்தன ஆதலின். இப்பண்பாடுகள் அவை வாழ்பவை ஆயிலென், இறந்தவையாயிலென், மிக விரிவாக ஆயப்பட்டவையாதலின்⁸⁸ அவற்றை இவ்வாய்வினின்றும் நீக்கின் அது மிகப் பயன்தரக்கூடிய ஒப்பிடத்தகு ஒரு சான்றினை வேண்டுமென்று விலத்தியதாகும். ஆயின் இவை பொதுவகையிலும் நோக்கிலும் தென்னிந்தியப் பெருஞ்சிலைகள் பெரும்பாலானவற்றினின்றும் வேறுபடுபவையாம். இன்னும் இவை ஒசுத்திரேசியக் குடியேறிகளால் வடகிழக்கிந்தியாவுட்பு குத்தப்பட்டன எனும் சிறித்தபு வொன் பியூரர் ஐமன்டோப் என்பாரின் கூற்றின் உண்மை எவ்வாறிருப்பினும் இவை இந்தோனேசியா, ஓசியானியா, பிலிப்பைன் தீவுகள், போமோசா முதலியவை அடங்கிய தென்கிழக்காசியாவைச் சார்ந்தவை எனும் அவரின் கூற்று சான்றுகளுடன் இணங்குவதாயுள்ளது (பார்க்க பக்கம் 75). பஸ்தர் கொண்ட மக்கள், அசாமின் காசிகள் நாகர் முதலியோர், ஒத்த வகையில், இறந்தவர் நினைவிற்சிலைத் தனிச்சிலை (நெடுஞ்சிலை) அல்லது சிலைகள்

* சிலை என்பதைத் தமிழில் கல்லாலமைந்தது என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். சிலை-கல்.

சேர்ந்த தொகுதியொன்று எழுப்புவர். இதனால் இறந்தோர் உயிர் வாழ்வோருக்கு உறுதுணையாயிருப்பர் என்பது இவர்கள் கருத்து. அசாம், இந்தோனேசியா, ஓசியானியா முதலிய இடங்களில் Y வடிவத்தில் அமைந்த கவர்மர்க்கம்பம் நெடுஞ்சிலைக்குப் பதிலாகப் பயன்பட்டது. இக்கம்பங்களும் நெடுஞ்சிலைகளும் எருத்துப் பலியோடு இயைந்தவையாம். ஒத்த ஒரு வழக்கு பஸ்தாரிலும் காணப்படுகிறது. ஐதராபாத்திலுள்ள கோயரும் இராச்சோடரும் பலிக்கு நேர்ந்த பசுக்களின் வால்களைச் சிறு கவர்க் கம்பங்களில் மாட்டி அவற்றைப் பிரேதக் குழிகள் மேல் அல்லது பலிவிழா இடங்களில் நாட்டுவர். இப்பிரதேசங்களில், இறந்தவளின் 'உயிர்' அல்லது 'அறப்பண்பு' இச்சிலையோடு அல்லது கம்பத்தோடு இணைந்து நின்று அவன் சந்ததியினருக்கு நன்மை அளித்து ஊர்ப் பயிரைக் காக்கும் என்ற ஒரு நம்பிக்கையிலிருந்து வந்தது. ஓரிசாலிலுள்ள பொண்டோ மக்களும், கடபரும் இவ்வழக்கிற்கு மாறாகக் கல்லறை (மண்மேல் மேசை போன்ற ஓர் இடுகுழி) ஒன்றை இறந்தவர் உறையுளாக நிறுவுவர்; பெரும்பாலும் இது சிற்றளவினதாக இருக்கும். இவ்வுறையுளோடு சேர்ந்து ஒரு கல் வட்டமிருக்கும். பொதுவாக நெடுஞ்சிலை நிறுவல், கல்லறை அமைத்தல், கல் வட்டம் அமைத்தல் போன்ற செய்கைகள், ஓரிசாக் கிளையினரையும், அசாமிலுள்ள காசிகள், நாகர் என்பவர், பஸ்தாரிலுள்ள கொண்ட் மக்கள் ஆகிய இரு பகுதியினரையும் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுவனவாயுள்ளன. உண்மையில் காசி மக்கள், காலத்துக்குக் காலம் தம் குலத்தினர் எலுப்புகளைச் சேர்த்துப் பெருந்தனிக் கற்றுண்டங்களால் ஒரு சிறு வீடளவில் கட்டப்பெற்ற கட்டினி நிற்கும் ஓர் இடுகுழிக்குள் இட்டு வைப்பர்⁵⁴; எனினும் நாகர் அவ்வாறு செய்வதில்லை. இவ்வழக்கில் காசிகள் குடாநாட்டிந்தியாவிலுள்ள தலையோங்கிய பெருஞ்சிலை வழக்காடு இயைந்தவராயுனர். இவ்வாறே சோட்டா நாக்பூர் முண்டர் மக்களும் செய்வர். இவர்கள் வடகிழக்கிலுள்ளவை போன்ற நினைவுக்கள் நிறுவதோடு ஒரு குடும்பத்தைச் சார்ந்தோரின் ஊன் நீங்கிய எலும்புகளை, சிறு கற்கள் தாங்கி நிற்கும் மூடு கல்லொன்று கொண்டமைந்த கற்கிடை போன்ற புதை குழிகளில் புதைத்தும் வந்தனர். இவ்விடத்தில் இன்றொரு செய்கியைக் கூறுதலும் பொருத்தமற்றதாகாது. முண்டாமொழிகள் நடு இந்திய மொழிகளின் அமிசங்கள் ஒருபாலும் அகல் இந்தியாவின் அமிசங்கள் மறுபாலும் சேர்ந்தமைந்தவை என்பது அது. சோட்டா நாக்பூர் இத்தகைய ஒரு கலப்பிற்கு புலியியன் முறையில் ஒரு வாய்ப்பான இடத்தில் அமைந்துள்ளது. காசி மக்களின் இடுகுழித் தோற்றத்தை விளக்குவதற்கும் ஒத்த முறையில் பல பண்பாடுகள் இங்கு கலந்தனவோ என்று இனிமேல்தான் நாம் ஆய்ந்தறிதல் வேண்டும்.

எனவே, பெருஞ்சிலைப் பிரதேசங்களிடையும் பழக்க வழக்கங்களிடையும், தொடர்பு இருந்ததோ இல்லையோ என்பது பெரியதோர் பிரச்சினையாகும். எனினும், முழுமையையும் உற்றுநோக்கி ஆராயுமிடத்து, ஆங்காங்காகச் சிறு சிறு



உரு. 32. ஆட்டுளை கொண்ட பெருஞ்சிலை இருகுழிகளின் பரவல்.

ஒப்புமைகள் காணப்படிலும், கிளையினர் பிரதேசத்திலுள்ள பெருஞ் சிலைகளுக்கும், தக்கணத்திலும் குடாநாட்டிந்தியாவிலும் உள்ள பழைய கல்லறைகளுக்கும், உள்ள ஒற்றுமைகளிலும் பார்க்க, உள்ள வேற்றுமைகளே குறிப்பிடத்தக்கனவாயுள்ளன. இதுபற்றி வொன் பியூரர் ஐமன்டோப் கூறுகின்றார். “நான், நாகர், காசிகள், கடபர், பொண்டர், கொண்டர் முதலியோரின் நினைவகங்களைக் கண்டிருக்கிறேன். ஐதராபாத்திலுள்ள வரலாற்று முன்னர்க் கற்கிடைகள், கல்வட்டங்கள் முதலியவற்றைக் கண்டிருக்கிறேன். ஆயின் அவற்றிடை நெருங்கிய ஒப்புமையிருந்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. இக்கூற்று ஒன்றினால் மட்டும் இவற்றிடை தோற்றமுறையில் தொடர்பு இருக்கவில்லையென்று நிறுவமுடியாது.

இந்நினைவகங்களுக்கிடையேயுள்ள நோக்கத்தில் வேற்றுமையிருந்தது; இவற்றின் பயன்பாட்டில் வேற்றுமை இருந்தது; இவை முக்கியமானவை. இன்றுள கிளையினரிடை காணப்படும் பெருஞ்சிலைகள், ஒப்பீட்டளவில் மிகச் சிலவற்றைத் தவிர, புதைகுழிகள், சுடுகாடுகள் முதலியவற்றோடு தொடர்பு கொண்டிராத நினைவகங்களாகும். வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்துக்குரியவையோ பெரும்பாலும் புதைகுழிகளோடு சம்பந்தப்பட்டவையாகவோ புதை குழிகளாகவோ இருந்தன. தென்னிந்தியாவிலுள்ள பெரும்பாலான, பெருஞ் சிலை இடுகுழிகளோடு இயந்தனவாகக் காணப்படும், சிறப்பு வகையிலமைந்த 'ஆள்துளை' த்துவாரங்கள், முண்டர் ஓமக்கள் போன்றவரைப் போல் பெருஞ் சிலைப் புதை குழிகளில் இறந்தவரைப் புதைக்கும் மக்களிடையே காணப்படவில்லை யென்றும் இவர் கூறியுள்ளார். இங்கு காலப்போக்கில் நேர்ந்த மாற்றங்களையும் பற்றி இன்னும் விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்தல் அவசியம். தென்னிந்தியப் பெருஞ் சிலைகள் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டளவில் முடிவுற்றனபோல் தோன்றுகிறது. நடு இந்தியாவிலும் வட கிழக்கிலும் உள்ளவை காலமறியாப் பழமையில் தோன்றி இன்றும் நிலைநிற்பனபோல் தோன்றுகின்றன. இப்பலகை வேற்றுமைகள் இடர்ப்பாடுகளுடன், இவ்விரு தொகுதியினரும் புவியியல் முறையில் சிறிது சிறிது அமைந்த இயல்பையும், வைத்தெண்ணும்போது, இவர்கள் அடிப்படையில்தான் வேறு வேறானவர் என்பது எங்களுக்கு இப்பொழுது இலகுவிய்ப்புலப்படும்.

தென்னிந்தியப் பெருஞ் சிலைகளுள் பெரும்பாலான அகலாங்கு 18 இற்குத் தெற்கே உள்ளன. இது ஐதராபாத்திற்கு (தக்கணம்) சிறிது வடக்கே உள்ளது. இப்பெருஞ்சிலைகள் கோதாவரி நதித் தொகுதிக்குத் தெற்கே உள்ளன என்றும் குடாநாட்டிந்தியாவிற்குச் சிறப்பாக உரியவை என்றும் நாம் கூறலாம். இப்பிரதேசத்திற் பெரும்பகுதியில் கிரணேற்றும் நைசக் கல்லும் மண்ணுக்கு மேலே முளைத்து நின்றன. இவற்றிலிருந்தே பெருஞ்சிலைகளிற் பெரும்பாலான ஆக்கப்பட்டிருந்தன. பாறையின் மேற் பரப்பில் தீ வைத்தால் அது பிளவுவழி அதனை வளைக்க, ஆப்புகள் அதனைப் பிளந்துவிடும். இவ்வழக்கு பண்டிருந்த வாறே இன்றும் உளது. கருங்கல் ஓரங்களில் துளைப்படிவான இலற்றைற்று உளது (ப. 34). இது புதிதாக இருக்கும்பொழுது வெட்ட வெண்ணெய்க் கட்டி போல் மென்மையாக இருக்கும். கால நிலைக்கு வெளிப்பட இருப்பின் இறுகி வைரமாகிவிடும். இதனால் கிரணேற் நினைவுச் சின்னங்கள் செதுக்கி எடுக்கப்படும் போது முரடாக இருப்பது இயல்பே. அவ்வாறே இலற்றைற்றுச் சின்னங்கள் ஒப்பீட்டளவில் வடிவுடையனவாயும் செப்பமுடையனவாயும் இருப்பதும் இயல்பே.

1944 இல் திரு. வி. டி. கிருஷ்ணசுவாமி அவர்கள் தலைமையில் தென்னிந்தியப் பெருஞ்சிலைகள் முறைப்பட அளவிடப்படும் முயற்சி தொடங்கியது. இன்றுவரை

இது முடிவாகவில்லை. எனினும் இதன் பயனாகவும் பின்னர் நடந்த அழகாய்வின் பயனாகவும் ஓரளவிற்கு நிறைவான பொருள் வகை வரிசை ஒன்று பெறப்படக் கூடியதாயிருந்தது⁵⁵. அது வருமாறு :

1. கற்கிடைப் போலி இடுகுழிகள் : இப்பதம் இங்கு காடுமுரடான கருங்கல் துண்டங்களால் கட்டப்பெற்ற இடுகுழிகளைக் குறிப்பது ; இவை இப்பொழுது நிலத்தின் மேலாக உள்ளன ; இவை ஒத்த துண்டங்களாலாய ஒரு வட்டத்துள் கிடப்பவை. இவ்வட்டம் 20 இலிருந்து 140 அடி விட்டங் கொண்ட ஒரு பரப்பை அடக்கியுள்ளது. நாலோ அதற்கு மேலான அளவினவான எழு கால்களை மூடிப் பாரிய ஒரு தனித் தொப்பிக்கல் இருந்தது ; சிலவேளைகளில் இரண்டு தொப்பிக் கல்களுமிருந்தன. இவற்றை மூடி ஒரு தாழ்வான பதுக்கை இருந்தது. இப் பதுக்கை சிலவேளைகளில் தொப்பிக் கல்லோடு ஒத்த மட்டங் கொண்டிருந்தது. சிலவேளைகளில் அழிந்த ஒரு பதுக்கையிலிருந்து எழுவது போன்றுமிருந்தது. சிலவேளைகளில் கிழக்குப் பக்கத்து எழுகாலில் ஓர் ஆள்—துளை அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ; இதன் கிழக்குக் கோடியை அணுக ஒரு சிறு அடைத்த வழியிருந்தது. சென்னையிலுள்ள செங்கற்பட்டுப் பிரதேசத்தில் இவ்விடுகுழிகள் நன்கு அறியப்பட்டவையாயுள்ளன. இவற்றில் சுமெண் கால்கள் கொண்ட கற்பிரேதப் பெட்டி ஒன்றே பலவோ இருக்கும். இவற்றுடன் கடங்களும் இரும்பு பொருள்களும் இருக்கும். சிலவேளைகளில் ஐந்து கற்பிரேதப்பெட்டிகளும் இருந்தன. உட்பாலுள்ள சங்கவரத்திலிருந்து எடுக்கப்பெற்றுச் சென்னை அரும் பொருளாகத்தில் இப்பொழுதுள்ள கற்பிரேதப் பெட்டி 2½ அடி நீளமுடையது ; இது உருவில் ஒரு கடாவை நிகர்த்தது. இதில் ஓர் இருப்பு ஈட்டித் தலை, ஓர் இருப்புக் கத்தியின் துண்டு, குப்பையாகக் கிடந்த மனித எலும்புத் துண்டங்கள் முதலியன இருந்தன ; இதைச் சூழப் பெருஞ்சிலை வகைப் பண்புகள் கொண்ட கடங்கள் இருந்தன. செங்கற்பட்டில் பல்லாவரத்திலிருந்து பெற்ற பிறிதொரு கற்பிரேதப்பெட்டி யானையின் உருவைக் கொண்டிருந்தது. ஆயின் இத்தகைய விலங்குருப் பொருள்கள் புறநடைகளாகவே உள்ளன.

கேரளத்தில் குடைந்தாக்கப்பெற்ற இரு குகைகளில் சிறு காற் கற்பிரேதப் பெட்டிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன என்று இவ்விடத்தில் சொல்லுதல் பொருத்த முடைத்து ; இவை ஒவ்வொன்றும் இரண்டடி நீளமுடையனவாயிருந்தன ; ஐதராபாத்து இரைச்சூர் மாவட்டத்திலுள்ள மசுகியிலும் வட்ட அடிகொண்ட உருளைவடிவான கற்பிரேதப் பெட்டிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவை பெருஞ்சிலைகளோடு சேர்ந்து காணப்படவில்லை. எனினும் தென்னிந்தியப் பெருஞ்சிலைகளோடு எங்கும் இயைந்த ஓர் அமிசமாகக் கற்பிரேதப்பெட்டிகள் விளங்கவில்லை. உதாரணமாக இவை புதுக்கோட்டை இடுகுழிகளிலோ பிரமகிரியிலோ காணப்படவில்லை.

இங்கு இன்னுமொரு செய்தியையும் கூறல் பொருத்தமுடைத்து. தென் மேற்கிந்தியாவிலுள்ள கேரள நைசு உயர்பூமியில் ஒரு கல் வட்டத்துள் ஒன்றுக்கு

ல்மலான கற்கிடைகள் இருப்பதுமுண்டு; ஓரிடத்தில் பத்தொன்பது வரையில் இருந்தன.⁸

2. துண்ட இடுகுழிகள் : இவை கருங்கல்லால் அல்லது இலற்றரைற்றால் படைக்கப்பட்டவை; நீர்சதுரமானவை. ஆறடி வரையில் நீளமும் உயரமும் கொண்டவை. இவையும் கல்வட்டங்களுள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வழக்கமாகக் கிழக்குப் பக்கத்து எழுகாலில் ஓர் ஆள்துளை இடப்பட்டிருக்கும். இத்துளை நான்கிலிருந்து இருபது அங்குல விட்டமுடைய வட்ட வடிவினதாயிருக்கும்; அல்லது சாய்சதுர வடிவினதாயோ அரைவட்ட வடிவினதாயோ இருக்கும். இது தொப்பிக் கல்லிற்கு அடுத்துக் கீழாக உள்ள துண்டத்தின் மேலேரத்தில் வெட்டப்பட்டிருக்கும். இத்துளை எலும்புகள் பலிகள் இடுவதற்கெனவிடப்பட்டதாகும். வட மைசூரிலுள்ள பிரமகிரியில் அகழ்ந்தாய்ந்து காணப்பட்ட உதாரணங்களிலிருந்து அங்கு இடுகுழிகள் பூமியின் மேற்பரப்பிலிருந்து அரைப்பாகத் தாழ்ப்பாகத்திற்குப் புதைப்பட்டிருந்தன என்பதும் பழைய நில மட்டத்தில் அவற்றைச் சூழச் சாந்திலாக் கற்கவர்கள் இருந்தன என்பதும் புலப்படும். இவற்றின் ஆட்டுளைகள் மேலதிகமான, புறத்தமைந்த ஒரு துண்டத்தால் மூடப்பட்டிருந்தன. இவற்றை அணுகுவதற்கு வெளியிலிருந்து இதற்கென அமைக்கப் பெற்ற ஒரு வழியிருந்தது. கல்லறை மூடப்படும்பொழுது இவ்வழி மறித்து விடப்படும். இவ்விடுகுழிகளுள் கடங்கள், இரும்புப் பொருள்கள், பல மக்களின் எலும்புக்கூடுகளின் துண்டங்கள் முதலியன இருந்தன. இவற்றுடன் ஒப்பிடத் தக்கனவான, பொண்டிச்சேரிக்கருகில் சுத்துக்கேணியிலிருந்த, இடுகுழிகள் உபயோகத்திற்கில்லா ஆட்டுளைகள் கொண்டிருந்தன. இவை நல்வட்டமானவையாய்ச் சிறியனவாயிருந்தன. வகைசூறியியல் முறையில் இவற்றைப் பிரமகிரி வரிசையினின்றும் காலத்தாற் பிந்தியவை என்று கொள்ளலாம். தென் சென்னையில் புதுக்கோட்டையிலுள்ள ஆட்டுளைகொண்ட இலற்றரைற்று இடு குழிகளை அணுகுவதற்கு, இடுகுழியளவு பாரிய, கற்றுண்டங்களாலமைந்த முற்கூட மொன்றிற் கூடாகச் செல்லல் வேண்டும். இவற்றை “சிறைமாட இடு குழிகள்” என்று சொல்வர். ஒவ்வோர் இடுகுழியும் இறுதியில் தொப்பிக்கல் வரைக்கும் ஒரு திடலால் அல்லது பதுக்கையால் மூடப்பட்டிருக்கும். இது சில வேளைகளில் தொப்பிக்கல்லிற்கு மேலாகவும் செல்லும். இது வட்டவடிவினதாக இருக்கும். சாதாரணமாகக் கற்றுண்டங்களால் சூழ்வரை அமைக்கப்பட்டிருக்கும். உள்நூர்ப் பழக்க வழக்கங்களுக்கேற்றவகையில் அல்லது அடிமண்ணியல் பைப் பொறுத்து இடுகுழிகள் இயல்பான மேற்பரப்பினிமிது கட்டப்பெறும் அல்லது பகுதியளவோ முழுவதுமோ இயற்கையான மேற்பரப்புக்குள் ஆழ்ப் பதிந்து நிறுவப்பெறும். இவ்வாறாக இவை ஐதராபாத்துப் பகுதியில் பெரும்பாலும் ஆழமாகப் புதைக்கப்பெறும்; பிரமகிரி இடுகுழிகள் அரைவாசி புதைக்கப் பெறும். ஆயின் பங்களூரிலிருந்து, இருபத்திரண்டு மைல் மேற்குத் தென்மேற்கில், சவன்தூர்க்கத்திற்கண்மையிலுள்ள காட்டிலிருக்கும் பெரிய ஒரு பெருஞ்

சிலை மயானத்தில், தாங்குதூணையின்றி நிற்கும் ஆட்டுகோண்ட கற்கிடைகள், தொப்பிக்கல் மட்டம்வரை, பல்வகையான படிநிலைகளில், இயற்கையான நிலப்பரப்பின் கீழ், புதைந்த பல இடுகுழிகளுடன் கலந்து காணப்பட்டன. இவ்விடுகுழிகளும் ஒத்தவையான ஆட்டுகோண்டனவாயிருந்தன.

3. ஆழமில் குழிப்புதையல்கள் : இவை சில வேளைகளில் கல்வட்டங்களுள் காணப்பட்டன. இவை இவ்விடங்களில் பன்னிரண்டிலும் குறைவான விட்டங்கொண்டிருந்தன. இக்குழியில் கடங்கள் அல்லது சுட்டமண் கால் கொண்ட ஒரு கம்பிரேதப்பெட்டி, சில வேளைகளில், இருக்கக்கூடும். இதில் புறம்பான ஒரு வகையுமிருந்தது; இதற்கு நல்ல ஒரு காட்டாயுள்ளது கொச்சியில் பொர்க்கலத்தில் தோண்டியெடுக்கப்பட்டதாகும்.⁸⁷ இது தென்னிந்தியாவில் உள்ள கோளத்து மலைக்கோடுகளுக்குக் கீழமைந்த மிகத் தனித்தன்மை வாய்ந்த பெருஞ்சிலைத் தொகுதியோடிணைந்த தொன்ரூயிருக்கலாம். இங்கு இந்தக் குழிபடும்படியாகப் பொளியப்பட்ட இலற்றறைற்றுத் துண்டங்களால் அமைக்கப்பெற்ற பதிற்றைடி வட்டத்தின் நடுவண் இருந்தது. இது ஒரு கருங்கல் துண்டத்தால் மூடப்பட்டிருந்தது. குழி 4½ அடி ஆழமாயிருந்தது. இதனுள் பல சிறு குடுவைகளைத் தன்னுள்ளடக்கி பெரியதொரு குடுவை, மூன்று இரும்புப் பொருள்கள், சில நொறுங்கிய எலும்புகள் முதலிய இருந்தன. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் குன்னத்தூரில் இதைப் போன்று மூடப்பெற்ற குழியொன்று ஒரு வட்டத்துள் இருந்தது; இதனுள் ஒரு சுட்ட மண் பிரேதப்பெட்டி, கறுப்புச் சிவப்பு மட்கலம், இரண்டு இருப்புக் கங்கணங்கள், எலும்புத்துண்டுகள் முதலியன கிடந்தன⁸⁸.

4. ஆழ்குழிப் புதையல்கள் : கல்வட்டமொன்றில் இடுகுழியில்லாமல், எட்டடியளவு ஆழமுடைய ஆழ்குழிப் புதையல்கள் பிரமகிரியில் காணப்பட்டன. முந்தூறு பெருஞ்சிலை இடுகுழிகளுள் இவை ஒரு பன்னிரண்டு வரை இருந்திருக்கலாம். இக்குழிகளின் அடிநிலத்தில் இருப்பு உபகரணங்களும் சில மனித எலும்புகளும் கொண்டிருந்த பல கடங்களுக்கிடையே நான்கு தட்டையான துண்டங்கள் இருந்தன; இவை ஏதோ ஒரு மேசையையோ அல்லது ஒரு பாடைபையோ தாங்க இடப்பட்டவைபோல் தோன்றின. இவ்வாழ்குழிவட்டங்கள், இறந்தார் ஊன் களைவதற்காக உடலை ஊறவைக்கும் குழிகளென்று நான்கருத்துத் தெரிவித்துள்ளேன்; ஏனெனில் அடுத்துள்ள இடுகுழிகளில் இவை புதைக்கப்படுமுன் இவ்வுன் களைதல் நிகழவேண்டிய காரியமாயிருந்தது. ஆயினும் இக்கருதுகோளை நான் வலியுறுத்த விரும்பவில்லை. தக்கணத்து மசகியிலும் ஒத்தவகைக் குழிவட்டங்கள் காணப்பட்டன; ஆயின் இவற்றில் நிலத்திருந்த நான்கு துண்டங்கள் காணப்படவில்லை.⁸⁹

5. தொப்பிக்கல் அல்லது குடைக்கல் : பொதுவாகக் கோளத்திலும் சிறப்பாகக் கொச்சியிலும் உள்ள ஒருவகை நினைவகங்களுக்கு அளிக்கப்பெற்ற பெயர்கள் இவை. இவற்றின் அமைப்பு வருமாறு : இவற்றில் நான்கு உ-

சாய்ந்த கூம்புவடிவ நான்கடி உயரமான கற்கள்மேல், தாழ்வான திண்ணிய கும்மட்டம் போன்ற வட்டமான இலற்றறைற்றுத் தொப்பிக்கல் ஒன்றிருக்கும். இந்த நான்கு கால்களின் அடிவரைகளும், தொப்பிக்கல்லின் விட்டத்திற்குச் சமமான மூலைவிட்டத்தையுடைய ஒரு சதுரமாக அமையும். இந்நினைவகங்கள் நன்முறையில் ஆராயப்படவில்லை. ஆயின் குழிப்புதையல்களை மூடிநின்றன என்று மட்டுமே அறியப்பட்டு. குடைகள் மரியாதையோடு சம்பந்தப்பட்டவை; பருவப்பெயர்ச்சி மழை நிறைந்த கோளக் கரையோரத்தில் பயன்பட இருப்பவை; எனவே இத்தொப்பிக் கற்கள் குடையை ஒத்திருந்து நின்றது தற்செயலாக நிகழ்ந்ததொன்றாயிருக்காது.

6. தலைமூடிக்க கற்கள் : இவை கும்மட்டவடிவ இலற்றறைற்றுத் துண்டங்கள். குடைக்கற்களின் தொப்பிபோன்றவை. ஆயின் நிலத்தின் மேற்பரப்பில் தங்கியிருப்பவை. இவையும் கொச்சிக்குரியவை. மேலே பகுதி 3 இல் விவரித்தவாறு பொளியாத கருங்கல் துண்டத்தின் கீழுள்ள குழிப்புதையல்களை மூடுவதாக உள்ளன என்று கொள்ளலாம்.

7. பலதலைமூடிக்க கற்கள் : இவையும் கொச்சியிலுள்ளவை. 5 இற்கும் 6 இற்கும் இடையமைந்த நிலையிலுள்ளவை. ஏனெனில் இவை ஐந்திலிருந்து பன்னிரண்டு வரையுள்ள உட்பக்கம் சாய்ந்த, பொளிந்த இலற்றறைற்று எழுகால்களாலானவை; இவற்றுட் சில மூன்றடி உயரமானவை. தொப்பிக்கல் உண்மையில் ஒரு நினைவகத்தின் இறுதியிருவத்தை முடிவு செய்ததோ இல்லையோ என்பது தெரியவில்லை. இவ்வமைப்பினுள் ஒரு புதையல் குழி இருந்திருக்கலாம்.

8. நடு கற்கள் : இவை நிலைக்குத்தாக வைக்கும் கற்கள். இவை தக்கணத்திலும் கோளத்திலும் காணப்படுபவை. ஆயின் தென்னிந்தியாவில் பொதுவாகக் காணப்படுபவையல்ல. கொச்சியிலுள்ள திருச்சூரில் அனபாரையில் பன்னிரண்டடி உயரமான ஒரு தனிக் கருங்கல் உண்டு. உள்நூர்வர் அது ஒரு போர்க்களத்தைக் குறிக்கின்றது எனக் கருதுகின்றனர். குட்டேரில் இன்னொன்றுள்ளது. ஊரவர் அதில் பெய் பிசாசுகள் தங்குகின்றன என்று பயப்படுவர். ஆயின் கி.பி. ஆன காலத்திற்குரிய தமிழ்ச் சங்க நூல்கள் இவற்றை நடுகல் என்ற பெயரிலேயே கூறி இவை நினைவிற்காக நடப்படுவன என்று கூறும்; இவை பொதுவாக வடகிழக்கு இந்தியாவில் உள்ள சில நிலைக்கற்களை நினைவுட்டுவனவாயுள்ளன (ப. 139). தக்கணத்து இரைச்சூர் மாவட்டத்திலுள்ள மசுகியில் பரும்படியாக நேர்வரிசையிலமைந்த நடு கற்கள் பல புதையற் குழிகளுக்கு மிக்க அயவில் காணப்படுகின்றன.¹⁰ ஆயின் அவற்றை அகழ்ந்தாய்ந்தபொழுது அவற்றேடியைந்து புதைப்பு நடைபெற்றதாகத் தெரியவில்லை. ஆயின் திருவாங்கூரில் தேவி குளத்தில் நான்கு கடங்களையும் ஓர் இரும்புக் கோடரியையும் கொண்டிருந்த ஒரு புதைப்புக் கிண்ணம் ஒரு நடு கல்லின் கீழ்க் காணப்பட்டது. அப்பகுதியில் வேறு பிற இடங்களில் இத்தகைய கண்டுபிடிப்புக்கள் காணப்பட்டன. ஐதராபாத்திற்குத் தெற்கே இவ்வகையில் நான் அறிந்த நினைவகம்,

கோளாவில் உள்ள கோமளபாதலவிற் காணப்படும் 12¾ அடி வரை உயரம் கொண்ட நடுகல் வரிசையொன்றே. ஆயின் இந்தப் பகுதியில் குறிப்பாக இரைச்சூர், குல்பர்கா, மெபூநகர் முதலிய மாவட்டங்களில், மசுகியில் உள்ள உதாரணத்தைவிடப் பல அடர்த்து நெருக்கிய கருங்கல் அல்லது மணற்கல் வாலான பல நடுகற்கள் வரிசைகளிலிருந்தன. இவை மூன்றடியிலிருந்து இருபத்தைந்து அடிவரை உயரமுடையனவாயிருந்தன. இவை சமாந்தர வரிசைகளிலோ அல்லது ஓர் ஐம்பொருட் சதுரமாகவோ ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருந்தன.⁹¹ இக்கற்களின் திசைகோள்கள் பொதுவாக நாற்றிசைகளைச் சார்ந்தனவாயிருந்தன. இவ்வரிசைகளுள் அரைப்பகுதிக்கு மேலானவை மசுகியிலுள்ளவாறு புதைப்பு வட்டங்களுக்கு அடுத்தமைந்துன. அங்குள சான்றுகளை நோக்கும் போது இந்நடுகற்களும் வட்டங்களும் ஒத்த காலத்தவைபோல் தோன்றுகின்றன. இவற்றின் நோக்கம் யாதென்று தெரியவில்லை. அதைப்பற்றி உத்தேசக் கருத்துக் கூறுவதும் பயனுடையதாயிருக்காது. இவை வடகிழக்கு இந்தியாவிலிருந்த நேர்வரிசையாக்கத்தின் அமைப்பை ஒத்தனவாயிருக்கவில்லை. அவற்றிலிருந்து இவை பெறப்படவில்லையென்பது இதிலிருந்து தெளிவாம்.

இவ்வரிசைகளுள் பெரும்பாலான முறையில் பரந்திருந்தவை 1 உம், 2 உம் ஆம். இவ்வரிசைகளோடு மிகப் பரந்து கிடக்கும் புதைப்புக் குகை வரிசை ஒன்றையும் சேர்க்கவேண்டும்.⁹² இக்குகைகள் கோள இலற்றறைற்றுப் பாறைகளில் குடைந்தாக்கப்பட்டனவாம். இதுவரை அறிந்த அளவில் இவற்றுள் காணப்பட்டவை பெருஞ்சிலைகளுட் காணப்பட்டவற்றுடன் ஒத்திருப்பன ஆதலால், இவற்றையும் அவ்வரிசையில் சேர்த்தல் வேண்டும். இவ்விவற்றறைற்றுப் பாறைகள் வண்டல்மண் கடற்கரைகளுக்கும் கருங்கல் மலைக்கோடுகளுக்கு மிடையமைந்த மலையடிவாரத்தில் உள. இக்குகைகள் அமைப்பதற்கு முதன்முதலாகப் பாறையில் சதுரப்படியுடைய ஒரு குழி வெட்டப்படும். இதற்கு வருவதற்குப் பாறையில் படி வெட்டப்பட்டிருக்கும். பின்னர் குழியின் ஒரு பக்கத்திலோ பலவற்றிலோ ஒன்று அல்லது பல வாசல் வெட்டப்படும். இவ்வாசல்கள் 1½ அடி உயரமுடையனவாய் வேலை செய்பவனை உள்ளே விடக்கூடிய அளவின் வாயிருக்கும். இதன் பின்னர் வாசல் வழிகளுக்கு அப்பால் கும்மட்டவடிவக் (அருமையாகத் தட்டையாயிருக்கும்) குகை ஒன்று அல்லது பல அமைக்கப்படும். இவை பொதுவாக அமைப்பில் வட்டவடிவினவாயிருக்கும்; சில வேளைகளில் செவ்வகமாயிருக்கும். சிலவேளைகளில் இக்குமட்டக் குகை நடுவண் செவ்வக வெட்டுப் பாறைத் தூணொன்று கூரைவரை அமைக்கப்பட்டிருக்கும். பல்காலும் இதன் பக்கங்களில் குடைவரை வாங்குகள் இருக்கும். சில வேளைகளில் கும்மட்டத்து நடுவில் ஒரு தூளை இருக்கும்.

இக்குகைகள் பற்றிப் பல செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன; ஆயின், கல்லறைகளாக, இவை உயிர் வாழ்வாரின் குடிசைகளையோ குடைகளையோ குறிப்பாகச் சூட்டுவன என்ற குறிப்பு, மிகைப்பட்ட கூற்றன்று. வட்ட அல்லது செவ்வக ஆட்டுகளை கொண்ட இடுகுழிகளுக்கும் இவற்றிற்கும் உள்ள தொடர்பு யாதென்பது தெளிவாக விளங்கவில்லை. பெருஞ்சிலைக் கல்லறைகள் ஓரளவில் குறைகளைப் பின்பற்றி அமைக்கப் பெற்றவையே என்று ஐரோப்பாவில் பலமுறையும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. சிறிய ஆயின் தெளிவாகப் பயனுடைய வாசல்கள் கொண்ட கோளக் குகைகளிலிருந்துதான் தென்னிந்திய ஆட்டுகளை இடுகுழிகள் தோன்றினவோ என்று சிலர் கேட்கலாம். குகை குடைதல், இந்தியர்களிடையே, பெளத்தர், இந்துக்கள், சமணர் எவரிடையும் மிகப் பெருவழக்கிலிருந்து ஓர் வினைத் திறனாகும். எனினும் மேற்கூறிய தொடர்பு மாறியமைந்த ஒன்றாயிருத்தல் கூடும். பெளத்தர், இந்துக்கள், சமணர் தம் குகைக்கோயில்கள், குகைத்தறவகங்கள் முதலியவற்றை நிறுவும்போது தனி நிலை நிறுவகங்களையே பின்பற்றினர். இதை மனதிற்கொண்டு நோக்கும்பொழுது, சிறு தொகையினவான இக்கோளக்குகைகளும் ஒத்த வழியிலேயே தோன்றியிருக்கலாமன்றோ. உண்மையில் இவை கோளத் தாழ்ப்புகளில் உள்ள வேலைக்கிதமான இலற்றரைற்றராய தனிநிலை இடுகுழிகளுக்கு நிகராயமைந்த குடைவரை ஒப்புக்களேயாம்.

தென்னிந்தியாவிலுள்ள பெருஞ்சிலை அமைப்பு வகைகளையும் அவை போன்ற வற்றையும் பற்றி இவ்வளவே கூறலாம். வடக்கிலும் வடமேற்கிலும் பதிவு செய்யப்பெற்ற சில பெருஞ்சிலைகளையும் பற்றி இங்கு சிறிது கூறலாம். இவை போதிய வகையில் ஆராயப்படாதவையாகும்.

கராச்சிக்கண்மையில் ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் ஆய்வாளர் சிலர் ஆட்டுகளை வகையிலன்றி மற்ற வகைகளில் தென்னிந்தியப் பெரிய கல்லிடுகுழிகளைப் போன்ற பல இடுகுழிகள் இருந்ததைக் கண்டனர்.¹⁸ இவை வகோதூர் என்ற இடத்திற்கண்மையிலுள்ள குன்றுகளில் காணப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது; இவை கராச்சியிலிருந்து பலுக்கித்தானிலுள்ள சா பிலாவல் என்னும் இடத்திற்குப்போகும் தெருவில், கராச்சியிலிருந்து இருபது மைல் கிழக்கே உள்ளன. இக்குறிப்பினைக் கொண்டு நான் ஆய்ந்தபொழுது முரத்மெமன் என்னும் கிராமத்திலிருந்து வடகிழக்கே 3½ மைல் தொலைவிலுள்ள மணலில் கரடுமுரடான மணற் கல்லாலான ஐந்தரை அடி நீளமான கல்லிடுகுழியொன்றின் சிதைவுகளைக் கண்டேன். முரத்மெமன் கராச்சியிலிருந்து கிழக்கு வடகிழக்கே இருபது மைல் அளவு தொலைவிலிருந்தது. இக்கல்லிடுகுழி 1950 இன் பின் இடிக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்படுகின்றது. கிராமத்தவர் அதைக் கபீர்ப் புதையல்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றது அது மத்திய காலத்திற்கு முந்தியது என்று திட்டமாகக் கூறலாம். இதனிலும் சிறிய பருமன்கொண்ட 3-3½ அடி நீளமான பிற கபீர்ப்புதையல்கள் கராச்சி—கொத்திரி நெடுஞ்சாலையிலுள்ள பத்தொன்பதாம் மைற் கல்லிலிருந்து வடமேற்கே ஏறக்குறைய அரை

மைல் தொலைவிலுள்ள மண்ணிலும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஒன்று இரு பத்தேழடி விட்டம் கொண்ட ஒரு கல் வட்டத்தால் சூழப்பெற்றுள்ளதுபோல் தோன்றுகின்றது.⁶⁴ இவை இருக்கும் இடத்தை நோக்கும்பொழுது இவற்றை ஆய்வதால் நல்ல பலன் கிடைக்கும்.

கராச்சி வரிசையில் ஆட்டுகைகள் இல்லையென்பது ஒத்துக்கொள்ளப்படடினும் நிறுவப்படாதது. இது, இதுவரை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள சில பல வடக்கிலுள்ள இடுகுழிகளுக்கும் பொருந்துவதாயுள்ளது. ஆயினும் இவை அண்மையில் நேரே நோக்கி ஆயப்படாதன. இவற்றுள் தில்லி, மிர்சாபூர், ஓரிசா முதலிய இடங்களிலுள்ள மலைமாவட்டங்களில் மிக்க முன்னர்க் காலத்தில் காணப்பட்ட, பதுக்கைகள் கல்வட்டங்கள் கொண்ட இடுகுழிகளும் அடங்கும். இராசத்தானில் உள்ள சயப்பூரிலிருந்து கிழக்கே முப்பத்திரண்டு மைல் தொலைவிலுள்ள தெயோசா என்னும் கிராமத்திலுள்ள ஆறடி சதுரம் நான்கடி உயரமுள்ள ஓர் இடு குழியும் இதனுள் அடங்கும். உ. பி. இலுள்ள அல்மோராவிலிருந்து கிழக்கே பதினெட்டு மைல் தொலைவிலுள்ளனவும், திபெத்தின் மேற்கெல்லைக் கண்மையில் லடாக்கின் மேல் பள்ளத்தாக்கில் இமாலயத்தின் நடுத்திணிவிலுள்ள மிகத் தொலைவிலுள்ளனவும் இவற்றுள் அடங்கும். எதிர்காலத்தில் வடக்கே நடக்கும் ஆய்வுகளினால் வருங்காலத்தில் புதியனவாய் என்னதான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாலும் தென்னிந்தியாவில் பெருஞ்சிலைகள், சிறப்பாக குறிப்புடையனவான ஆட்டுகை கொண்ட வகைகள், பெரிய அளவில் இருக்கும் நிலைமையை அவை மாற்ற முடியாது.

வடக்கே இன்னும் பெருஞ்சிலை நினைவகங்கள் இருப்பதை நாம் காணலாம். ஒன்று, காசுமீரத்தில்⁶⁵ சிறீநகரில் கயலில் உள்ள நிலையான கற்களின் தொகுதி. மற்றையது, முன்னைய நாள் வடமேற்கு எல்லை மாகாணம் எனப்பட்டதிலுள்ள மார்தாலிலிருந்து பதினேழு மைல் கிழக்கு வடகிழக்காக உள்ள அசோட்டா கிராமத்தில் உள்ள ஏறக்குறையப் பத்தடி உயரங் கொண்ட நிலைக்கல் வட்டமாகும்.⁶⁶

இனி நாம் தென்னிந்தியாவைக் கவனிப்போம். இங்கு பெருஞ் சிலைகள், சிறப்பாக ஆட்டுகை கொண்ட இடுகுழிகள் மிகப் பரந்துபட்டுள்ள என்பதைக் கண்டோம். எனினும் மற்றை வகைகளும் உள என்றும் தெளிவாக உள்ளூர் முறையில் மாற்றம் பெற்றவையும் உள என்றும் கண்டோம். உதாரணமாக, வடமேசூரிலுள்ள இடுகுழிகளின் சுவர்கள் நற்கவனத்துடன் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றிற்கு நல்லளவினவான பயனுடைய ஆட்டுகைகள் உள. ஆயின் புதுச்சேரியிலுள்ள இடுகுழிகளோ செப்பனில்லா முறையில் மூடப்பட்டவையாயிருந்தன; உள்ள ஆட்டுகைகளும் சிறியனவாயும் மறையும் வகையினவாயுமிருந்தன.⁶⁷ கோளாவின் மலைக்கோடுகள் வழியும் தனித்தமைந்த கடற்கரை வழியும் நாம் முன்னர்க் கூறியவாறு பல தனிவகைப் பெருஞ்சிலைகள் இருந்தன. ஆயின் இவற்றுள் இருந்த பொருள்கள், இவை தம்முள் அண்ணளவில் ஒத்த காலத்தவை

யாயிருந்தன என்பதையும் பொதுவில் தென்னிந்தியப் பெருஞ்சிலைகளுடனும் அவ்வாறே இருந்தன என்பதையும் காட்டுவனவாயிருந்தன. இன்னும் இது மட்டுமன்று; முக்கியமாக, கிருட்டினை ஆற்றிற்குத் தென்புறமாக அமைந்த கிழக்கு வெளிகளிலிருந்தறிந்து பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ள பெருஞ் சிலைகள் சாராக் குண்டப் புதைபல்களோடு சார்ந்தி நோக்காமல் பெருஞ்சிலைகளை முழுமையும் ஆராய்தலியலாது. இவற்றிற்குரிய குறிப்பிடத்தக்க தலங்கள், மிகத் தென் கோடியிலுள்ள திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள ஆடிச்சநல்லூர், புதுச் சேரியைச் சுற்றியமைந்த அயல், சென்னை மாவட்டம்,⁸⁸ கிருட்டினைக் கழிமுகத்துக்கயலிலுள்ள அமராவதி, தக்கணப் பீடபூமியில் இரைச்சூர் மாவட்டத்திலுள்ள மசுகி என்பவையாம். பல்வகைப்பட்ட இப்புதைப்புப் பழக்கவழக்கங்களிடையே குறிப்பிடத்தக்க பொது அமிசங்களுள். இவற்றை நாம் இப்பொழுது விவரித்தல் வேண்டும். இவை மூன்று.

முதலாவது, ஆய்ந்து நன்முறையில் பதிவு செய்யப்பட்ட இடங்களிலிருந்து அறியக்கிடப்பது இப்புதைப்புகள் எலும்புப்புதைப்புகளென்பது. வேரோரிடத்தில் ஊன் நீக்கியபின் சேர்த்த எலும்புகளே இவை. எந்த ஓர் இந்தியப் பெருஞ் சிலையிலும் அல்லது குண்டப்புலத்திலும் பிணைப்பறாத எலும்புக் கூடொன்று புதைக்கப்பட்டதை நான் காணவில்லை.⁸⁹ தனிப்பட்ட பல மக்களின் (கபாலங்களைக் கொண்டு நோக்கும்போது அறுவர் வரையும் இன்னும் கூடவும்) எலும்புகள் சேர்க்கப்பட்டாலும் வழக்கமாக அவை ஒரு கட்டாகப் பிணிக்கப்பட்டிருக்கும். ஒரு கல்லறை ஒன்றிற்கு மேலான தடவைகளில் உபயோகிக்கப்பட்டது என்ற அறிகுறியும் எங்கேனும் இருக்கவில்லை.

இரண்டாவது இவ்வரிசைப் புதைப்புக்கள் யாவற்றிலும் சாதாரணமாகக் காணப்பட்ட கருவிகள் எல்லாம் இரும்பினு லானவையாயிருந்தன. இவை கோடரிகள் தொடங்கி நேர்கத்திகள், வளைகத்திகள், மண்வெட்டிகள், ஆப்புகள், குதிரைகளின் கடிகள், முழுமையும் உலோகத்தாலாய ஆறடி நீளத்திற்கு மேலான ஈட்டிகள்வரை பல்வேறு வகைப்பட்டிருந்தன. காப்புகள், மோதிரங்கள், உபயோகத்திற்கில்லாப் பிறபொருள்கள் முதலியன பலவற்றிற்கும் வெண்கலம் உபயோகிக்கப்பட்டது. அகல்கள் ஆக்கவும் இது உபயோகிக்கப்பட்டது. பொன்மணிகள் சில சில இடங்களில் காணப்பட்டன. ஆயின் நன்முறையில் வளர்ந்தது விருத்தியடைந்ததுமான இரும்புக் கைத்தொழிலே இங்கு தலையாய தொழிலாக விளங்கியது.

மூன்றாவது, மட்கலம், பெருஞ்சிலைகளுக்கே தனியமைந்ததும் குண்டப் புலங்களுக்கு ஓரளவில் அவ்வகையிலமைந்ததுமான கலம் கறுப்புச் சிவப்புக் கலமாகும். இதைப்பற்றி அடிக்கடி ஆங்காங்கே கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கலம் கவிழ்த்துச் சடுவதால் ஆகும் வகைப் பொருளாகும். இதனால் கலத்தின் உச்சியும் கலத்தின் உட்பாகமும் நெருப்போடு நேரணந்து கறுப்பாக, கீழ்ப்பாகம் (சுடும் பொழுது மேலாக உள்ளது) சுட்டமண்போற் சிவப்பாக இருக்கும்; அல்லது

பகல், தெக்வாடா ஆகிய இடங்களில் உள்ளவாறு அருமையாக நரையாக இருக்கும். சிலவேளைகளில் கடம் முழுவதும் கறுப்பாயிருப்பதுமுண்டு. இக்கலம், பின் களிபூசி அழுத்தித் துலக்கப்படும்; வழக்கமாக நல்லளவிற்கு இது மெல்லிதாயிருக்கும். சக்கரத்தினாலேயே இது உருவாக்கப்படும். சில வகைகளில் இவை உப்பு மெருகிடப்பட்டிருக்கும். இதனால் இவை துலக்கமும் ஓடிந்த மேற்பரப்பும் கொண்டு விளங்குவதுமுண்டு. கறுப்பாகிய கடங்கள், சில்லிகள் வடகருந்துலக்கக் கலத்தை நிகர்த்திருந்தது மேலெழுந்தவாரியாக உள்ளதாகும். பெருஞ்சிலைக்கலங்கள் தாழ்ந்த வெப்பத்தில் சுடப்பட்டவை. அதனால் இவை வ. க. து. கலங்களின் உலோக வன்மையும் ஒளியும் இல்லாதனவாய் விளங்கின. இவற்றின் உருவங்கள் எளியனவாயும் பயன்பாட்டிற்கியைந்தவையாயும் விளங்கின. அகல்கள், தட்டுகள், உருளைப்பாண்டங்கள் முதலியனவும் உயரமான மூடித்தட்டுகளுமாகவே இவை இருந்தன. பாண்டங்களுள் பல வட்ட அடிகொண்டவையிருந்தன. கூம்புருவ அல்லது உட்குழிந்த கடந்தாங்கு தண்டுகளும் சாதாரணமாகக் காணப்பட்டன. மூன்று அல்லது நான்கு கால் கொண்ட சாடி சில இடங்களில் சிறப்பாக இருந்தது; குறிப்பாக வடமைசூர், கேரளம் ஆகிய இடங்களில், அணிவேலை இருக்கும் வகைகளில் அது ஆரம்ப நிலையினதாயிருந்தது. அவை கிடைநிலையான தவாளிப்புகளும், செதுக்கிய மீன் முள்ளணிகளும், சிலை முதலியவற்றின் பதிவுகளுமாக இருந்தன. ஆபூர்வமாக, எளிய நேர்க்கோட்டுக் கோலங்களும் இருந்தன; வழக்கமாக இவை வெள்ளை நிறத்திலிருந்தன. இவை பெரும்பாலும் காலத்தால் முந்தியவையாயிருந்தன. ஆயின் சுட்டபின் மேற்பரப்பில் கீறப்பட்ட வரைவுகள் பொதுவாக எங்கும் உள்ளன. இவற்றின் பொருள் அறியப்படாத ஒன்றாக உள்ளது. பொதுவான ஒருவகையும் அமைப்பும் எங்கும் காணப்பட்டாலும் உள்ளூர் மாற்றங்கள் விருப்புக்களை இவற்றிடை நாம் காணலாம்.

மற்றைப் பல்வகை அமிசங்களைப் பற்றிக் கூறுமுன் பெருஞ்சிலை வரிசைகளின் தேதியைப் பற்றிச் சில கூறுதல் வேண்டும். இதைப் பொதுப்படவே கூறலாம். ஆயின் அவற்றைத் தனித்தனியெடுத்து இதுவரை காலம் குறிக்கவில்லை. மிகப் பிந்திய காலத்தைப் பற்றி மட்டுமே தெளிவாகக் கூறலாம். இந்தப் பிரச்சினை யைக் கருத்திலிருத்தி பெருஞ்சிலைகளுக்காய்விருந்த ஒரு நகர்த் தலம் பிரமகிரியில் அகழ்ந்தாயப்பட்டது; இங்கு பெருஞ்சிலைப் பண்பாடு, தன்னிலும் பிறிதான மிக விரிந்த ஒரு பண்பாட்டோடு ஒருங்கமைந்து கிடந்தது. இங்கு காணப்பட்ட புள்ளிவட்டக் கலங்களைக் கொண்டு இப்பண்பாடு கி. பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டுக் காலத்தியது என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இச்சான்றினை நூற்றைந்தது மைல் தொலைவிலுள்ள சந்திரவல்லியில் காணப்பெற்ற அடுத்தமைந்த பண்பாடு உறுதி செய்வதாயுள்ளது. அடுத்தமைந்த இப்பண்பாட்டில் புள்ளிவட்டக்கலங்கள் மட்டுமன்றி கி. பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டின் முதன் நான்கு பத்தாண்டுகளுக்கும் உரிய உரோமர் அரசிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பெற்ற

300 மைல்களுக்கப்பால், புதுச்சேரிக்கண்மையிலுள்ள அரிக்காமேட்டில் செங்கல்லால் கட்டப்பெற்ற வணிக நகரிலிருந்து வந்தது. இங்கு ஆய்வு நடந்த போது, இங்கு இறக்குமதி செய்யப்பெற்ற கி. பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய அரற்றீன் கலங்களுடன் பிற கலங்களும் அவற்றைத் தொடர்ந்து, கால இடையீடு ஒன்றும் இல்லாத வகையில், பெருஞ்சிலைக்குரிய கறுப்புச் சிவப்புக் கலங்கொண்ட ஒரு கிராமமும் காணப்பட்டன.¹⁰⁰ 1817 ஆம் ஆண்டளவு தொலைக்காலத்திலேயே ஒகஸ்ட்சிற்குரிய (கி. மு. 23—கி. பி. 14) ஓர் உரோம வெள்ளி நாணயம் கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள ஒரு பெருஞ்சிலை இடுகுழியில் காணப்பட்டது என்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இது அயலிலிருந்து பின் உள்புகுந்ததாயிருக்கலாம். கொச்சியில் திருவிவ்வா மலையிலுள்ள ஓர் ஆட்டுகோ கொண்ட இடுகுழியில் மஞ்சள் அல்லது வெள்ளை வளைவடிவக் கோலங்கள் கொண்ட இரசம்பூச்சுக் கொண்ட மட்கலங்கள் காணப்பட்டன; இவை சந்திரவல்லியிலும் பிரமகிரியிலும் காணப்பெற்ற கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டுக்குரிய வெணக் கொள்ளப்பெற்ற செவ்வகக் கோலங்கள் கொண்ட கலங்களை ஒத்தவகையினவாயிருந்தன.¹⁰¹ இச்சான்றுகள் முழுமையையும் நோக்குமிடத்து, அவை மிகுதியாயில்லாவிடினும் மாறா இயல்பினவாயுள்ளன. அன்றியும் அவற்றுள் சில நன்முறையில் பதிவு செய்யப்பட்டனவாம். இப்பெருஞ்சிலைத் தொகுதி கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டின் முதற் பாதியில் முடிவுற்றது.

இம்முதற் பகுதிக் காலம் நன்முறையில் வரையறை செய்யப்படாதது. பிரமகிரியின் நகர்த்தலம் பகுதியில் பெருஞ்சிலைப்படை நிலைக்குத்தாக மூன்றிலிருந்து நான்கடி வரை ஆழமுடையதாயிருந்தது. இப்படைக்குவியலைக் கொண்டு காலத்தைப்பற்றி யாதூகறினும் அது உத்தேசமுறையிலேயே முடியும். ஆயின் இது இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டு காலத்துக்குரியது என்று கூறின் அது பொருந்தக்கூடியதுமாகும். இங்கு பெருஞ்சிலைக் குடியிருப்பு கி. மு. 200 வரையில் தொடங்கியிருக்கலாமென்று ஓர் உத்தேச முறையில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளோள். இந்த உத்தேசம் ஒரு சிற்றளவிலேயே வித்தியாசப்படலாம். ஆயின் கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தாத ஒரு காலம் எரானுக்குரியதாயிருந்த வெண்கல நாணயமொன்று இங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டதென்ற பதிவுடன் பொருந்துவதாயுள்ளது. இந்நாணயம் கி. மு. 3 ஆம் அல்லது 2 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியது. விந்நாணயமும் கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் சலூரில் ஆட்டுகோ இடுகுழியொன்றிற் காணப்பட்டது.

இவ்விவரங்களை நோக்கும்போது எந்தத் தென்னிந்தியப் பெருஞ் சிலையையும் கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முந்திய ஒரு தேதிக்குரியதென்று கூறுவதற்கு எதுவித சான்றுமில்லை. இங்கு கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டுவரையுள்ள காலமே இதற்குரிய காலமென்று தற்காலிகமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

பிரமகிரி, சங்கனக்கல்லு, செங்கற்பட்டில்⁸⁸ குன்னத்தூர், மசகி ஆகிய இடங்களிலேயே ஒவ்வொரு பெருஞ் சிலைக் குடியிருப்பும் அகழ்ந்தாயப்பட்டுளது என்றும், இத்தகைய குடியிருப்புக்கள் வெகு சிலவே கண்டறியப்பட்டுளவென்றும் இவ்விடத்தில் கூறல் தகும். பிரமகிரியில் மட்டுமே கிடைத்த சான்றுகள் காலவரையறை முறைப்படி திட்டவாட்டமாக இருந்தன. இங்கு, பட்டினம், ஒரு குளத்திற்கயலில் இருந்த ஒரு மலையின் தாழ்ந்த சரிவுகள் பக்கமாக அமைந்திருந்தது. இங்கு இடுகுழிகள் பக்கமாக அமைந்திருந்தன. இங்கு இடுகுழிகள் பன்னூற்றுக் கணக்கில் இருந்திருக்க வேண்டும். 300 வரை இன்றும் உள்ளன. இவை பக்கத்தமைந்த வெளியில் பரந்து கிடந்தன. இவை அங்கு பரந்திருந்த வயல்களிடையே கிடந்தன. இவ்வயல்கள் அங்கு வாழ்ந்தோரின் வயல்களாயிருக்கலாம். சென்னைப் பசுதியில் (செங்கற்பட்டு) வாழ்ந்தாரிடமும் இறந்தோரிடமும் மேற்கூறிய முறைக்கு எதிரான கிரமத்தில் மாறியமைந்திருந்தன. இங்கு, பெருஞ்சிலைகள், மலைச்சரிவுகளிலோ அல்லது பாறை முனைப்புகளிடையே பொதுவாகப் பரவிக்கிடந்தன; இதிலிருந்து, இங்கு வாழ்ந்தோர் அயலிலிருந்த வெளியில் அமைந்த தம் வயல்களிடையே வாழ்ந்தனர் என்பது புலப்படும். இங்கும் அயலில் பழைய குளங்கள் காணப்பட்டன. இதிலிருந்து பெருஞ்சிலை நிறுவிய மக்கள் குளநீர்ப்பாய்ச்சல் முறை கடைப்பிடித்தோர் என்பது புலப்படும்.

இனி அடுத்து நம் மனதில் எழும் கேள்விகள் இவர்கள் எங்கிருந்து வந்தனர்? இவர்கள் பண்பாடு எங்கிருந்து வந்தது? என்பனவாம். இவர்களின் இரும்புக்கைத்தொழில் பற்றிய பிரச்சினை அவ்வளவு கடினமானதன்று. இவை பழுதின்றி ஏராளமாகக் கிடைப்பது காப்பான கல்லறைகளுள் தற்செயலாய்ப் பாதுகாக்கப்பட்டமையினாலேயாம். பிரமகிரிப் பட்டினத்திலுள்ள பெருஞ்சிலை மட்டத்தில் காணப்பட்ட சில்லரை இருப்பு வேலைகள், வேறு துணை ஆதாரங்களின்றி இருப்புக் கைத்தொழிலின் பரப்பினைக் காட்டியிருக்க மாட்டா. ஆயின், இதற்கு எதிராக, இருப்புழிக்குரிய கங்கைப் புலத்து நகர்களுக்கண்மையில் பெருஞ்சிலைக் கல்லறை கட்டப்பட்டிருப்பின் அவை ஒப்பிட்டு முறையில் மிகவும் தோற்றமும் எடுப்புமுடையனவாய் விளங்கியிருக்கும். மேல் தக்கணப் புலத்து நகர்களின் வ. க. து. கலப் பொருள்கள் கங்கைப்புலத்து நகர்களிலிருந்து பெறப்பட்டன என்று கொள்வதைப் போலவே கி.மு. 4 ஆம், 3 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய முன்னை இருப்புக் கைத்தொழிற் பொருள்கள் கி.மு. 5 ஆம் 4 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய கங்கைப்புலத்து மூலங்களிலிருந்தும், இன்னும் அவை கி.மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பேசிய மூலங்களிலிருந்தும் அவற்றைப் பெற்றன என்றும் கொள்ளல் பொருத்தமுடையதாகும். இரு நீர்ப்புலத்திற்கு இயல்பான குயவேலைச் சிறப்புநலம் தக்கணத்தோடு நின்றுவிட்டது. இது இவ்வாறு நடைபெறுவது இயற்கையே ஆயின், அற்புதமானதும் ஏராளமாகக் கிடைக்கப்பெற்றதுமான உலோகமோ விரைவாகத் தென்னகத்துள் புகுந்தது.

இவ்விடத்தில் தேவையற்ற முறையில் ஒரு வரலாற்றுண்மை வலிந்து புகுத்தப் பட்டது என்ற குற்றம் உண்டாகினும் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டுச் காலத்தில், இது அசோகன் தந்தை பிந்துசாரன்¹⁰² காலமாயிருக்கலாம், மௌரியப் பேரரசு தென்குடாநாடு புகுந்த காலத்தில் இவ்விரும்பும் உட்புகுந்தது என்று கொள்வது பொருத்தமுடைத்தாகும். பிரமகிரியில் அற்புத அணியங்கள் கொண்ட பெருஞ்சிலை கட்டினோர்க்கும் அவர் முன்னிருந்த ஒப்பீட்டளவில் பண்படாத கல்லுபயோகத்தோர்க்குமிடையில் காணப்படும் குறிப்பிடத்தக்க சடுதியில் நேர்ந்த மாறுபாடு நாம் கூறும் பாரிய வரலாற்று மாறுபாட்டோடு இணங்குவதாயுள்ளது.¹⁰³ இவ்விடத்தில் உள்ள அசோகனின் சிறு கற்பாறை நல்லாணைகள் பொருத்தமான முறையில் அசோகன் தந்தையின் பேரரசின் மிக்க தென்பாலமைந்த குடிசனங்களை நோக்கிக் கூறுவனவாயுள்ளன. நான் முன்னர்க் கருதியவாறு இவை இக்குடிமக்களின் பண்படாத மூதாதையோரை நோக்கி எழுப்பப்பெற்றவையல்ல.

இதுவரை கூறியவை பொருத்தமுடையவையாயிருக்கலாம். ஆயின் பெருஞ்சிலைக் காலக் கறுப்புச் சிவப்புக் கலம்பற்றி என்ன கூறலாம்? இங்கு கூறிய நிலைமைகளோடு இது எவ்வகையில் பொருந்தும்? இதில் அதிகம் முரண்பாடு இருக்காது. அண்மைக் காலத்தில், கறுப்புச்சிவப்புக் கலமும் ஓர் ஒழுங்கான முறையில் நாட்டின் வடபாகங்களிலும் காணப்பட்டு வருகிறது. வடபாகத்திலுள்ள சில காட்டுகளும் காலத்தால் முன்னையவைபோலும் தோன்றுகின்றன. இரும்பைப் போலவே மட்கலத்தையும் தென்னாடு வடநாட்டிலிருந்து பெற்றது என்று இதை வேறோர் வகையாகவும் கூறலாம்.

உண்மையில் லொதலிலும் கத்தியவாரில்¹⁰⁴ பிற இடங்களிலும் இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கு மட்கலங்களுடனும் அதன்பிரிவு வகைகளுடனும் கறுப்புச் சிவப்புக் கலங்களின் சில துண்டங்கள் காணப்பட்டன. இந்துநதிச் சுற்றாடலிலுள்ள லொதல் தலம் அவ்வரிசையில் உள்ளனவற்றுள் காலத்தால் பிந்தியதாயிருக்கலாம். ஆயின் அதைக் கி.மு. 2 ஆம் ஆயிரத்தாண்டிற்குரியதெனக் கொள்ளல் சாலும். இங்குள்ள கறுப்புச் சிவப்புக் கலச்சில்விகள் இவ்வகையில் யாதாயினும் பொருள் குறிப்பனவா? கறுப்புச் சிவப்புக் கலத்திற்கு அடிப்படையாயமைந்த விணைதுண்மை காலத்தாலும் இடத்தாலும் மிகப் பரந்துபட்டுக் காணப்படுவது. உதாரணமாக : அது பண்டை எகிப்தில் காணப்பட்டது. ஆயின் இன்று ஆபிரிக்காவில் உள்ளது. இந்தியாவில் உள்ள கறுப்புச் சிவப்பு மட்கலம் தனியாயமைந்த ஒரு பிரச்சினையா? இப்பிரச்சினையில் ஒரு முடிவிற்கு வராமல் இருப்பது நன்று. ஏனெனில், லொதலிலிருந்து ஒரு சிற்றளவு தூரத்திலுள்ள இரங்கப்பூரில், கறுப்புச் சிவப்புக் கலத்தினுடைய பாரிய எச்சங்களுக்கும் அத்தலத்திலுள்ள இந்துநதிப் பண்பாட்டுப் பிரிவிற்சுமிடையே தெளிவான ஓர் பிறிதொரு பருவத்திற்குரிய அமிசம் உளது (ப. 126). ஆயின் இந்தியாவின் கறுப்புச் சிவப்புக் கலங்கள் கி.மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டிற்குள் இடையறாது

நிலவின என்பதற்குரிய சான்றுகள் பல இப்பொழுது சேர்ந்து வருகின்றன. இதனால் இப்பிரச்சினைக்கு மிக அண்மையில் ஒரு முடிவு காணப்படலாம்.

இப்புனைபொருள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மிக்க வடபுலம் ஆரவல்லி அடுக்கத்தின் கிழக்குப்பாங்கர் இராசத்தானிலுள்ள வளமிக்க தென்கிழக்குப் பகுதிகளாம். அங்கு உதயப்பூர், சித்தூர்கர், மந்தசர் மாவட்டங்களில், வெளிவிளிம்புகள் கொண்ட அகல்கள் காணப்பட்டன; இவை உள்ளே கறுப்பாகவும் வெளியே பெரும்பாலும் சிவப்பாகவும் இருந்தன. இவை சில வேளைகளில் வெள்ளை நிறத்தில் எளிய செவ்வக அல்லது வட்டக் கோலங்கங் கொண்டிருந்தன. இவை சில வேளைகளில் துண்சிலைகளுடன் சேர்ந்தும் சிலவேளைகளில் சேராமலும் காணப்பட்டன. அருமையாகவே செப்புத் துண்டுகளுடன் சேர்ந்து காணப்பட்டன. உதயப்பூர் புகையிரத நிலையத்திற்கின்கையிலமைந்த ஆகாரில் பதிவுப் புகழ்பெற்ற ஒரு பண்டைத் தலத்தில் முப்பது அடிக்கு மேலான தடிப்புடைய குடியிருப்பு அடைவு காணப்பட்டது. இதில் இடையீடொன்று கொண்டமைந்த இரு பிரதான பண்பாடுகள் கண்டறியப்பட்டன. இவற்றுள் பிந்தியது வரலாற்றுக் காலத்திற்குரியது. முன்னையது ஏறக்குறைய இருபதடி தடிப்புடையது, மூன்று கட்டப் பிரிவுகளை உடையதாயிருந்தது. இவை யாவற்றிலும் கறுப்புச் சிவப்பு ஓடுகள் இருந்தன. இவற்றுள் மிகக் கீழமைந்த பிரிவில் உள்ள கலம் சிறிது கரடானதாயிருந்தது. வெளியில் துலக்கப்பட்டிருந்தது. நடுப்பிரிவில் இருந்த கலங்கள் நல்லவையாயும் உள்ளும் புறமும் துலக்கப்பட்டவையாய்மிருந்தன. இறுதிப் பிரிவில் சிரிழிவு தொடங்கியிருந்தது. புதிய கலங்கள் பரந்து காணப்பட்டன. இப்பண்பாட்டின் உயர்மட்டத்தில் கலம் சூழப் பதித்த நனை குழிகள் தோன்றுகின்றன. இவை கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் பிற்பாதியில் வட இந்திய நடு இந்திய நகர்களில் பெருவழக்காயிருந்த நனைகுழிகளை ஒத்தவையாயிருந்தன. ஆக இரு துண்சிலைகளே இங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.¹⁰⁵

இந்த இராசத்தான் வரிசையின் முதல் தேதி இன்னும் துணியப்படவில்லை. இங்குள்ள மட்கலங்கள் பெருஞ்சிலைகளுடன் தோற்றுவாய் முறையிலேயே ஒற்றுமையுடையனவாயிருக்கின்றன. எனினும் இவை தொடர்ந்து தென்கிழக்கே மால்வா பீடபூமி, நருமதைப் பள்ளத்தாக்கு வரை காணப்படுகின்றன. இங்கு அவற்றின் காலமும் பெருஞ்சிலைக் கலங்களுடன் கொண்ட தொடர்பும் ஐயமின்றிப் புலப்படுகின்றன. உச்சயினிக்கு வடமேற்கே சம்பல் நதி தீரத்துள்ள நாக்தாடில் கறுப்புச் சிவப்புக் கலம் இருப்பூழிக்குரியதாயிருந்தது. எனவே இது கி. மு. 500 இற்குப் பிந்தியதாயிருக்கலாம். உச்சயினியில் உள்ள சான்றும் ஒத்தவையினதே. இங்குள்ள கறுப்புச் சிவப்புக் கலம் இரும்போடு இயைந்தது; ஆயின் வ. க. து. கலப்பொருள்களின் வருகைக்கு முந்தியது. இவ் வ. க. து. கலம் தொலைவிலுள்ள இத்தலத்தில் ஒப்பிட்டளவில் மிகப் பிந்தி வந்திருக்கலாம். நருமதைத் தீரத்தமைந்த மகேசுவரில் கறுப்புச் சிவப்புக் கலம் பெரும்பாலும்

வ. க. து. கலங்களுடனேவே காணப்படுகின்றது. ஆயின் சிற்றளவில் இதற்கு முந்திய வெண்கலச் சிலைப் பண்பாட்டிலும் காணப்படுகின்றது (ப. 130). இன்னும் தெதிசையாகப் பகலில், இவற்றின் கிரமம் மேற்கூறியவாறே உள்ளது. கறுப்புச் சிவப்புக் கலங்களின் முதல் ஓடுகள் வெண்கலச் சிலைக்கால ஓடுகளுக்கு மேல் காணப்படுகின்றன. இக்கலங்கள் வ. க. து. மட்கலம், இரும்பு ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து காணப்படுகின்றன. ஆயின் மேற் கோதாவாரியிலுள்ள நாசிக்கிலோ கறுப்புச் சிவப்புக் கலம் வ. க. து. கலத்துடன் மாற முறையில் ஒன்றானதெனக் கருதப்பட்டுள்ளது.

இங்குள்ள சான்றுகளின் போக்கு தெளிவானது. இராசத்தான்—மால்வாப் பிரதேசத்திலும் நடுப்பகுதியிலுள்ள பெரிய ஆறுகளுக்கு அண்மையிலும் கறுப்புச் சிவப்பு மட்கலம் கி. மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் நடுப்பகுதியில் அல்லது சற்று முன்னராகத் தோன்றுவதாயுள்ளது. இது இரும்பு வருதலையும் வ. க. து. கலம் வருதலையும் எதிர்நோக்கி நின்றதுபோல் தோன்றுகிறது. கத்தியாவாரியிலுள்ளவை காலத்தால் முந்தியவை என்று சொல்வதற்கு லொதலையோ பிந்திய அல்லது அதனுடன் ஒத்த அரப்பாவிற்சூரிய ஒரு தலத்தையோ இன்னும் ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும். இக்கலம் யமுனை—கங்கை இருநீர்ப்புலத்தில் தோன்றவில்லை. ஆரவல்லி அடுக்கத்திற்கும் விந்திய அடுக்கத்திற்கும் இடைப்பட்ட புலத்தில் இது இயல்பாகத் தழைத்தோங்கியிருக்கலாம். இது இங்கும் இன்னும் தெற்கிலும் அன்னியமானதும் விளைதட்பம் மிகுந்ததுமான வ. க. து. கலம் வந்தபின் ஒரு மக்கள் கைப்பணியாக நிலைபெற்றிருக்கலாம். வடிவு, அலங்காரம், விளைத்திறனில் உள்ளூர் மாற்றங்கள் ஏற்பட திருந்திய ஒரு விளை துண்மையோடு தென் பாங்கர் இது ஊடுருவிப் புகுந்தது. இறுதியில் இது குடா நாட்டிந்தியாவின் பெருஞ்சிலை கட்டினோர் குண்டைப்புலம் உபயோகித்தோர் ஆகியோரால் செப்பமாக்கப்பெற்றது. இதுபற்றி இப்பொழுது அறியப்பெற்ற கால அட்டவணை பெருஞ்சிலை இரும்புக் கைத்தொழிலிற்குப் பொருந்துவது போல கறுப்புச் சிவப்புக் கலத்தின் பரவலோடும் பொருந்துவதாகும். வட வெளியிலிருந்து வந்த பண்பாடும், மால்வாப் பீடபூமியிலிருந்து வந்த பண்பாடும் தக்கணத்தில் ஒன்றுபடுகின்றன.

இதுவரை கூறியவற்றை வருமாறு சுருக்கலாம். கி. மு. 300 அளவில் இரும்பைத் தம் முக்கிய கூறுகக் கொண்ட சில பண்பாட்டுப் பிரிவுகள், பல வெண்கலச் சிலைச் சமுதாயத்தினரிடை தென்னாடு நோக்கிப் புகுந்து கொண்டிருந்தன. அக்காலத்தில் வடபுலத்து வெளிகளைத் தம் தாயகமாகக் கொண்ட மௌரியப் பேரரசு தெற்கு நோக்கிப் பரவத் தொடங்கியது. இப்பேரரசின் தெற்கு நோக்கிய அகற்சி மேற் கூறிய பரவலுக்கு ஓர் அரசியல் இணைப்பை அளித்து ஓர் இயங்குமாற்றலையும் நல்கியது. மேல் வந்து தாக்கிய தொகுதிக்கும் தாக்கப்பெற்ற பண்பாடாத வெண்கலச் சிலைப் பண்பாடுகளுக்கும்மிடையில், முன்னேறிய இரும்புத் தொழில், தன் வ. க. து. கலத்தினிடத்தை எடுத்து மிகத் தென்

பாலிருந்து கறுப்புச் சிவப்புக் கலம் ஆக்கியோரைத் தன் வயமாக்கியதையன்றி, வேறு இயல்பான மாற்றமொன்று மிங்கு ஏற்படவில்லை. பெரும்பாலும் படையெடுத்து வந்தோர் மணல்மீது பெருக்குப் பாய்ந்ததுபோல் படையெடுக்கப்பட்டோர் மேல் தாவிச் சென்றனர். இது ஒரு பண்பாட்டு வெற்றி; அன்றி வேறென்றுமன்று. தொல்பொருளியல் சான்றுகள் நாம் இப்பொழுது கொண்டுள்ள அறிவிற்கியை காலம் இடம் ஆகிய அமிசங்களோடு பொருந்துவனவாயுள்ளன என்பதை மனதிற்கொண்டு, இவை பற்றிய வரலாற்று முறையை நாம் தற்காலிகமாக ஏற்றுக்கொண்டாலும் விளக்க முடியாத ஒரு காரணி எஞ்சியுள்ளது. இது மிக இடர்தருவதாயுள்ள ஓர் காரணியாம். பெருஞ்சிலைக் கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்காய உந்தலும் கலையும் எங்கிருந்து வந்தன? இதற்கு இப்பொழுது ஒரு விடையும் இல்லை. தென்னிந்திய ஆட்டுளை இடுகுழிகளுக்கும், கோக்கச்சு, திராங்குகோக்கேசியா, யோடன் பள்ளத்தாக்கு, வட ஆபிரிக்கா, இசுப்பானியக் குடாநாடு, பிராங்கு, நடு சேர்மனி, பிரித்தானிய தீவுகள் ஆகிய வற்றிலுள்ள இடுகுழிகளுக்கும்முள்ள பொதுவான தொடர்பு, எப்பொழுதோ அறியப்பட்ட ஒன்றாகும். இதைச் சிறப்பான தொடர்பென்றல் பொருந்தும். ஒப்பான இக்கட்டிடங்களுட் பல இந்திய வரிசையினின்றும் 1000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை. ஆயின் இவற்றின் அமைப்பொப்பு வியப்புறும் வகையில் ஒன்றுமையானது. பரந்துபட்ட இதன் புவியியல் அமிசத்திற்குக் காரண வகையால் யாதாயினும் ஒரு தொடர்பிருக்குமா? தென்னிந்தியர் பிறர் உதவியின்றித் தம் கல்லறைகளைத் தம் உள்ளுணர்விலிருந்து படைத்துக் கொண்டனரா? சில கோளவகைகள் உண்மையிலேயே தனி நலம் வாழ்ந்தவை. அதனால் அவை உல்லாரவையென்பது போதரும். ஆயின் இடுகுழிகளைப் பற்றி நாம் ஒன்றும் சொல்ல இயலாது. ஆனால் ஒன்றுமட்டும் உண்மையானது. கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றினாலேயே கடலோட்டம் நேராகத் தென்னிந்தியா விற்கு இருக்கவில்லை. குறுக்கு வழியும் இருக்கவில்லை.¹⁰⁶ மேல்நாடுகளோடு கொண்டிருந்த தொடர்புகள் கரையை நெருங்கியமைந்திருக்க வேண்டும்; அல்லது தரை மார்க்கமாயிருந்திருக்க வேண்டும். இவை இடையிடை உரிய சுவடுகளை விட்டிருத்தல் கூடும். நன்கு ஆய்ந்தறியப்படாத கராச்சிப் புலத்து இடுகுழிகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது அவையும் இவ்வரிசைகளுக்குரியவையெனக் காணப்படின் இப்பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வு காண்பதாக முடியும். எனினும் இதைப் பொறுத்திருந்துதான் பார்த்தல் வேண்டும்.

நல் உறுதியுடன் தென்னிந்தியப் பெருஞ்சிலைகளோ அல்லது அவற்றைச் சார்ந்த கருத்தோ, ஓரிசா, சோட்டாநாக்பூர், வடகிழக்கிந்தியா ஆகிய இடங்களிலுள்ள பெருஞ்சிலைகளிலிருந்து பெறப்பட்டன என்று கொள்ளின் இப்பிரச்சினைக்கு புவியியல் முறையில் நல்லதொரு தீர்வு கண்டவராவோம். எனினும், இத்துறையில், சி. வொன் பியூரர் ஐமொன்டொவ் அவர்களைப் போல் எனக்கும் ஒரு வழியும் புலப்படவில்லை. அரிய நிறைவில்லா ஒப்புமைகள் பல காணப்படவும் இவ்வத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் கூறிய கருத்தையே மீண்டும் கூறி

வடகிழக்கு வரிசைகளில் காணப்படும் வேறுபாடுகள் அவை ஒற்றுமையுடையன என்று சொல்ல முடியா அளவினவான பல்வகையினவாய்ப் பரந்துபட்டன என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தென்னிந்தியப் பெருஞ்சிலைப் பண்பாட்டின் அமைப்புப் பிரச்சினை ஒன்றே இப்பொழுது விபரீதமான உத்தேச முறையாலன்றி வேறு வகையில் தீர்க்க முடியாத பிரச்சினையாக உள்ளது.

பெருஞ்சிலைப் பிரச்சினையின் பருவரைவு போன்ற இவ்வுரையில் அதன் மொழிப் பிரச்சினை பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நான் ஓர் மொழியாயாராய்ச்சியாளன் அல்லன். எவ்வகையினும் இறுபற்றி உத்தேச முறையிலன்றி நல்ல தொரு முடிவிற்கு வரக்கூடிய சான்றுகள் இல்லை. வொன் பியூரர் ஐமென்டொவ் அவர்கள், மிகத் துணிகரமாகப் பெருஞ்சிலை கட்டினோர் திராவிட மொழிகளை முதற் பேசும் மொழியாகக் கொண்டவர் என்று கொள்கிறார்.¹⁰⁷ இன்னும் அளவிடக்கூடிய முன்னேத் திராவிடப் பதிவுகளின் எல்லைகளை ஆயும்போது வேறு ஒத்த பண்பாட்டமிசங்களும் இல்லையென்பதும் உறுதியாகிறது. இன்னும் பெருஞ்சிலை கட்டினோர் திராவிடமொழி பேசினோரே என்று அறுதியாகவும் கூறலாம். எனினும் இந்த அறுதி வாக்கியத்திலிருந்து திராவிட மொழியின் தோற்றத்தை நாம் அறிய முடியாது; அறியின் ஒருவகையில்தான் அறியலாம். திராவிடமொழித் தொகுதியும் அதன் வடமேற்கு எல்லைமொழி (பிராகுவி) யும் சேர்ந்தமையும் புனியியற் படம், பெருஞ்சிலை இடுகுழிகளும் வடமேற்கிலமைந்த நன்கறியப்படாத, ஆயின் தெளிவாக வரையறை செய்யப்பட்ட இடுகுழிகளும், சேர்ந்து அமையும் புனியியற் படத்தோடு மிகவும் கவர்ச்சிகரமான முறையில் ஒற்றுமை கொண்டுள்ளது. இரண்டும் வடமேற்கிலிருந்து வந்தனவா? இப்புதிய கேள்விக்கு இப்பொழுது விடை கூறமுடியாது.

அசோகன்

இந்தூல் ஒரு வரலாற்று நூலன்று. ஆயின் இதன் கடைசி அத்தியாயத்தில் வரலாற்றுக்கு முந்திய ஆள் குறியாத செய்தித் துண்டுகளை ஓர் ஆளை அமைப்பதுபோல் ஒரு கணத்திற்கு அமைத்துப் பார்க்கலாம். அசோகன் கி. மு. 268 இல் அரசுகட்டிலேறி 232 வரையில் இறந்தான். அவன் ஆட்சி இந்திய உள் ளத்தை ஆன்மீக முறையிலும் பொருளியல் முறையிலும் ஒன்றிணைத்து வெளிப் படுத்தியதெனலாம். அவன் அரசியற் படைப்புச் சிதைந்து விழுந்து பல நூற் றாண்டுகள் கழிந்த பின்னரும் அவன் ஆற்றிய பணி இவ்வுபகண்டத்தின் கருத் திலும் கலையிலும் உட்கிடக்கையாக அமைந்திருந்தது. இன்னும் அது இறந்து படவில்லை.

அசோகனின் இரத்தத்தில் செலுகிட்டின் இரத்தம் கலந்திருத்தல் கூடும். அவன் தன் தந்தையாரின் ஆட்சிக் காலத்தில் பஞ்சாபிலிருந்த தச்சசீலத் தில் தந்தையின் பதிலரையகை மிகப் புகழொடு பரிபாலனஞ் செய்து வந்தான். அக்காலத்தில் பேர் அலச்சாந்தரின் புகழ் அவனை எட்டியிருக்கும். அவன் அரசனாயிருக்கும்பொழுது மேற்கு வல்லரசுகளுடன் தான் மதமாற்றும் முறையில் கொண்டுள்ள தொடர்புகளைப் பற்றி அவன் கூறியுள்ளான். குறிப்பிடத்தக்க ஒரேயொரு முறையில் கிரேக்க மொழியையும் அரமெயிக்கையும் அவன் தன் நல்லுரைகளை வெளிப்படுத்தும் கருவியாகப் பயன்படுத்தினாலும், அபுகானத் தானம் வடமேற்கு எல்லை மாகாணம் ஆகிய இடங்களிலிருந்து மைசூர்வரை உள்ள தன் மக்களுக்கு அவன் நல்லுரைகளை அளித்து நிற்கும் பொறித்த பாறைகள், தூண்களில் அவன் ஓர் இந்தியனாகவே நமக்குக் காட்சியளிக்கின் றான். இங்கு இவன் பணிவு, மென்மை, பொறுமை, பத்தி முதலிய நற்பண்பு களை மக்களுக்கு வலியுறுத்துகிறான். மடைமையையும் மூடநம்பிக்கைகளையும் அறுத்து உயிரின் தெய்வத்தன்மையைப் போற்றுமாறு அவன் வேண்டுகிறான். பின்னர் பிரமகிரியின் கருங்கற் சாரல்களிலிருந்து “சிறியோரும் பெரியோரும் முயல்வாராக” என்று குறிப்பாக அவன் விளிப்பதை நாம் காணலாம். அசோக னின் ஆட்சியைப்பற்றி நடாத்திய பல ஆய்வுகளில், இப்பிரமகிரி அதன் பண்டை நகரமைப்புடனும் பெருஞ்சிலைகளுடனும் நம்முன் பலமுறையும் தோன்றியுள்ளது. சிற்சில வேளைகளில் உணர்வுளும் கலந்ததாய், ஒரு பணிவும், மீள் அதற்கு ஈடாகத் தோன்றும் ஓர் மன அழுத்தமும், இக்காலம்வரை இந் தியப் பெருந் தலைவர்களிடை தோன்றுகிற இரட்டைக் குண நயங்களாம்.

இங்கு அசோகனின் வாழ்விலும் ஆட்சியிலுமுள்ள உண்மையான அல்லது உத்தேசமுறையிலமைந்த விவரங்களைப் பற்றி நாம் கவற்சி கொள்ளத் தேவை

யில்லை. வின்சன் சிமித் என்பாரும் எப். டபிள்யூ. தொமசு என்பாரும் எழுதிய நூல்கள் கட்டுரைகள்¹⁰⁸ யாவார்க்கும் கிடைக்கக்கூடியனவாயுள்ளன; இவற்றிற்கு எத்தனையோ மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டியுள்ளன; பல விவரங்கள் சேர்க்க வேண்டியும் உள்.¹⁰⁹ எனினும் அவை நல்விவரம் உடையன. இங்கு அசோகனின் பேரணை சந்திரகுப்தன் கி. மு. 326 இல் எவ்வாறு பேர் அலச்சாந்தரை பஞ்சாபில் சந்தித்தான் என்பதையும் அடுத்த இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் எவ்வாறு பிகாரில் கங்கைக் கருகமைந்த மகதநாட்டு அரசு கட்டிலை அபகரித்து, வட இந்தியாவில் மிகத் தலைசிறந்த செல்வமிக்க அரசின் தலைமையில் மௌரிய வமிசத்தை நிலைநாட்டினான் என்பதையும் கூறினால் போதுமானது. அதே காலத்தில் அவன் அலச்சாந்தரால் இந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கில் விட்டுச் சென்ற பாளையங்களைத் தாக்கி அழித்தான். பின்னர் அலச்சாந்தரின் பேரரசிற்குரிமை பூண்ட நால்வருள் ஒருவனை செலுகசு என்பான் அந்நாற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இப்பகுதிகளை மீட்க முயன்றான். இம்முயற்சியில் இவன் தோல்வியுற சந்திரகுப்தன் வெற்றி பெற்றான். இதனால் இவர்களுக்கிடை நல்லமைவு ஒரு சமாதானம் ஏற்பட்டது. இச் சமாதானத்தில் செலுகசுவின் புதல்விக்கும் வெற்றி பெற்ற மன்னனுக்கும் மணம் நடக்க வேண்டுமென்ற ஒழுங்கும் இருந்திருக்கலாம்.

கங்கை அகத்திலிருந்து இந்த மௌரிய அரசு மேற்குப்பாங்கர் இந்துக்கசு வரைக்கும் கிழக்கே வங்காளம் வரைக்கும் அகன்று பரவியது. சந்திரகுப்தன் கி. மு. 398 இல் இறந்தபோது இதன் தென் எல்லை எவ்வளவில் பரவியிருந்தது என்று சொல்ல முடியாது. ஆயின் அவனைப் பின் தொடர்ந்தாண்ட பிந்துசாரன் அதன் தென் எல்லையைக் குடாநாடுவரை அகற்சியுறச் செய்தான். பிந்துசாரனுக்கு “அமித்ரகாதன்” (பகை கெல்லி) என்ற ஒரு பட்டப் பெயரிருந்தது. அசோகன் அரசுகட்டிலேறியதும் அவன் பேரரசின் தென்னெல்லை வடமைசூருக்குக் குறுக்காக இருந்தது. பெரும் கலப்பாயமைந்த இந்நாடு பேரளவில் அவன் ஆட்சிப்பூமியாக இருக்கவில்லை. மிக உயரிய முறையில் அமைக்கப் பெற்ற ஒரு குடியியற் சேவையால் இந்நாடு ஒன்றிணைக்கப்பெற்றது. அரசனும் நாட்டைக் கண்காணிப்பதில் சோர்வடையாதவனாக விளங்கினான். அவன் நாடு முழுவதும் சுற்றியுலவி வந்தான். அவனின் சொற்களில் கூறின் தானே “நாட்டையும் மக்களையும் நேரில் பார்த்து” வந்தான். தொல்பொருளியன் முறைமையில் நாம் இதைச் சிந்திக்கும்போது எண்ணில் பலவகையினவான உள்ளூர் மரபுகள் யாவற்றின் மீதும் தலையாய எண்ணக் கருத்துக்களும் நியமங்களும் மிக அகன்று பரவுதற்கு ஏற்ற வாய்ப்பு இப்பொழுது நேரலுற்றது என்று சொல்லலாம்.

அதுவே நாம் இப்பொழுது காண்பது என்று நான் எண்ணுகிறேன். கி. மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அக்கிமெனிது பேசியா இந்தியாவில் ஒரு மாநிலத்தைப் பெற்றதும் இந்தியாவிற்குப் பேசியா வாளா ஆட்சியாளரை மட்

டும் நல்கவில்லை, புதிய திரவியங்களையும் கருத்துக்களையும் நல்கியது என்று முன்னரே நான் கருத்துக் கூறியுள்ளேன் (ப. 10). எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அது இரும்பின் பயன்பாட்டு வழியை நல்கியது. இது இப்பொழுதுதான் இந்தியாவில் முதன்முதலாகத் தோன்றுகிறது. இரும்புடன் நானயம் பற்றிய சிந்தையும் நல்கப்பெற்றது; இது தச்சசீலத்தில் உள்ளூர்த் தோற்றம் கொண்டு விளங்க, ஆயின் பேசிய நியமங்களுக்கு இணங்க, வார்க்கப்பெற்றது. இது பின்னர் கி. மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிலோ அதற்குச் சிறிது பின்னரோ கங்கை வடிபுலத்தில் தோன்றியது. இஃதல்லாமலும், பேசியா, அரமெயிக்கு நெங்கணக்குடன் அரமெயிக்கு மொழியையும் இந்தியாவிற்கு நல்கியது; இம்மொழியே அக்கிமெனிது பேரரசில் அலுவல்முறைத் தொடர்புச் சாதனமாக விளங்கியது. இந்தியாவில் இந்நெடுங்கணக்கு உள்ளூர்ப் பிராகிருதத்திற்கு கியையுமாறு கரோஷ்டியென மாற்றியமைக்கப்பட்டு வடமேற்குப் புலத்தில் அசோகனால் தன்கற்பொறிப்புக்களில் உபயோகிக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் மற்றை எல்லாப் பாகங்களிலும் பிரமி எழுத்து வடிவம் வீறு கொண்டு விளங்கியதெனினும் அசோகனின் ஓர் எழுத்தாளன் கரோஷ்டிப் பதமொன்றினைப் பிரமகிரியளவு மிக்க தெற்கு எல்லைிலும் புகுத்திவிட்டான்.

பேசியா இந்தியாவிற்கு அளித்த செல்வம், கரோஷ்டி, இரும்பு, நானயம் முதலியவற்றுடன் நின்றுவிடவில்லை. பரந்தோங்கும் பேரரசாட்சி நெடுஞ்சாலை வழியெலாம் தலைப்பெய்த புதிய காப்பு நிலையினாலும் பிரதேசங்களுக்கிடையணிகம் புதிது தோன்றியமையினாலும் தோன்றிய சின்னங்களோ இவை; நெடுஞ்சாலைகளுக்கயலில் சாத்துக்கள் தங்குமிடமான உள்ளூர்த் தலைநகர்களும் கிளைத்தெழுந்தன. இவ்வாறே காபூலிற்கு வடக்கே பெகிராம் தோன்றியிருக்கலாம்; பெசாவர் பெருவெளியில் சார்சதா (புஷ்கலாவதி அல்லது தாமரை நகர்) உறுதியாக அத்தகையவற்றுள் ஒன்று; இது அண்மையில் நடந்த ஆய்வுகளிலிருந்து புலப்படுகின்றது. பஞ்சாபிலுள்ள புகழ்பெற்ற தச்சசீலம் என்பதும் அத்தகையது. பாழடைந்து துசேறியிருக்கும் தலங்கள் கி. மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் நிலவிய பேசிய அமைதியின் நினைவுச் சின்னங்களாம். இரு நூற்றாண்டுகளின் பின்னர் பேர் அலச்சாந்தர், தாவடியில் சோர்ந்தினைத்த தன்படையினரைக்கொண்டு வரும்போது அவன் தான் கைப்பற்றிய பேரரசனின் உரிமையாளனாக இங்கு வந்தான். அவன் இந்தியாவிலுள்ள அக்கிமெனிது மாநிலத்தை மீட்கவே வந்தான். அவ்வாறிருந்தும் அவன் புதுமைவேட்கை கட்டுக்கடங்காததாகி அவன் எண்ணியவெல்லாம் வெறும் கானல் நீராகின. எல்லாவற்றையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்பொழுது அலச்சாந்தரின் வருகையிலும் பார்க்க பேசிய ஆதிக்கத்தின் அழிவே இந்தியாவிற்குப் பயனளிப்பதாயிருந்தது. அக்கிமெனிது பேரரசர்கள் ஆட்சியில் கலைகள், கைப்பணிகள்—சிறப்பாகக் கட்டிடக்கலை, ஆயின் தனியாக அதுவன்று—மிகப் புகழ்பெற்று விளங்கின.

கி. மு. 330 இல் பேசிப்பொலிசு எரித்தழிக்கப்பெற்றபின் இருதூற்றூண்டுகளாக நிலவிய அரச ஆதரவு திடீரென முடிவுற்றது. பேசியாவில் ஈண்டிய வித்தைக ளெல்லாம் வலியிழந்தன.

அலக்சாந்தரும், அவனுக்குரிமையாக வந்தவனுமான செலூசுகம், வழிகாட்ட, பின் தொடர்ந்து அமைந்த பேரரசு சந்திரகுப்தனதும் அவனின் மௌரியரி னதுமாம். இந்தியா தோற்றிய பேரரசுகளுள் மிகப் பெரியது இதுவே. இரண் டாயிரமாண்டுகளுக்கு முன் இந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கில் தோன்றியதிலும் இது பெரியதாயிருந்தது. தன் அவாவிற்கும் செல்வத்திற்கும் ஈடுகொண்ட செம்மையிலமைந்த ஒரு கலைமுறை மரபில்லா ஒரு வமிசத்தின் ஆதரவு இங்கு இருந்தது. பேசியாவின் துறைபோகிய கலைஞர் கைப்பணியாளர்க்கு இங்கு ஒரு புதிய அகம் இருந்தது. இங்கு அவர் வந்தனர்.

இந்த இந்திய—பேசியப் பருவம் இந்தியாவில் கொத்தர் கட்டிட வேலையின் ஆரம்பத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. 3 ஆம் ஆயிரத்தாண்டளவு தொலை காலத்திலே கல்லாலும் செங்கட்டிகளாலுமான கட்டிடங்கள் இருந்தது உண்மையே. ஆயின் நாமறிந்த அளவில் கட்டிடச் சிற்பம் என்ற புகழ்ப்பதம் தாங்குமளவிற்குத் தகையுடைய கட்டிடங்கள் இருக்க வில்லை. 3 ஆம் ஆயிரத்தாண்டின் பின், அண்மைத் தேதி அளிக்கக்கூடியவா யுள்ள முன்னைக் கற்கட்டிடங்கள், பிகாரிலுள்ள பழைய ராஜ்கிரின் பெரும் காப்பரண்களேயாம். இருபத்தைந்து மைல் நீளமான இக்காப்பரண்கள் கி. மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் பௌத்தமும் சமணமும் தோன்றியிருவாகிய ஆரம்ப காலத்தில் புத்தருடனும் மகாவீரருடனும் இயைந்த நகரினைச் சூழநின்றவையாம்.*

இவ்வேலை ஒரு பெரும் மதிலைக் கொண்டுள்ளது; இது ஒழுங்கான வடிவமில் லாப் பெருங் கற்களைக் கொண்டு வேறுபொருள்கள் சேராது கட்டப்பட்டது. இதில் இடைக்கடை சதுர ஞாயில்கள் இருந்தன. இப்பாரிய கரட்டு அமைப் புக்களைக் கட்டிடச் சிற்பம் எனல் பொருத்தமற்றதாம். கி. மு. 326 இல் அலக் சாந்தர் வந்து தரிசிக்கப்பெற்றதால் புகழ்பெற்றதாயினும் முன்னைத் தச்சிலத் திலிருந்த கட்டிடங்களும் கட்டிடச் சிற்பங்கள் எனும் பெயர் கொள்ளத்தகாத வையாம். அங்கு, இப்பொழுது பிரீதிடல் எனப்படும் தலத்தில் அப்பொழுதிருந்த அரசன் இக்கிரேக்க அரசனை வரவேற்றுச் சுற்றுப்புறக் காட்சிகளைக் காட்டி னான். அவை எளியவையாயிருந்தன. தச்சிலத்தை அகழ்ந்தாய்ந்த சேர் யோன்

*இப்பெரிய தலத்தில் குறித்த சில இடங்களில் நாத்திய அகழாய்வுகளிலிருந்து, ஓரிடத்தில் மிகத் தாழ்வான மட்டத்தில் வ.க.து. கலமும், பிறிதோரிடத்தில், முந்திய யடையில், நற்றாமான சில கறுத்த ஓடுகளுடன் கலந்து நடுத்தரத்திலிருந்து கரடுமுடான தெனக் கூறக்கூடிய சிலத்த கலங்களும் காணப்பட்டன. கி.மு. 500 இற்கு முன்னராகக் குடியிருப்பு இருந்ததற்குரிய அறிகுறியொன்றும் இப்பொழுதிங்கில்லை. பார்க்க, I. A. 1953-54, 9; 1954-55, 16.

மாசல் அவர்கள் “ அக்காலத்தில் இந்நகரில் கட்டிடச் சிற்பம் என்று சொல்லக் கூடிய ஒரு கட்டிடமும் இருக்கவில்லை ” என்று ஒத்துக்கொள்கிறார்.¹¹⁰ சில ஆரிய புறநடைகளைத்தவிர மற்றை வகைகளில் இந்நகரின் கட்டிடங்கள் யாவும் நேர்க்கோட்டி லமையா மதில்களின் ஒழுங்கற்ற ஈட்டங்களே ; இவை வெறும் பரநகர்களால் சாந்து பூசிக் கட்டப் பெற்றவை. இவை வறுமை செறிந்த ஒரு நகர்ப்புறச் சேரியை ஒத்திருந்தனவே யன்றித் தலைநகரொன்றின் நடுமையத் திட்டமாக இருக்கவில்லை. இங்கு எதையேனும் கட்டிடச் சிற்ப அமிசமுள்ளது என்று சொல்ல வேண்டுமெனில் கூரை தாங்கும் மரத்தம்பங்களை ஏந்தி நிற்பதற்கென ஆங்காங்கு பயன்படுத்தப்பெற்ற விகாரமான பிடக் கற்களையே சொல்லலாம். நகரின் பொதுப் பண்பாடு ஒத்தவையில் தாழ்ந்த நிலையினதாயிருந்தது. 4 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அலக்சாந்தர் வந்தவுடனே சிறிது பின்னரே அக்கிமெனிது வேலைப்பாடு கொண்ட¹¹¹ மிக உயர் வகையான மூன்று மணிக்கற்கள் உட்பட்ட நல்வேலைப்பாடுள்ள ஏராளமான அணிகலன்கள் இங்கு தோன்றி நகர்க்கு ஒரு புதுப்பொலிவைக் கொண்டு வந்தன. இந்நகைகள் அலக்சாந்தருக்குப் பின் வந்தோர் தச்சசிலத்திற்குப் பேசியாவி லிருந்து கொண்டுவந்த கொள்ளையாயிருக்கலாம் ; அல்லது பேசியப் பேரரசு அழிக்கப்பெற்ற பின் அக்கிமெனிது கைப்பணிகள் பல்லிடத்தும் சிதறியதால் இங்கு வந்திருக்கலாம்.

எனினும், ஆரிய இந்தியாவில், அசோகன் பௌத்த மதத்தைத் தழுவி ய பின் அதன் நினைவிற்காக நிறுவிய புகழ்பெற்ற மணற்கற் தம்பங்களுக்கு முதன் முதலாகக் கட்டிடச் சிற்பம் என்ற பதத்தைப் பிரயோகிக்கலாம் ; இத்தம்பங்கள் ஒரு காலத்தில் முப்பதிற்கு மேலாக இருந்தன. இவற்றுட் சிலவற்றி லேயே இவன்பின் தன் குடிமக்களுக்கு விடுத்த பயபக்தி நிறைந்த நல்லாணைகள் பொறிக்கப்பெற்றன. இத்தம்பங்களுக்கு இந்தியக் கட்டிடச் சிற்பங்களுள் முன்னோடியானவை இல்லை. எனவே இவை ஓரளவில் பேசியக் கைப்பணியை எடுத்துக் காட்டுவனவாயுள்ளன என்னும் கருத்து நெடுநாளாக நிலவுகின்றது. உண்மையில் இந்தியக் கட்டிடச்சிற்பம் பற்றி எழுதுவார் இத்தகளைப் பேசிப் பொலிசிற்குரியதென்று கூறுவது அவ்வளவு பொருத்தமானதன்று. ஏனெனில், பேசிப்பொலிசிலுள்ள எண்ணற்ற தம்பங்கள் யாவும் தவாளித்தவையாயிருக்க அசோகத் தம்பங்கள். வழக்கமான பேசிய மரபிழையையத் தவாளிப்பற்றவை யாயிருந்தன.¹¹² ஆயின், ‘ பேசிப்பொலிசிற்குரிய ’ என்பதற்குப் பதிலாகப் ‘ பேசிய ’ அல்லது இன்னும் ‘ அக்கிமெனிது ’ என்னும் பதத்தைப் பெய்யின் இதிற்பிணக் கொன்றுமிராதது. அசோகத் தம்பங்கள் உருவாக்கப்பெற்ற சுனார் மணற்கல் மிக நன்முறையில் செதுக்கப்பெற்று நல்லொளி பொருந்திய துலக்கி னால் செப்பனிடப்பெற்ற ஒன்றாகும். இத்தகைய துலக்கப் பொருள் வேறொரு காலப் பருவத்திலும் காணப்பெறாத ஒன்றும். இது ஒரு பேசிய விளைப்பாடா

கும். தேரியசு, சேசசு, ஆகியோரின் அரண்மனைக் கட்டிட வேலைகள் மிக நன்கு துலக்கிய கற்களின் உயர்வினாலானவை. இவை நன்கு பேணப்பட்டிருக்கின்றன. கற்பளிங்காலாய ஆடிகளை நிகர்ப்பவை.¹¹³ வாரணசித்திரகே உள்ள சாரநாதி லுள்ள அசோகன் தம்பத்து முடிமேலுள்ள புகழ்பெற்ற சிங்கங்களும் ஒத்த அளவு பேசியப் பொருள்களே. இவை இப்பொழுது இந்தியக் குடியரசின் சின்னங்களாகக் கொள்ளப்பெற்றன. (மரத்தினாலாய) நினைவுத் தம்பங்கள் அல்லது சமயத் தம்பங்கள் நிறுவல் ஓர் பேசிய வழக்கன்றி ஓர் இந்திய வழக்காகும்.¹¹⁴ ஆயின் அசோகன் முறையும் கைப்பணி மரபும் இம்மரபிற்கு முழுவதிலும் மாறானவையாம். பொளத்தப் பெரும் பேரரசனல் விலங்கு முடியுடனே இன்றியோ மணிவடிவத் தாமரைப் போதிகையுடன் சேர்ந்த இந்த அக்கமெனிது தம்பம், ஒருமுறை இந்தியாவில் நிறுவப்பெற்றவுடன், இந்தியக் கட்டிடச் சிற்பத் திட்டத்துள் புகுந்து அசோகனிற்குப் பின் பல நூற்றாண்டுக் காலம் பொளத்த சமயத்தைச் சார்ந்தவரும் மற்றைச் சமயத்தைச் சார்ந்தவருமான சிற்பியர் வரைகுடைவோர் ஆகியோரால் மாறுபட்ட வடிவங்களில் மாற்றியமைக்கப் பெற்று வந்தது.

வரைகுடைவோர் என்றதுமே அதுவும், அசோகன், பேசிய முதல்வர்க்குக் கொண்ட கடப்பாட்டைக் குறிக்கின்றது. கி. மு. 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னில்லாவிட்டாலும் அன்று தொடங்கி மெடியா, பேசியா ஆகிய இடங்களிலுள்ள குன்றுகளில் தூணமண்டபங்கள் அநைய கல்லறைகள் வெட்டப்பட்டன. இந்தியாவில் பல குடைவரை அமைப்புக்கள் குடையப்பட்டன; இவற்றுள் முதலானவை அசோகன் காலத்தில், தென் பிகாரில் காயாவிற்கு வடக்கே பத்தொன்பது மைல்களுக்கப்பாலுள்ள பராபர் மலைகளிலுள்ள வைர நைசுக் கல்லில் குடந்தமைக்கப்பட்டனவாகும்.¹¹⁵ இவை மரக்கட்டிடங்களை உருவகித்தது குறிப்பிடத்தக்கது. வேய்ந்த கூரையுடைய வட்டக் குடிசை; மரத்தாலாய குவிந்த கூரையுடைய வட்டக் குடிசை; மரத்தாலாய குவிந்த கூரையுடைய நீள்மண்டபம் அல்லது திருமனை; மூங்கிலாலும் மரத்தாலுமாய அணிவேலை கொண்ட வாயிற்கதவு; இவையே கற்படைப்புக்களுக்கு மூலமாய் நின்ற மரக்கட்டிடங்கள். மிக விரிவாயமைந்த பேசியக் கருத்து இந்திய மரபிற்கேற்றவாறு இங்கு மாற்றியமைக்கப்பட்டது. அதே நேரத்தில் கல்துலக்கும் பேசிய மரபுவழிவந்த வினைத்திறன் மிகக் கவனத்துடன் பிரயாசையுடனும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தது. இந்த எளிய குகைகளின் உட்புறத்துக் கருங்கல் மேற்பரப்புக்கள் யாவும் உலோகம் போலவோ கண்ணாடிபோலவோ இலங்கும்வரை நன்கு துலக்கப்பட்டன. பராபர்க்குகைகள் அசீவகத் துறவிகள் பயனுக்களை அசோகனல் அளிக்கப்பட்டவை. இவர்கள் பொளத்தர், சமணர் இருவர்பாலும் பகைகொண்டவர் எனினும் சமணர்பால் சிறிது மனங்கொண்டவர். அசோகன் இதை அவர் பயனுக்களித்தமை அப்பொளத்தப் பேரரசன் மற்றைச் சமயத்தவர்பால் காட்டிய சமயசகிப்புத்தன்மையின் உண்மைக்கு ஒரு புகழ்ச்சி சான்றாகும்.

இன்னும் பாறைகளில் தன் நல்லாணைகளைப் பொறிக்கும்போது அசோகன் மீண்டும் ஒரு பேசிய முன்மாதிரியையே கடைப்பிடித்தவன் ஆகின்றான். முதலாம் தேரியசின் பிசிட்ஜேன் (பெஹிஸ்ட்ஜேன்) பாறைப்பொறிப்பு கி.மு. 518 வரையில் தேதி கொள்வது; கி.மு. 257 இலும் பின்னரும் அசோகன் ஆணையால் வெட்டப்பெற்ற பாறை நல்லாணைகளுக்கு இந்தியாவில் முன்னோடிகள் இருக்கவில்லை. ஆகாங்கு தோன்றும் சிற்சில வாக்குத் தொகுதிகளைத் தவிர மற்றெல்வகையிலும் இறுமாப்பு நிறைந்த இப்பேசிய வல்லாட்சியாளரின் நினைவுப் பதிவுகள் ஆட்சிப் பதிவுகளுக்கு பௌத்தப் பேராசனின் பணிவான அறிவுரைகளைத் தவிர வேறு ஒருவகை ஒப்பும் கிடையாது. இங்கும், பலவகையிலும் நடந்தவாறு போலவே பிறரிடமிருந்து வந்த ஒரு கருத்து மாற்றமுற்றதையே நாம் காண்கிறோம்.

எவ்வழியிலும் இம்மொளரிய அரசன் அப்பேராசனின் ஓர் உரிமையாக விளங்குவதை நாம் காண்கிறோம். எனிலும் ஒரு பண்பாடு மற்றையதாக மாறுவதற்கிடையில் தொல்பொருளியன்முறையில் ஓர் இடையீடு உள்ளது. பேசிப் பொலிசு கி.மு. 310 இல் எரியூட்டப்பெற்றது. அசோகனின் மிக முன்னைய குறிப்பான வேலைகள் 3 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குச் சிறிது முந்தியவையாயின. இவ்விடைக் காலத்தில் அகதிகளான பேசியக் கைப்பணியாளர்க்கு என்ன நேர்ந்தது? இதற்கு மெகஸ்தீனிசும் விளக்க மளிக்கப் பாடலிபுரத்திரமும் சேர்ந்து விளக்கமளிக்கின்றது என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

கி.மு. 302 இல் செலுகசு பாடலிபுத்திரத்திலமைந்த சந்திரகுப்தனின் அரசவைக்கு மெகஸ்தீனிசைத் தூதகை அனுப்புகிறான். பாடலிபுத்திரம் கங்கைத்தீரத்து இப்பொழுதுள்ள பற்றா நகருக்கண்மையிலிருந்தது. இவன், மொளரிய அரசவை ஆட்சி முதலியவை பற்றி நல்ல குறிப்புக்கள் சேர்த்துள்ளான். இவனுக்குப் பின் தோன்றிய உயர் எழுத்தாளர்களால் இவன் குறிப்புக்களிலிருந்து சில சில பகுதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றுப் பேணிக்காக்கப்பட்டுள்ளன. அவன் கூறுவதாவது, “இந்திய நகர்கள் ஆற்றோங்கையும் கடற்கரைகளையும் அடுத்தமைந்திருந்தபடியால் அவை மரத்தா லமைக்கப் பெற்றிருந்தன. எனினில் செங்கட்டிகளால் அமைக்கப்பெற்ற நகர்கள் மழையையும் வெள்ளத்தையும் எதிர்த்து நிற்கக்கூடியவையா யிருக்கவில்லை”. “ஆயின் மழை வெள்ளமணுகா உயர் இடங்களில் கட்டப்பெற்ற நகர்கள் செங்கட்டிகளாலும் மண்ணாலும் கட்டப்பெற்றிருந்தன”. பாடலிபுத்திரம் கங்கையும் சோனையும் கூடிய இடத்திலிருந்தது என்று இவன் கூறுகின்றான். இந்நகர் 9 மைல் நீளமும் 1¾ மைல் அகலமும் கொண்டிருந்தது. இது இப்பொழுது பற்றா அமைந்தவாறு கங்கைக் கருகில் நீண்டிருந்தது என்று கூறலாம். நகரைச் சூழ ஒரு தம்ப வரிசையியிருந்தது. இடைக்கிடை வில்லாளருக்காக இடைவெளிகள் இருந்தன. தம்ப

வரிசைக்கு வெளிப்புறமாக அகன்று ஆழமான ஓர் அகழியிருந்தது. இது ஒரு காப்பரணாகவும் கழிகாணாகவும் விளங்கியது. இத்தம்பவரிசையோடு சேர்ந்து 570 கோபுரங்களும் 64 வாயில்களும் இருந்தன.

அரண்மனையில் மக்கள் மனதைக் கவரக்கூடிய பல அமிசங்கள் இருந்தன; இதனோடு செல்வமிசுந்த சசாவின் அலங்காரமோ எக்பற்றறாவின் பீடும் பெருமையுமோ போட்டியிட முடியாது என்று மெகஸ்தீனிசைப் பின்பற்றி வரலாறு எழுதிய ஐலியன் கூறுகிறான். மலர்காக்களில் பழகிய மயில்கள் இருந்தன; இற்படுத்தப்பெற்ற பெசன் (pheasants) பட்சிகள் இருந்தன; செடி கொடிகள் வளர்க்கப்பெற்றன. நிழற்சோலைகளில் பசும் மேய்ச்சல் நிலங்களில் மரங்கள் நடப்பெற்றுப் பூஞ்சோலை காவலர் கலைத்திறனுடன் மரக்கிளைகள் பின்னி இணைக்கப்பெற்றன. மிக அழகிய குளங்கள் இருந்தன; இவற்றில் மிகப்பெரிய ஆயின் அடங்கிய, மீன்கள் வளர்க்கப்பெற்றன. இவ்விவரணம் முழுவதும் ஒரு பேசிய நந்தவனத்தை நினைவூட்டுவதாயிருந்தது.

பாடலிபுத்திரத்தின் தொல்லைப் புகழொளியில் ஒரு சிறு பகுதியே இன்று பொருள் வடிவில் நாம் அறியக்கூடியதாயுள்ளது. ஆயின் அச்சிற்றளவையே நாம் எதிர்பார்க்கலாம் என்று நாம் அறியக்கூடியதாயுள்ளது.¹¹⁸ 1896 அளவு தொலை காலத்தில் நடந்த ஒரு சிறு அகழாய்வில் வழக்கமான ஓர் அக்கிமெனிது கோலத்திலமைந்த தம்பப்போதிகையொன்று காணப்பட்டது. இதன் பேசிய முதல்வகைகளைப் போல இதற்குப் படிக்கொண்ட முடியும் பக்கச் சுருள்களும் நடுப்பதுமவணிகளும் (palmettes) இருந்தன. இது முடிக்கப்பெற்ற வகையைப் பற்றி ஒன்றும் கூறமுடியாவிட்டாலும் அதன் கோலம் அக்கிமெனிதின் கைப்பணி வண்ணம் இந்நாட்டுள் புகுத்தப்பெற்ற முதற் பருவத்தில் உருவாயதாயிருக்கலாம். பேசிய வகையினதான ஓர் அரசு கட்டிலின் இருகால்களும் காணப்பட்டன. பின்னர் 1912 இலும் மிக்க விரிவான ஆயின் நிறைவற்ற அகழாய்வு நடைபெற்றது. இதனால் ஒரு பெருந்தூண் மண்டபத்தின் ஒரு பகுதி புலப்பட்டது; இது, குறுக்கிணைப்புகளில்லா என்பது தனிக்கல் தம்பங்களின் ஈட்டம் ஒன்று. இது பேசியாத் துலக்கம் கொண்டிருந்தது. இவற்றின் முன் ஒரு பாரிய மரக்குற்றிப் பிணைச்சல் வரிசையிருந்தது; இது உறுதியில்லா அடிமண் மீது ஒரு மேடையையோ அல்லது பாரிய ஒரு படிக்கட்டையோ தாங்குவதற்கு இடப்பட்டதாயிருக்கலாம். இங்கு சான்று போதியதல்லா விடினும், ஒரு பேசிய திவான் அல்லது அபதான அல்லது ஓலக்கமண்டபம் என்பதைக் காண்கிறோம் என்பதும் மீண்டும் புறத்திருந்து பெற்ற கருத்துக்களையும் புறத்திருந்து வரவழைத்த பெருங் கொத்தரையும் எடுத்துக் காட்டுவதான கருத்தியன்ற பேசிய மயமாக்கலையும் நாம் காண்கிறோம் என்பதும் மிகத் தெளிவாகும்.

இன்னுமொரு கண்டுபிடிப்பினாலும் மெகஸ்தீனிசின் கூற்றுக்கள் உண்மையானவை என்பது புலனாகின்றது; அது அவர் விவரிக்கும் மரக் காப்பரணின் பகுதியாகும்; 1926-27 இல் இங்கு அகழ்ந்தாய்ந்தபொழுது இருவரிசையிலமைந்த 15 அடி உயரமான நிலைக்குத்தான குற்றிகள் காணப்பட்டன. இச்சமாந்தர வரிசைகளுக்கிடையில் 14½ அடி இடைவெளியிருந்தது. இவை குறுக்குக் குற்றிகளாலமைந்த ஓர் அடிநிலத்தாலும் “கூரையாலும்” இணைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த விசித்திரக் கட்டிடத்தை ஒரு குறுக்கு மரக் கழிகான் ஊடறுத்து நின்றது. ஆயினும் அகழ்ந்தாய்வார்க்கு இது முடிவின்றி நீண்டிருந்தது போல் தோன்றியது. இது மண் கொத்தளமொன்றிற்கு உள்ளமைந்த ஓர் வழியோ அல்லது மண்ணால் நிரம்பப்பெற்று அக்கொத்தளத்திற்கு ஒரு கருவாயோ அல்லது முகப்பாயோ அமைந்த ஒரு பகுதியோ என்பது தெளிவாகப்படவில்லை; பிற்கூறியதாயிருக்கலாம். எனினும் தேறிய நோக்கலினால் இதை நன்கு துணியலாம். உச்சயினியிலுள்ள மரக்குற்றியினாலாய அலைமுறியையும் கருத்தில் எடுத்தாலன்றி (ப. 132) இந்தியாவில் இப்பொழுது இதையொத்த அரண் ஒன்றில்லை; ஆற்றோரத் தலங்களில் மரக்குற்றிகளின் பயன்பாட்டைப் பற்றி மெகஸ்தீனிசு கூறியது நன்முறையில் இதனோடு பொருந்துவதாயினும் நாம் மேலே கூறியது இயைபுடைத்து.

இப்பல்வேறு அமைப்புகளையும் அகழ்ந்து நடாத்திய ஆய்வு ஒழுங்காக நடைபெறவில்லை. அதனால் காலங்காட்டக் கூடிய தொடர்பான சான்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இடர்நிறை நீர் தேங்கிய இந்த இடத்தை அண்மையில் அகழ்ந்து பார்த்தபொழுது¹¹⁷ ஐந்து பருவங்கள் செவ்விதில் அறியப்பட்டன; இவை வ.க.து. கலக் காலத்திலிருந்து (கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டு) இசிலாமிய 17 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பரவியுள்ளன. மிக முன்னைய படை இயற்கையான மேற்பரப்பில் கிடந்தது; இதில் வ.க.து. சில்லிகளுடன் ஏராளமான துலக்கிய மணற்கல் துண்டுகளும் காணப்பட்டன; இவற்றுள் வகைக்குறிப்பான மௌரிய அல்லது பேசிய துலக்கு உடையதும் உவந்த வகையிலமைந்த மணிச்சுருள் கோலமும், பதுமவணியும் கொண்டதான பெரிய ஒரு கல்துண்டமும் கிடந்தது.

புத்தர் காலத்தில் கி.மு. 494 இல் மகத¹¹⁸ நாட்டின் எல்லை அரணாகப் பாடலிபுரம் விளங்கியதெனக் கொண்டால் இம்மாபெரும் தலத்தில் இதற்கு முன்னைய ஒரு கரு இருக்கலாம். தொடர்ந்து பெருவளவில் அகழ்ந்தாய்ந்தால் இந்தியாவில் வேறெந்தத் தலமும் இதைப்போல் பயன் தராது.

எனவே, மௌரிய தலைநகரான பாடலிபுத்திரத்திலேயே காணாமற் போன அக்கிமெனிதுக்குரிய இரு சந்ததிக் கைப்பணியாளரையும் நாம் காணலாமென்று எதிர்பார்த்தல் இயற்கையே. அசோகன் காலத்தில், மடிந்தழிந்த பேசியப் பேரரசிலிருந்து உயிருடையதாய் அகன்றுவரும் இந்தியப் பேரரசிற்கு இவர் புலம்பெயர்ந்தது வரலாற்றில் நடந்த தற்செயலான காரியமன்று. இக்

காலத்தில் புலம்பெயர்ந்த இவ்வாசான்கள் தம் அக்கமெனிதின் விளைத்திறனில் தம் இந்தியச் சீடரைப் பயிற்றுவிக்கத் தொடங்கினர். இத்தருணத்தில் அசோகனின் செதுக்கல்களிடையே குறித்த சில பேசியவியல்பில்லா அமிசங்கள் புகுதலுற்றன. செலுக்கல்களில் ஒரு மென்மையும் திட்பத்தில் உறுதிக்குறையும் ஏற்பட்டன. பிகாரில் இராம்பூர்வாவினான அசோகன் தம்பத்திலுள்ள எருதிலும் அசோகனின், பேசிய அமிசம் மிக்க மிருகப் படைப்பான சாரநாத் சிங்கங்களைக் கொண்ட பீடத்தைச் சுற்றி அமைந்த உயிர்ப்புடை மிருகங்களிலும், இப்போக்கு புலப்படுகின்றது. இப்பேசிய வியல்பில்லா அமிசம் புகுந்தமை இந்திய மயமாக்கத்திற்கு ஒரு முன்னோடியாயுள்ளது. இது பின் தொடர்ந்த சங்கர் ஊழியில் மிகத் தெளிவாகத் தோன்றுகிறது. உண்மையில் இச்சம்பவத்தை ஒரு பகுதியாய்க் கொண்ட முழு நிகழ்ச்சியும் வரலாற்றுக் காலத்தில் நடந்தமுறை இந்திய வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முந்திய பருவத்திற்கு ஓர் நல்ல முடிவாக அமைந்ததெனலாம். இப்பொழுது நாம் ஆசியாவின் ஒரு பெரும் புலத்திலிருந்து பிறிதொரு புலத்திற்கு, ஒரு சமய ஒழுக்கவியல், பௌதிகச் சூழலிலிருந்து பிறிதொரு சூழலிற்கு, விதிப்பிரமாணங்கள் என்ற முறையிலில்லாமல் ஒள்ளிய ஊக்கு சாதனங்களாகக் கருத்துக்கள், முறைகள், விளைநுண்மைகள் பெயரும் தறுவாயிலுள்ளோம். இதை வேறொரு வகையில் கூறினால் இம்முறை உயிரியல் கூர்ப்பினின்றும் புறம்பான வகையின் பாற்பட்டதன்று; வரலாறு இந்தியாவிற்குத் திடீரென ஒரு தொகுதிக் கருத்துக்கள், மாற்றங்களை அளிக்க, இவற்றுளிலிருந்து குறித்த தன் துழைபுல நிலைமைக்கேற்ப, நிலைபேறும் விருத்தியும் நல்லகக்கடியவற்றை இந்தியா தேர்ந்தெடுத்தது. இந்தியாவின் மெளரியப் பேரரசு பேசியாவின் அக்கமெனிதுப் பேரரசின் பேரரசும்; அதன் எதிரொலியன்று.

இந்நிலைமையே இந்தியாவின் வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்திலிருந்து நாம் நெடுகிலும் பெறும் படிப்பினை. ஆபிரிக்காவைத் தனியொரு மூலமாகக் கொள்ளா விடிலும் நேர்முகமான அல்லது மறைமுகமான முக்கிய மூலமாகக் கொண்டே இவ்வுபகண்டத்தின் பழஞ்சிலைக் காலத்துக் கைத்தொழில்களை மேற்கூறிய வழிகளில் அணுகியாய்தல் வேண்டும். மெசப்பொற்றேமியாவிலிருந்து இந்துநதி நாகரிகம் வளர்ந்தவாற்றை உண்மையில் இவ்வாறே உணரலாம். வளமான சூழல் பெற்றவரும், கற்பனை மிகுந்த ஆவலுடையவருமான இரவலர், எவ்வளவில் தம் விழுபுலமையால் இரவற் கருத்துக்களையும் பொருள்களையும் மாற்றியமைக்க முடியுமென்பதை முதன் முதலாக வடவெளி மக்களின் தன்மை தலையெடுத்த கங்கைப் புலத்து வெண்கல ஊழி (செப்பூழி) நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அவ்வாறே அடுத்து வந்த இருப்பூழியிலும், ஏற்குமுளம்படைத்த இவ்விந்தியப் பெருவெளிப்பகுதி, சமூகப் புரட்சியென்று சொல்வதிலும் பார்க்க விளைநுண்மைப் புரட்சியென்று சொல்லக்கூடிய, ஓர் வேட்கையுடன் புதிய உலோகத்தை ஏற்றமைத்துக் கொள்வதை நாம் காண்கிறோம்; ஏற்றபின் இது

நடுப்பீடபூமியிலுள்ள தனித்துவாழும் பண்டை மக்களிடையே பரப்பப்பட்டு மீண்டும் தெற்கே குடாநாட்டுகள் (நான் சொல்வது செவ்விதெனின் மௌரியர் எல்லை மீறலின் ஒரு கூறாகவும்) அனுப்பப்பட்டதையும் நாம் காண்கிறோம். இவ்வாறாக எழுந்த பொருளியல் புவியியல் வாய்ப்புக்களின் கலப்புக்கு அடியில், இந்திய உள்ளத்தை நாம் காணலாம்; இங்கு பொதுப்படக் கூறிய பல்வகைப்பட்ட பல கூற்றுக்களில் பொறுப்பற்ற முற்சிந்தனையில்லாமை யிருப்பதில்பு எனினும், இவ்விந்திய உள்ளம் எண்ணில் பல்வகைப் பிற்களத்திலும் வியல்புறும் வகையில் ஒரே தன்மையதாகத் தாக்கும் ஊக்குகளை, ஏற்றியங்குவதை நாம் காணலாம். ஒருபால் இந்தியாவின் வரலாற்று முன்னேக் காலம் இந்திய இயற்கைக் காட்சியைப் போல் ஒத்த ஓர் சீர்மையைப் பரந்துபட எங்கும் காட்டுவதாயுள்ளது; ஒரே வகையினதான முடிவுறுப் பழஞ்சிலைக்காலம் பரவலான நுண்சிலைக்காலம், பல்நூற்றாண்டுக்கான கங்கை நதி நாகரிகம்; பலகாதம் நிறைந்த பெருஞ்சிலைகள் என்பனவே, அவ்வொரு சீர்மைக் காட்சிகள். இந்த ஒரே வகையினதான காட்சியில் அவ்விந்திய இயற்கைக் காட்சியைப் போல், மாற்றங்களும் சிறப்பியல்புகளும் எதிர்பாராத வகையில் ஆங்காங்கு தோன்றி அதை வனப்புறச் செய்தன; என்றும் எஞ்ஞான்றும் இந்தியா தன் துயிலினின்றும் எழுந்து, புதுக் கருத்துக்களையும் புதிய வாய்ப்புக்களையும் விரைந்து உவந்தேற்கும் நுண்மதியோடு பற்றிக் கொள்ளுகிறது. எனினும், மீண்டும் இங்கு இதைக் கூறுபவன் வரலாற்றுக்கு முந்திய காலம் பற்றி எழுதுபவன் என்பதை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

குறிப்புகள்

CHAPTER I

¹ See T. H. Holditch, *The Gates of India* (London, 1910); Aurel Stein, 'The Indo-Iranian Borderlands', Huxley Memorial Lecture, 1934, *Journ. of the Roy. Anthropological Inst. of Gt. Britain and Ireland*, LXIV (1934); and generally, J. F. Richards, 'Geographic Factors in Indian Archaeology,' *Indian Antiquary*, LXII (1933), 235-243—the best sketch of the historical geography of India yet published. Also, O. H. K. Spate, *India and Pakistan : a General Regional Geography* (London, 1954).

² Wheeler, 'Roman Contact with India, Pakistan and Afghanistan', in *Aspects of Archaeology, Essays presented to O. G. S. Crawford*, ed. by W. F. Grimes (London, 1951).

CHAPTER II

³ For these and some other geochronological methods see F. E. Zeuner, *Dating the Past* (4th ed., London, 1958), and L. S. Palmer, *Man's Journey through Time* (London, 1957).

⁴ See pp. 106, 142, and Walter A. Fairservis, *Excavations in the Quetta Valley, West Pakistan* (American Mus. of Nat. Hist., 1956), p. 356. Recently the University of Pennsylvania has been very co-operative in this matter and C 14 dates are slowly accumulating.

⁵ W. F. Libby, *Radiocarbon Dating* (Univ. of Chicago, 1952), and a large literature.

⁶ A. I. no. 1 (1946), 58-9; nos. 10-11 (1955), 32-3, and 138-41.

⁷ A. I. no. 1 (1946), 55-8; nos. 10-11 (1955), 50-2, and 143-6. N.B.P. ware has been mistaken for Greek black gloss, but, as Miss M. Bimson of the British Museum laboratory points out, there are several differences. Thus, a razor blade will run smoothly across the Greek black, whereas it will cut into the Indian black. If very small fragments are held near a magnet, Greek black is attracted to the magnet, whereas Indian black is relatively non-magnetic. Greek black, when refired, is consistently stable at temperatures of c. 1000°C., whereas Indian black shows considerable variation in its resistance to such temperatures.

⁸ A. I. no. 2 (1946), 45-9; no. 4 (1948), 308-10; and Wheeler, *Rome Beyond the Imperial Frontiers* (London, 1954), pp. 149-51.

⁹ I. A. 1954-55, 19-20.

¹⁰ Unpublished: in the National Museum, Karachi.

CHAPTER III

¹¹ For general surveys, see V. D. Krishnaswami, 'Stone Age India,' *A. I.* no. 3 (1947), II ff.; and 'Progress in Prehistory', *Ib.*, no. 9 (1953), 53 ff.

¹² H. de Terra and T. T. Paterson, *Studies on the Ice Age in India and Associated Human Cultures* (Carnegie Inst. of Washington, 1939); Jacquetta Hawkes, Christopher Hawkes and H. de Terra, 'Yale North India Expedition: Palaeolithic Human Industries in the Northwest Punjab and Kashmir and their Geological Significance', *Memoirs of the Connecticut Academy of Arts and Sciences* (New Haven, 1934). See also F. E. Zeuner in *Dating the Past* (4th ed., London, 1958), pp. 274-7.

¹³ B. B. Lal, 'Palaeoliths from the Beas and Banganga Valleys, Punjab', *A. I.* no. 12 (1956), 58 ff.

¹⁴ *I. A.* 1956-7, 1 f.

¹⁵ F. E. Zeuner, *Stone Age and Pleistocene Chronology in Gujarat* (Deccan College Monograph Series 6, Poona, 1950); B. Subbarao, 'Archaeological Explorations in the Mahi Valley', *Journ. of the M. S. University of Baroda*, I (1952), 33-72; H. D. Sankalia, *The Godavari Palaeolithic Industry* (Deccan College Monograph Series 10, Poona, 1952).

¹⁶ F. E. Zeuner, 'Das Problem der Pluvialzeiten', *Geologische Rundschau*, Bd. 41 (Stuttgart, 1953), 242 ff.

¹⁷ De Terra and Paterson as cited, n. 12.

¹⁸ H. D. Sankalia, *Investigations into the Prehistoric Archaeology of Gujarat* (Baroda, 1946).

¹⁹ V. D. Krishnaswami and K. V. Soundara Rajan, 'The Lithic Tool industries of the Singrauli Basin, District Mirzapur', *A. I.* no. 7 (1951), 40-59.

²⁰ N. K. Bose and D. Sen, *Excavations in Mayurbhanj* (Calcutta, 1948).

²¹ H. D. Sankalia, 'Animal-fossils and Palaeolithic Industries from the Pravara Basin at Nevasa, District Ahmadnagar', *A. I.* no. 12 (1956), 35-52. (On p. 36. Nevasa is erroneously placed in 'District Ahmadabad'.)

²² L. A. Cammiade and M. C. Burkitt, 'Fresh Light on the Stone Ages in Southeast India', *Antiquity*, IV (1930), 327 ff. Also, F. J. Richards, L. A. Cammiade and M. C. Burkitt, 'Climatic Changes in South-east India during Early Palaeolithic Times', *Geological Mag.* LXIX, no. V (1932); and M. Seshadri, *The Stone-using Cultures of Prehistoric and Protohistoric Mysore* (Univ. of Mysore, 1956).

²³ For Africa, see L. S. B. Leakey, *Stone Age Africa* (Oxford, 1936); Sonia Cole, *The Prehistory of East Africa* (Pelican Books, 1954); and H. Alimen, *Prehistoire de l'Afrique* (Paris, 1955), translated as *The Prehistory of Africa* (London, 1957).

²⁴ K. V. Soundara Rajan, 'Stone Age Industries near Giddalur, District Kurnool', *A. I.* no. 8 (1952), 64-92.

²⁵ So V. D. Krishnaswami, *A. I.* no. 9 (1953), 62.

²⁶ H. L. Movius, *Early Man and Pleistocene Stratigraphy in Southern and Eastern Asia* (Papers of the Peabody Museum, Harvard Univ., XIX, no. 3, 1944), and 'Palaeolithic Archaeology in Southern and Eastern Asia, exclusive of India', *UNESCO Journ. of World History II*, nos. 2 and 3 (Paris, 1955).

²⁷ *Indian Geolog. Survey Rec. XIII, pt. 3* (1881), p. 122; hence de Terra and Paterson, *Studies on the Ice Age in India* (Washington, 1939), p. 313.

²⁸ Cited by G. H. R. von Koenigswald, *Meeting Prehistoric Man* (London, 1956), p. 173.

CHAPTER IV

²⁹ De Terra and Paterson as cited, n. 12.

³⁰ H. D. Sankalia, 'Animal-fossils and Palaeolithic Industries from the Pravara Basin at Nevasa', *A. I.* no. 12 (1956), 35 ff.

³¹ *Proc. Prehist. Soc. of E. Anglia VII* (1932), 39-40. See also K. R. U. Todd, 'The Microlithic Industries of Bombay', *A. I.* no. 6 (1950), pp. 4-16; and, more generally, D. H. Gordon, 'The Stone Industries of the Holocene in India and Pakistan', *A. I.* no. 6 (1950), 64-90.

³² H. Alimen, *Prehistoire de l'Afrique* (Paris, 1955), p. 81.

³³ B. Subbarao, *The Personality of India* (Baroda, 1956), p. 32.

³⁴ F. E. Zeuner, 'The Microlithic Industry of Langhnaj, Gujarat', *Man* 1952, 182; H. D. Sankalia and I. Karve, 'Early Primitive Microlithic Culture and People of Gujarat', *American Anthropologist* LI (1949), 28-34.

³⁵ F. E. Zeuner and Bridget Allchin, 'The Microlithic Sites of Tinnevely District, Madras State', *A. I.* no. 12 (1956), 4 ff.

³⁶ R. E. M. Wheeler, 'Brahmagiri and Chandravalli, 1947', *A. I.* no. 4 (1948), 222 ff.

³⁷ De Terra and Paterson, as cited, n. 12.

³⁸ *A. I.* no. 13 (1957), 89 ff.

³⁹ *A. I.* as n. 25; B. Subbarao, *Stone Age Cultures of Bellary* (Poona, 1948), pp. 31ff.; F. R. Allchin, 'The Neolithic Stone Industry of the North Karnataka Region', *Bulletin of the Sch. of Orient, and African Studies* XIX/2 (1957), 321ff.; E. C. Worman, 'The "Neolithic" Problem in the Prehistory of India', *Journ. of the Washington Acad. of Sciences*, 39 (1949), 181-201. The last paper is partially out of date but includes a good bibliography.

⁴⁰ *I. A.* 1956-57, 19.

⁴¹ *I. A.* 1955-56, 8.

⁴² Particularly in the Somrong Sen culture and in Tonking, See P. Levy, *Recherches prehistoriques dans la region de Mlu Prei* (Hanoi, 1943); V. Goloubew, 'L' age du bronze au Tonkin et dans la Nord-Annam', *Bulletin de l'Ecole francaise d'Extreme Orient*, XXIX.

⁴³ D. J. Finn, *Archaeological Finds on Lamma Island near Hong Kong* (Ricci Publications, University of Hong Kong, 1958), p. 44. Finn's dating, based on Menghin, is wild. Uncritical, too, is his acceptance of Heine-Geldern's very speculative equation of supposed 'waves' of cultural migration with the spread of language-groups. See R. Heine-Geldern in *Anthropos* XXVII, 543 ff. For Szechwan, see Cheng Te-K'un, *Archaeological Studies in Szechwan* (Cambridge, 1957), pp. 54, etc.

⁴⁴ B. Karlgren, 'Some Weapons and Tools of the Yin Dynasty', *Bulletin of the Museum of Far Eastern Antiquities, Stockholm* (Stockholm, 1945), 103 ff.

⁴⁵ This suggestion has been developed by Dr. A. H. Dani, whose Ph. D. thesis on the 'Prehistory and Protohistory of Eastern India' (University of London Library) is a scholarly study of the whole subject.

⁴⁶ The map seems to me to be decisively against the opposite view that the Indian axes were 'derived ultimately from the neolithic stoneworking techniques of the Middle East and Iran'. F R. Allchin as cited in no. 39, p. 325. Of course China may have got its axe-types from western Asia by some trans-continental route like the later Silk Route. But there is at present no connecting evidence.

⁴⁷ *Man* 1948, 99.

CHAPTER V

⁴⁸ E. g. V. Gordon Childe, *New Light on the Most Ancient East* (London, 1952); Stuart Piggott, *Prehistoric India* (Pelican Books, 1950); Wheeler, *The Indus Civilization* (Cambridge, 1953); D. H. Gordon, 'The pottery-Industries of the Indo-Iranian Border', *A. I.* nos. 10 and 11 (1954-55), 157-91.

⁴⁹ Wheeler as cited in n. 48.

⁵⁰ *I. A.* 1956-57, p. 1. For the Kathiawad or Saurashtra sites, see *I. A.* 1953-54 7; 1954-55, I, 11-12; 1955-56, 6-8; 1956-57, 15-16; 1957-58, 12-13; and S.R. Rao, 'The Excavations at Lothal', in *Lalit Kala*, nos. 3-4 (1956-57). Incidentally, Lothal seems to have possessed a considerable granary, with underlying air-ducts, built of mud-bricks on a platform 15 ft. high. The structure is strangely identified as a 'kiln' by its excavator. See Rao as cited.

⁵¹ *I. A.* 1955-56, 6.

⁵² *A. I.* no. 4 (1948), 91.

⁵³ *Illustrated London News*, 24 May, 1958.

⁵⁴ S. L. Hora, 'Angling in Ancient India', *A. I.* nos. 11-10 (1954-55), 152-6.

⁵⁵ For an important discussion of these records, see A.L. Oppenheim, 'The Seafaring Merchants of Ur', *Journ. of the American Oriental Soc.*, 74 (1954), 6-17.

⁵⁶ See *Kuml: Arbog for Jysk Arkaeologisk Selskab (Arhus)*, from 1954, for interim reports. Also *Ill. Lond. News*, 4 and 11 Jan. 1958, and *Antiquity*, XXXII, Dec. 1958, pp. 243-6.

⁵⁷ C. J. Gadd, 'Seals of Ancient Indian Style found at Ur', *Proc. Brit. Academe* XVIII (1932); and Wheeler, *The Indus Civilization* (Cambridge, 1953), p. 85.

⁵⁸ J. Marshall, *Mohenjo-daro and the Indus Civilization* (London, 1931), I, 110 ff.

⁵⁹ D. H. Gordon in *A. I.* nos. 10 and 11 (1954-55), 174.

⁶⁰ *Man* LVI (1956), 151.

CHAPTER VI

⁶¹ Babur v. Ibrahim Lodi, 1926 ; Akbar v. Himer, 'Adil Shah Sur's general, 1556 ; Afghans v. Marathas, 1761.

⁶² *A. I.* nos. 10 and 11 (1954-55), 141.

⁶³ B. B. Lal, 'Further Copper Hoards from the Gangetic Basin and a Review of the Problem', *A. I.* no. 7 (1951), 20 ff., with bibliography.

⁶⁴ R. Heine-Geldern, 'The Coming of the Aryans and the End of the Harappa Civilization', *Man* LVI (1956), 151.

⁶⁵ Interim notes in *I. A.* 1953-54, 9 ; 1954-55, 16 ; 1955-56, 20 ; 1956-57, 28. Also information kindly provided by Shri G. R. Sharma.

⁶⁶ *A. I.* nos. 10-11 (1955), 5-151.

⁶⁷ A. Ghosh and K. C. Panigrahi, 'Pottery of Ahichchhatra (U.P.)', *A. I.* no. 1 (1946), 37-59 ; V. S. Agrawala, 'The Terracottas of Ahichchhatra', *A. I.* no. 4 (1948), 104-79 ; M. G. Dikshit, 'Beads from Ahichchhatra, U.P.', *A. I.* no. 8 (1952), 33-63.

⁶⁸ *A. I.* nos. 10-11 (1955), 138-41 ; *I. A.* 1954-55, 13.

CHAPTER VII

⁶⁹ B. B. Lal in *A. I.* no. 5 (1949), 62-105.

⁷⁰ *I. A.* 1956-57, 30-1.

⁷¹ Wheeler, *Five Thousand Years of Pakistan* (London, 1950), pp. 101-2. Since 1950 the Pakistan Depart. of Archaeology has carried out further work on the site.

⁷² *Ib.*, 102-3 and 142.

⁷³ *I. A.* 1954-55, 19-20.

⁷⁴ An important introductory study of Indian trade-routes has been prepared by Dr. Moti Chand but is at present available only in Hindi: *Sarthavaha* ('Caravan Leader') (Bihar Rashtra Bhasha Parishad, Patna, 1957).

⁷⁵ *I. A.* 1953-54, 7 ; 1954-55, 11-12.

⁷⁶ *I. A.* 1955-56, 11.

⁷⁷ H. D. Sankalia, B. Subbarao, and S. B. Deo, 'The Archaeological Sequence of Central India', *Southwestern Journal of Anthropology*, vo.9, No. 4 (University of New Mexico Press, Albuquerque, 1953) ; H. D. Sankalia, 'Excavations at Maheshwar and Nevasa and their Possible Bearing on the Puranic History', from the Sardha-shatabdi Commemoration Volume (As. Soc. of Bombay, 1955) ; B. Subbarao, 'Chalcolithic Blade Industry of Maheshwar', *Bull. of the Deccan Coll. Research Inst.* XVII (1955-56) ; H. D. Sankalia (on Navda Toli) in *Ill. Lond. News*, Sept. 29, 1958 ; and especially H. D. Sankalia, B. Subbarao and S. B. Deo, *The Excavations at Maheshwar and Navdatoli 1952-53* (Deccan Research College and M. S. Univ. Publication no. 1, Poona and Baroda, 1958).

⁷⁸ R. Ghirshman, *Fouilles de Sialk II* (Paris, 1939), p. 94.

⁷⁹ Reported in *Archaeology*, vol. II, no. 2 (New York, 1958), p. 128.

⁸⁰ I. A. 1955-56, 19; 1956-57, 20-8; M. B. Gardes in the *Annual Administration Report of the Arch. Dept., Gwalior State, 1938-39*; hence B. C. Law, *Ujjayini in Ancient India* (Gwalior, 1944). Also information kindly provided by Shri N. R. Banarjee.

⁸¹ I. A. 1956-57, 17-19.

⁸² H. D. Sankalia and S. B. Deo, *Report on the Excavations at Nasik and Jorwe 1950-51* (Poona, 1955).

CHAPTER VIII

⁸³ Eg. W. V. Grigson, *The Maria Gonds of Bastar* (London, 1938); J. H. Hutton, 'The meaning and Method of the Erection of Monoliths by the Naga Tribes', *Journ. Roy. Anthropol. Inst. LII* (1922), and 'The Use of Stone in the Naga Hills', *ib.*, LVI (1926); C. von Furer-Haimendorf, *The Naked Nagas* (London, 1939); R. von Heine-Geldern, 'Die Megalithen Sudostasiens und ihre Bedeutung', *Anthropos XXIII* (1928); V. D. Krishnaswami, 'Megalithic Types of South India', *A. I.* no 5 (1949), 41-3.

⁸⁴ C. von Furer-Haimendorf, 'The Problem of Megalithic Cultures in Middle India', *Man in India XXV* (1945), 73-86.

⁸⁵ V. D. Krishnaswami, 'Megalithic Types of South India', *A. I.* no. 5 (1949), pp. 35-45; K. R. Srinivasan and N.R. Banerjee, 'Survey of South Indian Megaliths', *A. I.* no. 9 (1953), pp. 103-115; N. R. Banerjee, 'The Megalithic Problem of Ching-leup in the Light of Recent Exploration', *A. I.* no. 12 (1956), 21-34.

⁸⁶ *A. I.* no. 5, 38.

⁸⁷ B. K. Thapar, 'Porkalam 1948', *A. I.* no. 8 (1952), 3-16.

⁸⁸ *I. A.* 1955-56, 23.

⁸⁹ B. K. Thapar, 'Maski 1954', *A. I.* no. 13 (1957), 33.

⁹⁰ *Ib.*, 35.

⁹¹ F. R. Allchin, 'The Stone Alignments of Southern Hyderabad', *Man* LVI (1956), 150.

⁹² Y. D. Sharma, 'Rock-cut Caves of Cochin', *A. I.* no. 12 (1956), 93-115.

⁹³ References in *A. I.* no. 4 (1948), 301-3.

⁹⁴ Wheeler, *Five Thousand Years of Pakistan* (London, 1950), pp. 34-6.

⁹⁵ De Terra and Paterson, as n. 12, 233-4 and pl. XXIV; de Terra, 'Excavations at Burjhama', *Miscellanea of the Amer. Phil. Soc.*, 1936.

⁹⁶ D. H. Gordon in *Journ. Ind. Anthropol. Inst.*, new series, I, 18 (Calcutta, 1945).

⁹⁷ J. M. and G. Casal, *Site urbain et Sites funéraires des Environs de Pondichery* (Paris, 1956), pp. 30 ff.

⁹⁸ *A. I.* no. 5 (1949), 37; *I. A.* 1954-55, 20-2.

⁹⁹ Meadows Taylor, in his account of pit-circles at Jiwari in the Gulbarga district of Hyderabad, illustrates skeletons in articulation, but his description makes it clear that they were in fact disarticulated fragments. See his *Megalithic, Tombs and other Ancient Remains in the Deccan*, papers collected and republished by the Archaeological Department of Hyderabad State, 1941. At Maski, complete burials of approximately the same period occur, but without any megalithic structural feature.

- ¹⁰⁰ J. M. Casal, *Fouilles de Virampatnam-Arikamedu* (Paris, 1949), pp. 20 ff.
- ¹⁰¹ For references, see *A. I.* no. 4 (1948), 200 and 300.
- ¹⁰² Vincent Smith, *The Oxford Hist. of India*, 3rd ed., 1958, p. 99; and N. P. Chakravati, *A. I.* no. 4 (1948), 15 ff.
- ¹⁰³ The view which I state here supersedes that which I put forward in 1947; *A. I.* no. 4 (1948), 201-2. From a different angle it tallies with that of C. von Furer-Haimendorf. See his Presidential Address to the Anthrop. and Arch. Section of the Ind. Sc. Congress, Poona, 1950.
- ¹⁰⁴ *I. A.* 1956-57, 15.
- ¹⁰⁵ *I. A.* 1954-55, 14; cf. 1956-57, 8.
- ¹⁰⁶ Wheeler, *Rome beyond the Imperial Frontiers* (London, 1954), pp. 126-30.
- ¹⁰⁷ C. von Furer-Haimendorf, 'New Aspects of the Dravidian Problem', *Tamil Culture* II, 2 (1953).

CHAPTER IX

- ¹⁰⁸ Vincent Smith, *Asoka* (Oxford, 1901); F.W. Thomas in *The Cambridge History Of India I* (1922). For a reassessment of Ashoka's dates, see P. H. L. Eggermont, *The Chronology of the Reign of Asoka Moriya* (Leiden, 1956).
- ¹⁰⁹ E.g. new rock-edicts in the Thana district (*I. A.* 1955-56, 29) more recently at Gujarra near Jhansi, and, above all, the newly discovered denunciation of hunting embodied both in Greek and in Aramaic on a rock at Kandahar: see G. Pugliese Carratelli and G. Levi Della Vida, 'Un Editio Bilingue Greco-Aramaico di Asoka', *Serie Orientale Roma XXI* (Rome, 1958); and D. Schlumberger, L. Robert, A. Dupont-Sommer, and E. Bannister, 'Una bilingue greco-arameenne d' Asoka', *Journ. Asiatique*, 1958.
- ¹¹⁰ J. Marshall, *Taxila* (Cambridge, 1951), I, 20.
- ¹¹¹ *A. I.* (1946), 33-4. The gems are there described as Ionian Greek, but I prefer to regard them as Achaemenian.
- ¹¹² There is no evidence of fluting or faceting in India certainly earlier than the fluted column of Heliodorus at Besnagar in Central India, c. 140-130 B. C. or a little later.
- ¹¹³ E. Herzfeld, *Iran in the Ancient East* (Oxford, 1941), p. 321.
- ¹¹⁴ *A. I.* no. 4 (1948), 24.
- ¹¹⁵ Percy Brown, *Indian Architecture (Buddhist and Hindu)* (Bombay, 1942), p. 12, etc.
- ¹¹⁶ References by Wheeler and Piggott in *A. I.* no. 4 (1948), 95-103.
- ¹¹⁷ *I. A.* 1955-56, 22-23.
- ¹¹⁸ *Camb. Hist. of India I* (1922), p. 184; Vincent Smith, *Oxford Hist. of India*, 3rd ed. (1958), p. 73.

துணைநூற் பட்டியல்

Cambridge History of India I (1922). (Much out of date but still useful.)

STUART PIGGOTT *Prehistoric India*, Pelican Books, 1950.

VINCENT A. SMITH *Oxford History of India*, 3rd ed. (1958).

B. SUBBARAO *The Personality of India*, M.S. University of Baroda, 2nd ed. (1958).

D. H. GORDON *The Prehistoric Background of Indian Culture*, Bhulabhai Memorial Institute, Bombay, 1958.

A. L. BASHAM *The Wonder that was India*, London, 1954.

ancient India published annually by the Director General of Archaeology in India, New Delhi. (Here abbreviated as A. I.)

Indian Archaeology ditto. (Here abbreviated as I. A.)

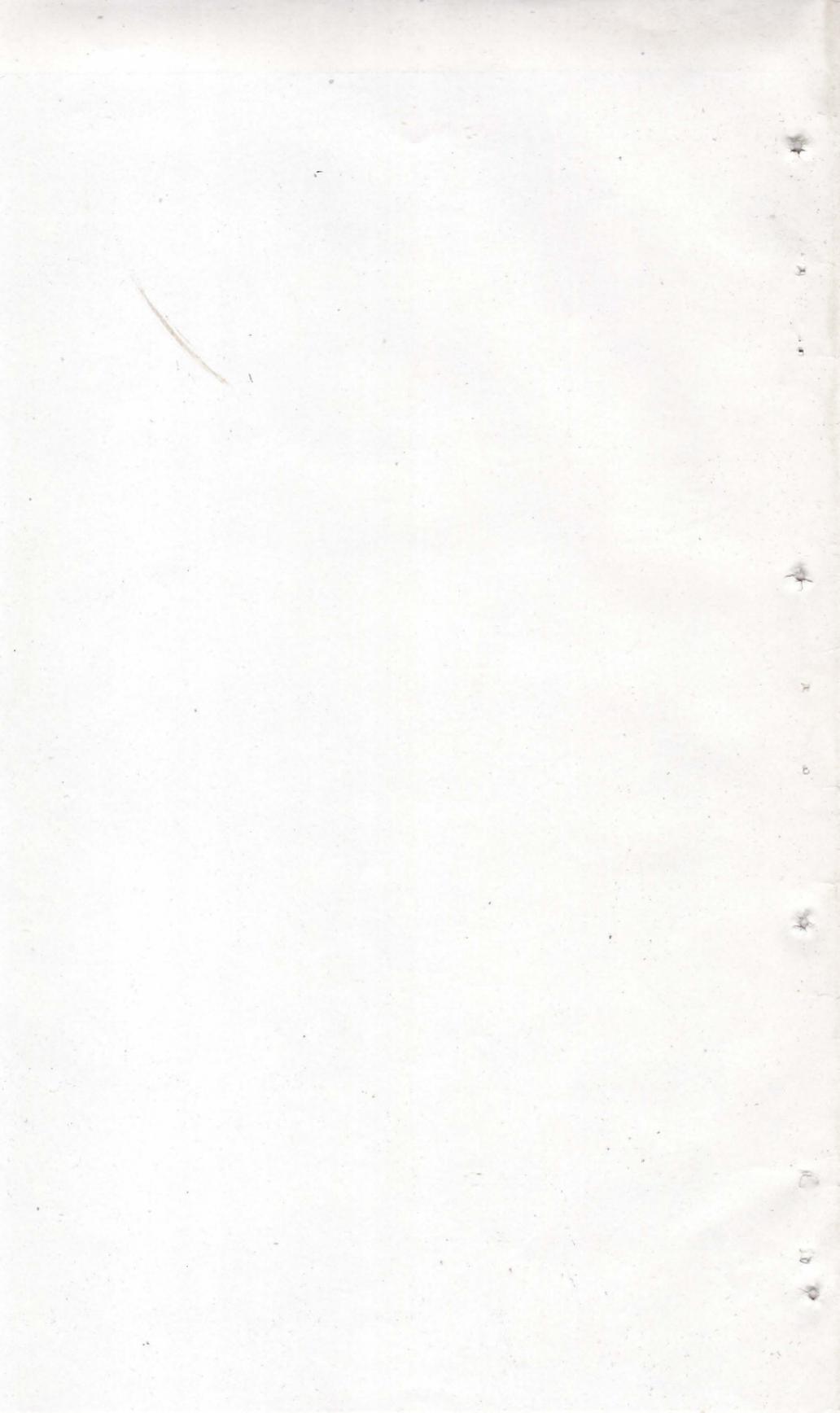
படங்களுக்குரிய மூலங்கள்

தகட்டுத்தாள்கள், நூல் உருவங்கள் பலவற்றிற்கும் இந்தியத் தொல்பொருளியல் இயக்குநர் நாயகம் சி. ஏ. கோஷ், பாக்கித்தான் தொல்பொருளியல் இயக்குநர் நாயகம் கலா. எப். ஏ. கான், ஆகியோர்க்கும், கலா. எச். டி. சங்கலியா, சி. ஜி. ஆர். சர்மா ஆகியோர்க்கும் நான் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன்.

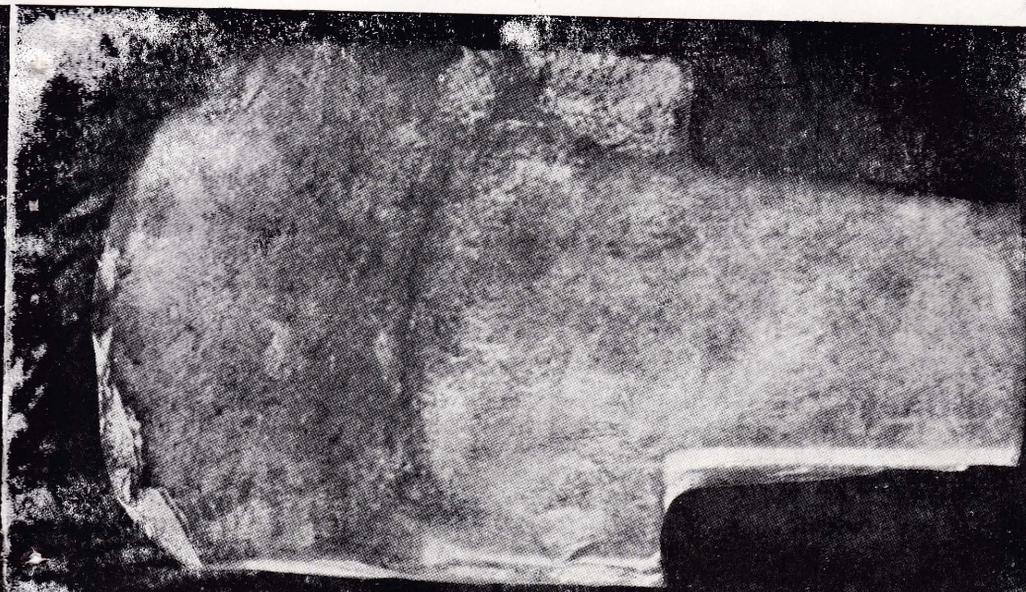
தகட்டுத் தாள்கள்

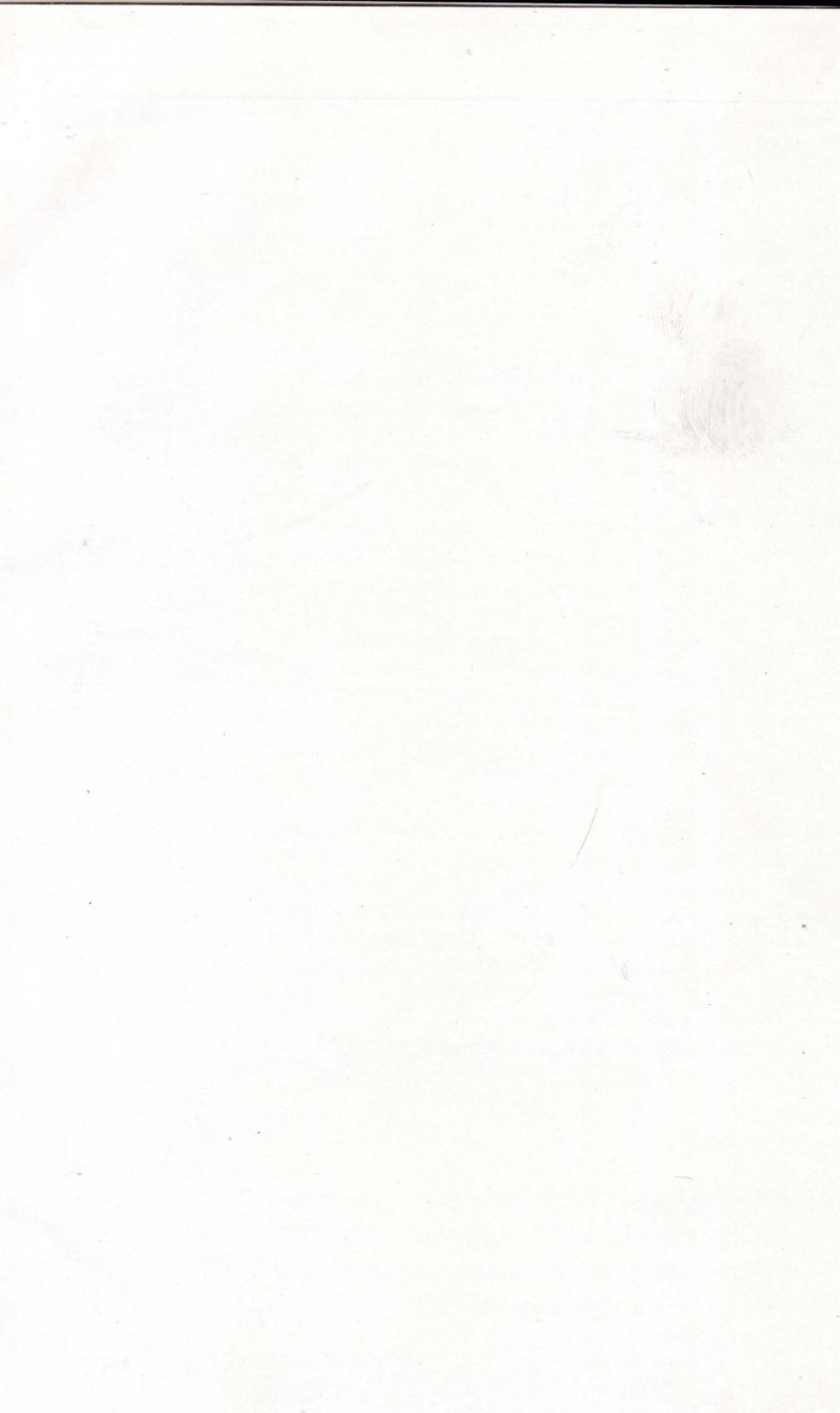
நல்லாங்கு துண்டி



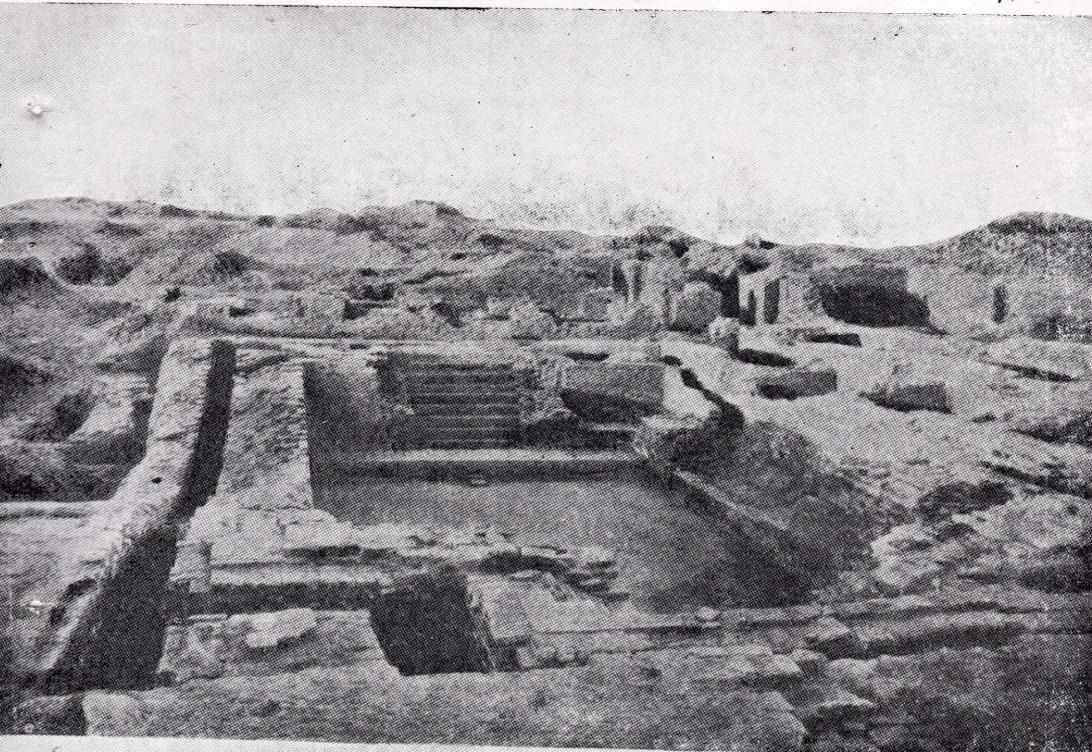










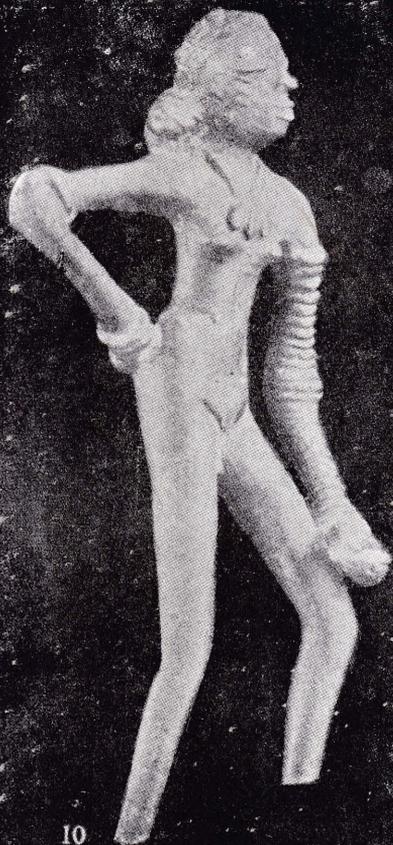


6









10



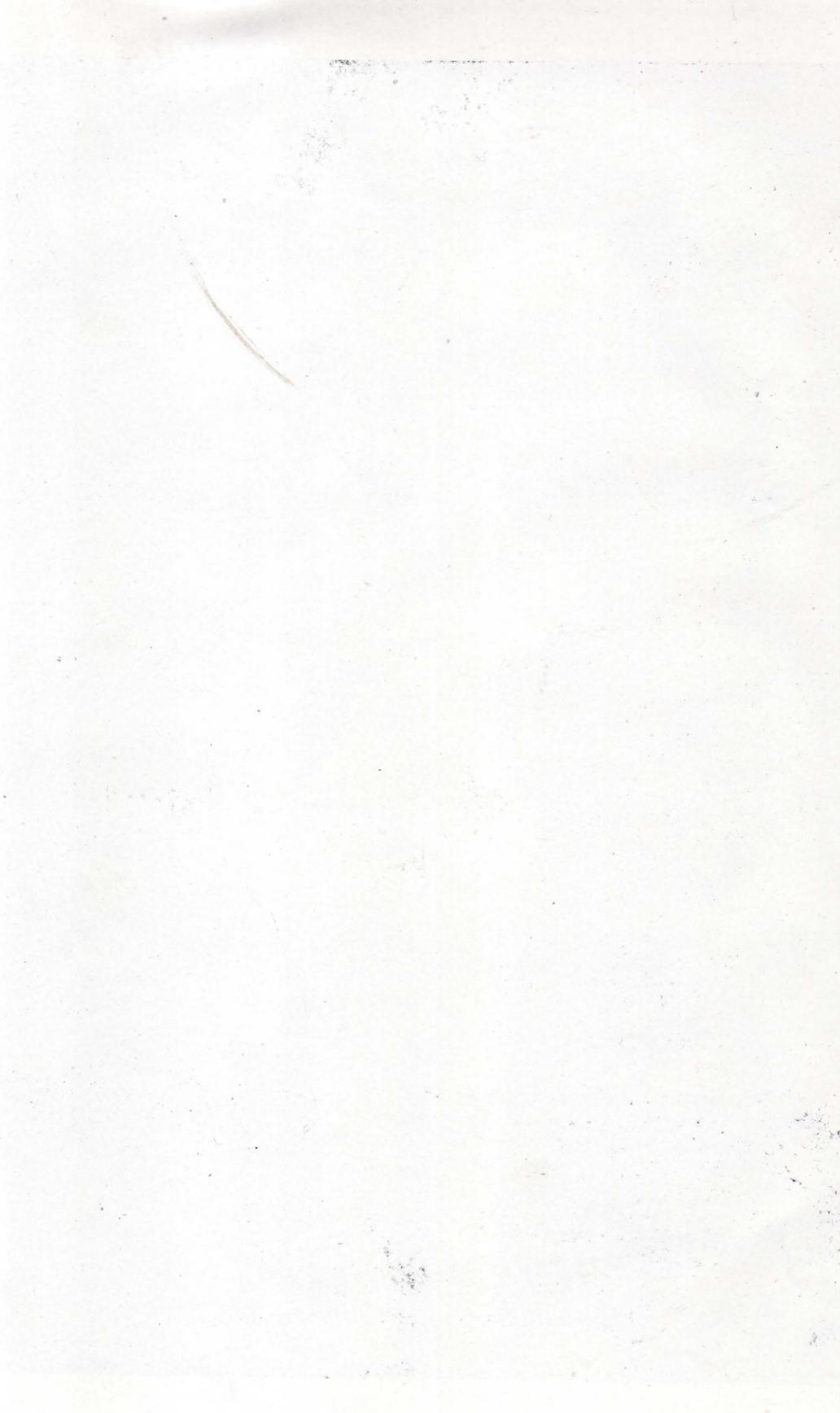
11



12

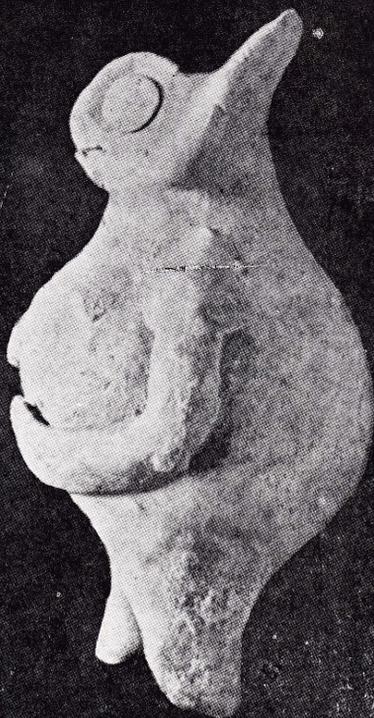




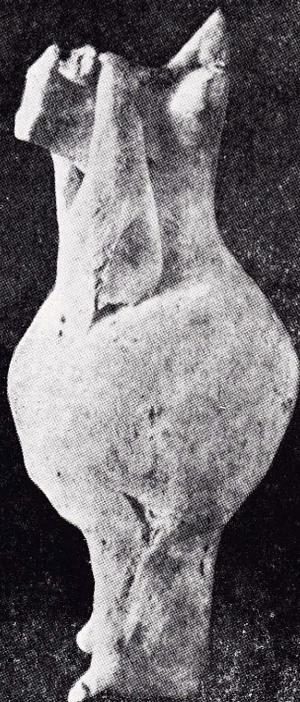


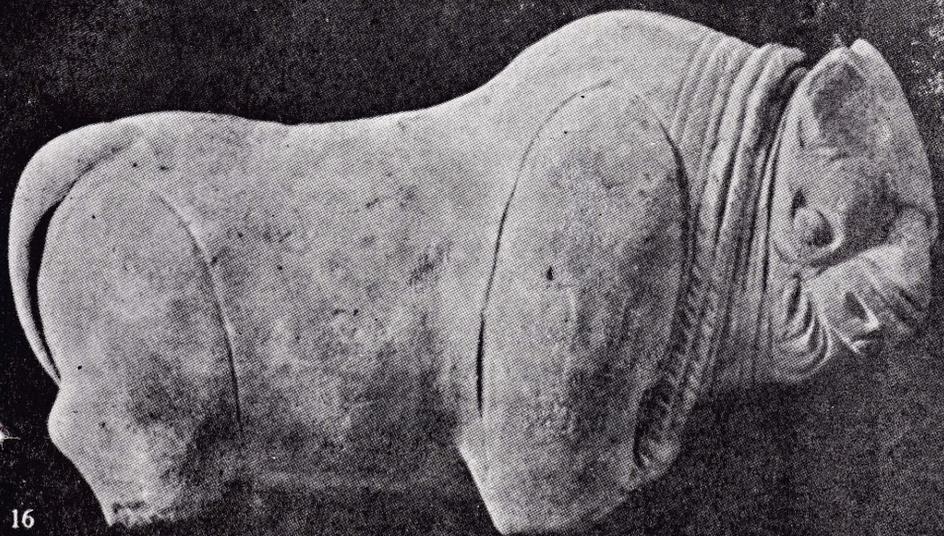


14

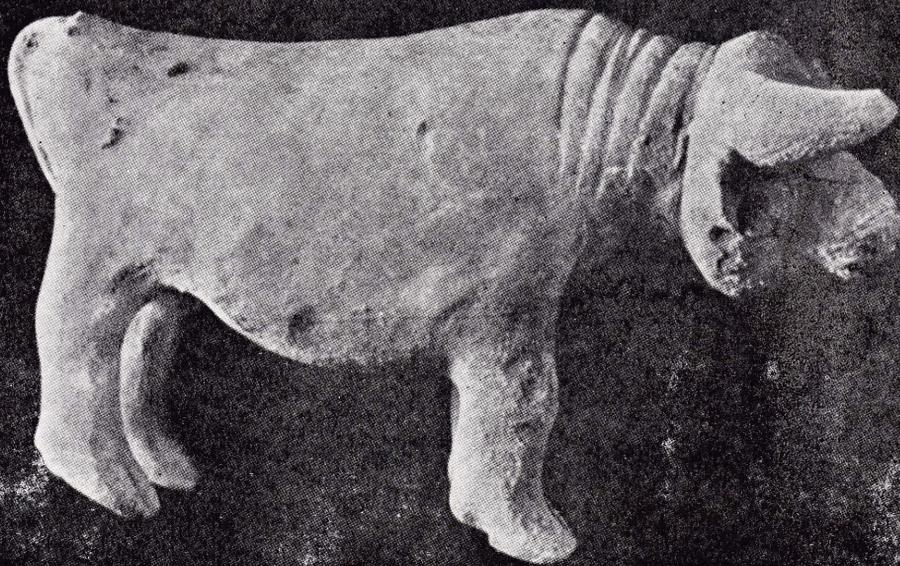


15

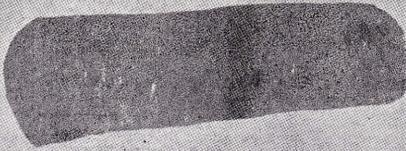
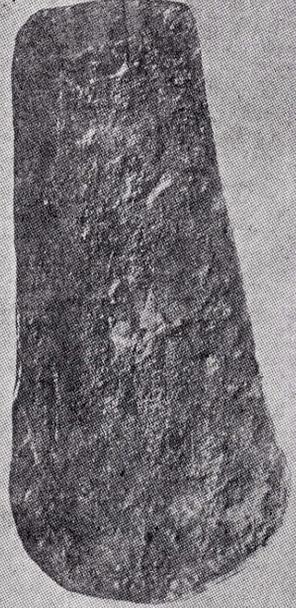
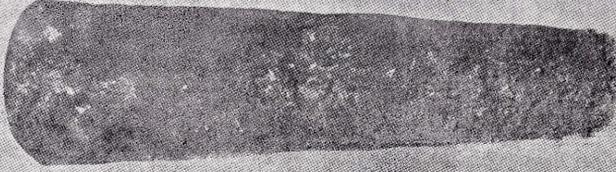




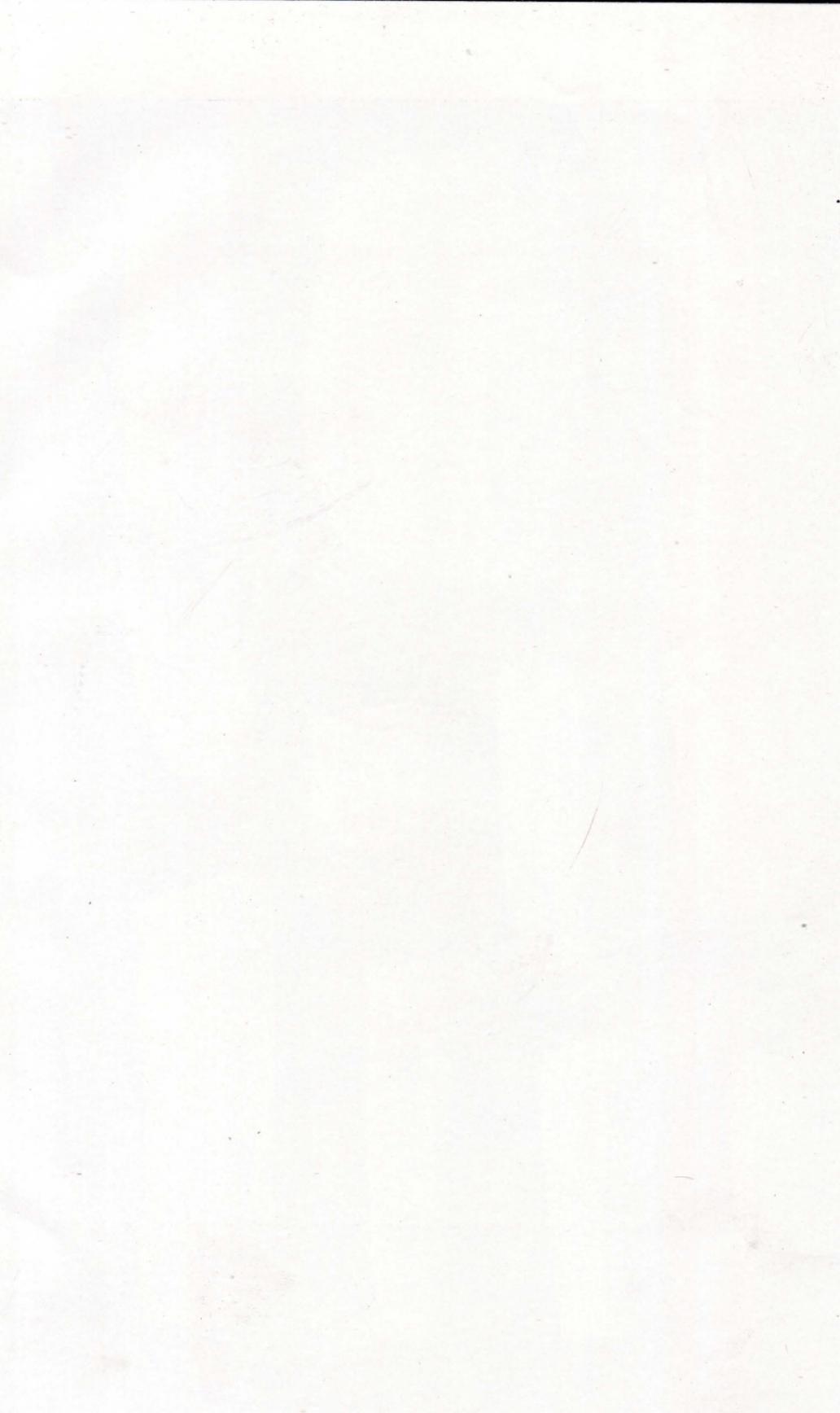
16



17

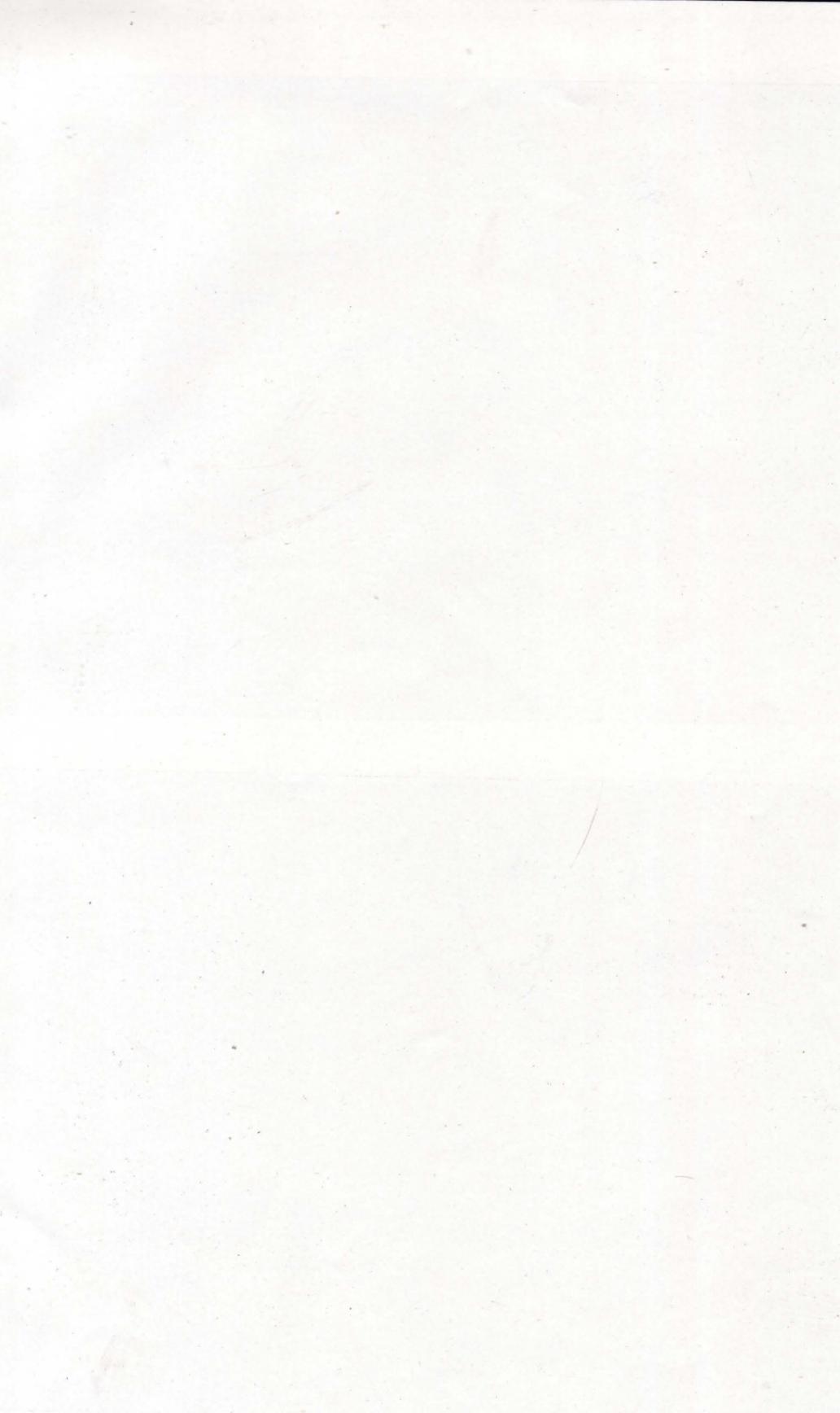


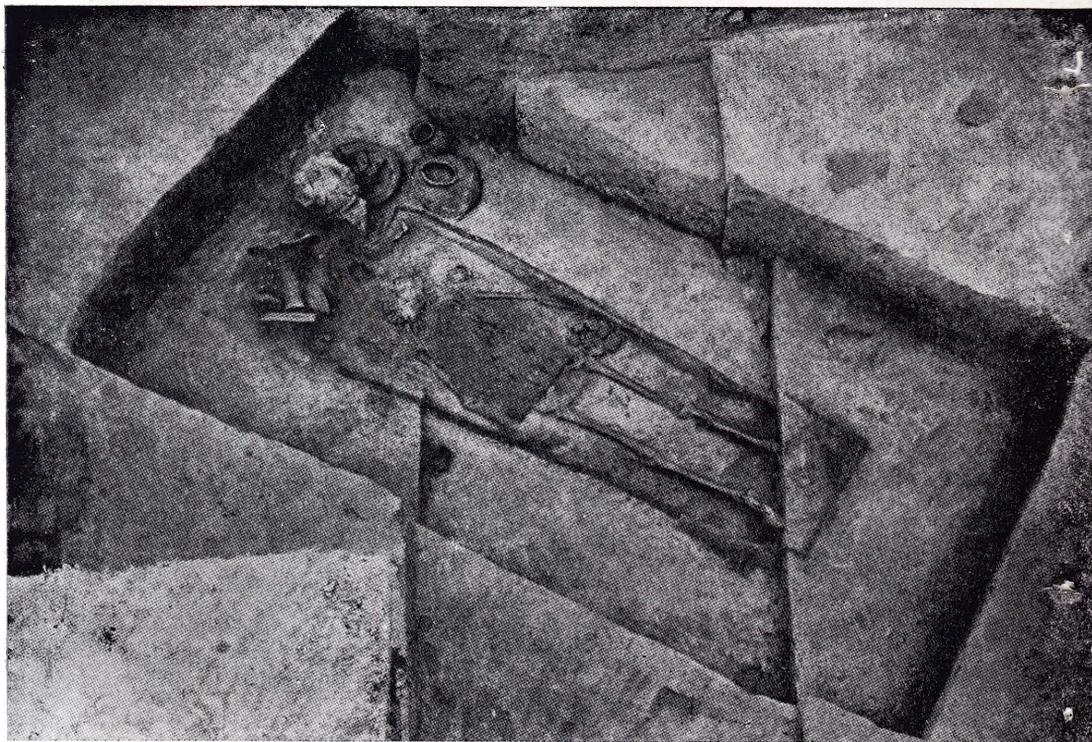


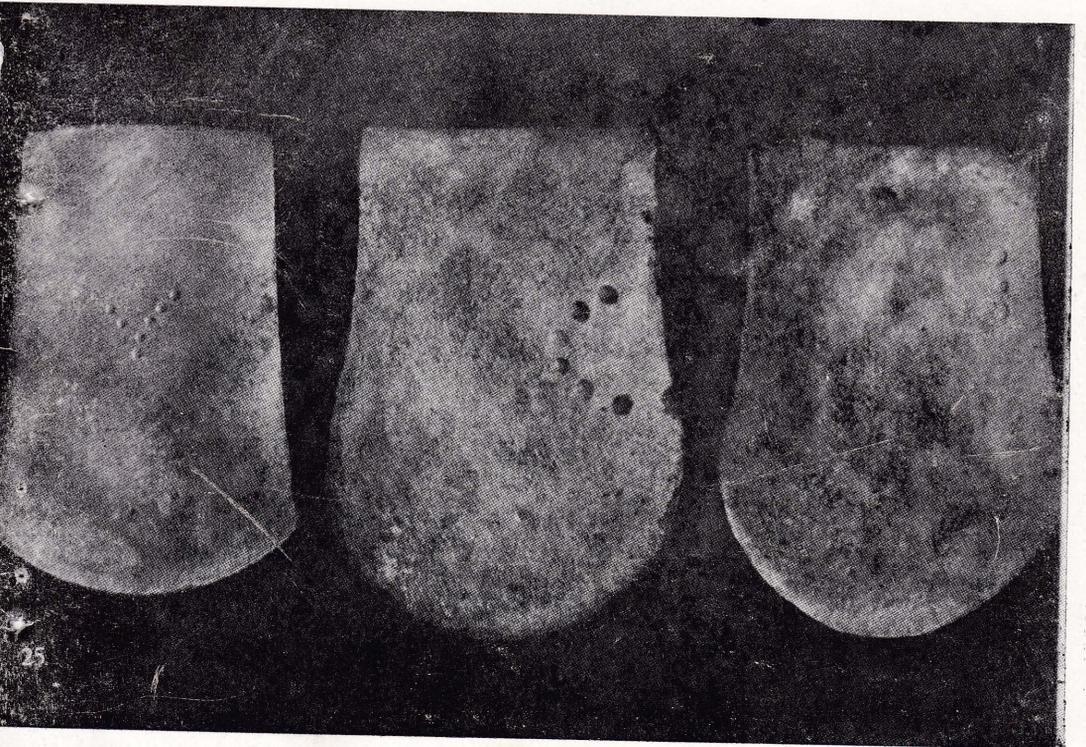
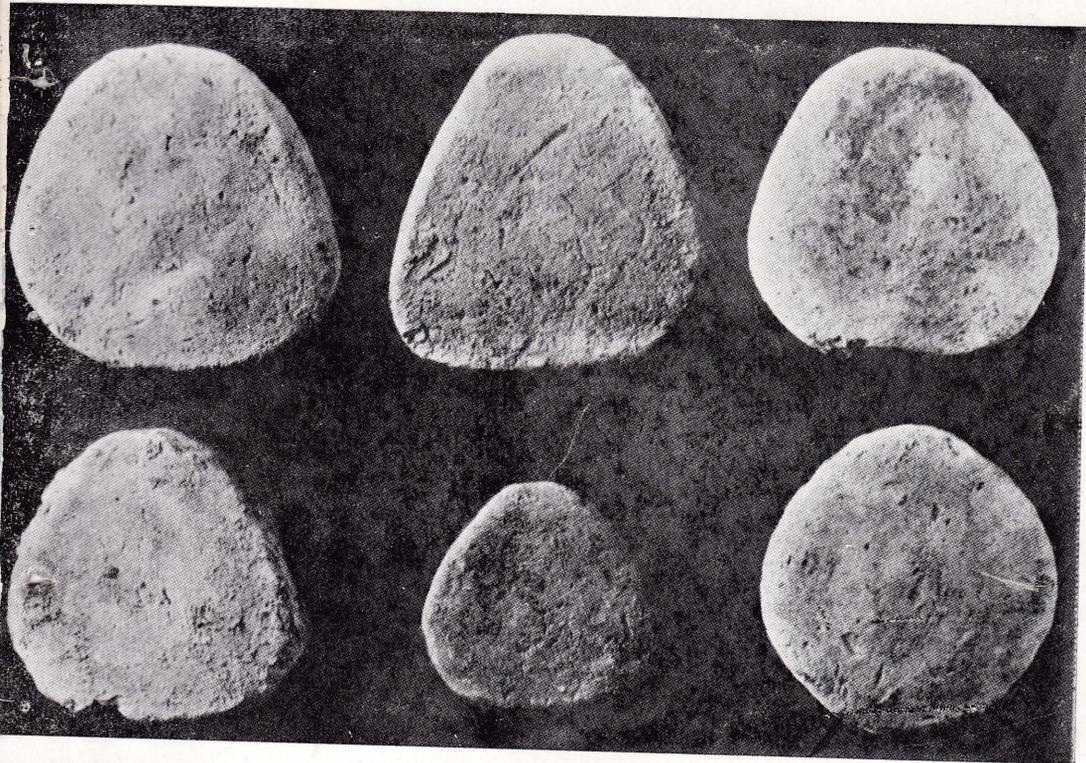






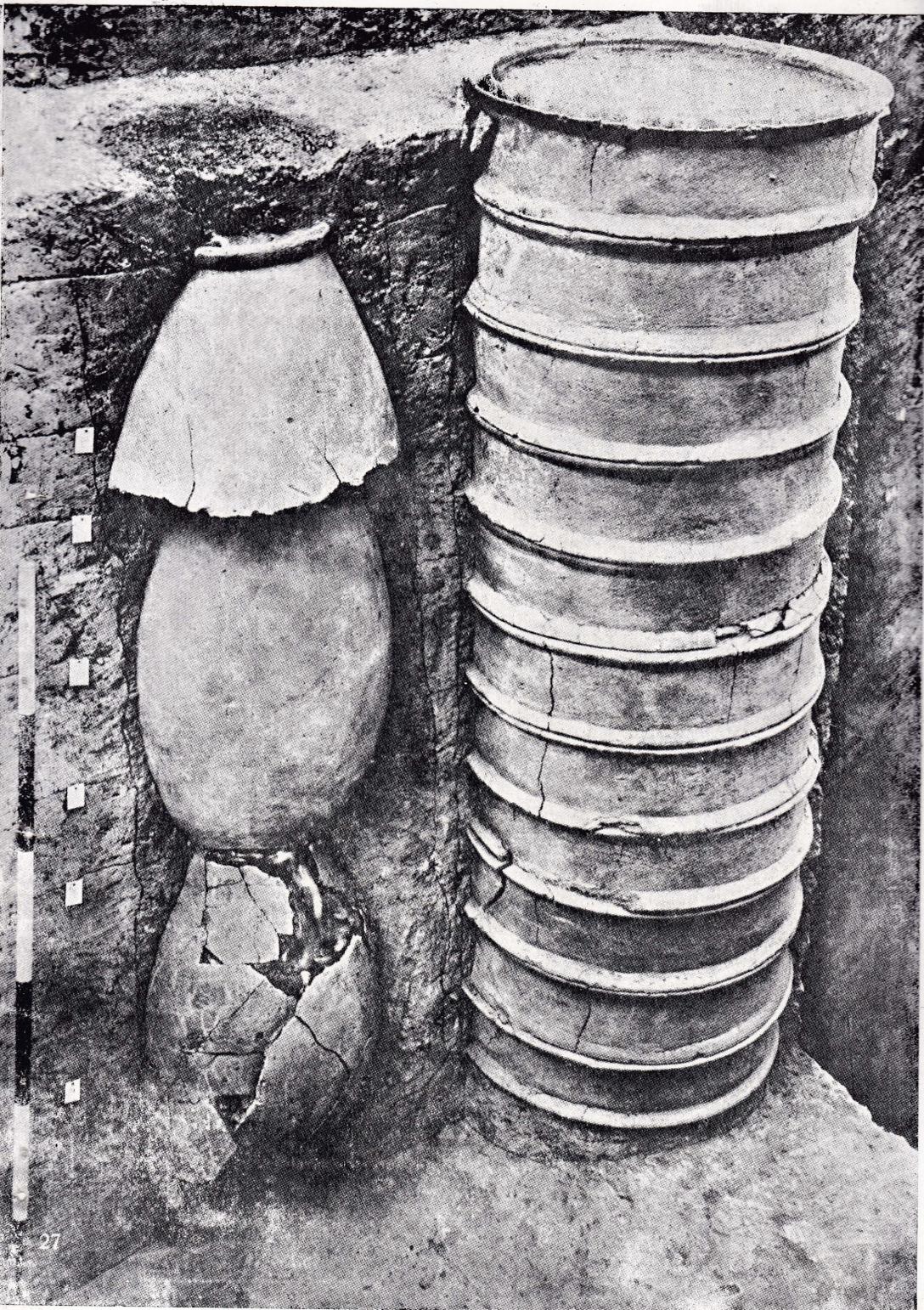






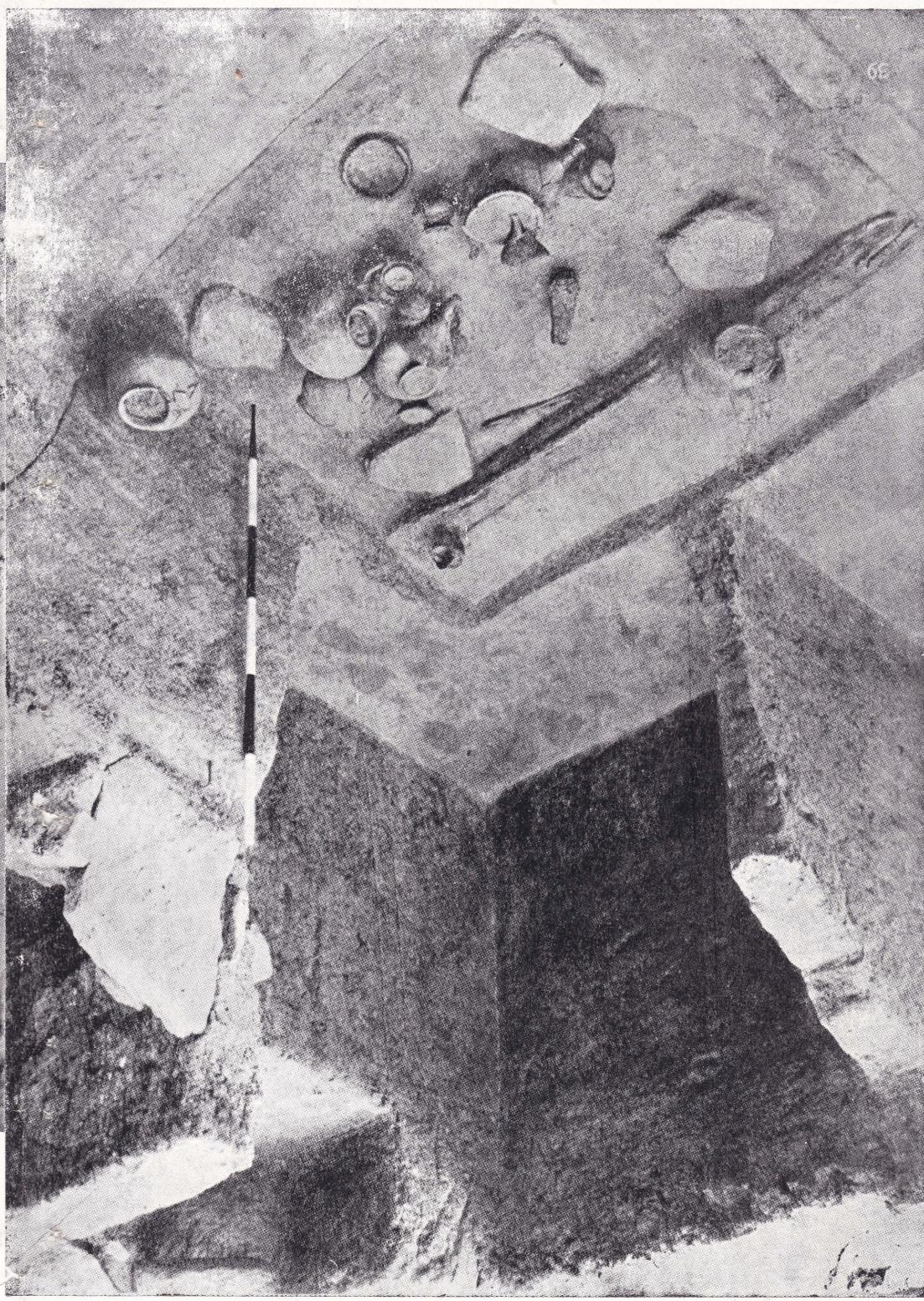








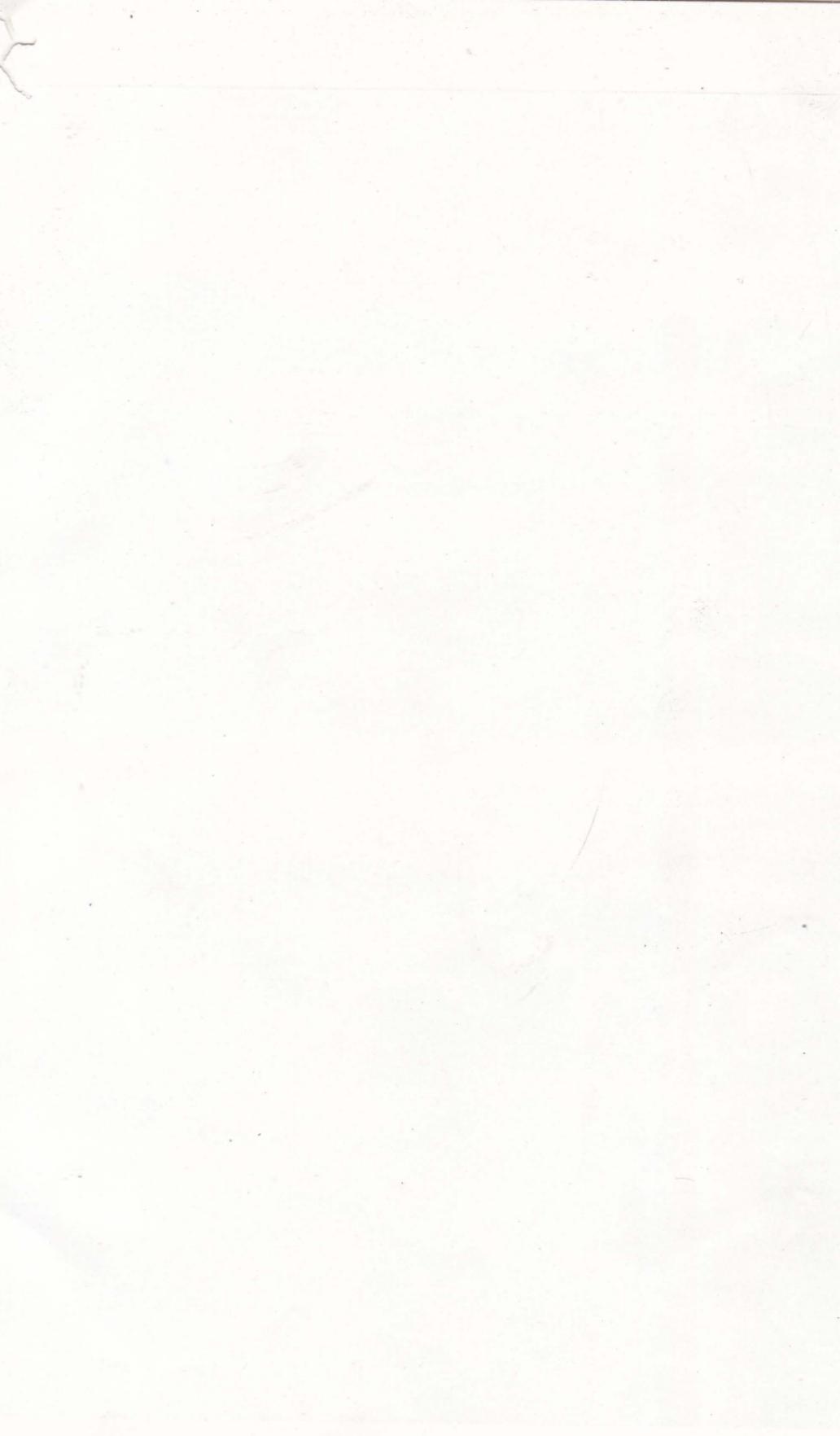












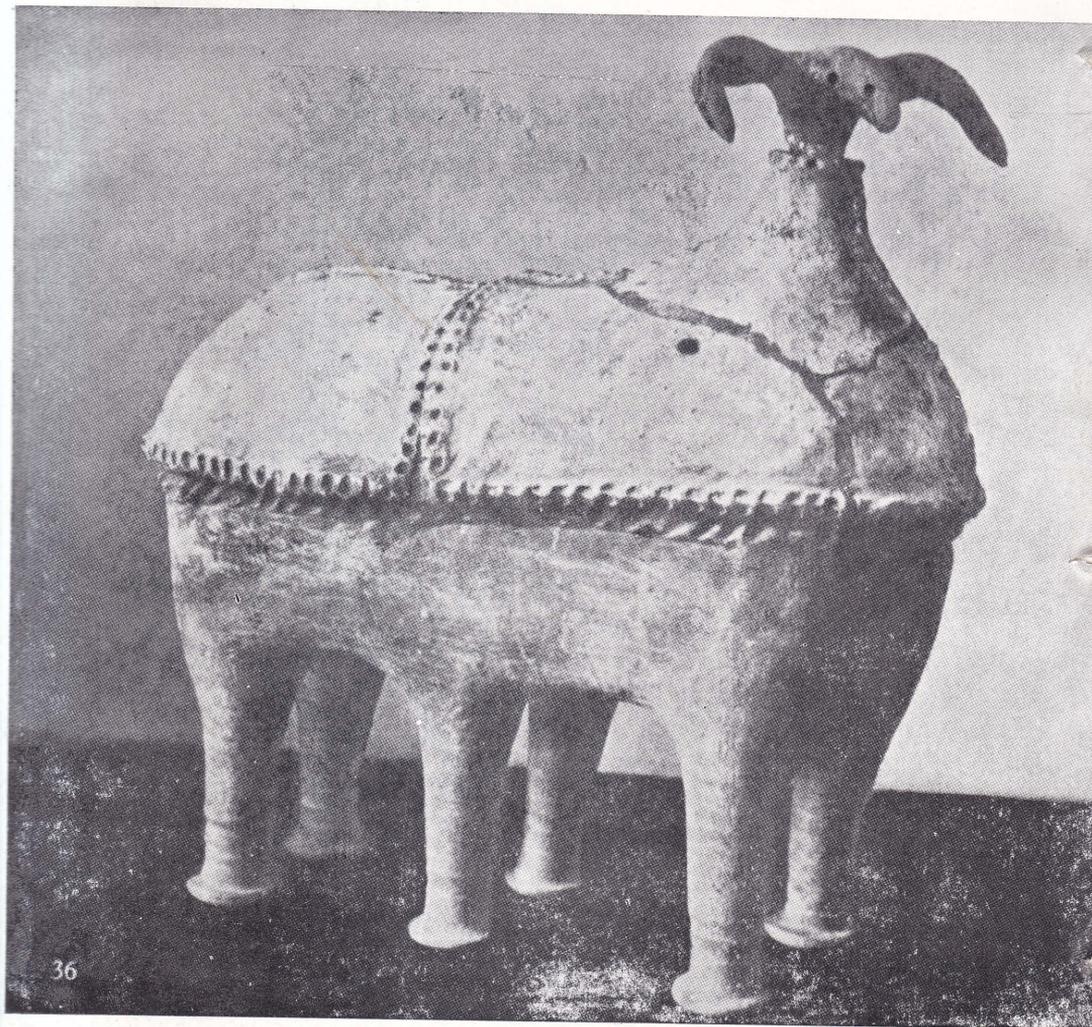


33

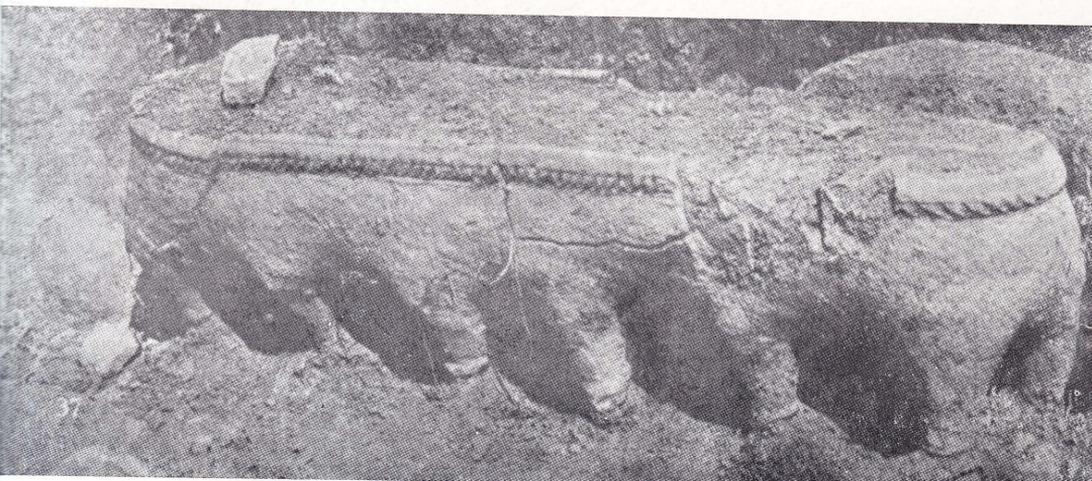


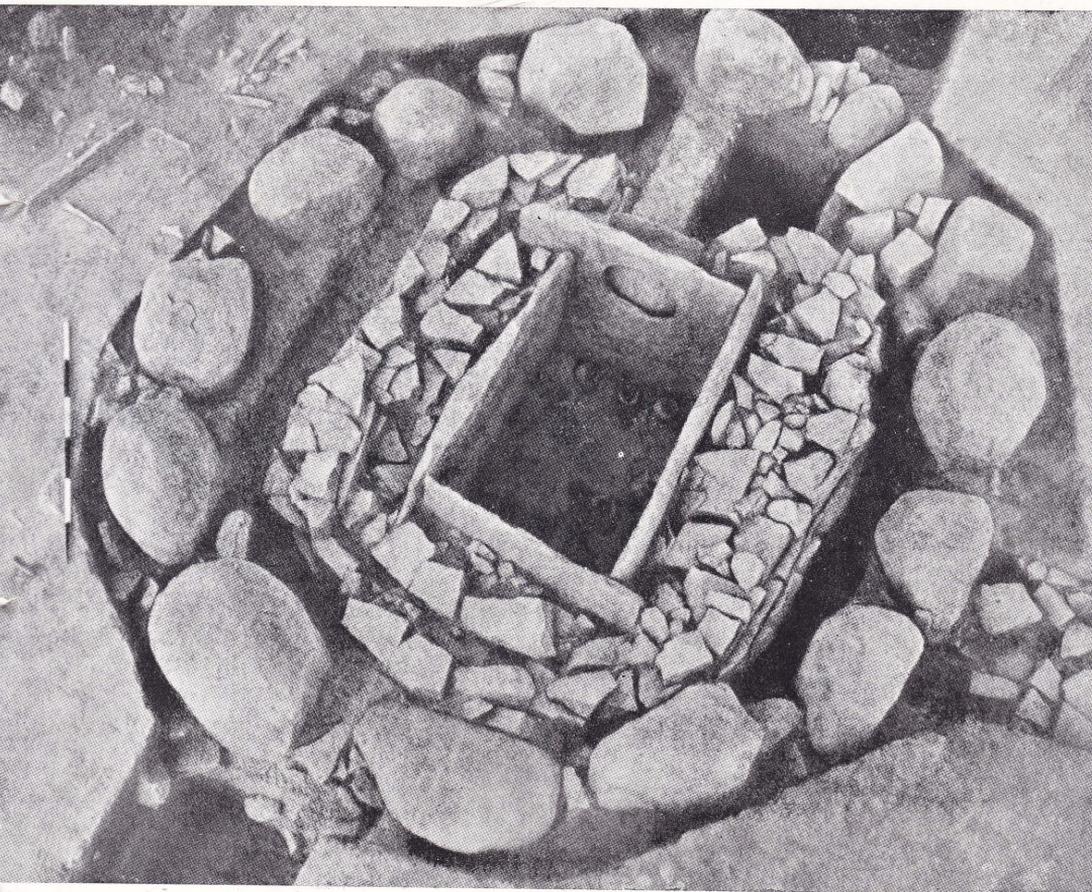
34





36

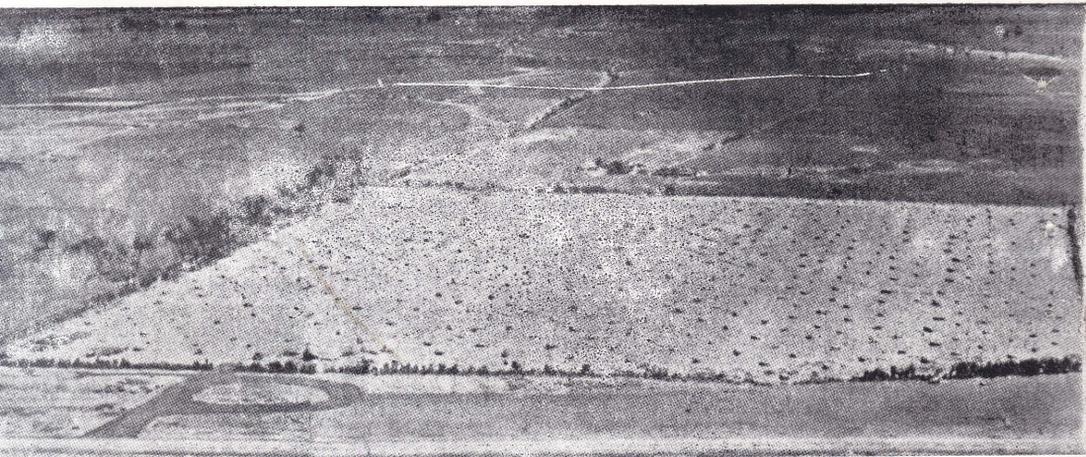


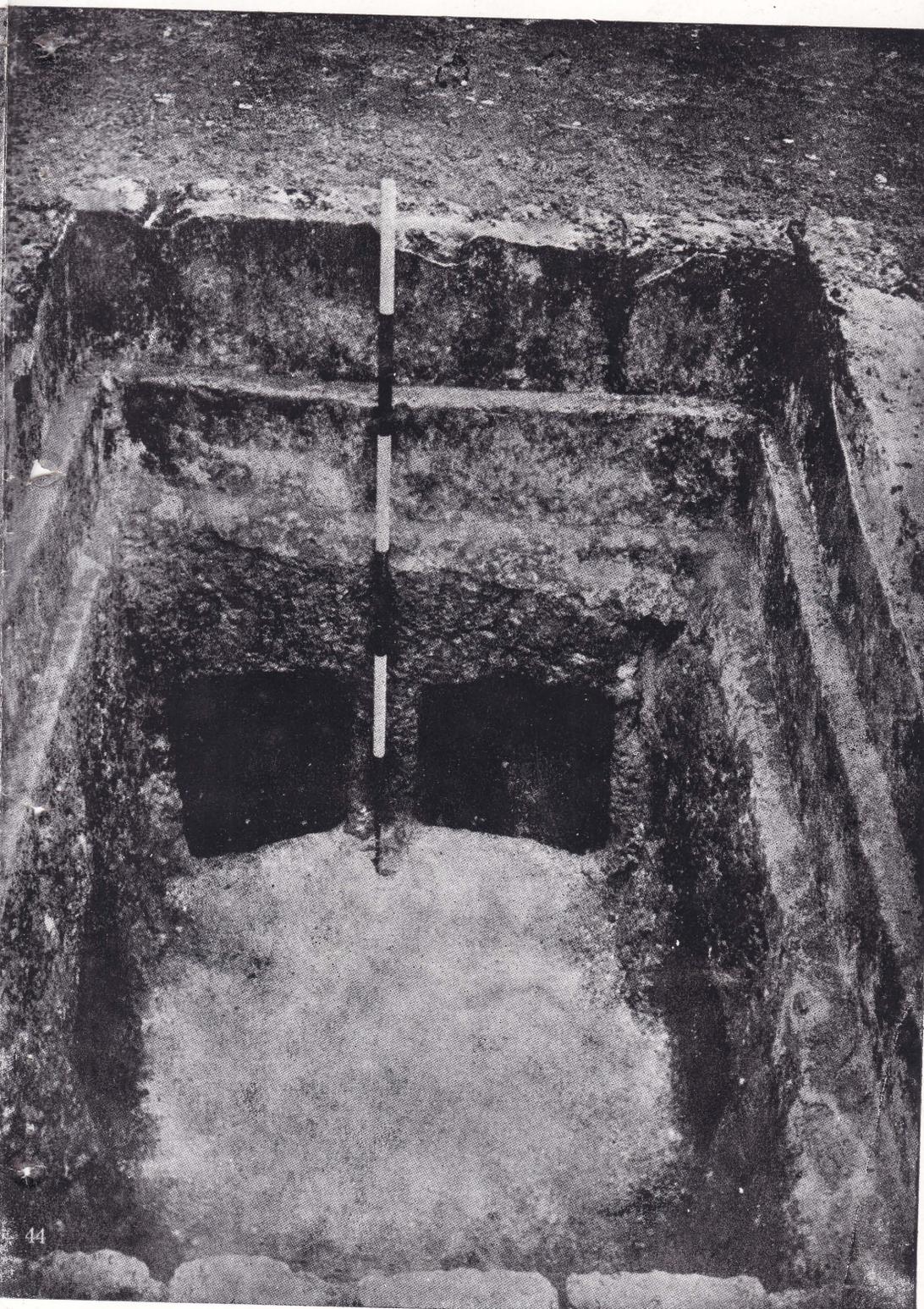




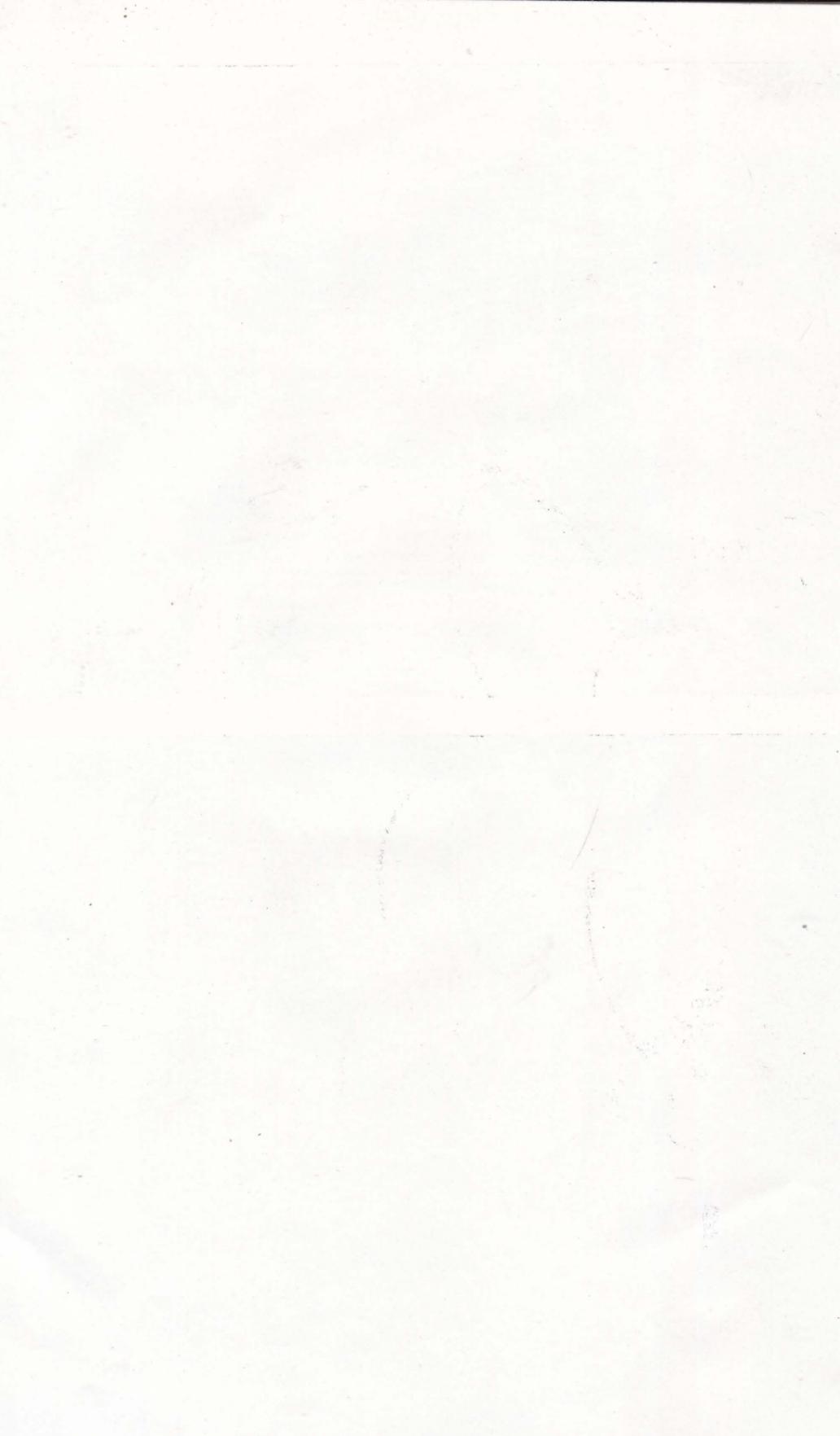






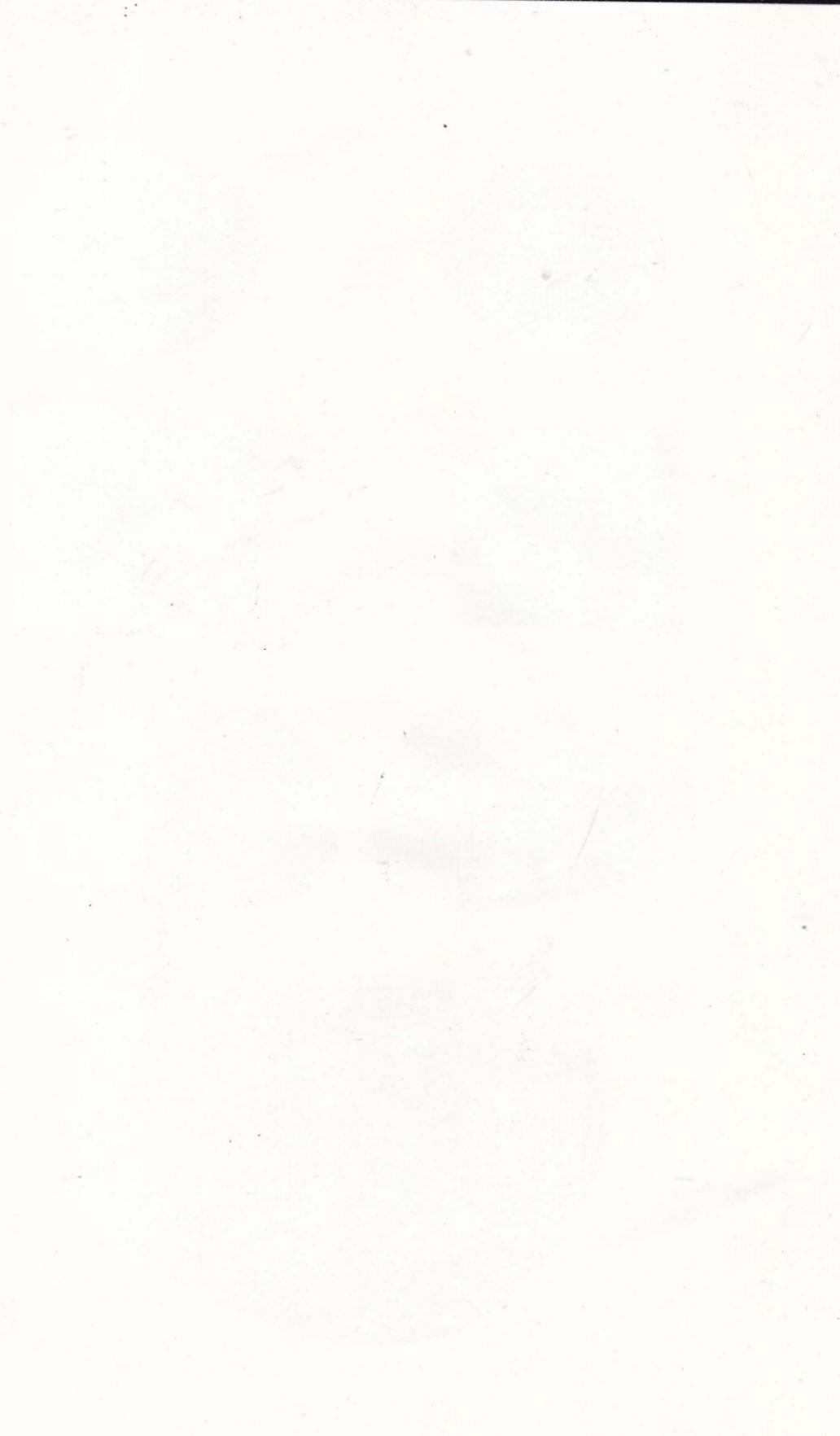


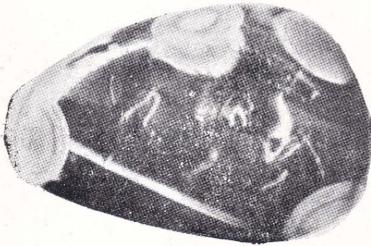
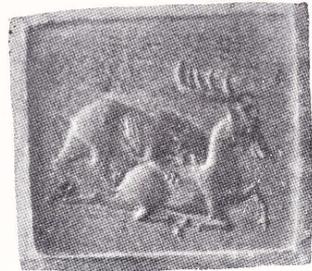
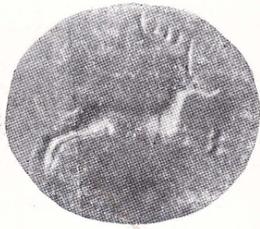




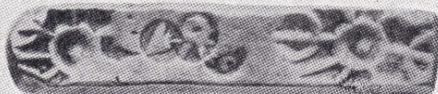








Fragment of a clay tablet with cuneiform script, likely from the Neo-Assyrian or Neo-Babylonian period. The text is arranged in approximately 10 horizontal lines, though the fragment is irregular and partially broken. The script is densely packed and appears to be a form of Akkadian or Aramaic. The fragment is dark and shows signs of wear and damage.



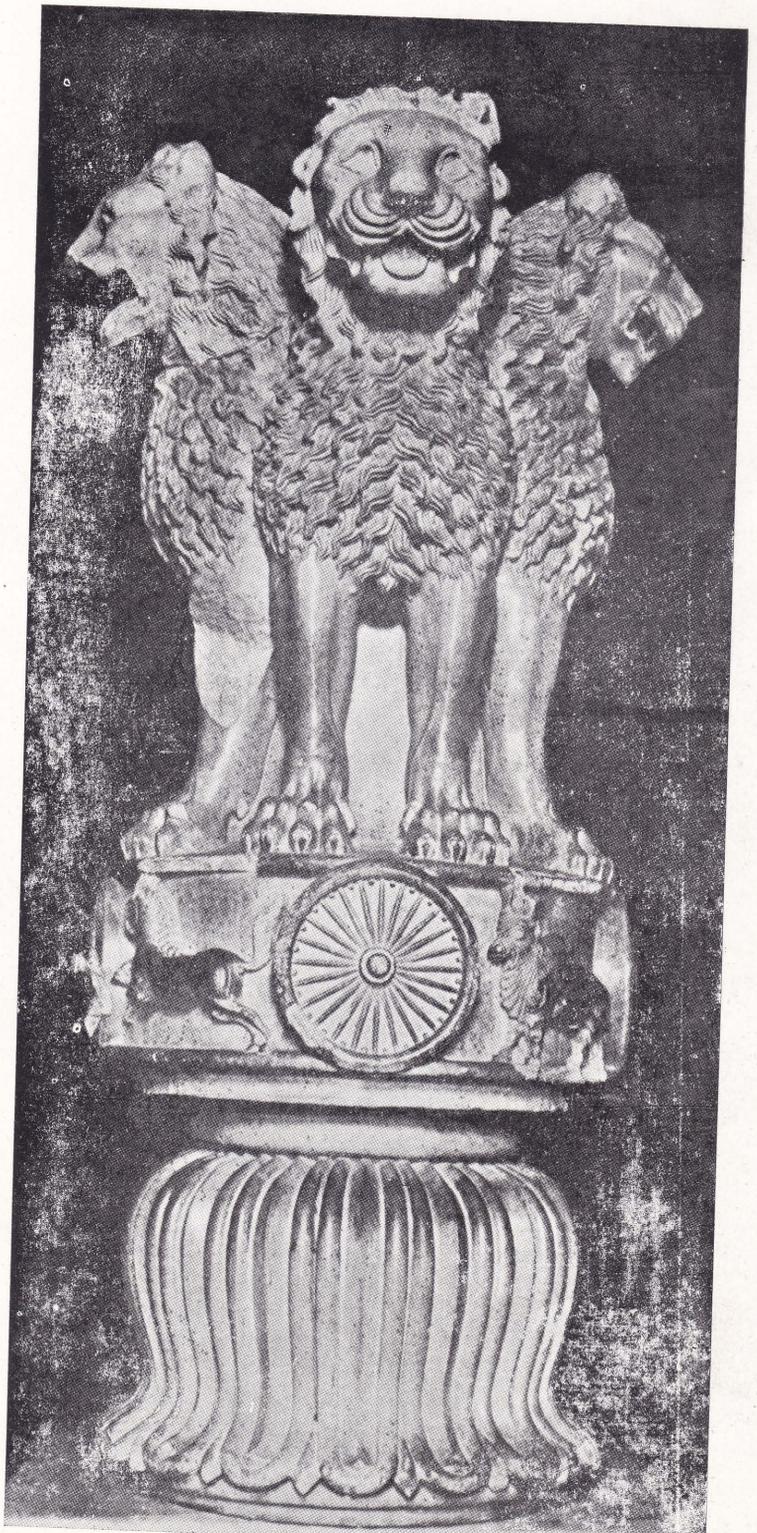
53



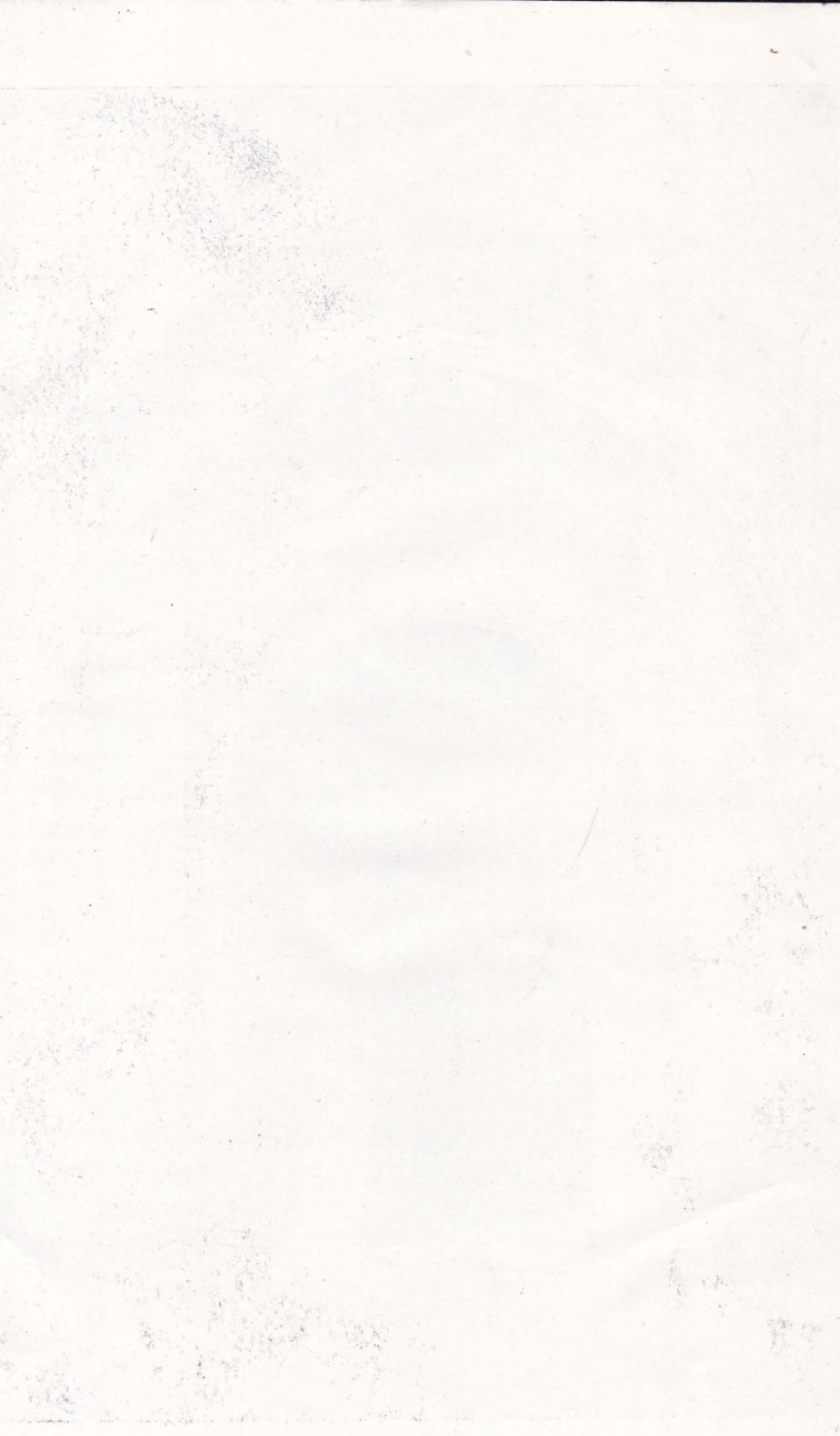
54







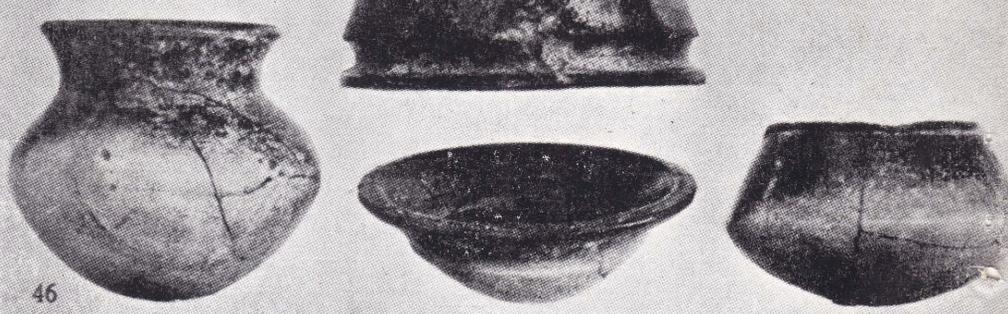
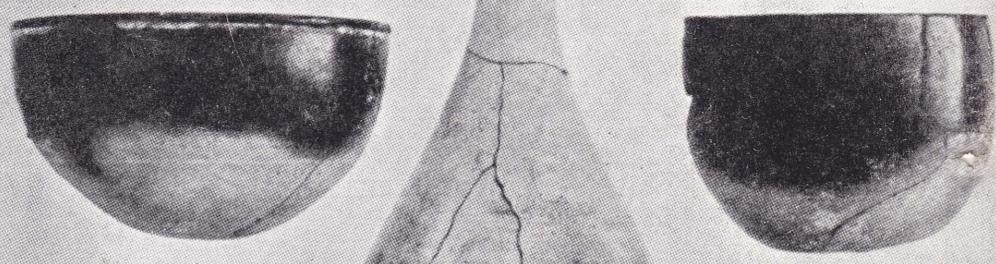








45



46

தகட்டுத்தாள்கள் பற்றிய குறிப்புகள்

1. பிரமகிரிப் புள்ளிவட்டக்கலம், சித்தல்தூர்க் மாவட்டம், மைசூர், ப. 31 ($\frac{1}{2}$).
2. பிரமகிரித் துலக்கிய கற்கோடிகள், ப. 84, ($\frac{1}{2}$).
3. மிட்னூபர் புடைக்கற்கோடரி, மேற்கு வங்காளம், ப. 87, ($\frac{1}{2}$).
4. மொகஞ்சோதாரோ : பெருங்களஞ்சியத்தின் ஏற்று குடாவும் மேடையும். 1950 இல் அகழப்பெற்றது. ப. 97.
5. அரப்பா : நகரரணின் மண் செங்கட்டிக்காப்பின் சுட்ட செங்கட்டி அணைமுகப்பு. இரு பருவங்கள் ப. 97.
6. மொகஞ்சோதாரோ : நகரரணில் குளம், ப. 97.
7. மொகஞ்சோதாரோ : நகரரணின் காவற்கோபுரங்கள், வடகிழக்கு மூலையிலுள்ளது. 1950 இல் அகழப்பட்டது. ப-ள். 97, 102.
8. மொகஞ்சோதாரோ : கீழ் ஒழுங்கை, ப. 97.
9. மொகஞ்சோதாரோ : கழிகானுள்ள வீதிகள், ப. 97.
10. மொகஞ்சோதாரோவிலிருந்து பெற்ற நடனமகள் ஒருத்தியின் வெண்கலச் சிலை ($\frac{1}{2}$).
11. மொகஞ்சோதாரோவிலிருந்து பெற்ற தெய்வம் அல்லது குரு-அரசனின் கற்றலை ($\frac{1}{2}$).
12. மொகஞ்சோதாரோக் கற்றலை ($\frac{1}{2}$).
13. மொகஞ்சோதாரோச் சுடுமண்சிற்றுரு, கூடைத்தலையணியுடன் ($\frac{1}{2}$).
14. 15. மொகஞ்சோதாரோவின் விசித்திர சுடுமண சிற்றுருக்கள் ($\frac{1}{2}$).
16. மொகஞ்சோதாரோ சுடுமண எருது ($\frac{1}{2}$).
17. மொகஞ்சோதாரோ சுடுமண எருமை ($\frac{1}{2}$).
18. மொகஞ்சோதாரோ சதீற்றைற்று இலச்சினைகள், ப. 100 ($\frac{1}{2}$).
19. மொகஞ்சோதாரோ தட்டைச் செப்புக்கோடிகள் ($\frac{2}{3}$).
20. மொகஞ்சோதாரோ சேட்டுச்சில்லங்களும் துலக்கிய காழ்களும் ($\frac{1}{2}$).
21. அரப்பா கருவண்ணந்தீட்டிய செங்கோளை ($\frac{1}{2}$).
22. அரப்பா : பிணப்பெட்டிப் புதைப்பு, R. 37.
23. மொகஞ்சோதாரோ : இறுதிப்படுகொலை, ப. 113.
24. மொகஞ்சோதாரோ சுடுமண " கட்டிகள் " நீராலுக்குப் பயன்பட்டிருக்கலாம் ($\frac{1}{2}$).

25. நாவ்தா தொலீ செப்புக் கோடரிகள், ஓர் ஆதி மட்டத்திலிருந்தவையாய் இருக்கலாம் (௧), ப. 140 (௧).
26. கௌசாம்பி : காப்பரணின் அணைமுகப்பீடு, ப. 128.
27. அத்தினூபுரம் : சுடுமண்ணிலும் மட்கலத்தாலுமாய வளையக்குழிகள் நனைகுழிகள், ப. 130.
28. கௌசாம்பி : அகழப்படாத காவலரண்கள் வெளிப்புறத்திலிருந்து, ப. 128.
29. சிசபால்கார், ஓரிசா : வாயிலின் படிக்கட்டு, ப. 134.
30. சிசபால்கார், ஓரிசா : வான் தோற்றம், ப. 134.
31. நாவ்தா தொலீ வண்ணமட்கலம், தேவர்கள் நடனர் கொண்டவை, வெண்கலச் சிலைப்பருவம், ப. 154.
32. திருவேலங்காடு பெருஞ்சிலை இடுகுழி, நாய்ப்பட்டித்துளையுடன் கூடியது, சித்தூர் மாவட்டம், ப. 154.
33. கல்வட்டம், மதுராந்தகம் தாலுகா, செங்கல்பட்டு மாவட்டம், சென்னை, ப. 155.
34. ஆட்டுளை கொண்ட பெருஞ்சிலை இடுகுழி ; வேங்குப்பட்டு, வடஆர்க்காடு மாவட்டம், ப. 154.
35. பெருஞ்சிலை இடுகுழியில் சுடுமண் பிரேதப்பெட்டி, மதுராந்தகம் தாலுகா, செங்கல்பட்டு மாவட்டம், ப. 154.
36. சங்கவரம், செங்கல்பட்டு மாவட்டம் ; சுடுமண் பிரேதப்பெட்டி, இப்பொழுது சென்னை அரும்பொருளகத்திலுள்ளது, ப. 154 (நீளம் 2½ அடி).
37. பல்லாவரம், சுடுமண் பிரேதப்பெட்டி, செங்கல்பட்டு மாவட்டம், ப. 154.
38. பெருஞ்சிலை ஆட்டுளை இடுகுழி, பிரமகிரி, சித்தல்தூர்க் மாவட்டம், ப. 155.
39. புதைகுழி, பிணக்குழிப் பொருள்களுடன் கூடியது, படைதாங்க நாலு தூண்களும் கொண்டது, பிரமகிரி, சித்தல்தூர்க் மாவட்டம், ப. 156.
40. “ குடைக்கற்கள் ” தலப்பள்ளி தாலுகா, கொச்சி, ப. 156.
41. புதைப்பின் மேல் தொப்பிக்கல், தலப்பள்ளி தாலுகா, கொச்சி, ப. 156.
42. கோகிக்கண்மையிலுள்ள கல்வழிகள், குல்பர்கா மாவட்டம், ப. 157.
43. இரும்பு மண்வெட்டிகள் அல்லது உழுமுனை, பொலச் சட்டி செருகுடாவில் பெருஞ்சிலை இடுகுழியொன்றின் கீழ் காணப்பட்டவை, வாங்கல் மாவட்டம், ப. 161 (௧).
44. கடகம்பலிலுள்ள குடைவரைக் குகைகளின் வாயிற்கூடம், தலப்பள்ளி தாலுகா, கொச்சி, ப. 158 (அடி அளவுத் திட்டம்).
45. எய்யலிலுள்ள புதைகுகையின் மட்கலம், திருச்சூர் தாலுகா, கொச்சி, (௧).
46. பிரமகிரி கறுப்புச் சிவப்பு மட்கலம் (௧), ப. 161 (௧). பிகார்.
47. பழைய ராஜ்கீர், பிகார் : நகர்மதில், வான்கங்கா இடைவழியிலுள்ளது. சாந்திநீரிக் கட்டப்பட்டது, கி.மு. 6 ஆம் நூறு வரை, ப. 173.

48. பாடலிபுத்திரம், பிகார் காவல் தூண்வரிசை, புலன்டிபாக், கி.மு. 4 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதிவரையில், ப. 177.
49. பர்லிபுத்திர தூண்போதிகை, பேசியப் பாணி. கி.மு. பின் நாலு-முன் மூன்று நூற்றாண்டு வரையில், பற்றா அரும்பொருளகத்தில், ப. 177. (உயரம் 2 அடி 9 $\frac{1}{2}$ அங்.).
50. தச்சிலம் : முன்னைநகரின் ஒரு பகுதியின் வாளைக்கு, பீர்திடலில் உள்ளது. கி.மு. 5-2 நூறு வரை. ப. 173.
51. தச்சிலத்து அக்கிமெனிது மணிக்கற்கள், பதிவுகளுடன் கூடியது, (பீர்திடல்) ; கி.மு. 300 வரை ($\frac{1}{4}$). வளைதண்டு நாணயங்களுடன் காணப்பட்டது. தா.த. 53. நியூதில்லி, நாட்டின் அரும்பொருளகம், ப. 174 ($\frac{3}{4}$).
52. மகஸ்தான், மௌரியப்பொறிப்பு, கீழ்வங்காளம், ப. 136 ($\frac{1}{4}$).
53. தச்சில வெள்ளி வளைதண்டு நாணயங்கள், (பீர்திடல்), கி.மு. 300 வரை ($\frac{9}{7}$).
54. சார்சதா, வடமேற்கெல்லே மாகாணம் : காப்பகழி, பாலா இசாரின் (உயர்கோட்டை) முன்னை அரண்களுக்குரிய பகுதியான, புறக்கடை பாலம் முதலியவற்றிற்காய் காப்பகழி. கி.மு. 4 ஆம் நூறுவரை. 1958 இல் அகழப்பெற்றது, ப. 172.
55. சார்சதா, பெண்டெய்வச் சுடுமண், கி.மு. 3-2 ஆம் நூறுகள்.
56. சாரநாத் அசோகன் சிங்கப்போதிகை, கி.மு. 245 வரை, ப. 174. (உயரம் 7 அடி).
56. பராபர் மலைகளின், லோமசு ரிஷிகுரைவாயில், பிகாரில் காயாவிற்கண்மையில் ; அசோகன் காலம், ப. 175.

2/51

222





